NORA ROBERTS

NĂSCUTĂ ÎN FLĂCĂRI

BORN IN FIRE by Nora Roberts

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii MIRON

NORA ROBERTS

NĂSCUTĂ ÎN FLĂCĂRI

CAPITOLUL 1

Cu siguranţă că el era la cârciumă. Unde altundeva se putea încălzi un bărbat deştept ca el, într-o după-amiază vântoasă şi rece ca aceasta? Cu siguranţă că nu acasă, la propriul său foc.

Nu, Tom Concannon era un bărbat deştept, se gândi Maggie, şi n-avea cum să fie acasă.

Tatăl ei era probabil la cârciumă, înconjurat de prieteni şi râsete. Era un om căruia îi plăcea să râdă, să plângă şi să viseze la lucruri imposibile. Unii ar fi putut să-l considere într-o ureche. Dar nu Maggie, niciodată Maggie.

Nu era nici ţipenie de om pe stradă, îşi zise Maggie în timp ce camioneta ei gălăgioasă lua ultima curbă pe drumul care ducea în satul Kilmihil. Nu era de mirare de altfel, fiindcă era trecut binişor de ora prânzului, şi nici nu era o zi care să îmbie la plimbare, cu iarna biciuind dinspre Atlantic. Toată Coasta de Vest a Irlandei tremura şi visa la primăvară.

Fiat-ul vechi al tatălui său era parcat între alte maşini pe care le cunoştea. Da, Tim O’Malley avea ceva clienţi

astăzi. Ea parcă maşina aproape de intrarea principală a cârciumii, care era îngrămădită între câteva magazine. Coborî din maşină şi făcu câţiva paşi spre intrare, tremurând în jacheta ei îmblănită din pricina vântului tăios şi rece, trăgându-şi căciula neagră de lână în jos, pe urechi. Din pricina frigului, obrajii i se îmbujorară. Vântul rece aducea şi un iz de umezeală, ca o ameninţare perfidă. Va îngheţa însă înainte de căderea nopţii, îşi spuse fiica fermierului.

Nu-şi mai amintea de alt ianuarie ca acesta, în care iarna să-şi pogoare răsuflarea îngheţată asupra ţinutului Clare mai amarnic ca acum. Mica şi îngrijită grădină din faţa magazinului prin faţa căruia tocmai trecea era o ruină. Ce mai rămăsese din ea erau câteva tufe înnegrite de vânt şi ger, stinghere şi triste pe pământul îngheţat.

Îi părea rău pentru grădină şi florile ei moarte, dar veştile pe care le purta în suflet erau atât de minunate şi de calde, încât se mira că plantele nu se ridicau de îndată să înflorească.

Atmosfera caldă de la *O'Malley* o învălui din prag, chiar din clipa când deschise uşa. Se simţea mirosul specific al cărbunilor care ardeau în sobă cu flăcări vesele şi strălucitoare, şi al mâncării pe care soţia lui O'Malley,

Deirdre, o servise la prânz. Şi mirosul de bere şi tutun şi cartofi prăjiţi.

Ea îl văzu prima pe Murphy, stând la una din mese, cu picioarele întinse şi cu un acordeon în braţe, cântând cu vocea lui minunată. Ceilalţi clienţi ascultau, visând cu ochii deschişi deasupra unei halbe de bere. Cântecul era trist, la fel ca inima Irlandei, melancolic şi minunat, întocmai ca lacrimile îndrăgostiţilor. Cântecul purta numele ei şi spunea despre bătrâneţea care nu cruţă pe nimeni.

Murphy o văzu şi schiţă un zâmbet. Părul lui negru îi cădea în şuviţe pe faţă şi el scutură din cap. Tim O'Malley stătea în spatele tejghelei, un bărbat rotofei ca un butoi, pe care şorţul de barman mai că nu putea să-l cuprindă. Avea o faţă mare şi plină de riduri, cu ochii mici, care, atunci când râdea dispăreau în pliurile pielii.

O'Malley ştergea pahare. Când o văzu pe Maggie, îşi continuă treaba, ştiind că fata va proceda politicos şi va aştepta să se termine cântecul, înainte de a comanda ceva.

Maggie îl văzu pe David Ryan, trăgând dintr-una din ţigările americane pe care i le trimitea în fiecare lună fratele lui din Boston, şi pe doamna Logan, aranjată ca întotdeauna, croşetând un şal din lână roz, în timp ce

bătea tactul cu piciorul în ritmul cântecului. Mai era şi bătrânul Johnny Conroy, zâmbind cu gura lui fără dinţi, mâna lui noduroasă şi zbârcită ţinând-o pe cea la fel de îmbătrânită a soţiei lui *de* cincizeci de ani. Stăteau împreună ca doi proaspăt căsătoriţi, transportaţi de vraja cântecului lui Murphy.

Televizorul de pe bar avea sonorul dat la minim, dar imaginea de pe ecran, o reclamă britanică, înfăţişa oameni în haine superbe, cu părul strălucitor şi aranjat, ce discutau în jurul unei mese pe care ardeau lumânări în sfeşnice de argint şi cristaluri masive.

Imaginea strălucitoare reprezenta o lume îndepărtată, mult mai departe decât o singură ţară faţă de micul local, cu barul lui îmbătrânit şi crestat şi cu pereţii înnegriţi de fum.

Dispreţul lui Maggie faţă de personajele strălucitoare de pe ecran, învârtindu-se în lumea lor bogată, fu un gest reflex. Şi odată cu dispreţul, simţi şi o undă de invidie.

Dacă ea ar fi vreodată atât de bogată – deşi nu-i păsa deloc, cu siguranţă – ar şti într-adevăr ce să facă cu banii.

Şi apoi îl văzu pe el, stând singur într-un colţ. Singur, dar nu separat. Deloc. Făcea parte din acea încăpere la fel de mult ca şi scaunul pe care şedea. Stătea cu o mână pe

spătarul scaunului, iar în cealaltă avea o ceaşcă în care Maggie ştia că era ceai amestecat cu un strop de whisky.

Poate că era un om imprevizibil, cu reacţii bruşte şi neobişnuite, dar ea îl cunoştea bine. Dintre toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse, pe niciunul nu-l iubise din adâncul inimii aşa cum îl iubea pe Tom Concannon.

Nu spuse nimic, ci doar se apropie de el. Se aşeză şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

Dragostea pentru el o încălzi, un foc blând care încălzea, dar nu ardea niciodată. El îşi petrecu braţul după umerii ei şi o strânse mai aproape, buzele sale atingându-i uşor tâmpla.

Când melodia se termină, ea îi luă mâna într-ale ei şi i-o sărută.

— Ştiam eu că eşti aici.

— Cum de ştiai că mă gândeam la tine, Maggie, dragostea mea?

— Eu eram cea care se gândea la tine. Ea se desprinse din îmbrăţişare şi zâmbi. El era un bărbat scund, dar puternic, ca un taur, după cum zicea el adesea, râzând. În jurul ochilor avea riduri care se adânceau când râdea, şi asta îl făcea, în ochii lui Maggie, şi mai atrăgător. Părul îi fusese odată bogat şi roşu ca focul. Cu trecerea anilor se

mai rărise, şi avea şuviţe albe care se împleteau prin roşul-aprins, ca fumul. Pentru Maggie, era cel mai minunat bărbat din lume.

Era tatăl ei.

— Tată, zise ea, am noutăţi.

— Ţi se citeşte pe faţă.

Îi scoase căciula pentru a-i lăsa părul roşu ca focul să-i cadă pe umeri în voie. Întotdeauna îi plăcuse să-l privească, lung şi mătăsos, unduind cu sclipiri roşiatice, încă îşi mai amintea când o ţinuse în braţe întâia oară, când Maggie venise pe lume, cu furia vieţii întipărită pe chip, cu pumnii mici încleştaţi şi cu părul strălucitor ca o monedă nouă.

Nu fusese dezamăgit că nu avea un băiat, ci recunoscător pentru că i se dăruise o fată.

— Adu-i fetei mele ceva de băut, Tim.

— Aş vrea puţin ceai, zise ea. E un frig afurisit. Acum că era aici, savura plăcerea de a-i anunţa veştile ei minunate. De-asta eşti aici, Murphy, la un cântec şi-un pahar? Cine le ţine de cald vitelor tale?

— Se-ncălzesc singure, replică celălalt. Şi dacă vremea o ţine tot aşa, în primăvară o să am mai mulţi viţei decât am nevoie, fiindcă vitele fac şi ele ce face toată *lumea* într-o

noapte lungă de iarnă.

— Ah, deci stau lângă foc cu o carte bună în mână, nu-i aşa? zise Maggie, şi încăperea răsună de râsete. Nu era niciun secret, ci doar o uşoară stânjeneală pentru Murphy, faptul că el era un împătimit al cititului.

— Am încercat eu să le împărtăşesc emoţiile lecturii, dar vitele astea preferă să se uite la televizor. Murphy lovi cu degetul paharul său gol. Dar tu cum de nu eşti acasă, jucându-te cu sticla ta?

— Tată. Când Murphy se îndreptă spre bar, Maggie îl luă de mână pe tatăl său. Tu eşti primul care trebuie să afli. Ştiai că am luat câteva piese cu mine dimineaţă, la Ennis, la magazinul lui McGuinness?

— Ai fost la Ennis? îşi scoasepipa şi o scutură. Ar fi trebuit să-mi spui că te duci, ţi-aş fi ţinut companie.

— Am vrut s-o fac singură.

— Micuţa mea, zise el şi o mângâie cu un deget pe nas.

— Tată, le-a cumpărat. Ochii ei, la fel de verzi că ai tatălui, scânteiară. A cumpărat patru bucăţi, adică toate pe care le-am avut cu mine. Şi mi-a plătit pe loc.

— Nu mai spune, Maggie, nu mai spune! Se ridică iute şi o învârti pe Maggie în mijlocul încăperii. Ascultaţi aici, doamnelor şi domnilor, fiica mea, unica mea Margaret

Mary şi-a vândut obiectele din sticlă în Ennis. Urmară aplauze spontane şi o mulţime de întrebări.

— La McGuinness, răspunse ea iureşului de întrebări. Patru bucăţi, şi vrea mai multe. Două vaze, o cupă şi un... Presupun că pe ultimul l-aţi putea numi press-papier. Zâmbi când Tim puse pe tejghea două pahare cu whisky pentru ea şi pentru tatăl ei.

— Bine. Îşi ridică paharul şi toastă. Pentru Tom Concannon, cel care a avut încredere şi a crezut în mine.

— Oh, nu, Maggie. Tatăl ei clătină din cap, cu lacrimi în ochi. Pentru tine. Totul pentru tine. Ciocniră paharele şi Tom bău pe nerăsuflate. Porneşte-ţi armonica, Murphy. Am chef să dansez cu fata mea.

Murphy începu. În mijlocul strigătelor şi bătăilor din palme, Tom îşi conduse fiica în mijlocul încăperii.

Deirdre ieşi din bucătărie, ştergându-şi mâinile pe şorţ. Faţa îi era îmbujorată de la căldura sobei şi îl luă la dans pe bărbatul ei. Dansurile se succedară fără întrerupere şi Maggie trecea de la un partener la altul, până când simţi că nu o mai ţin picioarele.

Alţii veniră la cârciumă atraşi fie de muzică, fie de posibilitatea de a avea companie pe acea vreme şi veştile se răspândiră. Maggie ştia că înainte de a se înnopta,

toată lumea pe o rază de douăzeci de kilometri în jur va fi la curent.

Era genul de faimă la care visase dintotdeauna. Şi era secretul ei că voia mai mult.

— Oh, suficient. Se prăbuşi în scaun şi îşi bău ceaiul rece. Simt că nu mai pot.

— Şi eu la fel. De mândrie pentru tine. Zâmbetul lui Tom rămase la fel de luminos, dar buzele i se strânseră puţin. Ar trebui să mergem şi să-i spunem maică-ti, Maggie. Şi surorii tale.

— Îi voi spune Briannei diseară. Propria sa dispoziţie se schimbă când veni vorba despre mama ei.

— Bine. O mângâie uşor cu mâna pe obraz. Asta este ziua ta, Maggie Mae, şi nimic nu o va strica.

— Nu, e ziua noastră. Fiindcă dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi suflat niciodată într-un glob de sticlă.

— Atunci, o s-o împărţim numai noi doi, pentru o vreme. Pentru o clipă se simţi slăbit, ameţit şi înfierbântat. I se păru că aude un zumzet îndepărtat, apoi zgomotul dispăru. Aer, îşi spuse el. Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Am chef să facem o plimbare cu maşina. Vreau să simt mirosul mării, Maggie. Vii cu mine?

— Sigur că vin. Se ridică imediat. Dar e frig şi bate un

vânt afurisit. Eşti sigur că vrei să mergem pe faleză astăzi?

— Simt nevoia să merg. Îşi luă haina, îşi puse un fular la gât şi se întoarse spre bar. Culorile întunecate şi afumate ale barului îi jucau în faţa ochilor. Se gândi, cu amărăciune, că s-a îmbătat un pic. Apoi se gândi că, totuşi, avea motiv. O să dăm o petrecere. Da, mâine seară... Cu mâncare şi cu vinuri bune, cu multă muzică, da, ca să sărbătorim succesul fetei mele. Şi v-aştept pe voi toţi, prieteni, să veniţi.

Maggie aşteptă până când ieşiră afară, în frigul pătrunzător.

— O petrecere? Tată, ştii prea bine că ea nu va fi de acord.

— Încă sunt stăpânul propriei mele case. Bărbia lui voluntară, ce semăna foarte mult cu a fiicei sale, ieşi în afară. Am spus că va fi o petrecere şi aşa va fi, Maggie. Aranjez eu cu maică-ta. Conduci tu?

Bine. N-avea rost să insiste odată ce Tom Concannon hotărâse ceva. O ştia prea bine. Şi îi era *recunoscătoare* pentru încă*păţânarea* lui, pentru că altfel n-ar fi putut să călătorească la Veneţia şi să-şi facă ucenicia într-o casă de creaţie în sticlă. Şi nici n-ar fi putut să folosească ceea ce învăţase, ceea ce visase atâta timp şi să-şi facă şi propriul

ei atelier. Ştia că mama ei îi făcuse viaţa amară lui Tom pentru banii pe care îi cheltuise cu ea. Dar el rămăsese de neclintit.

— Spune-mi la ce lucrezi acum.

— Ei, e un fel de sticlă, de vază. Şi vreau să fie foarte înaltă şi zveltă. Din ce în ce mai subţire spre vârf, şi apoi brusc, revărsată în afară. Cam în genul unui crin. Şi culoarea trebuie să fie foarte delicată, ca miezul piersicii.

O vedea cu ochii minţii, la fel de limpede ca şi mâna care o schiţa.

— E minunat să-ţi închipui lucruri aşa frumoase.

— Să ţi le închipui e uşor, tată, zise ea zâmbind. Mai greu e să le faci să devină realitate.

— Le faci tu să devină, fetiţo, o bătu uşor pe mână Tom, apoi se cufundă în tăcere.

Maggie intră cu maşina pe drumul îngust şi sinuos care ducea spre mare. Dinspre vest veneau nori negri, încărcaţi de furtună, biciuiţi de vânt. Ici şi colo se vedeau petice luminoase de cer, care erau înghiţite iute de masa întunecată, apoi iar apăreau şi dispăreau.

Maggie văzu un vas, larg şi adânc, în culorile acelea sumbre dar minunate, şi începu să şi-l închipuie.

Drumul şerpuia, apoi se îndreptă spre un cătun, mărginit

de garduri vii mai înalte de un stat de om, acum înnegrite de ger. La o răspântie, înainte de intrarea în sat, o troiţă cu Fecioara Maria înfrunta frigul în linişte, cu braţele deschise într-un generos gest de întâmpinare, la picioare având un buchet de flori artificiale, ţipător colorate. Aruncă o privire spre tatăl ei şi tresări. Părea mai palid decât de obicei şi avea cearcăne.

— Pari obosit, tată. Sigur nu vrei să te duc acasă?

— Nu, nu. Îşi scoase pipa şi începu să o lovească uşor în palmă, dus pe gânduri. Vreau să văd marea. E furtună, Maggie Mae. O să avem o privelişte minunată de pe faleza de la Loop Head.

— Cu siguranţă.

Dincolo de sat, drumul se îngusta alarmant de mult, camioneta strecurându-se cu greu, ca aţa prin urechile acului. Pe drum, încotoşmănat şi cu faţa vânătă de frig, venea un om cu un câine, care îl urma ascultător la câţiva paşi. Şi omul şi câinele se dădură la o parte în tufişuri, în timp ce roţile camionetei trecură doar la câţiva centimetri de cizmele drumeţului solitar, care îi salută în trecere pe Maggie şi pe Tom.

— Ştii la ce mă gândeam, tată?

— La ce?

— Dacă aş putea să mai vând câteva piese – doar câteva – aş putea să-mi cumpăr un alt cuptor. Vreau să lucrez cu mai multă culoare, înţelegi. Dacă aş mai avea un cuptor, aş putea să am mai mult material topit. De fapt, cărămizile nu costă aşa de mult. Dar aş avea nevoie de mai mult de două sute.

— Am ceva bani puşi de-o parte.

— Nu, nu din nou. Era ferm hotărâtă. Îţi sunt recunoscătoare, dar asta o s-o fac singură.

El se încruntă pe dată şi se răsti la pipa pe care o avea în mână.

— Tare-aş vrea să ştiu la ce e bun un tată, dacă nu să-şi ajute copiii? N-o să ai haine scumpe sau mai ştiu eu ce alte nimicuri, aşa că dacă vrei cărămizi pentru cuptorul tău, atunci asta o să ai.

— O să am, veni imediat replica pe acelaşi ton a lui Maggie. Dar le voi cumpăra singură. Trebuie să fac asta eu însămi. Nu de bani am nevoie, ci de încredere.

— M-ai răsplătit înzecit deja. Se lăsă pe spate în scaun şi coborî puţin geamul, lăsând şuierul vântului să pătrundă înăuntru, apoi îşi aprinse pipa. Sunt un om bogat, Maggie. Am două fete minunate, fiecare ca un giuvaer. Şi deşi un om n-ar avea ce să ceară mai mult de la viaţă, am o casă

bună şi prieteni de nădejde.

Maggie băgă de seamă că n-o includea şi pe mama ei printre comorile lui.

— Şi întotdeauna vasul de aur de la capătul curcubeului.

— Întotdeauna. Rămase din nou tăcut, pe faţă având o undă de crispare. Treceau pe lângă colibe de piatră fără acoperiş, părăsite şi stinghere în mijlocul câmpurilor de culoare verde-cenuşiu ce se întindeau cât vedeai cu ochii, nesfârşite şi minunat de frumoase sub cerul întunecat. Apoi trecură pe lângă o biserică ce înfrunta singură vântul, având ca pavăză doar câţiva copaci răsuciţi şi goliţi de frunze.

Ar fi trebuit să fie un peisaj dezolant şi trist, dar Tom îl găsea minunat. Nu împărtăşea nevoia de singurătate a lui Maggie, dar când vedea un astfel de peisaj pustiu, cu cerul mohorât şi nori joşi şi ameninţători, o înţelegea.

Acum, prin fereastra întredeschisă, putea să simtă mirosul mării. Odată visase s-o traverseze.

Odată visase multe lucruri.

Întotdeauna căutase acel vas de aur de la capătul curcubeului şi ştia că el era vinovat că nu-l găsise. Fusese fermier prin naştere, dar nu şi prin vocaţie. Acum mai avea doar câţiva acri de pământ, suficient doar pentru ca fiica

lui Brianna să-şi cultive florile şi legumele pe care le îngrijea cu atâta pricepere. Suficient doar pentru a-şi aminti că dăduse greş.

Prea multe scheme, prea multe gânduri, îşi spuse el, simţind un alt cârcel în piept. Soţia sa, Maeve, avusese dreptate. Avusese întotdeauna prea multe idei, dar niciodată abilitatea sau norocul de a le pune în practică.

Trecură pe lângă alt grup de case şi o clădire al cărei proprietar susţinea că era ultima cârciumă de-acolo până la New York. Tom se simţi pătruns de măreţia peisajului, ca întotdeauna.

— Dăm o fugă până la New York să bem ceva, Maggie? glumi el, ca întotdeauna când treceau pe acolo.

— Eu fac prima cinste.

El chicoti. O senzaţie de nerăbdare îl cuprinse în timp ce ea oprea maşina la capătul drumului, acolo unde asfaltul se termina, făcând loc pietrelor şi ierburilor, ca în cele din urmă să ajungă la imensitatea bătută de vânturi ce se întindea până în America.

Coborâră în vuietul vântului dezlănţuit şi al valurilor care loveau furioase stâncile negre de dedesubt. Braţ la braţ, se clătinară în rafalele nemiloase ca doi beţivi, apoi, râzând, începură să meargă.

— E o nebunie grozavă. Simte vântul, Maggie! Simte-l! Vrea să ne zboare de-aici până hăt departe, la Dublin. Îţi aduci aminte când am fost la Dublin?

— Am văzut un clovn jonglând cu mingi colorate, şi mie mi-a plăcut atât de mult, încât ai învăţat şi tu cum s-o faci...

Râsul lui bubui puternic, ca marea de dedesubt.

— Oh, toate merele pe care le-am stricat.

— Am mâncat atunci plăcintă cu mere săptămâni întregi.

— Şi eu am crezut atunci că pot câştiga un ban aşa şi m-am dus la Galway, la târg.

— Da, şi-ai cheltuit şi ultimul bănuţ pe care îl câştigaseşi pe cadouri pentru mine şi pentru Brianna.

Îi revenise culoarea în obraji, băgă ea de seamă, şi ochii îi străluceau. Merseră împreună ultimii metri de stâncă şi iarbă, hărţuiţi de vântul muşcător, şi se opriră pe marginea falezei, lângă Atlanticul atotputernic, ale cărui valuri războinice loveau neîncetat stâncile. Munţii de apă veneau, se zdrobeau de faleză, se retrăgeau şi se năpusteau iarăşi, lăsând nenumărate cascade printre stâncile negre ale falezei. Deasupra, ţipau şi se învârteau, pescăruşii, ţipetele lor fiind acoperite adesea de zgomotul

valurilor. Spuma se ridică până sus, albă ca zăpada la bază, limpede precum cristalul, în picăturile fine care se împrăştiau în aerul îngheţat. Pe cuprinsul înspumat şi mânios al mării nu se vedea niciun vas.

Se întrebă dacă tatăl ei venea aici adesea din pricina faptului că în ochii lui, continua încleştare dintre apă şi stânci simboliza atât căsnicia cât şi războiul. Şi căsnicia lui fusese într-adevăr o bătălie continuă, amărăciunea permanentă şi furia nevestei lui erodându-i sufletul, şi încet, ah, atât de inexorabil, măcinându-l.

— De ce mai stai cu ea, tată?

— Ce? îşi mută atenţia de la mare şi cer asupra ei.

— De ce mai stai cu ea? repetă Maggie. Brie şi cu mine am crescut. De ce rămâi acolo unde nu eşti fericit?

— E soţia mea, răspunse el simplu.

— Şi de ce-ar trebui să fie ăsta un răspuns? întrebă ea. De ce trebuie să fie ăsta sfârşitul? Nu mai e nimic între voi, dragoste sau alt fel de *legătură.* De când îmi amintesc eu, ţi-a făcut viaţa un iad.

— Eşti prea aspră cu ea. Asta, gândi el, era tot vina lui. Pentru că iubind atât de mult un copil, în inima sa nu mai rămăsese loc pentru a accepta dragostea ei pentru el. O dragoste care, o ştia, nu mai lăsa loc pentru a înţelege

dezamăgirile femeii care, născuse acel copil. Ce e între mine şi mama ta este tot atât de mult vina ei cât şi a mea. O căsnicie e un lucru delicat, Maggie, o cumpănire a două inimi şi a două speranţe. Câteodată una din părţi atârnă prea greu şi cealaltă nu mai poate echilibra balanţa. O să înţelegi când o să ai familia ta.

— N-o să mă mărit niciodată. Tonul îi era ferm, de parcă ar fi făgăduit în faţa lui Dumnezeu. Nu-i voi da nimănui dreptul de a mă face atât de nefericită.

— Să nu spui asta. Nu. O strânse în braţe, îngrijorat. Nu e nimic pe lume mai de preţ decât căsătoria şi familia.

— Dacă e aşa, atunci cum poate să devină o închisoare?

— Nu înseamnă că trebuie neapărat să devină o închisoare. Nu ăsta-i rostul ei. Simţi din nou cum îl cuprinde un val de slăbiciune, şi brusc simţi frigul pătrunzându-i până în măduva oaselor. Mama ta şi cu mine n-am fost un exemplu prea bun pentru tine şi îmi pare rău. Mai mult decât pot să-ţi spun, nici nu am cuvinte. Dar ştiu un lucru, Maggie, fetiţa mea. Când iubeşti din tot sufletul, poţi să te simţi ca-n rai.

Ea îşi îngropă faţa în umărul lui, reconfortată de mirosul specific al hainelor sale. Nu-i putea spune că ştia de multă vreme că pentru Tom Concannon, căsnicia nu fusese un

rai şi o binecuvântare. Şi mai ştia că n-ar fi încuiat uşa acelei închisori conjugale dacă n-ar fi fost ea.

— Ai iubit-o vreodată?

— Da. Şi a fost o dragoste la fel de fierbinte *ca* unul din cuptoarele tale. Tu eşti fructul acelei iubiri, Maggie Mae. Ai fost născută în flăcări, la fel ca şi cea mai fină şi îndrăzneaţă dintre operele tale. Oricât de mult s-ar fi răcit acel foc, odată a ars cu vâlvătăi. Poate că dacă n-ar fi fost atât de aprig, de intens, am fi reuşit împreună.

Ceva ciudat în vocea lui o făcu pe Maggie să-l privească, studiindu-l cu atenţie.

— A fost vorba de altcineva.

Tom privi din nou marea, ca şi cum ar fi putut scruta până departe şi ar fi putut s-o găsească pe femeia pe care o lăsase să plece.

— Da, a fost odată. Dar nu trebuia să fie. N-avea niciun drept să fie. Dar îţi spun, când te îndrăgosteşti, când săgeata dulce îţi străpunge inima, n-ai cum să te opreşti. Şi chiar dacă eşti rănit şi inima îţi sângerează, tot e o binecuvântare. Aşa că nu spune nu, Maggie. Vreau ca tu să ai ceea ce eu n-am putut avea.

Ea nu-i spusese, dar o gândise.

— Am douăzeci şi trei de ani, tată, şi Brie e mai mică

doar cu un an decât mine. Ştiu ce spune biserica, dar a naibii să fiu dacă eu cred că există un Dumnezeu care se bucură pedepsind un bărbat toată viaţa pentru o greşeală făcută la tinereţe.

— Greşeală. Tom se încruntă şi îşi puse pipa între dinţi. Căsnicia mea n-a fost o greşeală, Margaret Mary, şi să nu mai spui aşa ceva, nici acum, nici de-acum încolo. Tu şi Brie aţi venit pe lume datorită acestei căsnicii. O greşeală? Nu, un miracol. Trecusem de patruzeci de ani când te-ai născut, şi nici nu mă gândeam să am o familie. Mă gândesc ce-ar fi fost viaţa mea fără voi două. Ce s-ar fi ales de mine?

Un om bătrân, de şaptezeci de ani, singur. Singur. Îi luă faţa în mâini şi o privi drept în ochi. Îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că am întâlnit-o pe mama ta, şi că din unirea noastră a ieşit ceva minunat, ceva care să rămână în urma mea. Dintre toate lucrurile pe care le-am făcut şi nu le-am făcut, tu şi Briannaaţi fost singura şi cea mai mare bucurie a mea. Acum să nu mai aud vreun cuvânt despre greşeli sau nefericire. Ai înţeles?

— Te iubesc, tată. El o privi cu dragoste.

— Ştiu. Poate chiar prea mult, dar nu-mi pare rău. Îl cuprinse din nou senzaţia aceea, ca un vânt rece care se

înteţeşte din ce în ce mai mult. Aş vrea să te rog ceva, Maggie.

— Ce anume?

O studia cu atenţie, atingându-i faţa cu degetele, de parcă ar fi vrut să-i memoreze fiecare trăsătură – bărbia voluntară, curba moale a obrajilor, ochii verzi şi neastâmpăraţi ca marea ce vuia sub ei.

— Tu eşti puternică, Maggie. Puternică şi hotărâtă şi sub învelişul tău de gheaţă bate o inimă adevărată şi generoasă. Şi Dumnezeu ştie că eşti deşteaptă. Eu nici nu pot să încerc să înţeleg lucrurile pe care le ştii, sau să-mi închipui cum de le ştii. Tu eşti steaua mea strălucitoare, tot aşa cum Brie este bobocul meu de trandafir. Şi vreau ca voi, amândouă, să vă împliniţi visele. Vreau să vi le împliniţi, înţelegi? Şi când o să faceţi asta, gândiţi-vă că o faceţi şi pentru mine.

I se păru că vuietul mării se estompează şi lumina păleşte. Pentru o clipă, chipul lui Maggie îşi pierdu conturul şi dispăru.

— Ce ai? Speriată, se agăţă de braţul lui. Devenise palid la faţă şi părea că a îmbătrânit subit. Nu te simţi bine, tată? Hai să te duc înapoi în maşină.

— Nu. Era extrem de important, crucial chiar, să stea

acolo, în cel mai îndepărtat colţ al ţării lui şi să termine ce avea de spus. Mă simt bine. A fost doar o ameţeală.

— Ai îngheţat. Într-adevăr, îi simţea trupul rece ca gheaţa.

— Ascultă-mă cu atenţie. Vocea îi era precipitată. Nu lăsa pe nimeni şi nimic să-ţi stea în cale, să te abată de la lucrurile pe care vrei să le faci. Lasă-ţi urma pe acest pământ şi întipăreşte-o adânc, să dureze. Dar nu...

— Tată! O cuprinse panica, văzându-l că se clatină, apoi cade în genunchi. Dumnezeule, ce ai, tată? Inima?

Nu, nu inima, se gândi el prin ceaţa durerii care-i învăluia tot trupul, simţindu-şi bătăile ca de ciocan ale inimii în urechi şi tâmple. Dar simţise că se rupsese ceva în el, ceva care explodase şi se îndepărta din ce în ce.

— Să nu îţi înăspreşti sufletul, Maggie. Promite-mi. Nu vei pierde niciodată ce ai în inima ta. Să ai grijă de sora ta. Şi de maică-ta. Promite-mi.

— Trebuie să te ridici. Trase de el, opintindu-se, luptându-se cu propria frică, înăbuşind-o. Zgomotul mării i se părea asurzitor, o furtună de coşmar care îi va smulge pe amândoi de pe faleză şi-i va zdrobi de stâncile necruţătoare de dedesubt. M-auzi, tată? Trebuie să te ridici acum.

— Promite-mi.

— Bine, îţi promit. Îţi jur în faţa lui Dumnezeu că o să am grijă de amândouă. Întotdeauna. Tremura, lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Vreau un preot, reuşi el să articuleze cu greu.

— Nu, nu, trebuie să plecăm din locul ăsta îngheţat. Dar ştia că se amăgea singură. Îl simţea îndepărtându-se; chiar dacă îl ţinea strâns în braţe, ceva înăuntrul acelui trup se îndepărta. Nu mă părăsi aşa. Nu aşa! Disperată, se uită în jur după ajutor, sperând să vadă pe cineva pe potecile care duceau spre acel loc destul de frecventat de lume. Dar nu era nimeni, totul era pustiu şi îşi înăbuşi cu greu un strigăt de ajutor. Tată, încearcă, te rog, încearcă să te ridici. Te duc la un doctor.

El îşi lăsă capul pe umărul ei şi suspină. Acum nu mai simţea niciun fel de durere, ci doar neant.

— Maggie, zise el. Apoi şopti un alt nume, un nume străin şi asta fu totul.

— Nu! Ca şi cum l-ar fi protejat de vântul rece pe care nu-l mai simţea, îl înlănţui cu braţele, legănându-l uşor şi suspinând.

Şi vântul duse vestea mai departe mării şi odată cu lacrimile ei veniră primii stropi îngheţaţi de ploaie.

CAPITOLUL 2

Înmormântarea lui Thomas Concannon a fost un eveniment despre care se va vorbi în întreg ţinutul mulţi ani. A fost mâncare din belşug şi muzică bună, exact cum plănuise el pentru petrecerea în cinstea succesului fiicei sale. Casa în care îşi trăise ultimii ani din viaţă era plină cu oameni veniţi din întreg ţinutul Clare.

Tom nu fusese un om bogat, ar putea spune unii, dar fără îndoială că adevărata lui avere fuseseră prietenii.

Veniseră din tot ţinutul, fermieri şi negustori, meseriaşi, oameni din toate păturile sociale. Aduseseră mâncare, aşa cum fac vecinii la parastase şi înmormântări şi în scurt timp bucătăria se umplu cu tot felul de preparate. Şi toţi închinară în memoria lui şi-l petrecură în viaţa de dincolo.

Focul ardea straşnic în sobă, încercând să ţină piept vântului îngheţat care făcea să zăngăne ferestrele, încercând, de asemenea, să încălzească atmosfera rece şi austeră a înmormântării.

Dar Maggie era sigură că nu îi va mai fi cald niciodată. Stătea lângă foc în sufrageria mică a lui Tom Concannon,

acum plină de lume, privind ţintă flăcările. Vedea faleza, marea înspumată ce fremăta la picioarele falezei şi se vedea pe sine, strângându-l în braţe pe tatăl ei care era pe moarte.

— Maggie.

Tresări şi întoarse capul. Îl văzu pe Murphy stând în genunchi lângă ea, strecurându-i în mână o ceaşcă cu un lichid fierbinte, aburind.

— Ce este?

— Whisky, cu un strop de ceai să-l încălzească. Ochii lui erau blânzi şi îndureraţi, plini de compasiune. Haide, bea-l acum. Dă-l peste cap. Aşa, bine. Nu vrei să mănânci ceva? Ţi-ar prinde bine.

— Nu pot, zise ea, dar îl ascultă şi goli ceaşca. Putea să jure că simţise arsura fiecărei picături de whisky în drumul ei spre stomac. N-ar fi trebuit să-l duc acolo, Murphy. Ar fi trebuit să-mi dau seama că este bolnav.

— Asta-i o prostie şi tu o ştii prea bine. Arăta bine şi în putere când a plecat de la cârciumă. Şi doar dansase atâta, nu?

Dansase, îşi spuse ea. Dansase cu tatăl ei chiar în ziua morţii lui. Oare va găsi într-o bună zi alinare gândindu-se la asta?

— Dar dacă n-am fi fost atât de departe. Singuri...

— Doctorul ţi-a spus clar, Maggie. N-ar fi fost nicio diferenţă. Accidentul vascular l- ucis, şi din fericire a fost rapid.

— Da, a fost rapid. Mâna îi tremură şi mai luă o înghiţitură. Da, fusese repede. Ceea ce urmase însă, fusese parcă derulat cu încetinitorul. Clipele acelea îngrozitoare când plecase din acel loc, abia răsuflând, cu mâinile îngheţate încleştate pe volan, îndepărtându-se de mare, aducând acasă trupul fără viaţă al tatălui ei.

— N-am mai văzut niciodată un om atât de mândru de copiii lui cum era el de tine. Murphy ezită, privindu-şi mâinile. Mie mi-a fost ca un tată.

— Ştiu. Întinse o mână, îndepărtându-i lui Murphy o şuviţă de păr de pe frunte. Aşa este.

Aşa că acum îşi pierduse tatăl a doua oară, gândi Murphy cu amărăciune. Şi pentru a doua oară simţi apăsarea durerii şi a responsabilităţii.

— Vreau să-ţi spun, vreau să fiu sigur că ştii, că dacă ai nevoie de ceva, de orice, sau familia ta are nevoie de ceva, trebuie să-mi spui doar un singur cuvânt.

— E frumos din partea ta să gândeşti şi să spui aşa ceva.

Murphy îşi ridică privirile; ochii lui albaştri de celt îi întâlniră pe ai ei.

— Ştiu că i-a fost greu când a trebuit să vândă pământul. Şi i-a fost şi mai greu că eu am fost acela care l-a cumpărat.

— Nu. Maggie puse ceaşca deoparte şi îi luă mâinile într-ale sale. Pământul nu era important pentru el.

— Dar mama ta...

— Şi un sfânt dacă-ar fi cumpărat pământul, ea tot ar fi dat vina pe el, zise Maggie aspru. Chiar dacă banii luaţi pe pământ i-au asigurat pâine pe masă. Îţi spun că a fost mai bine şi mai uşor că l-ai cumpărat tu. Brie şi cu mine n-avem cum să te învinovăţim pe tine pentru o parcelă de pământ, Murphy, şi ăsta este adevărul. Maggie reuşi să zâmbească, pentru că amândoi aveau nevoie de un zâmbet. Şi tu ai reuşit să faci ceea ce el n-a reuşit, ceea ce el pur şi simplu n-a vrut să facă. Ai făcut pământul să rodească. Şi hai să nu mai discutăm despre aşa ceva.

Maggie privi în jur, ca şi cum ar fi ieşit brusc dintr-o cameră goală şi ar fi intrat într-una plină de lume. Fiica lui O’Malley, însărcinată cu primul ei copil, cânta un cântec melancolic şi visător şi cineva o acompania din fluier. Un hohot de râs se auzi din celălalt capăt al camerei, un râs

puternic şi sănătos. Undeva plângea un copil. Grupuri de bărbaţi stăteau ici-colo, vorbind despre Tom şi despre vreme, despre iapa cea bălţată a lui Jack Marey, care era bolnavă şi despre acoperişul spart de la casa lui Donovan.

Femeile discutau şi ele despre Tom şi despre vreme, despre copii şi nunţi şi înmormântări.

Văzu o femeie bătrână, o verişoară de departe, îmbrăcată în haine uzate şi pantofi scâlciaţi, povestind unui grup de femei tinere şi croşetând în acelaşi timp un pulover.

— Da, îi plăcea să aibă oameni în preajmă. În voce i se simţea durerea. Dacă-ar fi putut, ar fi avut casa plină tot timpul. Întotdeauna se minuna cum de îmi place mie să fiu singură. Respiră adânc şi continuă, sperând să nu o trădeze vocea. Murphy, l-ai auzit vreodată pomenind de numele Amanda?

— Amanda? Murphy se încruntă, gândindu-se concentrat. Nu. De ce mă întrebi?

— Aşa, pur şi simplu. Probabil că am înţeles eu greşit. Ridică din umeri cu nepăsare. Cu siguranţă că ultimul cuvânt al tatălui ei, înainte de a muri, nu fusese numele unei femei străine. Trebuie să mă duc să o ajut pe Brie la bucătărie. Mulţumesc pentru băutură, Murphy. Şi pentru

tot. Îl sărută pe obraz şi plecă.

Desigur, nu era lucru uşor să traverseze camera spre uşă. Trebuia să se oprească mereu, să audă vorbe de îmbărbătare, de compasiune, sau o istorisire cu tatăl ei, sau, în cazul lui Tim O'Malley, o ofertă la compasiune şi suport moral.

— Iisuse, o să-mi fie dor de el, zise Tim, ştergându-şi lacrimile fără jenă. N-am mai avut niciodată un prieten atât de drag, şi nici n-o să mai am vreodată. Ştii, glumea zicând că o să-şi deschidă şi el o cârciumă, ca să-mi facă mie un pic de concurenţă.

— Ştiu. Dar ea ştia că nu fusese numai o glumă, ci un alt vis nerealizat al lui Tom Concannon.

— Voia să fie poet, adăugă cineva în vreme ce Maggie îl îmbrăţişa pe Tim şi îl bătea prieteneşte pe spate. Spunea că dacă-ar avea şi inspiraţii, ar fi fost un poet pe cinste.

— Avea sufletul unui poet, spuse Tim îndurerat. Inima şi sufletul şi trăirea unui poet. Niciodată n-a existat pe lume un om mai minunat ca Tom Concannon.

Maggie discută cu preotul despre funeraliile de a doua zi dimineaţă şi se strecură în cele din urmă în bucătărie.

În bucătărie era tot atât de multă lume ca şi în restul casei, unele femei servind mâncarea sau pregătind-o. Aici

sunetele şi mirosurile îmbiau pe oricine – ceainice şuierând, supe fierbând, precum şi mirosul specific de şuncă afumată – spre deosebire de atmosfera sumbră din sufragerie. Copiii mişunau de colo-colo prin bucătărie, aşa că femeile, cu acea graţie maternă înnăscută atât de caracteristică, îi ocoleau sau îi dojeneau după caz.

Puiul de ogar pe care Tom i-l dăruise Briannei de ziua ei de naştere sforăia liniştit sub masa de bucătărie. Brianna era lângă sobă, calmă, mişcându-se competent şi precis. Dar dincolo de înfăţişarea ei liniştită, Maggie putea să vadă cât de mult suferea, durerea vădindu-se în ochii adânci şi în buzele moi, acum strânse şi severe.

— Acum o să mănânci ceva. Una dintre vecine o văzu pe Maggie şi luă o farfurie pe care începu să o umple cu diferite preparate. Şi dacă nu mănânci, o să ai de-a face cu mine.

— Am venit doar să dau o mână de ajutor.

— Dai o mână de ajutor dacă mănânci ce ţi-am pus eu aici. E destulă mâncare pentru o armată întreagă. Ştii că taică-tău mi-a vândut odată un cocoş? zicea că e cel mai grozav cocoş din ţinut şi că o să le facă fericite pe găinile mele multă vreme de-aici încolo. Avea Tom un fel al lui de-a fi, că te făcea să-l crezi chiar dacă ştiai că nu era

adevărat ceea ce spunea. Mai puse câteva preparate în farfurie, continuând să vorbească, mângâind pe creştet şi dând la o parte din drumul ei un copil, toate fără să se oprească din îndeletnicirea ei grijulie. Ei bine, cocoşu ăla s-a dovedit a fi o pasăre ticăloasă şi leneşă, care n-a călcat niciodată în viaţa lui mizerabilă.

Maggie schiţă un zâmbet şi spuse ceea ce se aştepta din partea ei, cu toate că ştia povestea.

— Şi ce-aţi făcut cu cocoşul pe care vi l-a vândut tata, doamnă Mayo?

— I-am luat gâtul într-o bună zi şi l-am făcut supă. Da, şi i-am adus lui taică-tău o farfurie, chiar aşa. Şi zicea că n-a gustat niciodată ceva mai bun. Râse din toată inima şi îi puse lui Maggie farfuria în braţe.

— Şi era chiar aşa bun?

— Carnea era aţoasă şi tare ca o talpă. Dar Tom, Dumnezeu să-l binecuvânteze, a mâncat-o toată.

Aşa că şi Maggie mâncă cele pregătite de doamna Mayo, pentru că n-avea încotro şi viaţa mergea înainte, cu sau fără voia ei. Ascultă istorisiri despre Tom şi spuse şi ea câteva. Apoi, când se înseră şi bucătăria se goli treptat, se aşeză pe un scaun şi luă în braţe căţelul.

— Câtă lume l-a iubit, zise Maggie.

— Aşa-i. Brianna stătea lângă sobă, cu o cârpă de şters vasele în mână şi un aer deznădăjduit în priviri. Nu mai era nimeni de hrănit sau de care trebuia avut grijă, nimeni în jur şi nimic care să-i dea o preocupare, să-i abată gândurile, şi o copleşi durerea.

Încercând să se gândească la altceva, se apucă să strângă vasele.

Era zveltă, aproape fragilă, cu un fel calm şi calculat de a se mişca. Dacă ar fi avut bani la dispoziţie şi posibilitatea de a urma o astfel de şcoală, ar fi putut ajunge balerină. Părul ei blond auriu, era prins într-un coc bogat. Peste fusta neagră, simplă, purta un şorţ alb de bucătărie.

Prin contrast, părul lui Maggie i se revărsa pe umeri într-o cascadă de străluciri arămii. Purta o fustă pe care uitase s-o mai calce şi un pulover care ar fi trebuit cârpit în câteva locuri.

— Şi mâine va fi tot vreme urâtă. Brianna uitase de farfuriile pe care le avea în mâini şi privea ţintă pe fereastră în noaptea neagră, fără stele, ascultând vântul care continua să sufle amarnic.

— Aşa-i. Dar oamenii vor veni, la fel cum au venit şi astăzi.

— Şi după aceea, o să-i aducem înapoi aici. A rămas

atâta mâncare. Nici nu ştiu ce-o să facem cu ea... Vocea i se pierdu.

— Ea a ieşit din camera ei măcar o dată?

Brianna se opri nemişcată o clipă, apoi începu să aşeze farfuriile unele peste altele.

— Nu se simte bine.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Nu se simte bine. Bărbatul ei e mort şi toţi cei care l-au cunoscut au venit să-l vadă. Ea nici măcar nu se poate preface că-i pasă.

— Bineînţeles că-i pasă. Vocea Briannei se strânse. Nu credea că mai era în stare să suporte o ceartă acum, când simţea că inima era gata să-i plesnească de durere. A trăit cu el mai bine de douăzeci de ani.

— Şi în afară de asta, puţine lucruri a mai avut în comun cu el. De ce o aperi, chiar şi-acum?

Brianna trânti o farfurie atât de tare încât se miră că nu s-a făcut ţăndări. Dar vocea îi rămase perfect calmă şi precisă.

— Nu apăr pe nimeni, spun doar adevărul. Nu putem face pace? Cel puţin până îl îngropăm, nu putem să facem să fie pace în casa asta?

— N-a fost niciodată pace în casa asta. Maeve vorbise din pragul uşii. Faţa nu îi era răvăşită de lacrimi, ci rece,

aspră şi neiertătoare. A avut el grijă de asta. La fel ca şi-acum. Chiar mort fiind, îmi face viaţa un coşmar.

— Să nu vorbeşti de el. Furia pe care Maggie şi-o înăbuşise toată ziua, izbucni cu patimă. Se ridică brusc de la masă, speriind căţelul pe care-l ţinea în braţe. Să nu îndrăzneşti să vorbeşti rău despre el.

— Vorbesc cum vreau eu. Maeve îşi încleşta mâinile în şalul pe care îl purta, strângându-l în jurul gâtului. Era din lână şi ea îşi dorise întotdeauna mătase. Nu mi-a făcut decât necazuri toată viaţa. Nici acum că e mort nu m-a scutit.

— Nu văd nicio lacrimă în ochii tăi, mamă.

— Şi nici n-o să vezi. Nu vreau, nici să trăiesc nici să mor ipocrită, aşa să-mi ajute Dumnezeu. Şi pentru ce mi-a făcut o viaţă întreagă şi mai ales astăzi, o să se ducă drept în iad. Ochii ei reci, albaştri, încărcaţi de supărare, se mutară de la Maggie la Brianna. Şi aşa cum Dumnezeu nu-l va ierta în veci, nici eu nu-l voi ierta.

— Citeşti cumva gândurile Domnului? întrebă Maggie. Oare toate rugăciunile şi mătăniile pe care le faci ţi-au asigurat acces direct la Dumnezeu?

— Este o blasfemie. Obrajii lui Maeve se împurpurară de furie. Să nu îndrăzneşti să spui aşa ceva în casa asta.

— Spun ce vreau, îi repetă Maggie întocmai cuvintele pe care le spusese Maeve doar cu puţin timp înainte. Şi îţi mai spun că Tom Concannon n-are nevoie de binecuvântarea ta afurisită.

— Destul. Deşi îi tremura sufletul, Brianna puse o mână fermă pe umărul lui Maggie. Respiră adânc, cu grijă, pentru a fi sigură că vocea îi era perfect calmă. Ţi-am spus, mamă, că o să-ţi dau ţie casa. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Despre ce-i vorba? Maggie se întoarse spre sora ei. Ce-i cu casa?

— Ai auzit doar ce-au spus la deschiderea testamentului, începu Brianna, dar Maggie clătină din cap.

— N-am ascultat nimic. Vorbărie de-a avocaţilor. N-am dat nicio atenţie.

— I-a lăsat-o ei. Încă tremurând de furie, Maeve ridică un deget acuzator, i-a lăsat casa ei. Toţi anii în care am suferit şi pe care mi i-am sacrificat, şi mi-a luat până şi asta.

— O să se calmeze de îndată ce o să realizeze că are un acoperiş solid deasupra capului şi nu trebuie să facă nimic să-l întreţină, zise Maggie când mama ei ieşi din cameră.

Era destul de adevărat. Şi Brianna îşi spuse că aşa va

putea menţine pacea în casă. Avea doar un antrenament de o viaţă.

— O să am eu grijă de casă şi ea va sta aici. Pot să am grijă de amândouă.

— Sfânta Brianna, murmură Maggie, dar fără maliţiozitate în voce. O să împărţim cheltuielile. Noul cuptor va trebui să mai aştepte, îşi spuse ea. Dar atâta vreme cât McGuinness continua să-i cumpere operele, va avea suficient cât să întreţină cele două case.

— Mă gândeam... am discutat cu tata de curând, şi mă gândeam... Brianna ezită.

Maggie îşi îndepărtă propriile gânduri.

— Spune.

— Trebuie făcute nişte reparaţii, ştiu, şi am doar ce mi-a lăsat bunica şi apoi mai e şi ipoteca.

— Ipoteca o plătesc eu.

— Nu, nu e drept;

— Ba e foarte drept. Maggie se ridică să ia ceainicul. Ipoteca a făcut-o ca să mă trimită pe mine la Veneţia, nu? A ipotecat casa şi a îndurat urgia ei pentru că a făcut aşa ceva. Datorită lui, am avut parte de trei ani de pregătire. Şi îi voi plăti înapoi.

— Casa e a mea. Vocea Briannei era fermă. Şi tot aşa e

şi ipoteca.

Maggie ştia că deşi sora ei avea o înfăţişare blajină, când hotăra ceva era de o încăpăţânare teribilă.

— Ei, aşa o să ne certăm până-n ziua de apoi. O s-o plătim împreună. Dacă nu mă laşi s-o fac pentru tine, Brie, lasă-mă atunci s-o fac pentru el. Trebuie, înţelegi?

— Mai vedem noi. Brianna luă ceaşca de ceai pe care i-o turnase Maggie.

— Spune-mi la ce te gândeai.

— Bine. Acum i se părea o prostie, dar spera să nu sune ca o prostie. Vreau să transform casa într-o pensiune.

— O pensiune?! Uimită, Maggie se holba la ea. Vrei să aduci oameni care să plătească pentru a sta la noi, oameni care să se-nvârtă peste tot? N-o să mai ai niciun pic de intimitate, Brianna, şi o să munceşti din greu de dimineaţă până seara.

— Îmi place să fiu înconjurată de oameni, zise Brianna rece. Nu toată lumea vrea să se ducă la mănăstire ca tine. Şi cred că am o înclinaţie pentru aşa ceva, adică să fac oamenii să se simtă bine. Cred că o am în sânge. Îşi împinse bărbia în afară. Doar bunicul a avut un hotel şi după ce-a murit, l-a condus bunica. Aşa că şi eu pot.

— Niciodată n-am spus că nu poţi, ci doar că eu nu văd

cum poate să te încânte aşa ceva. Toată ziua lume învârtindu-se în jur. Se înfiora doar la gândul de a trăi într-un astfel de loc.

— Sper doar că vor veni clienţi. Desigur, dormitoarele de sus ar avea nevoie de ceva reparaţii. Privirile Briannei erau aţintite în gol, visătoare. Da, puţină zugrăveală, un pic de tapet. Un covor nou, sau chiar două. Şi instalaţia sanitară mai trebuie reparată. De fapt, am avea nevoie de încă o baie, dar cred că debaraua din capătul holului de sus poate fi transformată în cameră de baie. Aş putea adăuga un mic apartament la bucătărie, pentru mama ca să n-o deranjeze nimeni. Şi aş mări puţin grădina, şi aş pune o firmă frumoasă la intrare. Nu ceva în stil mare, înţelegi? Ceva mic, de bun gust şi confortabil.

— Vrei într-adevăr? murmură Maggie, văzând luminile din privirea surorii ei. Chiar vrei aşa ceva?

— Da, aşa este. Vreau.

— Atunci fă-o. Maggie îi luă mâinile în ale ei. Fă-o, Brie. Modifică apartamentul de sus, repară instalaţia sanitară. Pune o firmă frumoasă. Sunt sigură că el ar fi vrut s-o faci.

— Cred că ar fi vrut. A râs când i-am spus despre visul ăsta al meu, a râs cu râsul lui puternic, din toată inima.

— Da, era o plăcere să-l auzi râzând.

— Şi m-a sărutat şi a glumit cum că sunt nepoata unui hangiu şi că vreau să urmez tradiţia familiei. Dacă încep mai modest, aş putea să deschid chiar în vara asta. Turiştii vin în ţinuturile din vest în special vara, şi caută un loc drăguţ şi confortabil să rămână peste noapte. Aş putea... Brianna închise ochii. Oh, mâine îl îngropăm pe tata, şi noi facem planuri.

— E exact ceea ce şi-ar fi dorit să audă. Maggie era în stare să zâmbească din nou. Pentru planuri mari ca ăsta, ar fi chiuit de bucurie!

— Noi, familia Concannon. Brianna clătină din cap. La făcut planuri nu ne întrece nimeni.

— Brianna, atunci, pe faleză, mi-a vorbit de tine. A spus că eşti bobocul lui de trandafir. Şi voia să înfloreşti. Şi ea era steaua lui, se gândi Maggie. Va face tot ce-i va sta în putinţă să strălucească.

CAPITOLUL 3

Era singură – exact cum îi plăcea ei cel mai mult. Din uşa casei sale, Maggie privea cum plouă peste câmpurile lui Murphy Muldoon, în vreme ce undeva printre nori, mijea o rază de soare. Cerul nu lăsa deloc să se prevadă cum va fi vremea în următoarele ore. Putea fi oricum, straturile subţiri de nori putând să însemne fie ploaie, fie vreme frumoasă. Asta era Irlanda.

Dar pentru Margaret Mary Concannon, ploaia era un lucru grozav. Adesea o prefera unui cer senin, fără urmă de nori şi unui soare strălucitor. Ploaia era o cortină cenuşie şi moale care o izola de lumea înconjurătoare. Sau şi mai important, izola lumea faţă de ea, dispărând totul dincolo de câmpurile şi dealurile din jur.

Pentru că deşi ferma, cu gardul ei din piatră şi câmpurile verzi nu-i mai aparţineau ei sau familiei sale, acest locuşor, cu căsuţa mică dar cochetă, cu grădina şi aerul primăvăratic, erau ale ei.

Într-adevăr, era fiica unui fermier, dar nu avea nimic comun cu această îndeletnicire. În cei cinci ani care

trecuseră de la moartea tatălui ei, trudise să-şi amenajeze propria ei casă şi să-şi lase propria amprentă pe pământ, după ultima dorinţă a lui Tom. Poate că nu era încă atât de profundă, dar continua să-şi vândă creaţiile, acum şi la Glaway şi Cork, nu numai în Ennis.

Nu avea nevoie de nimic mai mult decât avea. Poate că ar fi vrut mai mult, dar ştia că dorinţele, indiferent cât ar fi de arzătoare şi de cutezătoare, nu plătesc singure notele de plată. Şi mai ştia că realizarea unor ambiţii implică sacrificii.

Şi dacă din când în când se simţea frustrată şi lipsită de motivaţie creatoare, n-avea decât să-şi amintească faptul că era unde trebuia să fie şi făcea ceea ce ea singură alesese să facă.

Dar în dimineţi ca aceasta, când soarele se lupta cu norii, se gândea la tatăl ei şi la visurile lui care nu deveniseră niciodată realitate.

Murise sărac, fără să fi avut succes în viaţă şi fără ferma care aparţinuse familiei Concannon timp de generaţii.

Nu îi părea rău că ferma fusese vândută ca să acopere ipotecile, datoriile şi fanteziile tatălui ei. Poate simţea doar o undă de nostalgie şi regret pentru dealurile şi câmpiile pe care le cutreierase în copilărie şi care acum nu-i mai

aparţineau. Dar totul ţinea de trecut. Nu-i făcea plăcere nici măcar să se gândească la ea luând parte la muncile unei ferme. N-avea nimic din pasiunea de a cultiva şi îngriji pe care o avea Brianna. Da, îi plăcea grădina ei şi tufele de trandafiri cu miros îmbătător, dar florile creşteau chiar dacă erau neglijate mai mult timp.

Avea locul ei, intim şi minunat, şi tot ce era dincolo de el era fără însemnătate, şi, de aceea, nici nu se gândea la altceva. Maggie prefera să nu aibă nevoie de nimeni şi, cu siguranţă nu avea nevoie de nimic pe care să nu-l poată dobândi singură.

Ştia prea bine că dependenţa şi dorinţa de a avea mai mult duceau la nefericire şi nemulţumire; doar îi avea drept exemplu pe propriii ei părinţi.

Ieşi afară şi se opri în faţa uşii, stând în ploaia rece, respirând cu nesaţ aerul de primăvară, umed şi încărcat de miresme de la tufele care închipuiau un gard viu spre est şi trandafirii deja îmbobociţi care dădeau spre vest. Maggie Concannon nu era foarte înaltă, avea un trup sculptural, ale cărui forme generoase puteau fi lesne observate în ciuda blugilor largi şi a cămăşii de flanelă pe care le purta. Părul de culoarea focului, care-i ajungea până pe umeri era acoperit de o pălărie cenuşie, de sub

borurile căreia străluceau doi ochi capricioşi şi misterioşi, de un verde ca marea.

Ploaia îi udă imediat faţa, obrajii şi buzele pline şi melancolice, o picătură prelingându-i-se pe nasul pistruiat.

Maggie stătea la masă şi îşi savura micul dejun, cu ceaiul puternic îndulcit pe care şi-l turnase dintr-o cană ieşită din propriile sale mâini şi ignora ţârâitul stăruitor al telefonului. A ignora telefonul era atât un mod de viaţă cât şi un obicei, mai ales când era absorbită de munca ei. Şi în faţa ochilor vedea acum conturându-se o sculptură, cu linii fine şi alungite ca o picătură de apă, din interiorul căreia se revărsau alte linii curbe şi netede, ca petalele unei flori.

Imaginea pe care o vedea era atât de clară, încât, neluând în seamă apelurile telefonului, ieşi în ploaie şi se îndreptă spre atelierul ei în care cuptorul pentru sticlă duduia încetişor, aşteptând-o.

De la biroul său din Dublin, Rogan Sweeney asculta telefonul sunând la celălalt capăt al firului şi înjura. Era un om ocupat, prea ocupat ca să-şi piardă vremea cu o artistă capricioasă şi temperamentală care refuza să-şi vadă propriul interes.

Avea afaceri de care trebuia să se îngrijească, telefoane de dat, rapoarte de citit şi decizii importante care trebuiau

luate. Şi mai trebuia neapărat să ajungă până la prânz la galerie şi să supravegheze ultimul transport. Expoziţia de ceramică americană era la urma urmei ideea lui, şi-şi petrecuse mult timp selectând cele mai bune piese.

Dar acest lucru, această expoziţie era ceva ce mai făcuse şi altă dată, ceva care nu va face decât să confirme clasa internaţională şi locul în top al galeriilor de artă *Worldwide.* În acelaşi timp, femeia, încăpăţânata şi afurisita muiere din Clare îi ocupa în întregime gândurile. Deşi încă nu o întâlnise personal, ea şi talentul ei îi acaparau gândurile.

Acest nou transport va beneficia, fără îndoială, de toată atenţia şi competenţa sa, dar un artist nou, şi în special unul a cărui artă îl impresionase atât de puternic, era ceva cu totul special. Emoţia şi încântarea descoperirii unui nou talent erau tot atât de importante pentru Rogan ca şi planificarea, dezvoltarea şi marketingul care făceau ca operele unui astfel de talent să poată fi vândute şi apreciate.

Şi acum o voia pe Concannon în exclusivitate pentru *Galeriile Worldwide.* Şi cum proceda de obicei atunci când voia ceva, şi Rogan aprecia că dorinţele sale erau destul de rezonabile, ştia că nu va avea pace până când nu va

reuşi acest lucru.

Era născut pentru a învinge – a treia generaţie de comercianţi prosperi, care găsiseră modalităţi iscusite de a transforma şilingii în lire şi lirele în aur. Afacerile începute de bunicul său acum mai bine de şaizeci de ani înfloriseră de când conducea el destinele companiei – şi asta pentru că Rogan Sweeney nu accepta să i se refuze ceva. Ţelul final era atins prin muncă, sudoare, prin farmecul său personal, prin tenacitate sau orice alt mijloc i se părea convenabil.

Margaret Mary Concannon şi talentul ei sclipitor şi nestrunit erau acum cel mai nou şi frustrant ţel al său.

După aprecierile sale personale, nu era un bărbat nerezonabil, şi ar fi fost uimit să ştie că mulţi din cunoscuţii săi spuneau acelaşi lucru. Era sever şi cerea mult din partea angajaţilor săi, dar era la fel de sever şi exigent cu el însuşi. Motivaţia şi dăruirea nu erau simple virtuţi pentru Rogan, ci necesităţi vitale cu care se născuse.

Ar fi putut să lase frâiele galeriilor pe mâna unui bun manager şi să trăiască mai mult decât confortabil din veniturile sale impresionante. Şi ar fi putut călători, nu pentru afaceri, ci de plăcere, bucurându-se în tihnă de

roade fără să mai fi asudat din greu la cules.

Ar fi putut, dar responsabilitatea, şi ambiţia erau daruri cu care se născuse.

Şi M.M. Concannon, artistă în sticlă, călugăriţă şi excentrică în acelaşi timp, îl obseda.

Era pe punctul de a opera schimbări la galeriile *Worldwide,* schimbări care vor purta pecetea propriei sale ţări şi viziuni asupra artei. M.M. Concannon era primul pas, şi nu avea niciun motiv ca să se poticnească de încăpăţânarea ei.

Ea nu ştia – şi asta pentru că refuza să asculte, îşi spuse el judecând-o aspru – că intenţiona să o facă primul star irlandez al galeriilor *Worldwide.* În trecut, cu tatăl şi cu bunicul său la cârmă, galeriile se specializaseră în artă internaţională.

Rogan nu intenţiona să restrângă zona de activitate, ci să schimbe lumina proiectorului asupra talentelor din ţara în care se născuse.

Şi îşi va risca atât reputaţia cât şi averea ca să facă acest lucru.

Dacă primul său artist va avea succes, şi nici nu se gândea că ar putea fi altfel, atunci investiţiile sale se vor amortiza rapid, instinctul se va dovedi a-i fi fost bun şi

visul său secret, o nouă galerie dedicată în exclusivitate operei artiştilor irlandezi, va deveni *realitate.*

Pentru început, avea nevoie de Margaret Mary Concannon.

Plictisindu-se de aşteptare, se ridică de la biroul său antic din stejar şi se îndreptă spre fereastră. Oraşul se întindea la picioarele lui cu bulevardele şi parcurile sale, cu sclipirea argintie a râului şi a podurilor aruncate peste el.

Traficul era aglomerat ca de obicei, iar *trotuarele* erau pline de mulţimea pestriţă a celor care mergeau la muncă şi a turiştilor. Urmări doi tineri care se sărutau – o îmbrăţişare fugară, o uşoară atingere a buzelor. Amândoi aveau câte un rucsac în spate şi pe feţe li se citea încântarea. Se întoarse cu spatele către fereastră, simţind o uşoară senzaţie de invidie.

Nu-şi găsea locul, şi asta era ceva neobişnuit pentru el. Biroul său era plin de hârtii, agenda de lucru încărcată, şi totuşi nu putea să se apuce de lucru. Încă din copilărie mersese din succes în succes, trecând de la educaţie la profesiune, întocmai cum se aşteptaseră cu toţii să facă. Întocmai cum se aşteptase el însuşi.

Amândoi părinţii muriseră în urmă cu şapte ani într-un accident de circulaţie, când tatăl său suferise un atac de

cord în timp ce era la volan şi maşina se izbise de un stâlp. Încă îşi mai amintea panica ce-l cuprinsese şi deznădejdea care-l încercase tot timpul zborului de la Dublin la Londra, unde părinţii lui plecaseră pentru afaceri, şi apoi mirosul oribil şi steril al spitalului.

Tatăl său murise în urma impactului, iar mama sa nu mai trăise decât o oră. Aşa că se duseseră dintre cei vii cu mult înainte ca el să ajungă acolo, cu mult înainte să fi fost în stare să accepte dispariţia lor. Dar îl învăţaseră multe înainte să-l părăsească aşa de brusc? despre familie şi despre mândria de a fi urmaşul unei astfel de familii, despre dragostea faţă de artă şi afaceri şi despre modul în care să le îmbine.

La douăzeci şi şase de ani se trezise directorul galeriilor *World wide* şi a reprezentanţelor sale, pus în situaţia să-şi aleagă oamenii, să ia decizii, răspunzător pentru operele de artă care intrau pe mâinile sale. Timp de şapte ani muncise din răsputeri nu numai pentru a-şi extinde afacerile, ci pentru a excela. Fusese mai mult decât suficient pentru el.

Această senzaţie de neastâmpăr, această dilemă ştia că îşi avea rădăcinile în acea după-amiază de iarnă când văzuse prima dată un obiect ieşit din mâinile lui Maggie

Concannon.

Acea piesă pe care o analizase pe furiş în timpul sacrosanctului ceai luat cu bunica sa, îi trezise dorinţa de a poseda – ba nu, se corectă el, stânjenit de conotaţiile cuvântului. Să controleze, să controleze soarta şi cariera acelui artist. Din acea după-amiază, reuşise să cumpere doar două piese semnate Concannon. Una era delicată şi suavă ca un vis, o coloană zveltă, aproape imponderabilă pe care se înfăşurau curcubeie strălucitoare de culori, şi nu mai mare decât lungimea palmei sale.

Cea de-a doua, şi cea care admitea în sinea lui că îl obseda şi-l urmărea pretutindeni era ca un coşmar violent, erupt din pasiunile arzătoare ale artistului şi solidificat în sticlă. Ar fi trebuit să fie dezechilibrată, îşi spuse el studiind piesa de pe biroul său. Ar fi trebuit să fie respingătoare, cu amalgamul ei de culori şi forme prelungi, şerpuitoare, care se răsfrângeau şi se încolăceau în jurul postamentului masiv.

Cu toate acestea, era fascinantă şi erotică. Şi îl făcea să se întrebe cum arăta femeia care le crease pe amândouă, cu aceeaşi forţă, pasiune şi îndemânare.

De când o cumpărase, cu mai bine de două luni în urmă, încercase fără succes să o contacteze şi să-i trezească

interesul în a-i fi impresar şi sponsor.

Reuşise de două ori s-o prindă la telefon, dar conversaţia – din partea ei – fusese scurtă, aproape de grosolănie. Ea nu avea nevoie nici de impresar, nici de sponsor sau altceva, mai ales în persoana unui om de afaceri din Dublin, cu prea multă educaţie şi prea puţin bun gust.

Oh, asta-l duruse.

Era mulţumită, îi spusese ea, cu acel melodios accent specific vestului, să creeze în ritmul ei şi să-şi vândă creaţiile acolo unde considera ea de cuviinţă. N-avea nevoie de contractele lui, sau de cineva care să-i spună ce să facă. Era, nu-i aşa, propria ei muncă, aşa că de ce nu se întorcea el la afacerile şi cataloagele lui, care fără îndoială că erau impresionante, şi s-o lase pe ea în pace?

Puşlama insolentă, pufni el simţind o undă de mânie cuprinzându-l. El îi oferea o mână de ajutor, pe care nenumăraţi alţi artişti ar fi implorat-o, şi ea îl repezea.

Ar trebui s-o lase în plata Domnului, se gândi el. S-o lase să creeze în propria ei obscuritate. Era sigur că nici el personal, nici galeriile *Worldwide* n-aveau nevoie de ea.

Dar, la naiba, o voia.

Răspunzând unui impuls lăuntric, ridică receptorul şi o

chemă pe secretara sa.

— Eileen, anulează-mi toate întâlnirile pentru următoarele câteva zile. Plec într-o excursie.

Rogan avea puţine interese de afaceri în ţinuturile din Vest. Îşi amintea de o vacanţă cu părinţii în acea partea a ţării, pe când era copil. De obicei, părinţii săi preferau excursii la Paris sau Milano, sau o odihnă scurtă la vila lor de pe Coasta de Azur. Erau călătorii care îmbinau plăcutul *cu* utilul, turismul cu afacerile. New York, Londra, Bonn, Veneţia, Boston. Dar odată, pe când avea nouă sau zece ani, merseseră prin ţinutul Shannon, în mijlocul peisajului sălbatic şi puţin ospitalier al vestului, îşi amintea frânturi de imagini, panorama ameţitoare de pe faleza de la Mohr, apele scânteietoare ale lacurilor, satele mici şi liniştite şi câmpurile nesfârşite.

Era frumos. Cutremurător de frumos. Dar era şi inconfortabil. Deja regreta decizia precipitată de a face această călătorie, mai ales că indicaţiile pe care le primise în ultimul sat prin care trecuse îl îndrumaseră pe o tentativă jalnică de drum. Maşina sa Aston Martin se descurca destul de bine, chiar atunci când macadamul se transformă în noroi, din pricina ploii fără sfârşit. Dar buna dispoziţie îi scădea cu fiecare groapă în care intra maşina.

Numai încăpăţânarea îl împiedică să se întoarcă.

Femeia asta va asculta glasul raţiunii, pentru Dumnezeu.

Va avea el grijă de asta. Dacă voia să se îngroape în locul ăsta uitat de lume, treaba ei. Dar creaţia ei era a lui. Sau va fi.

Urmând indicaţiile primite la Oficiul Poştal local, trecu pe lângă pensiunea *Blackthorn Cottage,* cu grădinile ei îngrijite şi jaluzele vopsite cu grijă în albastru de culoarea cerului. Mai departe, se vedeau adăposturi pentru animale, construcţii din piatră, un hambar pentru grâu şi un ocol pentru vite, cu acoperişul lui caracteristic din ţiglă. În ocol, un om meşterea ceva la un tractor.

Bărbatul ridică mâna schiţând un gest de salut, în timp ce Rogan lua curba strânsă pe care drumul o făcea brusc. Fermierul era primul semn de viaţă pe care-l zărea de când ieşise din ultimul sat, în afara turmelor de vite care păşteau pe câmpurile aflate de o parte şi de alta a drumului.

Cum putea cineva să trăiască prin locurile astea uitate de lume, nu putea să-şi imagineze. El unul prefera de o sută de ori aglomeraţia şi ritmul trepidant şi toate celelalte facilităţi pe care le oferea Dublin-ul, în locul ploii care nu

mai contenea şi a câmpurilor nesfârşite. La naiba cu peisajul!

Da, ea se ascunsese bine, îşi spuse Rogan. Poarta grădinii şi căsuţa albă de-abia se zăreau de după tufele înalte de trandafiri şi fucsia.

Încetini, deşi maşina mergea cu viteza melcului. În faţa casei era o camionetă albastră, veche şi ruginită. Îşi parcă superba sa Aston Martin lângă camionetă şi coborî.

Dădu ocol casei, făcu câţiva paşi pe aleea mărginită de flori şi tufe de trandafiri ale căror corole atârnau îngreunate de ploaie. Bătu iute de trei ori în uşa vopsită într-o culoare aprinsă, magenta, apoi încă de două ori înainte ca nerăbdarea să-l facă să se uite înăuntru pe o fereastră.

Era un şemineu în care ardea un foc vesel, şi lângă şemineu era tras un balansoar, o sofa îmbătrânită, acoperită cu un material înflorat, în culori vii, albastru şi roşu, cu pete purpurii ce se întindeau moale spre colţuri. Dacă nu erau peste tot exponate al muncii ei, ar fi zis ca a greşit adresa. Sticle şi statuete, vaze şi vase de diferite forme şi mărimi erau peste tot, în orice loc în care se putea aşeza un astfel de obiect.

Rogan şterse geamul care se aburise şi îşi îndreptă

atenţia asupra candelabrului cu multe braţe. Sticla din care era făcut era atât de clară şi de pură, încât ai fi zis că era făcut din gheaţă. Braţele se ridicau cu graţie fluidă, îngemănate în ceea ce părea o cascadă încremenită. Rogan simţi pulsul accelerându-i-se, acel declic intim care preceda o afacere, o achiziţie.

Da, în sfârşit o găsise.

Acum numai să deschidă uşa odată.

Renunţă să mai aştepte la uşa din faţă şi dădu ocol prin iarba udă, spre spatele casei. Alte flori, crescând ca buruienile. Sau, se corectă el, crescând alături de buruieni, neîngrijite. Era clar că Miss Concannon nu-şi risipea prea mult timp îngrijindu-şi grădina.

Lângă uşă, ferite de ploaie sub un fel de şopron, erau stive de bucăţi de cărbune. O bicicletă veche cu un cauciuc dezumflat era rezemată de ele, şi lângă ea era o pereche de cizme pline de noroi.

Tocmai se pregătea să bată din nou la uşă, când zgomotul care venea de undeva din spate îl făcu să se întoarcă. Vuietul constant şi înăbuşit, semăna cu zgomotul valurilor mării.

Clădirea avea ferestre şi, în ciuda frigului şi a umezelii, câteva erau deschise. Pe coş ieşea un fir de fum care se

răsucea şi se dispersa sub picăturile de ploaie. Era, fără îndoială, atelierul ei, îşi spuse Rogan, şi se îndreptă spre el, bucuros că reuşise să o găsească şi încrezător în rezultatele întrevederii lor.

Bătu şi, deşi nu primi niciun răspuns, deschise uşa. Rămase pentru o clipă în prag, simţind căldura puternică, mirosurile pătrunzătoare şi remarcând femeia de statură potrivită, care stătea într-un scaun masiv din lemn, cu o ţeavă în mâini.

Fără să vrea, se gândi la magicieni şi atmosfera misterioasă a basmelor.

— Închide uşa, fir-ai să fii, se face curent.

El ascultă instantaneu, tresărind sub şfichiul ordinului.

— Ferestrele sunt deschise, remarca Rogan.

— Ventilaţie. Aerisire. Idiot. Ea nu mai spuse nimic, nici măcar nu se osteni să-i arunce o privire. Duse ţeava la buze şi începu să sufle.

Privi fascinat cum se forma bula de sticlă. Ce procedeu simplu, îşi spuse el, doar răsuflarea şi sticla topită. Degetele ei roteau acum ţeava cu dibăcie, folosindu-se de greutatea bulei, prelucrând-o, alungind-o, până când fu mulţumită de *formă.*

Ea îşi continua munca, ignorându-l complet, total

absorbită de ceea ce făcea. Strânse bula la un capăt, alcătuindu-i un gât zvelt, apoi făcu o crestătură adâncă chiar lângă capătul ţevii, folosind un cleşte puternic. Mai erau multe operaţiuni de făcut, dar acum vedea deja piesa finită, la fel de limpede ca şi cum ar fi ţinut-o în mână.

Duse forma de sticlă – căci acum bula avea o formă precisă – la cuptor, şi o cufundă în baia de sticlă topită, pentru a-i mai depune un strat.

Înapoi la masa de lucru, rotind în continuare forma de sticlă, o introduse într-un bloc de lemn profilat anume, pentru a o răci şi a-i forma pielea, stratul exterior. Şi mereu, degetele ei experte răsuceau ţeava, controlând continuu forma în permanentă transformare, la fel cum în primul stadiu al creaţiei, forma fusese controlată de răsuflarea ei.

Repetă procedeul iar şi iar, cu răbdare şi pasiune, concentrată pe deplin asupra muncii ei, în timp ce Rogan stătea lângă uşă şi o privea.

Pe măsură ce forma creştea, folosea blocuri de lemn din ce în ce mai mari. Timpul trecea şi ea nu scotea în continuare nicio vorbă, aşa că Rogan îşi scoase haina udă şi aşteptă.

În încăpere era foarte cald din pricina cuptorului şi el

simţea că din haine îi ieşeau aburi. Ea părea cu totul deasupra tuturor lucrurilor, neafectată nici de căldură, nici de poziţia în care stătea, din când în când întinzându-se să ia o nouă unealtă, în timp ce cu cealaltă mână continua să răsucească ţeava.

Scaunul în care stătea era evident făcut special pentru ea, adânc, şi cu braţe lungi, iar ici-colo erau fixate cârlige, pentru a-şi ţine la îndemână uneltele. Lângă scaun erau găleţi cu apă, altele cu nisip şi cu ceară topită.

Ea luă o unealtă, care lui Rogan i se păru că seamănă cu un cleşte subţire şi ascuţit, şi o puse chiar la capătul vasului pe care îl crea.

Părea că metalul va trece prin vas şi va rupe fragilul perete, într-atât de mult semăna cu apa sticla fluidă, dar ea începu să tragă de vas, alungind forma, făcând-o mai zveltă, mai efilată.

Când isprăvi şi se ridică, Rogan vru să spună ceva, dar un sunet gutural al ei, ca un mârâit, îl readuse la tăcere, ridicând o sprânceană a mirare.

Bine, îşi spuse el. Va avea răbdare. O oră, două, cât va fi nevoie. Dacă ea putea să stea în căldura asta sufocantă, atunci, pentru Dumnezeu, şi el va putea.

Ea nici măcar nu simţea căldura, într-atât de absorbită

era de munca ei. Adăugă o altă coajă de sticlă fluidizată peste exteriorul vasului pe care-l crease în prealabil. Când sticla fierbinte înmuie peretele vasului, luă o pilă ascuţită, acoperită cu ceară, şi o apăsă pe cele două suprafeţe de sticlă maleabile.

Uşurel, uşurel.

La fiecare apăsare, ţâşneau scântei, căldura aprinzând ceara de pe vârful sculei. Acum trebuia să se grăbească, pentru a împiedica unealta să se lipească de peretele vasului. Apăsarea trebuia drămuită cu grijă pentru a obţine exact efectul dorit. Peretele interior făcea contact cu cel exterior, se uneau şi fuzionau într-o formă suavă, fără cusur.

Sticlă întrepătrunsă în sticlă, transparenţă şi fluiditate.

Buzele ei aproape că schiţau un zâmbet.

Cu grijă, încălzi din nou vasul, înainte de a-i aplatiza capătul cu o lopăţică. Prinse vasul cu un cârlig şi-l cufundă într-o găleată cu apă rece, apoi, cu o mişcare bruscă ce îl făcu pe Rogan să tresară, lovi cu pila chiar la capătul ţevii, acolo unde făcuse la început o crestătură adâncă. Vasul se detaşă de ţeavă şi rămase prins în cârlig. Maggie îl duse la cuptor, îl aşeză cu grijă înăuntru, reglă timpul şi temperatura de recoacere şi se îndreptă spre un mic

frigider aflat într-un colţ al atelierului.

Frigiderul era mic şi aşezat direct pe podea, aşa încât trebui să se aplece ca să umble la el. Rogan îşi înclină capul, să vadă mai bine. Jeanşii ei largi începuseră să se uzeze destul de mult în câteva locuri interesante. Ea se ridică, se întoarse spre el şi-i aruncă una din cele două cutii de suc pe care le scosese din frigider. Cu un reflex salvator, Rogan reuşi să prindă proiectilul înainte de a-l opri cu nasul.

— N-ai plecat? Desfăcu capacul şi sorbi cu nesaţ. Cred că te-ai copt în costumul ăla. Acum că îşi terminase treaba şi mintea nu-i mai era preocupată cu creaţia, îl putea studia în voie.

Înalt, zvelt, brunet. Mai luă o înghiţitură. Părul aranjat, cu reflexe albăstrui şi ochi albaştri ca lacurile din comitatul Kerry. Un chip atrăgător, un bărbat atrăgător, îl cântări ea, lovind uşor cu degetul în cutia de suc, în timp ce se studiau unul pe altul. Avea o gură generoasă, cu buze senzuale şi pline, desenate cu dărnicie. Dar nu credea că acele buze zâmbeau prea des. Nu când erau însoţite de astfel de ochi. La fel de albaştri ca lacurile din Kerry, şi la fel de reci, calculaţi şi încrezători.

Un chip atrăgător, cu trăsături ferme, şi un trup

armonios cizelat. Trup armonios, trai bun, cum zicea bunica ei. Şi în venele acestui trup, conchise ea, curgea sânge albastru. Sânge de aristocrat.

Costumul impecabil era făcut pe comandă, probabil în Anglia. Cravata era discretă şi elegantă. La încheietura mâinii drepte se zări o şuviţă de aur. Şi ţinuta lui era dreaptă, aproape arogantă, ca aceea a unui soldat încărcat de decoraţii, gata să dea onorul.

Ea îi zâmbi prietenoasă, mulţumită că munca se terminase cu bine.

— Te-ai rătăcit cumva?

— *Nu. Zâmbetul* îi lumina faţa, transfigurând-o, aducând ceva aproape magic. Rogan prefera atitudinea încruntată pe care o avusese tot timpul cât lucrase.

— Am bătut cale lungă ca să stau de vorbă cu dumneata, domnişoară Concannon. Sunt Rogan Sweeney.

Zâmbetul ei se transformă o idee spre un rânjet. Sweeney, îşi spuse ea. Omul care voia să-i acapareze creaţia.

— Marele om de afaceri, spuse ea, folosind termenul de *jackeen,* unul teribil de măgulitor, care îi desemna pe locuitorii Dublinului. Ei bine, domnule Sweeny, eşti un om încăpăţânat, ăsta-i adevărul. Sper că drumul a fost plăcut,

aşa că măcar rămâi cu satisfacţia excursiei.

— A fost mizerabil.

— Păcat.

— Dar satisfacţia excursiei rămâne. Deşi ar fi preferat o ceaşcă de ceai tare, deschise cutia de suc.

— Ai un atelier interesant.

Îşi plimbă ochii prin încăpere, înregistrând încă o dată cuptorul pentru topit sticla, cuptoarele pentru recoacere şi mesele de lucru, toată harababura de instrumente din lemn şi metal, ţevile şi nenumăratele vase cu substanţe chimice de pe rafturi.

— Mă descurc destul de bine, după cum ţi-am spus şi la telefon.

— Piesa la care lucrai când am intrat eu. E minunată. Se apropie de o masă pe care erau câteva planşete pentru schiţe, creioane, bucăţi de cărbune pentru desen şi cretă. Luă o schiţă a vasului care era în cuptor, la tratament termic. Era delicat, cu linii fluide.

— Îţi vinzi schiţele, domnişoară Concannon?

— Eu sunt artist în sticlă, domnule Sweeney, nu pictor.

El îi aruncă o privire rapidă, apoi puse schiţa pe masă.

— Dacă ai semna această schiţă, aş putea să obţin pe ea o sută de lire.

Ea scoase un oftat de exasperare şi deznădejde şi aruncă cutia goală într-un coş.

— Şi piesa pe care tocmai ai terminat-o? Cât ceri pe ea?

— Şi de ce te-ar interesa pe dumneata aşa ceva?

— Poate că vreau s-o cumpăr.

Ea se gândi, aşezându-se pe o bancă şi încrucişându-şi picioarele. Nimeni nu putea să-i aprecieze valoarea propiei sale creaţii, nici chiar ea însăşi. Dar un preţ, un preţ, trebuia stabilit, o ştia prea bine. Artist sau nu, trebuia să mănânce.

Formula de calcul pentru preţ era empirică şi flexibilă. Spre deosebire de formulele pentru sticlă şi pentru amestecul de culori, n-avea nimic de-a face cu ştiinţa. Calcula timpul pe care i-l luase crearea unei piese anume, propria ei părere despre piesa respectivă, şi, în cele din urmă, adăuga la toate acestea impresia pe care i-o făcea cel ce dorea s-o cumpere.

Impresia pe care i-o făcuse Rogan Sweeney avea să-l coste scump.

— Două sute cincizeci de lire, se decise ea. O sută de lire era preţul pe care-l plătea datorită brăţării de aur pe care o avea la mâna dreaptă.

— Îţi scriu un cec. Apoi Rogan zâmbi, şi Maggie realiză

dintr-odată că-i era recunoscătoare că nu folosea mai des acea armă redutabilă. Da, mortală, îşi spuse ea, privind la buzele lui arcuite. Zâmbetul dădea un farmec luminos chipului său, şi ochii deveneau şi mai întunecaţi şi misterioşi. Şi deşi îl voi adăuga la colecţia mea personală – dintr-o pornire sentimentală, să zicem – aş putea să-l vând cel puţin cu de două ori pe-atât la galeriile mele.

— E o minune că n-ai dat încă faliment, domnule Sweeney, dacă-ţi storci clienţii în felul ăsta.

— Te subestimezi, domnişoară Concannon. Veni lângă ea, ca şi cum ar fi ştiut că prima partidă era deja câştigată. Ea îşi lăsă capul pe spate, privindu-l în ochi. De-asta ai nevoie de mine.

— Ştiu exact ceea ce am de făcut.

— Aici da. Rogan descrise cu braţul un arc de cerc prin atelier. Am văzut cu propriii mei ochi şi am fost impresionat. Dar lumea afacerilor este ceva cu totul diferit.

— Pe mine nu mă interesează afacerile.

— Bineînţeles, zise el zâmbind iar, ca şi cum ea tocmai dăduse răspunsul cuvenit la o întrebare dificilă. Pe de altă parte, pe mine mă fascinează.

Ea era în inferioritate, stând pe bancă, în timp ce el o domina cu statura lui. Dar ei nu-i păsa.

— Nu vreau să se-amestece nimeni în munca mea, domnule Sweeney. Eu hotărăsc ce anume creez, când şi în ce condiţii, şi mă descurc foarte bine.

— Faci ceea ce hotărăşti dumneata, când hotărăşti, repetă el ca un ecou. Luă o formă de lemn de pe masă şi o examină cu atenţie. Şi o faci foarte bine, trebuie să recunosc. Ce păcat ar fi pentru cineva cu talentul dumitale doar să se descurce. În ceea ce priveşte... amestecul în munca dumitale, n-am nicio intenţie să fac aşa ceva. Deşi privindu-te la lucru, pot spune că a fost cu adevărat interesant. Privirile lui se mutară de la forma de lemn asupra ei cu o iuţeală care o făcu să tresară. Foarte interesant.

Ea se ridică de pe bancă, simţindu-se încurcată. Ca să dobândească spaţiul necesar, se strecură pe lângă el.

— Nu vreau un manager.

— Ah, dar ai nevoie de aşa ceva, Margaret Mary. Ai nevoie foarte tare.

— Habar n-ai dumneata de ce-am eu nevoie, bombăni ea, şi începu să facă câţiva paşi prin atelier. Un şmecheraş de la Dublin cu pantofi lucitori.

De două ori pe-atât, zisese el; în mintea ei răsunau cele spuse de el cu câteva minute în urmă.

De două ori preţul pe care-l ceruse ea. Şi mai erau şi facturile de plătit, şi întreţinerea pentru mama, şi Dumnezeule, preţul chimicalelor era de speriat.

— Ce am eu nevoie este linişte şi tihnă şi spaţiu. Se înfurie pe el. Simpla lui prezenţă în atelier o sufoca. Spaţiu. N-am nevoie de cineva ca dumneata să-mi spună că avem nevoie săptămâna asta de trei vaze, în următoarea de douăzeci de presse-papiers, sau o jumătate de duzină de pahare cu picior roz. Eu sunt artist, Sweeney, nu o linie de asamblare.

Foarte calm, el scoase un bloc-notes şi un stilou de aur masiv din buzunar şi începu să scrie ceva.

— Ce faci acolo?

— Îmi notez că nu trebuie să ţi se dea comenzi pentru vaze, presse-papiers sau pahare cu picior roz.

Ea deschise gura involuntar, dar se controlă repede.

— Nu voi accepta niciun fel de ordin, nicio comandă. De niciun fel.

Ochii lui scăpărau.

— Se înţelege de la sine. Se întâmplă să am una sau două fabrici, domnişoară Concannon, să cunosc diferenţa dintre artă şi o linie de asamblare. Îmi câştig existenţa din amândouă.

— Foarte frumos din partea dumitale. Îşi flutură braţele, apoi îşi înfipse mâinile în şolduri. Felicitări. De ce-ai avea atunci nevoie de mine?

— Nu am. Îşi puse notesul şi stiloul la loc în buzunar. Dar te vreau.

Bărbia ei zvâcni în afară.

— Dar eu nu te vreau.

— Nu, dar ai nevoie de mine. Şi uite-aşa ne completăm unul pe altul. O să te fac bogată, domnişoară Concannon. Şi mai mult decât atât, vei deveni faimoasă.

În ochii ei văzu o strălfulgerare. Ah, îşi spuse el, ambiţie. Şi se folosi cu uşurinţă de acest lucru.

— Creezi doar pentru a-ţi ascunde talentul în propriile rafturi? Doar pentru a vinde câteva piese când şi când, atât cât să-ţi asigure un minimum de trai? Sau vrei ca munca, creaţia, să-ţi fie apreciate, admirate, chiar aplaudate?

Tonul său se schimbă, căpătând o nuanţă fină de sarcasm. Sau... ţi-e frică că nu vor fi?

Ochii ei păreau să arunce scântei. Cuvintele îi atinseseră coarda sensibilă.

— Nu mi-e frică deloc. Opera mea rămâne. Mi-am petrecut trei ani într-o suflerie la Veneţia, trei ani în care

am muncit din greu. Şi am învăţat tehnica, meşteşugul, dar nu arta. Fiindcă arta e în mine. Îşi puse o mână pe inimă. În mâinile mele, în sufletul meu, şi în răsuflarea mea. Şi cui nu-i place, poate să se ducă dracului.

— Corect. Şi-atunci o să-ţi organizez o expoziţie la galeriile mele şi-o să vedem dacă ţi se vor duce unde spui dumneata.

O capcană, la naiba. Nu fusese pregătită pentru aşa ceva.

— Ca să se holbeze la operele mele o adunătură de snobi, în timp ce-şi beau şampania.

— Ţi-e frică.

Ea şuieră printre dinţi şi se îndreptă iute spre uşă.

— Pleacă. Pleacă, să pot să mă gândesc. Mă sufoci.

— Mai vorbim mâine dimineaţă. Îşi luă haina de pe spătarul scaunului unde şi-o lăsase. Poate poţi să-mi recomanzi un loc unde pot să rămân peste noapte. Undeva prin apropiere.

— *Blackthorne Cottage,* la capătul drumului.

— Da, am trecut pe lângă el. Îşi puse pardesiul. Are o grădină minunată, foarte bine îngrijită.

— Da, întreţinută la milimetru. Mâncarea este bună şi camerele sunt confortabile. Sora mea e proprietara şi are

un suflet practic şi cald de gospodină.

El îşi ridică o sprânceană la auzul tonului din vocea ei, dar nu spuse nimic.

— Atunci sper că o să fie confortabil până mâine dimineaţă.

— Pleacă odată, spuse ea deschizând uşa în ploaie. Dacă mai vreau să discut *cu* dumneata, voi suna la pensiune.

— A fost o plăcere să te întâlnesc, domnişoară Concannon. Deşi nu-i fusese oferită, îi luă mâna, privind-o ţintă în ochi. Şi încă una şi mai mare să te văd la lucru. Cedând unui impuls care-i surprinse pe amândoi, îi ridică mâna la buze, savurând o clipă gustul ei specific. Mă întorc mâine.

— Aşteaptă să fii invitat, spuse ea, şi închise imediat uşa în urma lui.

CAPITOLUL 4

La *Blackthorne Cottage,* oaspeţii erau întotdeauna întâmpinaţi cu drag. Florile în vaze erau proaspete, tradiţionalul ceai era pregătit. Deşi nu începuse încă sezonul turistic, Brianna Concannon îl făcu pe Rogan să se simtă minunat şi confortabil, în acel fel al ei atât de caracteristic în care îşi trata toţi oaspeţii, începând din vara în care deschisese pensiunea, în anul următor morţii tatălui ei.

Îl servi cu ceai în sufrageria redecorată, în care totul strălucea de curăţenie, stând în faţa şemineului în care ardea vesel un foc de buşteni. Aerul era înmiresmat de un buchet de frezii puse într-o vază cu un design aparte.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnule Sweeney, voi servi cina la ora şapte. Brianna se gândea deja cum să gătească puiul rezervat pentru cină, astfel încât să poată hrăni încă o persoană.

— La ora şapte este perfect, domnişoară Concannon. Gustă ceaiul şi trebui să recunoască faptul că era minunat, atât de departe de băutura răcoritoare rece şi fără gust pe

care i-o oferise Maggie. Aveţi un loc foarte drăguţ aici.

— Mulţumesc. Pensiunea era, dacă nu singura ei mândrie, atunci singura bucurie. Dacă aveţi nevoie de ceva, de orice, trebuie doar să-mi spuneţi.

— Aş putea să folosesc telefonul?

— Desigur. Se pregăti să părăsească sufrageria pentru a-i permite să folosească telefonul nestingherit, când un semn de-al lui o opri. Deşi gestul fusese degajat, se simţea aerul celui obişnuit să comande.

— Vaza de-acolo este opera surorii dumitale? Brianna nu-şi trădă uimirea şi surpriza decât mijindu-şi ochii.

— Da. Sunteţi la curent cu munca surorii mele?

— Exact. Eu însumi sunt posesorul a două opere de-ale ei, şi tocmai am cumpărat o alta, chiar în clipa când a fost făcută. Îşi savura ceaiul, sorbindu-l încet, măsurând-o din priviri. La fel de diferită de Maggie cum erau piesele create de mâinile ei. Ceea ce însemna că undeva în adâncul sufletelor, departe de ceea ce putea percepe cineva, se asemănau. Tocmai vin de la atelierul ei.

— Aţi fost în atelierul lui Maggie? Numai un şoc atât de puternic o putea face pe Brianna să pună o întrebare unui oaspete de-al ei pe un astfel de ton. Chiar înăuntru?

— Este chiar atât de periculos?

Un zâmbet înflori pe buzele ei, luminându-i chipul.

— Păreţi în viaţă, şi, oricum, destul de întreg şi nevătămat.

— Destul de. Sora dumitale este o artistă extrem de talentată.

— Aşa este.

Rogan recunoscu acelaşi gen scurt şi mândru de a face afirmaţii, ca şi al lui Maggie. Iată un prim lucru comun, îşi spuse el.

— Mai ai şi alte piese de-ale ei, domnişoară Concannon?

— Câteva. Le aduce când i se năzare. Acum, domnule Sweeney, dacă nu mai aveţi pentru moment nevoie de mine, mă duc să pregătesc masa.

Rămas singur, Rogan îşi termină în tihnă ceaiul. O pereche interesantă, surorile *Concannon, îşi* spuse el. Brianna era mai înaltă, mai subţire şi mai atrăgătoare decât Maggie. În locul părului de culoarea focului, părul ei era auriu şi îi cădea în bucle pe umeri. Ochii îi erau mari şi umezi, de o culoare deschisă, aproape translucidă. Liniştitori, întocmai ca temperamentul ei. Trăsăturile îi erau mai fine, trupul mai moale şi mirosea a flori de câmp în loc de fum şi de transpiraţie.

În ansamblu era mult mai apropiată de tipul de femeie

care îi plăcea lui.

Şi totuşi gândurile sale se întorceau mereu la Maggie, la trupul ei robust, la ochii ei capricioşi şi la temperamentul ei vulcanic şi misterios. Artiştii, îşi spuse în sinea lui, cu personalitatea, temperamentul şi teama permanentă, având întotdeauna nevoie de îndrumare, de o mână fermă. Îşi plimbă privirea prin încăpere, zăbovind îndelung asupra vazei cu frezii, ce părea alcătuită dintr-o bandă de sticlă înfăşurată de la bază spre buză. Ardea de nerăbdare s-o îndrume pe Maggie Concannon.

— Deci, e aici? Maggie apăru pe neaşteptate din ploaie în bucătăria caldă, cu mirosuri apetisante.

Brianna continuă să cureţe cartofi. Se aştepta la vizita lui Maggie.

— Cine e tipul?

— Sweeney. Apropiindu-se de masă, Maggie luă un morcov curăţat şi muşcă din el. Înalt, brunet, atrăgător şi prea bogat. N-ai cum să-l confunzi.

— E-n sufragerie, la o ceaşcă de ceai şi du-te să-i ţii companie.

— Nu vreau să vorbesc cu el. Maggie se aşeză pe masă, cu picioarele încrucişate, ca un copil. Ce vreau eu de la tine, Brie iubito, e părerea ta despre el.

— E politicos şi vorbeşte frumos.

Maggie îşi dădu ochii peste cap, exasperată.

— Tot aşa-i şi-un ţârconvinc la biserică.

— E musafir în casa mea...

— Unul care plăteşte pentru asta.

— Şi n-am nici cea mai mică intenţie, continuă Brianna nestingherită, să-l vorbesc pe la spate.

— Sfântă Brianna. Maggie mai muşcă de două ori din morcov, gesticulând spre soră-sa cu ce mai rămăsese din el. Şi dacă ţi-aş spune că vrea să se ocupe de cariera mea, că vrea să-mi fie manager?

— Manager? Mâinile Briannei îşi pierdură o clipă ritmul, dar îl regăsiră iute. Cojile de cartofi căzdeau pe ziarul întins pe masă. În ce fel?

— La început, financiar. Expunându-mi creaţiile în galeriile lui şi convingându-i pe clienţii lui bogaţi să-şi uşureze buzunarele pentru el. Îşi termină morcovul şi apoi continuă: Omul ăsta nu se gândeşte decât cum să facă bani.

— Galerii, repetă Brianna. E proprietarul unei galerii de artă?

— Da, în Dublin şi Crok. Şi e asociat la multe altele la Londra şi New York. Şi cred că şi la Paris, probabil la Roma.

Oricine în lumea artei a auzit de Rogan Sweeney.

Lumea artei era tot atât de departe de Brianna ca şi luna. Dar era mândră că sora ei făcea parte din ea.

— Şi îl interesează creaţiile tale.

— Şi-a băgat nasul lui de aristocrat în creaţiile mele, asta-i ce-a făcut, pufni Maggie. M-a sunat la telefon, mi-a trimis scrisori peste scrisori, nefăcând altceva decât să pretindă drepturi asupra muncii mele. Şi astăzi m-am trezit cu el la uşă, spunându-mi că am nevoie de el. Ha!

— Şi tu bineînţeles că nu ai.

— Eu n-am nevoie de nimeni.

— Nu, tu n-ai. Brianna duse legumele la chiuvetă să le spele. Nu tu, Margaret Mary!

— Oh, urăsc tonul ăsta, atât de rece şi de superior. Parcă-ai fi mama. Coborî de pe masă şi deschise frigiderul. Cumva, tonul o făcu să se simtă vinovată. Ne descurcăm destul de bine, adăugă ea în timp ce desfăcea o cutie cu bere. Plătim toate facturile la timp, avem ce mânca şi avem şi un acoperiş deasupra capului. Se uită la spatele rigid al surorii ei şi scoase o exclamaţie de nerăbdare. Nu poate fi ce a fost odată, demult, Brie.

— Şi *tu crezi că eu nu ştiu? Vocea Briannei* deveni tăioasă. Tu crezi că mie îmi trebuie mai mult? Că nu pot fi

mulţumită cu ce am acum? Se întristă brusc şi rămase privind în gol, pe fereastră. Nu e vorba de mine, Maggie. Nu de mine.

Maggie îşi coborî privirile. Ştia prea bine că Brianna fusese cea care suferise, care fusese întotdeauna la mijloc. Acum însă, se gândi Maggie, ea avea şansa să schimbe lucrurile. Dar pentru asta trebuia să-şi vândă o parte din suflet.

— Iar te-a necăjt, nu-i aşa?

— Nu. Brianna îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă de păr. Nu chiar.

— Ţi se citeşte pe faţă. Au apucat-o iar furiile şi şi-a revărsat necazul asupra ta. Înainte ca Brianna să o poată întrerupe, Maggie ridică o mână, făcându-i semn să tacă. Mama nu va fi niciodată fericită, Brianna. Nu poţi s-o faci fericită. Cel puţin, Dumnezeu ştie că eu nu pot. Niciodată nu-l va ierta pe tata că a fost ce-a fost.

— Şi ce a fost? întrebă Brianna, întorcându-se spre ea. Ce-a fost tatăl nostru, Maggie?

— A fost om. Imperfect ca toţi oamenii. Maggie puse jos cutia cu bere şi se apropie de sora ei. Un om minunat, îţi aduci aminte, Brie, când a cumpărat catârul şi spunea că va face avere făcând poze cu el pentru turişti? Şi cum îi

pusese pălăria aia veche pe cap şi câinele nostru în spinare?

— Da, mi-aduc aminte. Brie ar fi vrut să se întoarcă cu spatele la Maggie, dar aceasta o ţinea de mâini. Şi îmi amintesc că a pierdut mai mulţi bani cu afurisitul ăla de măgar decât cu toate celelalte idei ale lui.

— Oh, dar a fost atât de nostim. Ne-am dus cu toţii pe faleza de la Capul Mohr şi era o zi minunată de vară, locul era plin de muzică şi de turişti. Şi tata cu catârul lui şi cu sărmanul câine, bătrânul Joe, care era înspăimântat de catâr de parcă ar fi văzut un leu în carne şi oase.

Brianna se înmuie, neputând să reziste amintirilor.

— Bătrânul Joe, cum stătea el şi tremura de frică pe spinarea catârului. Şi apoi a venit turistul neamţ, care voia o poză cu el şi catârul.

— Da, şi catârul i-a tras o copită. Maggie zâmbi şi luă din nou cutia de bere. Şi neamţul a început să ţopăie într-un picior, înjurând în trei limbi diferite. Şi Joe, înspăimântat, a sărit şi a nimerit chiar într-o tarabă cu şaluri de mătase, şi catârul a luat-o la goană, împrăştiind turiştii ca pe un stol de potârnichi. Oh, Doamne, ce privelişte! Oamenii strigând şi fugind, femeile ţipând cât le ţinea gura. Era şi un scripcar acolo, ţi-aduci aminte? Şi a cântat tot timpul cât a

ţinut panica aceea.

— Şi băiatul acela drăguţ din Killamey a prins catârul şi l-a adus înapoi. Tata a încercat să-l vândă acolo, pe loc.

— Da, şi-aproape c-a reuşit. Sunt amintiri frumoase, Brie.

— Avem multe amintiri frumoase şi ne-a făcut să râdem adesea. Dar nu poţi să trăieşti numai din râs, Maggie.

— Şi nu poţi să trăieşti fără să râzi, ca ea. El era viu, Brie. Acum pare că întreaga noastră familie a murit odată cu el.

— E bolnavă, zise Brianna scurt.

— La fel cum a fost vreme de mai bine de douăzeci de ani. Şi atât timp cât o să te aibă pe tine să-i cânţi în strună, n-o să se schimbe.

Era adevărat, dar adevărul nu schimba în sufletul Briannei nimic.

— Este mama noastră.

— Exact. Maggie termină berea şi aruncă cutia goală la coş. Gustul amărui al drojdiei de bere se adăugă propriei sale amărăciuni. Am mai vândut o piesă. O să-ţi trimit bani până la sfârşitul lunii.

— Îţi sunt recunoscătoare, şi ea la fel.

— Ea pe dracu’. Maggie o privi în ochi pe sora ei cu

toată pasiunea, furia şi durerea strânse în sufletul ei încă din copilărie. N-o fac pentru ea. Când vom avea destul, vei plăti o infirmieră şi o vei muta într-un loc numai al ei.

— Nu e nevoie...

— Ba este, o întrerupse Maggie. Aşa ne-a fost înţelegerea, Brie. N-am de gând să te las să joci cum vrea ea tot restul vieţii. Îi vom lua o infirmieră şi o casă în sat.

— Dacă asta-i ce vrea ea...

— Asta-i ce o să aibă. Maggie îşi înclină capul spre ea. Te-a ţinut trează astă noapte, nu?

— N-a putut să se odihnească. Stânjenită, Brianna se întoarse şi începu să pregătească puiul. Una din durerile ei de cap.

— Ah, da. Maggie îşi aducea aminte perfect de migrenele maică-sii, şi cât de potrivite puteau fi. O discuţie în care Maeve nu mai avea argumente: migrenă pe dată. Familia voia să iasă la o plimbare şi ea nu era de acord: tâmplele începeau să-i pulseze.

— Ştiu exact ce este şi cum este, Maggie. Brianna simţea cum începe să-i vâjâie capul. Dar asta nu înseamnă că e mai puţin mama mea.

Sfântă Brianna, îşi spuse Maggie din nou, dar cu afecţiune. Era sora ei mai mică cu un an decât cei

douăzeci şi opt ai săi, dar ea era cea care îşi asumase întotdeauna responsabilităţile.

— Şi pur şi simplu nu poţi să te schimbi, Brie. Maggie o îmbrăţişă cu putere. Tata spunea mereu că tu eşti un înger alb şi eu unul negru. Până la urmă a avut dreptate într-o anume privinţă. Închise ochii pentru o clipă. Spune-i domnului Sweeney să vină mâine dimineaţă la mine acasă. Voi sta de vorbă cu el.

— Deci îl accepţi ca manager? Cuvintele o făcură să tresară.

— Vom discuta, repetă ea şi ieşi în ploaie.

Dacă Maggie avea un punct slab, acela era familia. Şi această slăbiciune o ţinuse trează până noaptea târziu şi o trezise odată cu ivirea zorilor cenuşii şi mohorâţi. Prefera să pretindă faţă de ceilalţi că nu avea alte responsabilităţi în afară de propria persoană şi creaţie, dar sub această faţadă se găsea o dragoste adevărată pentru familie, şi obligaţiile adesea dureroase şi amare ce decurgeau din aceasta.

Voise să îl refuze pe Rogan Sweeney, mai întâi din principiu. În concepţia ei, arta şi afacerile nu puteau şi nici nu trebuiau amestecate. În al doilea rând, pentru că genul acela de bărbaţi – bogaţi, încrezători în ei şi cu maniere de

aristocraţi – o enervase întotdeauna. Şi în al treilea rând, şi cel mai important, pentru că a accepta oferta lui însemna, de fapt, renunţarea la propria capacitate de a se descurca singură.

Oh, erau lucruri care o apăsau şi pilula pe care trebuia să o înghită era amară.

Pentru că nu îl va refuza. În timpul nopţii lungi în care nu reuşise aproape deloc să închidă ochii, hotărâse să îl lase pe Rogan Sweeney să o facă bogată.

Asta nu pentru că nu se putea descurca singură, şi încă bine. Doar timp de cinci ani nu făcuse altceva. Şi pensiunea Briannei nu mergea rău, ci avea suficient succes astfel în cât întreţinerea a doua case nu era o misiune prea grea. Dar nu-şi putea permite o a treia.

Şi ţelul lui Maggie, visul ei era să o instaleze pe mama lor separat, în propria ei casă. Dacă Rogan putea s-o ajute să-şi îndeplinească această dorinţă, atunci va face o înţelegere cu el. Va face un pact cu diavolul.

Dar s-ar putea ca diavolul să ajungă să regrete pactul făcut. În bucătăria ei liniştită, în timp ce afară ploaia cădea ca o cortină moale peste câmpuri, Maggie fierbea ceai. Şi făcea planuri.

Rogan Sweeney va trebui manevrat cu foarte multă

dibăcie, îşi spuse ea. Cu exact cantitatea potrivită de dispreţ artistic şi cochetărie *feminină.* Dispreţul nu va fi o problemă, dar celălalt ingredient va fi greu de procurat.

Şi-o imagină pe Brianna gătind, lucrând în grădină, stând într-un fotoliu lângă focul din şemineu, cu o carte în mână – toate fără vocea ascuţită şi poruncitoare a mamei lor, care să-i tulbure pacea căminului. Brianna se va mărita, va avea copii, şi Maggie ştia că ăsta era visul secret al surorii sale, o dorinţă pe care o ţinea încuiată în adâncul sufletului ei. Şi care va rămâne încuiată atâta vreme cât va avea grija unei ipohondre cronice.

Deşi Maggie nu putea să înţeleagă cum de voia sora ei să se lege pe viaţă de un bărbat şi să aibă o jumătate de duzină de copii, va face tot ce-i va sta în puteri s-o ajute să-şi vadă visul cu ochii.

Era posibil, doar posibil, ca Rogan Sweeney să fie şansa de care aveau nevoie.

Bătăile în uşa din faţă o treziră din visare. Şansa părea să fie nerăbdătoare în acea dimineaţă.

Maggie deschise uşa şi schiţă un zâmbet. El era la fel de ud ca şi cu o zi înainte şi la fel de elegant îmbrăcat.

Maggie se întrebă dacă dormise oare în costum şi cravată.

— Bună dimineaţa, domnule Sweeney Rogan.

— Bună dimineaţa, domnişoară Concannon. Rogan intră înăuntru, la adăpost de ploaie şi ceaţă.

— Să îţi iau pardesiul? îl pun lângă foc, să se usuce puţin.

— Mulţumesc. Îşi scoase pardesiul ud şi o privi cum îl întinde pe un scaun lângă şemineu. Astăzi parcă era altă femeie, îşi spuse el. Plăcută. Schimbarea atitudinii ei îl puse în gardă. Spune-mi, în afară de a ploua tot timpul, se mai întâmplă şi altceva?

— Primăvara avem o vreme minunată. Nu te teme, domnule Sweeney. Nici chiar cineva din Dublin nu se va topi în ploaia de ţară a unui ţinut din vest. Îi zâmbi scurt, un zâmbet cald şi prietenos, dar în ochi i se citea şiretenia şi amuzamentul. Tocmai am pus de ceai, dacă vrei o ceaşcă.

— Vreau. El îi puse o mână pe braţ, chiar în clipa în care ea voia să plece în bucătărie. Dar atenţia lui nu era îndreptată asupra ei, ci a sculpturii de pe masa de lângă ei. Era întruchiparea unei curbe lungi şi sinuoase, împietrită într-o masă de un albastru glacial. Culoarea unui lac arctic. Sticla parcă se agăţa în valuri la partea de sus, apoi se scurgea spre bază, ca o gheaţă lichidă.

— O piesă interesantă, comentă el.

— Crezi? Maggie îşi reprimă dorinţa de a-i scutura mâna de pe braţul ei. O atingea uşor, o atingere ce denota posesivitate şi o făcea să se simtă stingherită. Putea să-i simtă mirosul, parfumul subtil cu aromă de codru întunecat cu care îşi dăduse probabil după ce se bărbierise, amestecat cu mirosul Aproape irezistibil al săpunului de dud. Când degetul lui descrise leneş conturul sinuos al sculpturii, Maggie îşi stăpâni un tremur. Pentru o clipă, un moment de slăbiciune, simţise ca şi cum degetul lui ar fi atins-o uşor de la gât în jos, alunecând uşor peste curbura sânilor.

— Evident emană feminitate, murmură el. Deşi privirea sa era aţintită asupra sculpturii, era *foarte* conştient de prezenţa ei. Tensiunea şi încordarea din braţ, tremurul pe care încercase să şi-l mascheze, mirosul întunecat şi îmbătător al părului ei. Şi putere. O femeie în clipa în care se abandonează sexual unui bărbat.

Comentariul lui o uimi, pentru că era exact, avea dreptate.

— Cum poţi să găseşti putere în abandon?

El o privi ţintă, ochii săi adânci şi albaştri fiind fixaţi pe chipul ei. Mâna sa continua să o strângă uşor de braţ.

— Nimic nu exprimă mai multă forţă decât femeia în acea clipă dinainte de a se dărui pe sine. Atinse din nou sticla cu degetul. Şi în mod evident, eşti perfect conştientă de asta.

— Şi bărbatul?

El zâmbi uşor. Atingerea mâinii lui părea mai degrabă o mângâiere acum. Şi ochii săi, amuzaţi interesaţi, îi analizau fiecare trăsătură a chipului.

— Asta, Margaret Mary, depinde de femeie. Ea clipi şi încasă remarca, înghiţind în sec.

— Ei bine, cel puţin suntem de acord cu ceva. Sexul şi forţa depind în general de femeie.

— Nu asta am spus, şi nici nu am vrut să spun aşa ceva. Absolut deloc. Ce anume te determină să crezi aşa ceva?

— E greu să-i explici arta unui om de afaceri.

Cum ea ar fi vrut să se îndepărteze, degetele lui o strânseră de braţ puţin mai tare.

— Încearcă.

Maggie răspunse plictisită.

— Inspiraţia e inspiraţie. Nu e ceva gândit sau plănuit dinainte. E impulsul de moment, ceva ce are legătură cu pasiunile şi emoţiile şi nu cu profilul sau spiritul practic. Altul ar face lebede micuţe din sticlă pentru magazinele de

suveniruri. Iisuse, ce gând de coşmar! Zâmbetul lui se lăţi, devenind mai luminos.

— Cutremurător. Din fericire, pe mine nu mă interesează lebedele din sticlă, dar aş vrea totuşi acea ceaşcă de ceai.

— Să mergem în bucătărie. Vru din nou să se îndepărteze, şi din nou strânsoarea lui o opri. O cuprinse mânia, ochii parcă îi aruncau fulgere. Îmi blochezi drumul, Sweeney.

— Nu cred. Sunt pe cale de a-ţi deschide unul. Îi dădu drumul şi o urmă tăcut în bucătărie.

Căsuţa ei era departe de confortul rustic şi atât de plăcut de la *Blackthorne Cottage.* Nu era nici urmă de mirosul de pâine caldă de acolo, nici urmă de perne de puf comode şi lascive sau de piese de artizanat în lemn, lustruite cu grijă. Era mobilată spartan, cu strictul necesar şi era în dezordine. Probabil de aceea, îşi spuse el, obiectele de artă răspândite la întâmplare prin tot locul erau puse mai eficient în valoare, atrăgând atenţia asupra lor.

Se întrebă unde era dormitorul ei şi dacă patul era la fel de moale şi de ademenitor ca acela în care-şi petrecuse noaptea. Şi se întrebă dacă îl va împărţi vreodată cu ea.

Nu dacă, se corectă el. Ci când.

Maggie puse ceainicul pe masă, împreună cu două căni groase de lut, lucrate artizanal.

— Ţi-a plăcut la B*lackthorne Cottage,* domnule Sweeney?

— Da. Sora dumitale este încântătoare. Şi găteşte minunat.

Maggie se îmblânzi şi îşi puse trei linguriţe generoase de zahăr în ceai.

— Brie e o femeie de casă în adevăratul sens al cuvântului, o gospodină. Te-a servit cu faimosul ei cozonac la micul dejun?

— Era grozav, aşa că am luat două felii.

Relaxată, Maggie râse şi puse picior peste picior.

— Tata zicea că Brie a moştenit tot aurul şi pentru mine n-a mai rămas decât alama. Mi-e teamă că n-am să-ţi pot oferi cozonac de casă, Sweeney, dar dacă vrei, cred că pot să găsesc o cutie cu biscuiţi.

— Nu e nevoie.

— Probabil că preferi să trecem direct la afaceri. Luându-şi cana de ceai în ambele mâini, se aplecă spre el. Şi dacă ţi-aş spune că nu mă interesează oferta dumitale?

Rogan se gândi o clipă, sorbind din ceaiul negru şi tare.

— Atunci ar trebui să-ţi spun că eşti o mincinoasă, Maggie. Zâmbi când observă scânteia de furie care îi lucea în ochii verzi. Pentru că, dacă nu te-ar fi interesat, n-ai fi fost de acord să te întâlneşti cu mine astăzi. Şi cu siguranţă acum n-am fi băut ceai împreună în bucătăria dumitale. Rogan îşi ridică o mână înainte ca ea să-l poată întrerupe. Vom conveni, totuşi, că nu vrei să te arăţi interesată.

Un bărbat deştept, conchise ea, numai puţin îmblânzită. Bărbaţii deştepţi erau periculoşi.

— Nu-mi doresc niciun fel de îndrumare, niciun fel de producător sau de manager.

— Rareori ne dorim ceea ce avem nevoie. O privi cu atenţie peste ceaşca de ceai, studiindu-i reacţiile, chiar dacă îi plăcea felul în care roşeaţa uşoară ce îi apăruse în obraji îi catifela pielea şi îi accentua culoarea ochilor.

Să îţi explic mai bine. Arta este domeniul dumitale. Nu am nicio intenţie să mă amestec în ceea ce faci în atelier. Creezi după propria dumitale inspiraţie, ce vrei, cum vrei şi când îţi convine.

— Şi dacă ceea ce creez eu nu e pe placul dumitale?

— Am expus şi am vândut o mulţime de piese pe care eu, personal, nu le-aş fi pus în casa mea. Asta-i lumea

afacerilor, Maggie. Şi aşa cum eu nu mă amestec în arta dumitale, dumneata nu te vei amesteca în afacerile mele.

— Deci nu voi avea niciun cuvânt de spus în legătură cu persoanele care cumpără creaţiile mele?

— Absolut niciunul, răspunse el simplu. Dacă te simţi legată emoţional de o piesă anume, fie treci peste sentiment, fie o păstrezi pentru colecţia proprie. O dată ce, intră în mâinile mele, dispun de ea după cum cred eu de cuviinţă.

Ea strânse din dinţi.

— Şi oricine care are destui bani poate s-o cumpere.

— Exact.

Magie trânti cana pe masă şi începu să măsoare bucătăria în lung şi-n lat, cu pas nervos. Tot trupul ei exprima furia. Un obicei pe care Rogan îl admiră cu un aer de cunoscător. Îşi termină ceaiul şi se lăsă pe spate în scaun „savurând spectacolul.

— Adică eu îmi rup o bucăţică din suflet şi creez ceva, real, tangibil, şi orice idiot din Kerry sau Dublin, sau Doamne fereşte, din Londra, poate să vină şi să cumpere piesa pentru aniversarea nevesti-sii, fără să înţeleagă nimic din ceea ce reprezintă şi înseamnă ea, asta vrei să spui?

— Stabileşti relaţii personale cu toţi cei care cumpără piesele dumitale?

— Cel puţin ştiu cine le cumpără, pe ce mâini vor încăpea. De obicei, dar nu întotdeauna, adăugă ea în sinea ei.

— Trebuie să-ţi amintesc că eu am cumpărat două piese de-ale dumitale înainte să ne cunoaştem.

— Da. Şi uite unde am ajuns.

Temperamentul., oftă el. Lucra de atâta vreme cu artişti şi tot nu reuşea să-i înţeleagă.

— Maggie, începu el, încercând cel mai dulce şi mai convingător ton. Motivul pentru care ai nevoie de un manager este tocmai pentru a elimina aceste dificultăţi. Nu mai trebuie să-ţi faci griji cu vânzarea, ci doar să te concentrezi asupra creaţiei. Şi într-adevăr, dacă cineva din Kerry sau Dublin, sau Doamne fereşte, Londra, vine la galeriile mele şi îl interesează o piesă de-a dumitale, poate s-o cumpere, atâta vreme cât plăteşte preţul convenit. Nu se cere niciun fel de caracterizare, de autobiografie. Şi până la sfârşitul anului, cu ajutorul meu, vei deveni o femeie bogată.

— Asta crezi dumneata că vreau? Jignită şi furioasă, se răsti la el. Crezi, Rogan Sweeney, că în clipa când creez o

piesă îmi fac socoteala cât trebuie să câştig?

— Nu, nu cred. Exact aici intervine rolul meu. Eşti un artist de excepţie, Maggie. Şi cu riscul de a contribui la creşterea a ceea ce pare deja un orgoliu titanic, trebuie să admit că am fost captivat din prima clipă când am văzut o piesă de-a ta.

— Poate că ai bun gust, zise ea înălţând din umeri.

— Aşa mi s-a spus şi mie. Ceea ce vreau eu să subliniez, este că piesele dumitale merită mai mult decât îţi închipui. Dumneata meriţi mai mult decât crezi.

Ea se rezemă de bufet, privindu-l cu ochii mijiţi.

— Şi dumneata vrei să mă ajuţi să obţin mai mult, din pură amabilitate.

— Amabilitatea n-are nimic de-a face cu asta. T voi ajuta pentru că opera dumitale va contribui la creşterea prestigiului galeriilor mele.

— Şi la creşterea conţinutului portofelului.

— Va trebui să-mi explici într-o bună zi care este motivul dispreţului pentru bani. Acum, cred că ţi se răceşte ceaiul.

Maggie răsuflă adânc. Nu îl flata deloc, aşa cum îşi impusese să facă, îşi reaminti ea, întorcându-se spre el.

— Rogan. Reuşi să-i zâmbească. Sunt sigură că eşti cu adevărat foarte bun în ceea ce faci. Galeriile dumitale au o

reputaţie aparte de calitate şi inte gritate, care sunt sigură că este o imagine a propriei dumitale persoane.

E dibace, conchise el, trecându-şi limba peste dinţi. Foarte dibace.

— Şi mie îmi place să cred acelaşi lucru.

— Fără îndoială că orice artist ar fi încântat să se ştie în atenţia dumitale. Dar eu sunt obişnuită să mă descurc singură, să mă ocup de toate aspectele muncii mele, de la concepţie până la vânzarea piesei finite, or cel puţin până s-o plasez cuiva în care am încredere s-o vândă. Pur şi simplu nu ştiu ce să spun.

— Şi nici n-ai încredere în mine?

Ea ridică o mână, apoi o lăsă să cadă.

— Aş fi caraghioasă să nu am încredere în galeriile *Worldwide.* Dar e dificil pentru mine să-mi imaginez o afacere la scară mare. Eu sunt o femeie simplă.

El izbucni imediat într-un hohot de râs atât de puternic, încât Maggie clipi nedumerită. Înainte să-şi revină din uimire, el se aplecase spre ea şi-i luase o mână în ale sale.

— Oh, nu, Margaret Mary, simplă este exact ceea ce nu eşti. Vicleană, încăpăţânată, sclipitoare, năzuroasă şi frumoasă, asta da. Dar simplă, niciodată.

— Eu spun că sunt. Îşi smulse mâna din palmele lui şi se

împotrivi farmecului său care începea s-o cucerească. Şi eu mă cunosc mai bine decât mă cunoşti dumneata sau mă vei cunoaşte vreodată.

— De fiecare dată când termini o sculptură, îţi spui, asta sunt eu. Cel puţin pentru astăzi. Asta înseamnă arta adevărată, asta dă valoare şi sentiment unei piese.

Ea nu mai avu ce să spună. Era o afirmaţie la care nu s-ar fi aşteptat din partea unui om de felul lui. A face bani din vânzarea obiectelor de artă nu însemna că şi înţelegi ce înseamnă arta. Dar se pare că el înţelegea.

— Sunt o femeie simplă, zise ea din nou, îmboldindu-l s-o contrazică a doua oară. Şi prefer să rămân aşa. Dacă voi fi de acord ca dumneata să fii managerul meu, vei respecta anumite reguli. Propriile mele reguli.

Rogan câştigase şi el o ştia prea bine. Dar un bun negociator nu era niciodată unul comod, care se mulţumeşte repede.

— Şi care sunt acele reguli? întrebă el.

— Nu vei face niciun fel de publicitate, decât dacă am eu chef. Şi pot să-ţi promit că n-o să am.

— Asta va spori aura de mister, nu-i aşa?

Ea aproape că zâmbi înainte să-şi revină din uimire.

— Şi n-o să mă gătesc precum un pom de Crăciun

pentru inaugurări, asta presupunând că am să vin, ceea ce n-o să fac.

— Sunt sigur că stilul de îmbrăcăminte va reflecta trăirea artistică. Ar fi putut să fie o insultă, dar nu era sigură.

— Şi n-o să fiu amabilă cu oamenii dacă nu vreau, eu.

— Temperament, tot artistic. Rogan îşi ridică, ceaşca goală de ceai, ca într-un toast. Face impresie şi favorizează vânzările.

Deşi era amuzată, Maggie îşi încrucişă braţele la piept, părând supărată.

— Şi nici nu voi face vreodată o dublură a unei piese, şi niciodată nu voi crea ceva la sugestia cuiva.

El se încruntă şi clătină din cap.

— Asta s-ar putea să anuleze înţelegerea. Aveam o idee despre un unicorn cu puţin auriu pe corn şi aripi.

Ceva foarte delicat.

Ea chicoti, apoi izbucni în râs.

— Bine, Rogan. Poate că prin cine ştie ce miracol vom reuşi să lucrăm împreună. Cum procedăm?

— Voi întocmi contractele. *Worldwide* va dori exclusivitate absolută asupra creaţiei tale.

Ea tresări. Era ca şi cum i-ar fi cedat o parte din suflet.

Poate cea mai minunată parte.

— Drepturi exclusive asupra pieselor pe care eu hotărăsc să le vând.

— Desigur.

Maggie privi peste el, pe fereastră, spre câmpurile ce se întindeau până departe. Odată, demult, şi ele, ca şi arta sa, păruseră a face parte integrantă a sufletului ei. Acum, erau doar parte dintr-un peisaj minunat.

— Altceva?

El ezită. I se părea că e a era insuportabil de tristă.

— Nu va schimba cu nimic ceea ce faci. Nu îţi va schimba identitatea, cine eşti şi ce eşti cu adevărat.

— Te înşeli, murmură ea. Cu, un efort, se scutură de gândurile apăsătoare şi se întoarse cu faţa spre el. Continuă. Ce altceva?

— Vreau o expoziţie la galeriile *Worldwide* di Dublin, peste două luni. Bineînţeles, trebuie să vă ce ai terminat în momentul de faţă şi să aranjez pentru transport. De asemenea, am nevoie să mă ţi la curent cu ceea ce vei fi terminat în următoarele câteva săptămâni. Vom pune preţurile, şi inventaru care va rămâne după expoziţie, vom expune la Dublin, precum şi la celelalte galerii.

Ea respiră adânc.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu te-ai mai referi la munca mea drept inventar. Cel puţin în prezenţa mea.

— S-a făcut. Îşi încleştă pumnii. Vei primi, desigur, o listă completă a pieselor vândute. Dacă vrei, ai putea să ne indici pe care anume să le fotografiem pentru catalogul nostru. Sau poţi să ne laşi pe noi să facem asta, cum doreşti.

— Cum şi când voi fi plătită? vru ea să ştie.

— Aş putea cumpăra piesele pe loc. N-aş avea nicio obiecţie, pentru că am încredere deplină în talentul, tău.

Ea îşi aminti ce spusese mai devreme, că ar putea lua de două ori mai mult decât îi plătise el pentru piesa pe care tocmai o terminase. Nu era ea om de afaceri, dar nu era nici proastă.

— Altă modalitate?

— Prin comision. Noi luăm piesa, şi când şi dacă o vindem, percepem un comision.

Şi mai complicat jocul, îşi spuse ea. Dar prefera jocul acesta.

— Ce procent percepeţi?

Aşteptând o reacţie din partea ei, Rogan o privi drept în ochi.

— Treizeci şi cinci la sută.

Ea scoase un strigăt de furie înăbuşită.

— Treizeci şi cinci? Am auzit bine, treizeci şi cinci la sută?! Hoţule! Tâlhar la drumul mare! Se ridică brusc de la masă. Eşti un vultur, Rogan Sweeney. La dracu’ cu cele treizeci şi cinci de procente şi cu tine odată cu ele.

— Eu îmi asum toate riscurile, eu am toate cheltuielile de acoperit. Îşi descleştă pumnii, apoi îi strânse din nou. Tu nu-ai de făcut decât să creezi.

— Oh, de parcă tot ce am de făcut e să stau pe scaun şi s-aştept să-mi vină inspiraţia. Habar n-ai de nimic, de nimic. Începu să se plimbe din nou cu pas nervos prin bucătărie, radiind furie şi energie. Îţi aduc aminte că fără mine, n-ai avea ce să vinzi. Şi e munca mea, amestecată cu sudoare şi sânge, munca mea pentru care o să primeşti bani buni. O să iei cincisprezece la sută.

— O să iau treizeci.

— Dar-ar ciuma-n tine, Rogan, tâlharule. Douăzeci.

— Douăzeci şi cinci. Rogan se ridică şi veni faţă în faţă cu ea. *Worldwide* va primi un sfert din sudoare şi sângele tău, Maggie, îţi promit.

Un sfert. Ea şuieră printre dinţi. Asta înseamnă după tine a fi om de afaceri, să te târgui asupra, preţului?

— Şi să-i asiguri artistului securitatea şi independenţa

financiară. Gândeşte-te, Maggie. Operele tale vor fi văzute la New York, la Paris şi Roma. Şi nimeni care le-a văzut nu le va uita vreodată.

— Oh, ce iscusit din partea ta, Rogan, să schimbi reflectorul de la bani la faimă, îl repezi ea, apoi întinse un deget ameninţător. La dracu' cu procentele şi cu tine, vei primi douăzeci şi cinci la sută.

Adică exact cât plănuise el de la început. Îi luă mâna, uşor.

— Ne vom descurca de minune împreună, Maggie. De minune. Suficient de bine, îşi spuse ea, cât să o mute pe mama ei în propria casă în sat, departe de *Blackthorn Cottage.*

— Dacă nu ne descurcăm, o să am grijă să plăteşti pentru asta.

Plăcându-i mirosul ei, Rogan îşi lipi buzele de mâna lui Maggie.

— Îmi asum riscul. Buzele sale rămaseră acolo suficient de mult ca Maggie să simtă cum inima începe să-i bată mai repede.

— Dacă aveai de gând să mă seduci, trebuia să fi fost mai deştept şi s-o fi făcut înainte să cădem la o înţelegere.

Remarca îl surprinse şi-l deranjă.

— Prefer să nu amestec afacerile cu chestiunile personale.

— Altă diferenţă între noi. Îi făcea plăcere să vadă că paravanul lui de politeţe şi curtoazie rece fusese fisurat. Viaţa mea personală şi cea profesională se contopesc întotdeauna. Şi le satisfac pe amândouă când am eu chef. Zâmbind, îşi eliberă mâna. Până acum nu s-a întâmplat aşa ceva din punct de vedere personal. Te anunţ dacă şi când se va întâmpla.

— Mă ispiteşti, Maggie? Ea făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi gândit cu atenţie.

— Nu, îţi explic numai. Acum vei merge cu mine la atelier să alegi ceea ce vrei să fie trimis la Dublin. Maggie se întoarse şi luă o jachetă din cuierul de pe uşa din spate. Ar trebui să-ţi iei pardesiul. Ar fi mare păcat să ţi se ude costumul cel scump.

El se uită la ea fix, întrebându-se de ce oare ar trebui să se simtă insultat atât de tare. Fără să spună niciun cuvânt, se întoarse în sufragerie şi îşi luă pardesiul.

Maggie profită de ocazie şi ieşi afară în ploaie să-şi răcorească sângele înfierbântat. Ce ridicol, îşi spuse ea, să se excite atât de mult doar pentru că el îi sărutase mâna. Rogan Sweeney era perfid „foarte perfid. Ce noroc că

locuia tocmai în celălalt capăt al ţării. Şi încă şi mai mare noroc că nu era genul ei.

Absolut deloc.

CAPITOLUL 5

Iarba înaltă de lângă mănăstirea în ruine era un loc minunat în care să-şi afle liniştea sufletele celor răposaţi. Maggie se luptase să-l poată îngropa pe tatăl său acolo, în loc de cimitirul îngrijit şi rece de lângă biserica din sat. Voise ca măcar aşa, Tom să aibă parte de linişte şi măreţie.

Brianna se luptase alături de ea, până când mama lor se lăsase păgubaşă şi lăsase toate aranjamentele şi pregătirile de înmormântare în seama lor.

Maggie venea la mormânt de două ori pe an, odată de ziua ei şi încă odată de ziua lui Tom, pentru a-i mulţumi că i-a dat viaţă. Nu venea niciodată la aniversarea morţii lui şi nici nu-şi îngăduia să-l bocească.

Nici acum nu-l bocea, ci stătea pe iarba de lângă mormânt, înconjurându-şi genunchii cu braţele. Soarele încerca să răzbată printre nori şi câteva raze reuşeau să încălzească mormintele, şi vântul aducea mirosul proaspăt de flori de câmp.

Nu adusese flori, niciodată nu aducea. Briann sădise un

strat de flori pe mormânt, şi primăvara, cân totul revenea la viaţă, mormântul era plin de culoare şi gingăşie. Muguri delicaţi se formaseră deja p tulpinile trandafirilor timpurii. O codobatură îşi luă zborul spre câmp. Una care aduce tristeţe, îşi spuse Maggie, scrutând împrejurimile ca să vadă încă o pasăre, care ar aduce bucurie.

Prin preajmă erau o mulţime de fluturi şi Maggie privi o vreme dansul aripilor diafane şi tremurânde bucurându-se de culoare şi mişcare. Nu se putuse găsi niciun loc lângă mare unde să-l îngroape, da, aici cu siguranţă i-ar fi plăcut şi lui Tom, îşi zise ea.

Maggie se rezemă comod de piatra de mormânt a tatălui ei şi închise ochii.

Aş vrea să fii aici, cu mine, se gândi ea, să-ţi pot spune planurile mele. Nu că aş fi ascultat sfaturile tale, nu. Dar mi-ar fi plăcut să te aud.

Dacă Rogan Sweeney este un om de onoare, şi nu văd cum ar putea fi altceva, voi deveni bogată. Cât de mult ţi-ar fi plăcut! Am fi avut suficienţi bani să-ţi deschizi propriul tău local, cum ţi-ai dorit mereu. Oh ca fermier n-ai fost prea iscusit. Dar ai fost un tată minunat. Cel mai grozav.

Se străduia din răsputeri să-şi ţină promisiunea făcută lui Tom, înainte ca tatăl său să închidă ochii. Aceea de a

avea grijă de mama ei şi de sora ei, şi să-şi urmeze visul şi destinul.

— Maggie.

Deschise ochii şi o văzu pe Brianna. Aranjată perfect ca întotdeauna, îşi spuse ea, studiind-o. Părul ei auriu era strâns într-un coc sever, hainele îi erau călcate cu grijă.

— Parcă ai fi o învăţătoare, zise Maggie, şi râse când văzu expresia de pe chipul Briannei. O învăţătoare încântătoare.

— Şi tu arăţi ca un coşar, i-o întoarse Brianna, mustrând-o pentru blugii ei jerpeliţi şi puloverul vechi şi cu găuri. Unul încântător.

Brianna îngenunche lângă sora ei şi îşi împreună mâinile, nu pentru rugăciune, ci pentru a nu se murdări.

Rămaseră tăcute un moment, ascultând cum cânta vântul printre morminte.

— O zi minunată pentru privegherea morţilor, comentă Maggie. Astăzi ar fi împlinit şaptezeci şi unu de ani, îşi spuse ea. Florile se vor deschide curând.

— Au nevoie de puţină îngrijire, zise Brianna şi se apucă să cureţe buruienile. Am găsit banii pe bufet de dimineaţă, Maggie. E prea mult.

— A fost o vânzare bună şi tu vei pune ceva deoparte.

— Aş prefera să te bucuri tu de ei.

— Exact asta fac, ştiind că eşti mult mai aproape acum de a o instala pe ea în altă parte.

Brianna oftă.

— Nu-i o povară pentru mine, Maggie. Văzând expresia surorii sale, ridică din umeri. Cel puţin nu atât cât crezi tu. Numai când nu se simte bine.

— Şi nu se simte bine mai tot timpul. Brie, eu te iubesc.

— Ştiu.

— Banii reprezintă cel mai bun mod de a-ţi spune asta. Tata a vrut să te ajut în privinţa ei. Şi bunul Dumnezeu ştie că eu n-aş fi putut să trăiesc cu ea, ca tine. Aş fi înnebunit, sau aş fi ajuns la închisoare strângând-o de gât în somn.

— Treaba asta, cu Rogan Sweeney, ai făcut-o pentru ea?

— Nu. Maggie se încordă la acest gând. Din cauza ei, poate, ceea ce înseamnă cu totul altceva. Odată ce o să fie aranjată la casa ei, vei avea propria ta viaţă, te vei mărita şi voi avea o duzină de nepoate şi nepoţi.

— Ai putea să ai proprii tăi copii.

— Eu nu vreau să mă mărit. Maggie închise din nou ochii. Nu, deloc. Prefer să vin şi să plec după cum am eu chef, fără să dau socoteală nimănui. Îţi voi răsfăţa copiii şi or să vină fuga la mătuşa Maggie ori de câte ori o să fii

prea aspră cu ei. Maggie deschise un ochi. Ai putea să te măriţi cu Murphy.

Râsul cristalin al Briannei răsună voios.

— Ar fi un şoc pentru el să afle.

— I-a plăcut întotdeauna de tine:

— Da, când aveam treisprezece ani. Nu, el e un bărbat minunat şi ţin la el ca la un frate, dar nu e ceea ce îmi doresc eu.

— Deci ai plănuit totul?

— N-am plănuit nimic, zise Brianna înţepată, şi ne îndepărtăm de la subiect. Nu vreau ca înţelegerea cu domnul Sweeney să fie din cauza mea. Deşi cred că e cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru munca şi cariera ta, nu vreau să fii nefericită doar pentru că tu crezi că eu sunt. Pentru că nu-i aşa.

— De câte ori a trebuit să-i serveşti masa la pat luna asta?

— Nu ţin socoteala...

— Ar trebui s-o ţii, o întrerupse Maggie. Oricum, zarurile sunt aruncate. Am semnat contractul acum o săptămână, iar acum sunt asistată de Rogan Sweeney şi galeriile *Worldwide.* Voi avea o expoziţie la Dublin peste două săptămâni.

— Două săptămâni! Atât de repede?

— Nu pare genul de om care să-şi irosească timpul. Vino cu mine, Brianna. Maggie o luă de mâini pe sora ei. Îl vom pune pe Sweeney să ne plătească un hotel elegant şi vom mânca la restaurant şi ne vom distra, vom merge la cumpărături.

— Cumpărături. Mâncare pe care să n-o gătească propriile ei mâini. Patul care nu trebuia făcut. Brianna fu tentată pentru o clipă să spună da. Doar o clipă.

— Mi-ar plăcea să vin cu tine, Maggie. Dar nu pot s-o las singură.

— Pe dracu’ nu poţi. Iisuse, nu poate să stea singură nici măcar câteva zile?

— Nu pot. Brianna ezită, apoi zise. A căzut săptămâna trecută.

— S-a lovit? degetele lui Maggie se crispară. La naiba, Brie, de ce nu mi-ai spus? Cum s-a întâmplat?

— Nu ţi-am mai spus pentru că până la urmă n-a fost nimic serios. A ieşit afară singură, în timp ce eu făceam curat sus. Se pare că a călcat strâmb. S-a lovit puţin la şold şi la umăr.

— L-ai chemat pe doctorul Hogan?

— Bineînţeles. A zis că nu-i nimic să ne îngrijoreze. Şi-a

pierdut echilibrul, atâta tot. Şi dacă ar face mai multă mişcare, ar mânca mai mult şi toate celelalte, ar fi mai bine.

— Nu-i nimic nou în asta. La naiba cu femeia aia, se gândi Maggie. Şi la naiba cu sentimentul permanent şi apăsător de vină care sălăşluia în propriul său suflet. Şi pun pariu că de-atunci s-a întors înapoi în pat şi nu s-a mai mişcat deloc.

Brianna zâmbi fără veselie.

— N-am mai reuşit s-o urnesc din pat. Şi-acum pretinde că are o deficienţă auditivă şi vrea să meargă la Cork, s-o vadă un specialist.

— Ha! Maggie îşi ridică ochii spre cer. Tipic. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva care să se plângă mai mult decât Maeve Concannon. Şi tu joci cum îţi cântă ea, fetiţo, adăugă ea, împungând-o cu un deget pe Brianna.

— Nu neg că nu-i aşa, dar nu mă lasă inima să mă port altfel cu ea.

— Pe mine mă lasă. Maggie se ridică în genunchi. Răspunsul sunt banii, Brie. Asta şi-a dorit întotdeauna. Dumnezeu ştie că i-a făcut lui viaţa un coşmar pentru că pur şi simplu el n-a reuşit să aibă vreodată bani. Maggie puse mâna pe piatra de mormânt, într-un gest de

protecţie.

— Aşa-i, şi nici el nu i-a făcut-o pe-a ei mai uşoară. N-am văzut niciodată doi oameni care să se potrivească mai puţin unul cu altul. Căsniciile nu sunt toate fie în iad, fie în rai. Câteodată se împotmolesc într-un fel de purgatoriu.

— Şi câteodată oamenii sunt prea proşti sau prea manieraţi să se despartă. Maggie lovi uşor cu palma piatra de mormânt. Dar eu prefer proştii martirilor. Pune banii deoparte, Brie, în curând vom avea alţii, voi avea grijă de asta la Dublin.

— Treci să o vezi înainte de a pleca?

— Da, răspunse Maggie aspru.

— Cred că o să-ţi placă de ea. Rogan pescui biscuitul din ceai şi-i zâmbi bunicii sale. E o femeie interesantă.

— Interesantă... Christine Rogan Sweeney ridică o sprânceană albă ca zăpada. Îşi cunoştea bine nepotul şi putea să-i interpreteze fiecare nuanţă din voce, fiecare expresie. Totuşi, în ceea ce o privea p Maggie Concannon, era laconic şi de nepătruns. În ce fel?

În ce fel, nici el nu era sigur, aşa că trase de timp amestecând ceaiul cu linguriţa.

— E un artist de excepţie, cu o viziune şi o percepţie extraordinare. Şi totuşi trăieşte într-o căsuţă în Clare, iar

interiorul nu este decât un decor unic din punct de vedere estetic. EsteN pasionată de munca ei, dar nu vrea să-şi expună creaţiile. Este în acelaşi timp încântătoare şi grosolană – şi problema este că ambele atitudini par fireşti şi în ton cu personalitatea ei.

— O femeie contradictorie.

Foarte. Se lăsă pe spate, un om cu adevărat mulţumit în sufrageria frumoasă şi plină de artă şi bun gust, ţinând în mână o ceaşcă din cel mai fin porţelan de *Sèvres,* capul odihnindu-i-se pe spateaza de brocart a unui fotoliu *Queen Anne.* În şemineu ardea un foc ce inspira linişte şi seninătate, florile erau proaspete.

Îi plăceau aceste ceaiuri ocazionale împreună cu bunica sa tot atât de mult ca şi ei. Liniştea şi ordinea ce domneau în casa ei erau reconfortante, la fel ca demnitatea şi frumuseţea ei, acum ofilite puţin de trecerea anilor.

Rogan ştia că avea şaptezeci şi trei de ani şi simţea o mândrie deosebită că arăta cu zece ani mai tânără. Tenul avea o nuanţă de alabastru. Cu riduri, da, dar amprenta timpului nu făcea decât să-i aducă un plus de demnitate şi severitate. Ochii îi erau scânteietor de albaştri, iar părul moale şi alb ca primii fulgi de nea.

Avea o minte ascuţită, un bun gust indiscutabil, o inimă

generoasă şi o ironie muşcătoare. Era, după cum Rogan îi spusese adesea, idealul lui de femeie.

Sentimentul acesta o măgulea pe Christine tot atât de mult cât îl apăsa pe el.

Pentru că o dezamăgise într-o singură privinţă. Aceea de a-şi găsi un tovarăş de viaţă, de a întemeia o familie pentru care să depună aceleaşi eforturi ca şi pentru profesiune.

— Cum merge cu pregătirile *pentru* expoziţie? întrebă ea.

— Foarte bine. Ar fi mai uşor dacă artista noastră ar răspunde la afurisitul ei de telefon. Îşi alungă indignarea. Piesele care au fost trimise sunt minunate. Va trebui să vii să le vezi cu propriii tăi ochi.

— S-ar putea să vin. Dar Christine era interesată mai mult de artistă decât de artă. Spuneai că e tânără?

— Hmmm?

— Maggie Concannon. Ai spus că e tânără.

— Oh, douăzeci şi ceva de ani, aşa cred. Cu siguranţă tânără pentru maturitatea ei artistică.

— Ar semăna cu... cum o cheamă – Miranda Whitfield-Fry, cea care sculpta în metal şi purta kilograme de bijuterii şi toate acele eşarfe multicolore?

— Nu, n-are nimic comun cu Miranda. Mulţumesc lui Dumnezeu, îşi spuse Rogan, amintindu-şi cu un fior de dezgust modul exasperant şi stânjenitor în care se tot ţinuse femeia aceea de capul lui. Maggie e mai curând genul de femeie cazonă, care se îmbracă în blugi, cămăşi de bumbac şi cizme de cowboy. Are părul tăiat parcă cu foarfecele de grădină.

— Deci nu e atractivă.

— Ba nu, e foarte atractivă, dar într-un fel ciudat.

— Masculină?

— Nu. Îşi aminti, stânjenit, puternicul imbold sexual, mirosul ei senzual şi acel tremur involuntar când pusese mâna pe braţul ei. Departe de aşa ceva.

Ah, se gândi Christine. Cu siguranţă îşi va face timp să o întâlnească pe femeia care îl pusese pe jar pe nepotul ei.

— Deci te intrigă.

— Desigur, altfel n-aş fi semnat contractul cu ea. Surprinse privirea bunicii lui şi ridică dintr-o sprânceană, în aceeaşi manieră. E vorba de afaceri, bunico. Doar de afaceri.

— Bineînţeles. Zâmbind în sinea ei, îi mai turnă o ceaşcă de ceai. Spune-mi ce-ai mai făcut.

A doua zi dimineaţă, Rogan ajunse la galerii la ora opt.

Petrecuse o seară tihnită la teatru, apoi luase o cină târzie în compania unei prietene cu care ieşea uneori. Ca întotdeauna, Patricia fusese încântătoare. Pentru el, fata era văduva unui bun prieten, mai mult o verişoară de departe decât o amantă. Discutaseră despre piesa lui Eugene O'Neill în timp ce gustau somon afumat şi şampanie, şi se despărţiseră cu un sărut platonic chiar după miezul nopţii.

Şi nu reuşise să adoarmă deloc. Dar nu parfumul subtil al Patriciei sau râsul ei cristalin îl împiedicaseră să adoarmă.

Maggie Concannon, îşi spuse el. Nu era de mirare că se gândea la ea, că avea mereu în faţa ochilor chipul ei, doar tot timpul şi toate eforturile sale erau dedicate expoziţiei ei. Mai ales că în ultima vreme îi fusese imposibil să ia legătura cu ea.

Aversiunea ei faţă de telefon îl determinase să recurgă la telegrame, care plecau spre Vest cu o regularitate muşcătoare.

Singurul ei răspuns fusese scurt şi la obiect: ÎNCETEAZĂ CU PROSTIILE.

Imaginează-ţi ce tupeu, îşi spuse Rogan în timp ce deschidea elegantele uşi de sticlă ale galeriilor *Worldwide.*

De parcă ar fi fost un copil răsfăţat şi plin de nazuri. El era om de afaceri, pentru Dumnezeu, şi încă unul care îi va propulsa cariera pe culmi nebănuite. Şi ea nici măcar nu catadicsea să ridice receptorul şi să poarte o discuţie decentă.

Nu că n-ar fi fost el obişnuit cu artiştii. Numai Dumnezeu ştia cât avusese de-a face cu excen tricităţile şi temerile lor, cu toanele şi pretenţiile lor uneori puerile. Asta era meseria lui şi era obişnuit şi pregătit să facă faţă. Dar Maggie Concannon îi punea la încercare atât răbdarea, cât şi abilităţile.

Rogan intră înăuntru şi încuie uşile în urma sa, respirând aerul uşor parfumat. Construită de bunicul său, clădirea era impunătoare şi emana un aer de nobleţe, o adevărată piesă de artă în întregime, cu arcade gotice şi balustrade sculptate.

Interiorul era constituit din zeci de încăperi de dimensiuni variate, care comunicau între ele în şir, prin arcade largi, tot în stil neogotic. O scară maiestuoasă urca domol, în arc de cerc, spre etaj, care găzduia o sală de dimensiunile unei săli de bal, precum şi alte încăperi mai mici, gen cameră de zi sau de conferinţe, mobilate cu piese stil din lemn de trandafir, cu intarsii de sidef şi fildeş.

Acela era locul unde va expune operele lui Maggie. În sala de bal va avea o mică orchestră. Şi în timp ce oaspeţii se vor bucura de atmosferă, de muzică şi şampanie vor putea admira piesele ei dispuse strategic. Cele de dimensiuni mai mari vor fi puternic luminate, iar cele de dimensiuni mai mici vor fi dispuse în locuri intime.

Imaginându-şi amplasarea pieselor şi toate celelalte detalii ale expoziţiei, rafinându-le şi cizelându-le continuu, se îndreptă spre biroul său.

Îl găsi pe directorul său, Joseph Donahoe, în micuţa bucătărie, turnându-şi o cană de cafea.

— Ai venit devreme, zâmbi Joseph, şi zâmbetul îi dezvălui strălucirea unui dinte de aur. Cafea?

— Da. Voiam să verific cum stau lucrurile sus, înainte să mă apuc de celelalte treburi.

— Totul merge bine, îl asigură Joseph. Deşi erau de aceeaşi vârstă, părul lui Joseph se subţia spre creştetul capului şi încerca să compenseze pierderea lăsându-l suficient de lung pentru a-l prinde în coadă. Avea o deviaţie de sept, amintire de la o lovitură de crosă la polo, şi asimetria feţei îi dădea aspectul unui pirat îmbrăcat într-un costum de lux.

Femeile îl adorau.

— Arăţi cam obosit.

— Insomnie, zise Rogan, luându-şi cafeaua. A fost despachetat transportul de ieri?

Joseph se crispă.

— Mi-a fost frică că o să-întrebi. Transportul n-a sosit, adăugă el, privind în ceaşcă.

— Cum?

Joseph închise ochii. Lucra pentru Rogan de multă vreme şi cunoştea tonul acela.

— N-a sosit ieri. Sunt sigur că va sosi în cursul dimineţii. De-asta am venit şi eu aşa devreme.

— Ce face femeia asta? Instrucţiunile erau foarte clare, foarte simple. Trebuia să trimită ultimele piese, ieri.

— E artistă, Rogan. Poate că i-a venit o inspiraţie. Şi a lucrat, pierzând noţiunea timpului, şi n-a mai putut să le trimită la timp. Avem suficientă vreme să aranjăm totul.

— N-o să-i permit să-şi bată joc. Încruntat, Rogan luă telefonul din bucătărie cu un gest violent. Nici nu mai trebuia să se uite în agendă după numărul ei de telefon, îl ştia pe dinafară. Formă numărul, împungând furios tastele cu un deget şi ascultă cum suna telefonul de la celălalt capăt. Şi suna. Încăpăţânată! iresponsabilă.

Joseph scoase o ţigară, în timp ce Rogan trântea

receptorul.

— Avem mai mult de treizeci de piese, zise el, aprinzându-şi ţigara cu o brichetă încrustată cu jad. Chiar fără acest transport, e destul. Şi ce piese, Rogan, chiar şi un bătrân negustor de artă ca mine e uimit.

— Dar nu despre asta e vorba, nu-i aşa? Joseph expiră fumul şi îşi muşcă buzele.

— Ba de fapt, este.

— Am căzut de acord asupra a patruzeci de piese, nu treizeci şi cinci, nu treizeci şi şase. Patruzeci. Şi pentru Dumnezeu, patruzeci o să avem.

— Rogan, unde pleci? strigă el când Rogan ieşi din bucătărie ca o furtună.

— La dracu', la Clare.

Joseph mai trase un fum şi închină cu ceaşca de cafea într-un toast invizibil.

— Drum bun.

Zborul dură puţin şi nu-i dădu lui Rogan suficient timp să se liniştească. Faptul că cerul era senin, aerul curat şi ziua strălucitoare nu însemnau nimic. Când trânti portiera maşinii de închiriat şi ieşi din aeroportul *Shannon,* încă fierbea de nervi.

Când ajunse la casa ei era întocmai ca un cazan sub

presiune, gata să explodeze.

Ce tupeu are femeia asta, îşi spuse el în timp ce urca treptele spre uşa din faţă. Să-l determine pe *el* să-şi lase baltă munca, toate celelalte obligaţii. Îşi imagina că ea era singurul artist pe care îl reprezenta?

Bătu la uşă până când simţi că-l doare pumnul. Lăsând la o parte buna cuviinţă, deschise uşa şi intră.

— Maggie! strigă el, ieşind din camera de zi şi îndreptându-se spre bucătărie. La naiba cu tine! Fără să se oprească, ieşi pe uşa din spate şi se îndreptă spre atelier.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că era acolo. Ea îşi ridică privirile spre uşă. Era aşezată la una din mesele de lucru, având lângă ea un morman de fâşii de hârtie.

— Bine, ai putea să-mi dai o mână de ajutor la asta.

— De ce dracu' nu răspunzi la telefon? De ce mai ţii atunci scârba aia de maşinărie, dacă tot ignori apelurile?

— Şi eu mă întreb adesea acelaşi lucru. Dă-mi ciocanul, te rog.

El îl ridică de pe masă, îl cântări în mână o clipă şi savură imaginea care-i venise în minte chiar în acel moment, anume de a-i da cu el drept în frunte.

— Unde dracu' e transportul meu?

— Chiar aici. Maggie îşi trecu degetele prin părul în

dezordine, înainte de a lua ciocanul din mâna lui. Tocmai îl ambalam.

— Trebuia să fie la Dublin ieri dimineaţă.

— Ei bine, n-avea cum să fie ieri la Dublin pentru că nu l-am trimis încă. Cu mişcări iuţi şi îndemânatice, Maggie începu să bată în cuie lada de pe podea. Şi dacă-ai bătut atâta drum ca să mă verifici, aş zice că n-ai ce face cu timpul tău liber.

Cu o mişcare bruscă, Rogan o prinse de şolduri, o ridică de pe podea şi o trânti pe masă. Ciocanul căzu de pe masă, ratându-i doar cu puţin piciorul stâng. Înainte ca ea să-şi fi putut trage răsuflarea să-l poată scuipa, el îi prinse bărbia între degete.

— Am mai mult decât suficient ce să fac cu timpul, meu, zise el apăsat. Şi să stau şi să supraveghez o femeie împrăştiată şi iresponsabilă, asta îmi încurcă programul. Toţi angajaţii mei de la galerie au un program gândit îndelung, cu meticulozitate chiar. Tot ce aveai de făcut era să urmezi instrucţiunile şi să trimiţi marfa dracului odată.

Ea îl pocni peste mână.

— Nu dau doi bani pe programele şi graficele tale, înţelegi? Ai semnat contractul cu un artist, Sweeney, nu cu un împuţit de funcţionar.

— Şi ce preocupări artistice te-au împiedicat să urmezi nişte instrucţiuni atât de simple?

Ea strânse din dinţi, se gândi o clipă să-i tragă un pumn, apoi se răzgândi şi arătă cu degetul peste umăr.

— Asta. El privi într-acolo şi împietri. Numai furia oarbă care-l stăpânise când intrase în atelier îl împiedicase s-o vadă.

Sculptura trona în celălalt capăt al atelierului, un metru şi jumătate înălţime, toată numai culori însângerate şi forme sinuoase, răsucite. O împreunare a două trupuri, gândi el, sexuală dar cu pudoare, minunat de umană. Se apropie de ea, studiind-o din alt unghi.

Aproape că putea distinge chipurile. Păreau să se topească în imaginaţie, rămânând numai senzaţia de împlinire absolută. Era imposibil să realizezi unde începea o formă şi unde se termina cealaltă, atât de fin şi de perfect erau îngemănate.

Întruchipa, îşi spuse Rogan, spiritualitatea umană şi sexualitatea animalică în cel mai înalt grad, aproape de perfecţiune.

— Cum ai botezat-o?

— *Abandon.* Maggie zâmbi. Se pare că mă inspiri, Rogan. O cuprinse un nou val de energie şi se dădu jos de

pe masă. Era într-o stare de exaltare, plutea, într-o mare de lumină şi se simţea minunat. A durat o veşnicie până când am obţinut exact nuanţele potrivite. Nici n-ai idee cât a trebuit să retopesc şi să arunc. Dar aveam imaginea ei în faţa ochilor şi trebuia să iasă exact aşa cum mi-o închipuiam. Râse şi luă din nou ciocanul; vrând să mai bată un cui. Nici nu mai ştiu de când n-am mai dormit. De două zile, de trei? râse din nou, trecându-şi ambele mâini prin păr. Dar nu mă simt obosită deloc. Mă simt incredibil, plină de energie debordantă. Mi se pare că aş putea continua aşa la nesfârşit.

— Este magnifică, Maggie.

— E cea mai bună piesă pe care am creat-o vreodată. Ea se întoarse spre sculptură, o mai studie o dată, cântărind absentă ciocanul în palma mâinii stângi. Probabil cea mai bună pe care o voi crea vreodată.

— O să aranjez pentru ambalaj, zise Rogan, aruncându-i o privire peste umăr. Era palidă ca ceara, băgă el de seamă, chipul purtând amprenta oboselii pe care creierul de-abia începuse să o transmită trupului. Şi mă voi ocupa personal de transport.

— Tocmai eram pe punctul de a o ambala eu însămi. Nu durează mult.

— Nu se poate avea încredere în tine.

— Bineînţeles că se poate. Se simţea atât de bine, atât de uşurată şi de fericită, în cât nici nu băgă de seamă ofensa. Şi eu pot să fac mai repede ambalajul decât tine. Am deja dimensiunile.

— Cât va dura?

— O oră. El încuviinţă din cap.

— O să folosesc telefonul tău pentru a comanda un camion. Cred că telefonul funcţionează, nu?

— He, he, chicotind, Maggie veni lângă el, ce sarcastic eşti. La fel cu cravata asta impecabil de curată şi aranjată.

Înainte de a mai gândi ceva, îl prinse de cravată. Îl trase spre ea. Buzele ei calde se fixară pe ale lui, încremenindu-l pe loc. Mâna ei liberă îi alunecă prin păr, apucându-l ferm şi presându-şi trupul de al lui. Sărutul încălzi, dădu foc şi topi. Apoi, la fel de brusc cum începuse, ea se îndepărtă de el.

— Doar o toană, zise ea zâmbindu-i. Poate că inima îi bătea ca un iepure speriat, dar asta era o problemă la care prefera să se gândească mai târziu. Pune-o pe seama lipsei de somn şi a excesului de energie. Acum...

El o prinse de braţ înainte ca ea să se îndepărteze. N-o să scape aşa de uşor, îşi spuse Rogan. N-o să-i îngăduie să

se joace aşa cu el.

— Am şi eu o toană, murmură el. Îşi strecură mâna dreaptă şi o prinse de ceafă, privind cu satisfacţie cum în ochii ei se citea surpriza. Maggie nu rezistă. Şi înainte de a-şi coborî buzele spre buzele ei, Rogan crezu că vede o umbră de amuzament pe chipul ei.

Amuzamentul se topi de îndată. Sărutul era catifelat, dulce şi pasionat, ca nişte petale de trandafir. Şi cu totul neobişnuit, răcorea, mângâia şi excita în acelaşi timp. Maggie crezu că aude un sunet, ceva între scâncet şi suspin, şi faptul că sunetul ieşise din gura ei o uimi.

Dar nu se îndepărtă de el, nici chiar atunci când sunetul se auzi din nou, încet şi neajutorat. Nu, nu se îndepărtă. Buzele lui erau prea abile, prea convingătoare, prea insistente, aşa că se dedică sărutului cu totul, absorbindu-l.

Părea că se topeşte în braţele lui, încetul cu încetul. Flacăra pasiunii se transformă într-o dorinţă arzătoare. Rogan uită de supărare, sau că fusese provocat în mod deliberat, şi rămase conştient doar de ceea ce ţinea în braţe. Buzele ei pline trădau o pasiune întunecată şi periculoasă. În faţa ochilor îi apărură imagini sălbatice de posedare, cucerire şi triumf. Bărbatul civilizat din

străfundul lui, cel care fusese crescut şi educat pentru a respecta un cod foarte sever al moralei şi al eticii, făcu un pas înapoi, uimit.

Ea simţea cum se învârte pământul. Genunchii i se înmuiaseră şi se apucă de marginea mesei pentru a-şi regăsi echilibrul. Respiră adânc de două ori, limpezindu-şi privirea. Şi îl văzu uitându-se fix la ea, cu *un* amestec de dorinţă şi uimire în priviri.

— Ei da, reuşi ea să spună, asta-i cu siguranţă ceva care să ne dea de gândit.

Ar fi fost penibil să se scuze pentru gândurile sale, îşi zise Rogan. Şi încă şi mai ridicol să se învinuiască pentru că imaginaţia sa înfierbântată îi adusese în faţa ochilor imagini erotice şi cumplit de reale; culcând-o pe Maggie pe podea, sfâşiindu-i hainele şi lenjeria, posedând-o. Nu se lăsase dominat de instincte, ci doar o sărutase.

Dar îşi spuse că era posibil, chiar preferabil, să o învinuiască pe ea.

— Avem o relaţie de afaceri, începu el direct. A permite altor lucruri să interfereze în acest moment, n-ar fi un lucru înţelept şi ar putea dăuna acestei relaţii.

Ea se înălţă pe călcâie.

— Şi dacă ne-am culca împreună am amesteca lucrurile?

La naiba cu ea fiindcă îl făcea să se simtă ca un caraghios. La naiba cu ea încă o dată pentru că îl lăsase impresionat şi teribil, da, teribil de excitat.

— În acest moment, cred că ar trebui să ne concentrăm eforturile şi atenţia asupra expoziţiei tale.

— Hmmm. Se întoarse cu spatele, sub pretextul că trebuia să facă ordine pe masa ei de lucru. Dar de fapt avea nevoie de o clipă pentru a se linişti. Nu îi plăcea absolut deloc promiscuitatea, şi cu siguranţă nici nu era genul de femeie care ajungea în pat cu oricare bărbat ce *o* atrăgea. Dar îi plăcea să se gândească la propria ei persoană ca la o femeie suficient de independentă, modernă şi deşteaptă pentru a-şi alege amanţii cu mare grijă.

Şi, realiză ea brusc, îl alesese pe Rogan Sweeney.

— De ce m-ai sărutat?

— Mă plictiseai.

Buzele ei generoase schiţară un zâmbet.

— Şi cum se pare că mereu fac aşa ceva, ne vom petrece destul timp nas în nas.

E doar o chestiune de control. Ştia că vocea lui suna rece şi formal şi îi purtă pică pentru asta.

— Sunt sigură că ai din plin aşa ceva. Îşi lăsă capul într-o

parte, ticul ei, şi îşi încrucişă braţele. Şi dacă eu hotărăsc că te vreau, ce-ai să faci? Ai să te lupţi cu mine?

— Mă îndoiesc că vom ajunge la asta. Imaginea îi insuflă o senzaţie amestecată, de amuzament şi disperare. Amândoi avem nevoie să ne concentrăm asupra afacerilor, asupra expoziţiei care se va deschide nu peste mult timp. Ar putea marca punctul de cotitură din cariera ta.

— Mda. Ar fi un lucru greu de amintit, îşi spuse ea. Aşa că ne vom folosi unul de celălalt, profesional.

— Ne vom îmbogăţi unul pe celălalt din punct de vedere profesional, o corectă el. Dumnezeule, avea nevoie de aer. Mă duc să dau telefon pentru camion.

— Rogan. Ea aşteptă până când el ajunse la uşă şi se întoarse spre ea. Aş vrea să vin cu tine.

— La Dublin? Astăzi?

— Da. Până când vine camionul, sunt gata. Vreau să ne oprim doar o clipă la sora mea.

Fu gata la timp. Când camionul se îndepărta ducând pe platformă lada cu ultima ei creaţie, Maggie îşi punea valiza în portbagajul maşinii închiriate a lui Rogan.

— Dacă îmi acorzi zece minute, îi spuse lui Rogan, sunt sigură că Brie are nişte ceai sau cafea gata pregătită.

— Foarte bine. Rogan opri maşina la *Blackthorne*

Cottage şi urcă împreună cu Maggie cele câteva trepte spre intrare.

Ea nu se osteni să mai bată la uşă, ci intră şi se îndreptă spre bucătărie. Brianna era acolo, purtând un şorţ apretat şi alb ca spuma laptelui. Mâinile îi erau pline de făină.

— Oh, bună ziua, domnule Sweeney. Maggie. Vă rog să scuzaţi dezordinea. Avem oaspeţi şi tocmai, pregăteam o prăjitură pentru cină.

— Plec la Dublin.

— Deja? Brianna luă un prosop şi îşi şterse mâinile. Credeam că expoziţia este săptămâna viitoare.

— Aşa este. Plec mai devreme. Ea este în camera ei?

Zâmbetul politicos al Briannei deveni mai rigid.

— Da. Mă duc să-i spun că eşti aici.

— O să-i spun eu însămi. Poate îi oferi lui Rogan o cafea.

— Desigur. Se uită îngrijorată la Maggie care tocmai intra în apartamentul de lângă bucătărie. Dacă nu vă deranjează, domnule Sweeney, cred că vă veţi simţi mai confortabil în sufragerie. Vă voi aduce cafeaua imediat.

— Nu trebuie să te deranjezi. Era nespus de curios. O s-o beau aici, dacă se poate. Şi te rog, spune-mi Rogan, adăugă el zâmbind.

— Din câte mi-aduc aminte, preferi cafeaua neagră şi

fără zahăr.

— Ai o memorie bună. Şi eşti foarte nervoasă, completă Rogan în gând, studiind-o cu atenţie în timp ce Brianna scotea din dulap o ceaşcă şi o farfurie.

— Încerc să-mi amintesc întotdeauna preferinţele oaspeţilor mei. Vrei o prăjitură cu ciocolată? Am făcut-o ieri şi este încă proaspătă.

— Mi-ar fi foarte greu să refuz, din câte îmi amintesc despre talentele tale culinare. Rogan se aşeză la masă. Faci totul singură?

— Da, eu... Brianna auzi prima voce ridicată venind din camera de alături şi se poticni. Da. În sufragerie este făcut focul în şemineu. Sigur nu te-ai simţi mai comod acolo?

Vocile precipitate şi răstite de alături aduseră o pată de roşeaţă în obrajii ei. Rogan duse nepăsător ceaşca la buze.

— Acum cine ţipă? Brianna trebui să schiţeze un zâmbet.

— Mama. Ele două nu se înţeleg prea bine.

— Oare Maggie se înţelege bine cu cineva?

— Numai când are ea chef. Dar să ştii că are o inimă minunată şi generoasă. Păcat că şi-o păzeşte cu atâta străşnicie. Brianna suspină. Dacă pe Rogan nu-l deranja cearta, n-o deranja nici pe ea. Mă du**c să** tai prăjitura.

— Nu te schimbi niciodată. Maeve îi aruncă lui Maggie priviri strecurate prin ochii aprinşi de furie. Eşti exact ca taică-tău.

— Dacă crezi că asta e o insultă, te-nşeli. Maeve pufni pe nas şi îşi netezi mătasea cămăşii de noapte. Anii şi insatisfacţiile proprii îi topiseră frumuseţea chipului, odată aproape de perfecţiune. Acum faţa îi era umflată şi palidă, cu riduri adânci în jurul buzelor strânse. Părul, odinioară auriu ca soarele de august, şi bogat, era acum cenuşiu şi strâns neglijent la spate, într-un coc.

Stătea sprijinită de un munte de perne, cu *Biblia* într-o mână şi o cutie de bomboane de ciocolată în cealaltă. Televizorul din celălalt colţ al camerei era dat cu volumul aproape la minimum.

— Deci, Dublin, da? Brianna mi-a spus că pleci. Să arunci banii aiurea pe hoteluri, bănuiesc.

— Sunt banii mei.

— Oh, şi nu mă laşi o clipă să uit. Maeve se ridică mai sus în pat, rezemându-se mai confortabil de perne, cuprinsă de o furie amară. Toată viaţa îi comandaseră alţii, întâi părinţii, apoi soţul, şi acum, cel mai umilitor lucru, propria ei fiică. Atunci când mă gândesc cât a cheltuit el cu tine, cumpărându-ţi aparate şi scule, trimiţându-te în

străinătate... Şi pentru ce? Ca să te joci de-a artiştii şi să ne tratezi de sus pe noi toţi.

— N-a aruncat nimic pentru mine. Mi-a dat şansa de a învăţa.

— Da, în timp ce eu am rămas la fermă, muncind până mi-am nenorocit mâinile.

— N-ai muncit măcar o singură zi toată viaţa ta. Brianna făcea totul, în timp ce tu stăteai în vârful patului, plângându-te tot timpul de bolile tale închipuite.

— Crezi că mie îmi place că am o constituţie firavă?

— Oh, da, zise Maggie încântată că venise vorba de asta, cred că îţi place de minune.

— Asta-i crucea pe care trebuie s-o port. Maeve luă *Biblia* şi o strânse la piept, ţinând-o ca pe un scut. Plătea pentru păcatul ei, îşi zise. Plătise înzecit. Şi deşi iertarea venise cu trecerea anilor, împăcarea şi resemnarea nu. Asta şi faptul că am un copil nerecunoscător.

— Pentru ce-ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare? Pentru că toată viaţa n-ai ştiut decât să te plângi? Pentru că ţi-ai exprimat tot timpul dezamăgirea şi nemulţumirea faţă de tata şi faţă de mine cu fiecare cuvânt, cu fiecare privire?

— Eu ţi-am dat viaţă! ţipă Maeve. Aproape că mi-am dat viaţa aducându-te pe lume. Şi din cauză că te-am purtat în

pântece, m-am măritat cu un bărbat care nu m-a iubit şi pe care nu l-am iubit. Am sacrificat totul pentru tine.

— Sacrificat? zise Maggie obosită. Ce-ai sacrificat pentru mine?

Maeve se învălui în furia amară a mândriei ei.

— Mai mult decât îţi poţi închipui tu vreodată. Şi mulţumirea este că am copii care nu ţin deloc la mine.

— Crezi că doar pentru faptul de a fi rămas însărcinată şi de a te fi căsătorit pentru a-mi da un nume, îţi pot trece cu vederea tot ce-ai făcut? Tot ce n-ai făcut? Ca de exemplu să-mi arăţi vreodată un semn de afecţiune, se gândi Maggie o clipă, apoi strivi fără milă gândul dureros. Tu ai fost la originea lucrurilor, mamă. Din cauza ta s-au întâmplat toate. Eu am fost rezultatul, nu cauza.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Maeve avea faţa congestionată de furie, iar degetele încleştate în plapuma de mătase. N-ai avut niciodată niciun pic de respect, de bunătate sau compasiune.

— N-am avut. Pentru că privirea maică-sii era atât de neîndurătoare, vocea lui Maggie era muşcătoare şi tăioasă. Lipsa asta am moştenit-o de la tine. Am venit astăzi să-ţi spun doar că n-o să-ţi baţi joc de Brie cât timp sunt plecată. Dacă aud că ai făcut aşa ceva, îţi tai alocaţia

lunară pe care ţi-o trimit.

— Mi-ai lua mâncarea de la gură?

Maggie se aplecă spre ea şi închise capacul cutiei cu bomboane.

— Da. Poţi să fii sigură.

— Cinsteşte-ţi tatăl şi mama. Maeve strânse la piept *Biblia.* Încalci una din cele zece porunci, Margaret Mary, şi sufletul tău va ajunge în iad.

— Prefer să ajung în iad decât să trăiesc ca u ipocrit pe pământ.

— Margaret Mary! strigă Maeve când Maggie puse mâna pe clanţa uşii. N-ai nimic sfânt în tine, nu te opreşte nimic. Eşti întocmai ca el. Blestemul lui Dumnezeu este asupra capului tău, Maggie, pentru că ai fost concepută în afara sfintei taine a căsătoriei.

— Eu n-am văzut niciun fel de sfântă căsătorie în casa noastră, ci doar agonia ei, i-o întoarse Maggie. Şi dacă a păcătuit cineva când am fost concepută, nu eu am fost aceea.

Trânti uşa în urma ei, apoi se rezemă de tocul ei o clipă, pentru a se calma.

Mereu aceeaşi poveste, îşi spuse ea. Nu vor putea sta niciodată în aceeaşi încăpere fără să nu îşi arunce insulte

una alteia. Ştia, încă de când avea doisprezece ani, de ce o condamna şi o învinovăţea atât mama ei. Simpla ei existenţă era motivul pentru care viaţa lui Maeve se transformase dintr-un vis în cea mai crudă realitate.

O căsnicie lipsită de afecţiune, un copil de şapte luni şi o fermă fără o mână de bărbat care s-o îngrijească.

Asta îi reproşase maică-sa când Maggie ajunsese în vârsta pubertăţii.

Asta nu-şi putuseră ierta niciodată una alteia.

Îndreptându-şi spatele, intră din nou în bucătărie, fără să-şi dea seama că ochii îi erau încă strălucitori de mânie. Se îndreptă spre Brianna şi o sărută iute pe obraz.

— Te sun de la Dublin.

— Maggie. Erau atâtea şi totuşi nimic de spus. Brianna îi strânse mâinile. Aş vrea să fi venit cu tine.

— Ai fi putut dacă ai fi avut curajul să vrei. Rogan, eşti gata?

— Da. Se ridică de pe scaun. La revedere, Brianna. Mulţumesc pentru tot.

— Te conduc... Brianna se întrerupse când o strigă Maeve.

— Du-te la ea, zise Maggie şi ieşi iute din casă. Tocmai trăgea de mânerul portierei maşinii lui Rogan când acesta

îi puse o mână pe umăr.

— Te simţi bine?

— Nu, dar nu vreau să discut despre asta. Cu *o* ultimă smucitură, deschise portiera şi se trânti în scaun.

El ocoli maşina grăbit şi se aşeză la volan.

— Maggie...

— Nu spune nimic. Absolut nimic. Nimic din ceea ce ai putea face sau spune tu, nu poate schimba ce s-a petrecut deja. Doar vezi-ţi de condus şi lasă-mă singură. Mi-ai face o mare favoare. Şi chiar în acea clipă începu să suspine amar, cu pasiune, în timp ce el se lupta între, dorinţa de a o linişti şi de a-i face pe plac, lăsând-o în pace.

În cele din urmă, porni maşina fără să spună un cuvânt, dar ţinând-o de mână. Când ajunseră lângă aeroport, suspinele încetară şi el simţi cum degetele ei încordate se relaxează. Strecurând o privire spre ea, văzu că adormise.

Nu se trezi când Rogan o luă în braţe şi o urcă în avionul său personal, nici când o aşeză în scaun şi-i încheie centura de siguranţă. Şi nu se trezi tot timpul zborului până la Dublin, în timp ce el o veghea. Şi se minuna.

CAPITOLUL 6

Maggie se trezi în întuneric. Singurul lucru de care era sigură în primele clipe buimace de după trezire era faptul că nu se găsea în propriul ei pat. Mirosul şi materialul aşternuturilor era altul. Nu trebuia să doarmă mereu în aşternuturi de mătase pentru a realiza diferenţa, sau pentru a băga de seamămirosul discret şi relaxant de iasomie care era degajat de perna în care îşi îngropase faţa.

Un gând neplăcut îi fulgeră prin minte şi întinse cu Precauţie un braţ pentru a fi sigură că era singurul, ocupant al patului. Degetele ei simţiră cât de catifelat şi de moale era cearceaful, ca o spumă de mătase şi, dantelă. Slavă Domnului, era singură, realiză Maggie, şi se rostogoli spre mijlocul patului.

Ultima imagine clară pe care o mai ţinea minte era: cu ea plângând cu lacrimi fierbinţi în maşina lui Rogan şi sentimentul de disperare care o cuprinsese şi copleşise cu totul.

Totuşi, plânsul fusese un lucru bun, decise ea, pentru că

acum se simţea mult mai bine: mai calmă, mai odihnită şi mai curată.

Era foarte tentant să lenevească în întuneric, în aşternuturile catifelate ce răspândeau un parfum îmbietor. Dar hotărî că ar fi mai bine să afle unde se găseşte şi cum a ajuns acolo. Se aşeză pe marginea patului şi pipăi cu mâna pe suprafaţa netedă a noptierei, până când găsi veioza şi comutatorul.

Lumina plăcută era filtrată printr-un abajur de culoarea fildeşului vechi, dezvăluind subtil un dormitor mare, cu tavanul decorat cu intarsii, pereţi acoperiţi cu un tapet delicat din mătase, împodobit cu boboci de trandafiri, iar în mijloc un pat imens.

Într-adevăr regele paturilor, îşi spuse ea zâmbind. Păcat că fusese prea obosită pentru a-l aprecia cum se cuvine.

Şemineul nu era aprins, dar era gata pregătit şi lucea de curăţenie ca o monedă nouă. Pe masa de toaletă sculptată, alături de un set de perii şi pieptenidin argint şi sticluţe cu parfumuri, era o superbă vază *Waterford* în care se găseau trandafiri roz cu cozi lungi şi fără spini, proaspeţi ca roua unei dimineţi de vară.

Oglinda de deasupra reflecta imaginea lui Maggie stând pe marginea patului imperial, cu chipul boţit de somn şi

ochii încercănaţi.

Nu prea pari a aparţine locului ăstuia, fetiţo, decise ea zâmbind şi trăgând de marginea cămăşii ei de noapte din bumbac. Se părea că cineva avusese bunul simţ şi inspiraţia să o schimbe înainte de a o abandona în imensitatea mătăsoasă a patului.

Poate o cameristă, poate chiar Rogan. Nu conta, îşi spuse ea practică, de vreme ce faptul oricum fusese săvârşit şi ea profitase din plin de el. Hainele ei erau întinse cu grijă pe uşa şifonierului sculptat în lemn de trandafir, cu intarsii de argint şi fildeş. Şi se potriveau acolo la fel de mult cum se potrivea ea î mijlocul aşternuturilor de mătase, decise Maggie chicotind.

Dacă se găsea într-un hotel, atunci era cu sigu ranţă cel mai minunat pe care-l văzuse vreodată. Se ridică din pat, îndreptându-se cu un pas nesigur spre cea mai apropiată uşă, paşii îngropându-i-se î covorul gros *Aubusson* ce acoperea podeaua.

Baia era la fel de somptuoasă ca dormitorul, cu marmură roz, *cu* mânere şi cu robinete din fildeş. Cada era imensă, iar alături era o cabină pentru duş făcută din geamuri de sticlă mată prinse în benzi d nichel. Cu un suspin de invidie, îşi scoase cămaşa de noapte şi dădu

drumul la duş.

Era minunat, senzaţia delicioasă a jeturilor de apă fierbinte frământându-i spatele şi gâtul, aidoma degetelor experte ale unui masor. Cât de departe de diferit faţă de jetul firav pe care-l arunca duşul de acasă. Săpunul mirosea a lămâie şi aluneca pe pielea ei ca mătasea.

Văzu uşor amuzată că cele câteva articole de toaletă pe care le avea, erau înşirate pe blocul de marmură ce unea cele două chiuvete roz în formă de scoică. Halatul ei, sau ceea ce numea ea halat, era agăţat de un cuier de bronz prins pe spatele uşii.

Da, cineva avea grijă de ea, realiză Maggie, şi în acea clipă nu găsea niciun motiv să se plângă.

După un sfert de oră de duş fierbinte, luă unul din prosoapele albe şi pufoase care erau întinse pe o bară ce le încălzea. Era suficient de mare să o înfăşoare de la bust până la glezne.

Îşi pieptănă pe spate părul ud, apoi folosi o cremă dintr-un flacon de cristal şi schimbă prosopul cu halatul ei uzat.

Apoi, desculţă şi curioasă, plecă în explorare.

Camera ei era pe un hol lung şi spaţios. Podeaua din lemn lustruit, acoperită cu un covor roşu, lucea în lumina discretă a aplicelor de pe pereţi. Neauzind niciun sunet,

Maggie se îndreptă spre scările maiestuoase din marmură, care se răsuceau cu graţie spre încă un etaj, şi în jos, spre parter. Se hotărî să coboare, lăsându-şi degetele să alunece pe balustrada lustruită.

Era clar că nu era într-un hotel de lux, ci într-o reşedinţă particulară. Casa lui Rogan, concluzionă ea, aruncându-le o privire invidioasă operelor de artă care împodobeau foaierul şi holul principal incredibil. Rogan avea un Van Gogh şi un Matisse, realiză ea uimită, lăsându-i gura apă.

Găsi sufrageria somptuoasă de la parter, cu ferestrele ei mari deschise în noaptea liniştită, o cameră de zi în care fotoliile şi canapelele erau aşezate în grupuri pentru a se putea face conversaţie în deplină intimitate. De cealaltă parte a holului era ceea ce bănuia că s-ar numi o cameră de muzică, de vreme ce era dominată de un pian mare de concert şi o harpă cu cadru de fildeş placat cu aur.

Totul era minunat, cu suficient de multe opere de artă pentru a-i menţine admiraţia trează zile *întregi.* Dar pentru moment, Maggie avea altceva de făcut.

Se întrebă cât va mai trebui să caute până când va găsi bucătăria.

Lumina ce răzbătea pe sub uşă îi atrase atenţia. Deschise uşa şi îl văzu pe Rogann aşezat la un birou,

având în faţă teancuri de acte aşezate în ordine. Încăperea avea două nivele, cu biroul lui ultramodern la primul nivel şi câteva trepte ce urcau spre un fel de cameră de relaxare. Pereţii erau tapetaţi cu cărţi.

Hectare întregi de cărţi, îşi spuse ea dintr-o privire, iar camera mirosea a piele fină şi ceară de albine. Toată mobila era de culoare maron-închis, din piele de aceeaşi culoare, şi se potrivea cu cel care stătea la birou tot atât de mult precum rafturile nesfârşite cu cărţi legate în piele de Cordoba.

Maggie îl studie un timp, interesată de felul în care parcurgea repede pagina pe care o ridica din teancul de pe birou, apoi făcea însemnări iuţi şi hotărâte. Pentru prima dată de când îl cunoştea, îl vedea fără sacou şi cravată. *Cu* siguranţă că le purtase, dar acum gulerul cămăşii îi era descheiat, iar mânecile suflecate până la coate.

Părul, ce îi lucea uşor în lumina lămpii de birou, altă dată atât de aranjat, era acum puţin ciufulit, ca şi cum şi-ar fi trecut nerăbdător degetele prin el în timp ce lucra. Şi chiar în acel moment, făcu din nou acel gest, cu o grimasă de nervozitate pe chip.

Indiferent la ce lucra, era ceva care îl absorbea cu totul,

pentru că lucra într-un ritm constant şi neîntrerupt, care, într-un fel ciudat, era fascinant.

Nu era genul de bărbat care să-şi lase gândurile să zboare fără rost, se gândi ea. Pentru orice decidea să întreprindă, depunea eforturi, concentrare şi îndemânare.

Îşi aminti de felul cum o sărutase. Într-adevăr o mostră de concentrare şi de îndemânare.

Rogan parcurse următoarea clauză din proiectul de contract şi *se* încruntă. Cuvintele nu erau exact cele potrivite. O modificare... Făcu o pauză, reciti pasajul, tăie o frază şi o reformulă. Extinderea fabricii sale din America era de o importanţă crucială pentru planurile sale şi trebuia demarată înainte de sfârşitul anului.

Sute de locuri de muncă vor fi astfel create, şi odată cu construirea de apartamente decente pentru cei cu venituri modeste, pe care le proiecta o filială a reţelei *Worldwicfe,* sute de familii vor avea şi un cămin.

O latură a afacerii va determina o alta, îşi spuse.; Va fi o contribuţie unică, dar importantă, la planul de menţinere a irlandezilor, care, lucru trist, reprezenta principalul element de export al ţării sale în Irlanda.

Tocmai citise următoarea frază şi o analizase; când ceva îi distrase atenţia. Privind spre uşă, văzu că era cineva, nu

ceva.

Îi simţise probabil prezenţa acolo, desculţă, cu ochii somnoroşi, îmbrăcată doar într-un halat cenuşiu. Părul ud îi era dat pe spate, roşu ca focul, într-un fel care ar fi trebuit să fie sever, dar de fapt era nespus de atrăgător.

Chipul ei, fără machiaj şi proaspăt fricţionat cu prosopul, părea de fildeş vechi, cu o uşoară roşeaţă în obraji. În gene încă îi mai străluceau câţiva stropi de apă, iar ochii îi erau adormiţi.

Reacţia lui fu rapidă, brutală şi perfect umană. Dar reuşi să-şi controleze sângele ce i se înfierbântase atât de brusc.

— Scuze de deranj. Îi aruncă un zâmbet jucăuş ce îl chinui şi mai mult. Căutam bucătăria. Sunt moartă de foame.

— Nu-i deloc de mirare. Trebui să-şi dreagă vocea. Cuvintele sunară răguşit, la fel de erotice ca şi înfăţişară ei. Când ai mâncat ultima dată?

— Nu sunt sigură. Rezemându-se de tocul uşii, Maggie se întinse leneş şi căscă. Cred că ieri. Sunt încă puţin dezorientată.

— Nu, ieri ai dormit. Toată ziua – de când am plecat de la sora ta – şi toată ziua de astăzi.

— Oh. Ea ridică din umeri. Cât e ceasul?

— Trecut de opt, marţi.

— Bine. Închise uşa şi merse drept spre fotoliul din piele din faţa biroului lui, cuibărindu-se în el de parcă era locul ei preferat de ani de zile.

— Dormi frecvent aşa, treizeci de ore în şir?

— Doar atunci când stau trează prea mult. Se întinse leneş în fotoliu, apoi îşi întoarse capul spre el. Uneori se întâmplă ca o piesă să te obsedeze aşa tare, încât n-ai stare până când n-o termini.

Hotărât, Rogan îşi mută privirile de la coapsa pe care halatul o lăsa să se întrevadă la hârtiile de pe birou, privindu-le fără să le vadă. Era uimit că reacţiona întocmai ca un adolescent chinuit de hormoni.

— E periculos, pentru genul tău de muncă.

— Nu, pentru că nu eşti obosit cu adevărat. Eşti extrem de lucid, dureros de treaz. Şi când ai muncit prea mult, pur şi simplu trebuie să te opreşti, să te odihneşti. Asta-i altceva. Şi când termin o lucrare, pun capul jos şi dorm până când îmi refac forţele. Zâmbi din nou. Bucătăria, Rogan? Sunt moartă de foame.

În loc de răspuns, el apăsă o tastă de pe claviatura interfonului.

— Domnişoara Concannon s-a trezit, zise el. Ar dori ceva de mâncare. În bibliotecă, te rog.

— Grozav, zise ea după ce el termină de vorbit. Dar aş fi putut să-mi pregătesc singură o omletă şi astfel ţi-ai fi scutit menajera de deranj.

— E plătită pentru astfel de deranj.

— Desigur. Vocea îi era uscată. Cât de mulţumit de tine însuţi trebuie să fii pentru că ai serviciu prompt douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ridică mâna înainte ca el să-i poată răspunde. Mai bine să intrăm în astfel de chestiuni pe stomacul gol. Spune-mi Rogan, cum s-a întâmplat de am ajuns în patul acela mare de sus?

— Te-am pus eu acolo.

— Da? Dacă spera să roşească sau să fie stingherit se înşela amarnic. Trebuie să-ţi mulţumesc.

— Ai dormit tun. La un moment dat mai că eram pe punctul de a-ţi pune o oglindă la buze, să mă asigur mai eşti în viaţă. Acum era cu siguranţă vie, vibrând energie în lumina lămpii de birou. Vrei un brandy?

— După ce mănânc ceva. El se ridică şi se îndreptă spre un bufet, de unde turnă un pahar cu brandy dintr-o carafă masivă, de cristal.

— Erai supărată când am plecat. Ea îşi lăsă a capul pe

un umăr.

— Eh, asta-i un mod delicav şi diplomatic de a spune aşa ceva. Suspinele şi lacrimile pe care le vărsase nu o stinghereau deloc. Era pur şi simplu emoţie, pasiune, la fel de umană ca râsul sau dorinţa. Dar îşi aminti că o luase de mână şi o ţinuse strâns, fără să rostească cuvinte ce nu ar fi avut niciun rost, cuvinte ce n-ar fi putut domoli furtuna din sufletul ei. Îmi pare rău dacă te-am făcut să nu te simţi în largul tău.

De fapt îi rupsese sufletul, îşi zise Rogan, dar ridică din umeri într-un gest ce ar fi putut însemna orice.

— N-ai vrut să-mi spui ce s-a întâmplat.

— N-am vrut şi nici nu vreau. Maggie respiră adânc, pentru că ridicase tonul şi el nu merita să i se vorbească astfel, după bunătatea de care dăduse dovadă. Iartă-mă, Rogan, n-are nimic de-a face cu tine, sunt doar vechi probleme dureroase de familie. Şi, pentru că astă-seară sunt într-o dispoziţie specială, trebuie să-ţi spun că a fost reconfortant faptul că m-ai ţinut de mână. Nu credeam că eşti genul de bărbat care să facă aşa ceva.

Ochii lui o priviră intens.

— Mi se pare că nu ne cunoaştem suficient de bine pentru a generaliza.

— Eu am considerat întotdeauna că mă pricep să apreciez şi să judec oamenii, dar s-ar putea să ai dreptate. Deci, spune-mi – puse un cot pe braţul fotoliului şi îşi propti bărbia în palmă, cine eşti tu, Rogan Sweeney?

El răsuflă uşurat că venirea menajerei, îmbrăcată într-o uniformă veselă şi ordonată, trăgând o masă pe rotile, aducându-i cina, îi dădu ocazia să nu-i răspundă la întrebare. Menajera aşează tacâmurile şi farfuriile în faţa lui Maggie fără să spună niciun cuvânt, singurul sunet ce se auzi fiind cel cristalin al tacâmurilor de argint, se înclină uşor când Maggie îi mulţumi şi plecă imediat ce Rogan îi spuse că asta era tot.

— Ah, ce miros. Maggie atacă supa cu poftă, o cremă groasă de legume. Vrei să guşti?

— Nu, eu am mâncat. În loc să se aşeze din nou la birou, Rogan se aşeză în fotoliul de lângă ea. Era o senzaţie ciudată şi plăcută, reconfortantă, să stea lângă ea în timp ce mânca, liniştea din casă împresurându-i, creând o atmosferă liniştită. Acum că te-ai întors printre cei vii, poate că ai vrea să treci pe la galerie, mâine dimineaţă.

— Hmm. Ea încuviinţă din cap, cu gura plină. Când?

— Pe la opt. Eu am nişte întâlniri, dar putem să plecăm împreună şi apoi îţi las o maşină la dispoziţie.

— O maşină la dispoziţie. Amuzată, îşi duse o mână la gură, chicotind. Oh, aş putea să mă obişnuiesc destul de repede cu *aşa* ceva. Şi ce să fac eu cu o maşină la dispoziţie?

— Ce vrei. Dumnezeu ştie de ce întrebarea ei îl enervă, dar asta se întâmplă. Sau poţi să cutreieri prin Dublin pe jos, dacă vrei.

— Suntem cam sensibil şi irascibil astă-seară, nu? Maggie trecu de la supă la pui cu miere. Bucătarul tău e un maestru, Rogann. Crezi că reuşesc să-l conving – sau să o conving – să-mi împrumute reţeta pentru Brie?

— Să-l convingi, hm. Din partea mea poţi să încerci. Dar te previn că e francez, insolent şi predispus la violenţă.

— Atunci în afară de naţionalitate semănăm perfect. Spune-mi, mâine mă mut la hotel?

Rogan se gândise îndelung la asta. Cu siguranţă că pentru el ar fi fost mai confortabil dacă Maggie ar fi stat într-un apartament la *Westburg.* Mai confortabil, îşi zise el, şi mai plicticos.

— Eşti binevenită să stai în apartamentul pentru oaspeţi, bineînţeles dacă îţi place.

— E grozav. Ea îl studie cu atenţie în vreme ce muşca dintr-un cartof subţire. Părea relaxat, conchise ea. Într-

adevăr stăpânul absolut al casei. Şi stai doar tu singur în casa asta imensă?

— Da. Rogan ridică dintr-o sprânceană. Te îngrijorează?

— Să mă îngrijoreze? Oh, vrei să spui că s-ar putea să baţi într-o noapte la uşa mea, cuprins de patimă? Maggie chicoti, înfuriindu-l. Pot să-ţi răspund şi da şi nu, Rogan, la fel cum ai răspunde şi tu dacă eu aş veni la tine la uşă. Am întrebat doar pentru că mi se pare prea mare casa pentru o singură persoană.

— Este reşedinţa familiei mele, zise el pe un ton rigid. Mi-am petrecut aici toată viaţa.

— Este un loc minunat. Împinse tava şi se ridică din fotoliu, apoi se duse drept la bufet. Ridică dopul carafei şi mirosi, apoi oftă de plăcere când simţi aroma fină a whisky-ului irlandez. După ce îşi turnă un pahar, se întoarse la fotoliu şi se aşeză, încrucişându-şi picioarele. *Saint,* zise ea dând băutura peste cap. Îndată simţi o căldură plăcută împrăştiindu-i-se în trup.

— Mai vrei un pahar?

— Unul este suficient. Unul încălzeşte sufletul, două încălzesc mintea, zicea tata. Acum am chef să am mintea limpede. Puse paharul gol pe tavă şi se aşează mai comod în fotoliu. Halatul ei se desfăcu puţin, lăsând să se vadă

linia genunchiului şi o idee din coapsă... Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Care anume?

— Cine eşti cu-adevărat?

— Sunt un om de afaceri, aşa cum îmi aminteşti tu cu regularitate. Rogan se lăsă pe spate, făcând un efort imens să îşi desprindă ochii şi imaginaţia de la picioarele ei dezgolite de halat. A treia generaţie, născut şi crescut la Dublin, în deplină dragoste şi respect pentru artă, lucru ce mi-a fost insuflat încă din leagăn.

— Şi dragostea şi respectul au fost sporite de ideea de a face bani.

— Exact. Luă o înghiţitură de brandy, calm şi mândru, părând exact ceea ce era: un om mulţumit de propria avere şi viaţă, simţindu-se în largul său. În timp ce a face bani îţi dă o anume satisfacţie, mai există şi alt gen de satisfacţii, mult mai spirituale, care reies din a descoperi şi promova un nou artist, un nou talent. Mai ales unul în a cărui artă crezi cu pasiune.

Maggie îşi atinse buza de sus cu limba. Era mult prea sigur de el, decise ea, prea încrezător în puterile lui şi în poziţia lui socială. Şi toată certitudinea asta merita să fie zguduită un pic.

— Deci, eu sunt aici pentru a te satisface pe tine, Rogan?

Privirea lui întâlni ochii ei amuzaţi, şi încuviinţă din cap.

— Nu mă îndoiesc că în cele din urmă aşa se va întâmpla, Maggie. Din toate punctele de vedere.

— În cele din urmă. Nu avusese deloc intenţia de a aduce conversaţia pe acest teren nesigur, dar era ceva irezistibil, aşa cum stătea împreună cu el în liniştea profundă ce domnea în cameră, relaxată complet, dar cu toate simţurile treze. Deci tu eşti cel care alege locul şi momentul nu?

— Cred că aşa se obişnuieşte, ca bărbatul să fie cel care să hotărască.

— Ha! pufnind, ea se ridică din fotoliu şi-l împunse cu un deget în piept. Orice gând de flirt şi romantism dispăru ca fumul. Poţi să-ţi... bagi obiceiurile şi tradiţiile în pălărie şi să le porţi sănătos! Eu nu mă pretez la aşa ceva. Poate te-ar interesa să afli că pe măsură ce ne apropiem de secolul douăzeci şi unu, femeile sunt în stare să hotărască singure. De fapt, aşa am făcut de la începutul începuturilor, acelea dintre noi care au fost suficient de deştepte şi de îndrăzneţe, şi asta e. Maggie se trânti înapoi în fotoliu. O să fii al meu, Rogan, când şi unde şi cum voi

alege eu.

Pe Rogan îl uimi faptul că o asemenea afirmaţie incredibilă îl excita şi îl făcea să se simtă stingherit în acelaşi timp.

— Tatăl tău avea dreptate, Maggie, că tu ai moştenit fierul şi Brianna aurul. Ai din belşug şi poţi să dai şi cu împrumut.

— Şi ce dacă? Oh, ştiu eu genul tău de bărbaţi, zise ea cu dispreţ în voce. Vă place ca femeia să nu iasă din cuvântul bărbatului, să stea deoparte, să-i facă pe plac şi să-l asculte orbeşte, şi să spere – în timp ce inima îi bate disperată – că o băgaţi în seamă. În public se va comporta fără reproş, şi niciodată n-ai s-auzi un cuvânt nelalocul lui din partea ei. Apoi, desigur, în dormitorul conjugal, atunci când hotărâţi voi, trebuie să se transforme într-o tigroaică neîmblânzită, care să vă satisfacă vouă toate fanteziile erotice, până când se aprinde lumina din nou şi rolul ei se sfârşeşte ca apoi să o ia de la capăt.

Rogan aşteptă pentru a fi sigur că a spus tot ce avea pe suflet, ascunzându-şi un zâmbet în paharul cu brandy.

— Ai intuit uimitor de exact.

— Ticălosule.

— Pacoste, zise el încântat. Doreşti ceva la desert? Ea

chicoti, apoi începu să râdă. Cine-ar fi crezut că o să înceapă să-i placă de el?

— Nu, naiba să te ia. N-o s-o mai deranjez pe biata menajeră de la televizor sau din flirtul cu majordomul sau cu oricine îşi petrece ea serile.

— Majordomul meu are şaptezeci şi şase de ani şi a trecut de vârsta la care să flirteze cu o menajeră.

— Ştii tu! Maggie se ridică din nou şi se apropie de un raft al bibliotecii. Cărţile erau aşezate în ordine alfabetică, după titlu şi autor, realiză ea, pufnind enervată. Trebuia să-şi fi închipuit. Cum o cheamă?

— Pe cine?

— Pe menajeră.

— Adică vrei să ştii cum o cheamă pe menajera mea?

Maggie trecea cu degetul pe cotoarele aurite ale cărţilor şi tocmai ajunsese la un volum de James Joyce.

— Nu, vreau să văd dacă tu ştii cum o cheamă. E un test.

Rogan deschise gura să spună ceva, apoi o închise repede, bucuros că Maggie era cu spatele spre el. Ce importanţă avea dacă ştia sau nu cum o cheamă pe una din menajerele sale? Collen? Maureen? La dracu'! Personalul casei era treaba majordomului. Bridgit? Nu, la

dracu’, era...

— Nancy. Credea – era aproape sigur. E destul de nouă. Cred că e aici de vreo cinci luni. Vrei s-o chem înapoi să se prezinte?

— Nu. Fără să-i dea atenţie, Maggie trecu cu un deget de la operele lui James Joyce la Keats. Eram doar curioasă. Spune-mi Rogan, ai aici şi altceva în afară de clasici? Adică ceva poliţist, cu crime sângeroase şi mister?

Biblioteca sa de ediţii princeps era considerată drept una din cele mai bune din ţară, îşi spuse Rogan înciudat, şi ea se gândea la lipsa unor romane poliţiste de doi bani! Făcând un efort, îşi domoli furia şi reuşi să-şi păstreze tonul.

— Cred că vei găsi ceva de Agatha Christie...

— Englezoaică. Maggie ridică din umeri. Nu-i suficient de violentă pentru gustul meu, dar cine ştie. Ce-i asta? Se apropie de raft şi se aplecă pentru a vedea mai bine. Cartea asta a lui Dante e în italiană.

— Cred că da.

— Citeşti în italiană, sau e doar de decor?

— Mă descurc binişor.

Ea trecu mai departe, sperând să găsească un autor contemporan.

— Cât am stat la Veneţia, n-am învăţat limba atât cât ar fi trebuit. Prea mult slang şi prea puţin din italiana literară. Aruncă o privire peste umăr şi-i zâmbi. Artiştii sunt o specie colorată şi ciudată în orice ţară.

— Aşa am observat şi eu. Rogan se ridică din fotoliu şi scoase o carte din alt raft al enormei biblioteci. Asta s-ar putea să fie mai pe placul tău, zise el oferindu-i lui Maggie *Dragonul Roşu,* de Thomas Harris. Cred că sunt asasinaţi câţiva destul de oribil, chiar şi pentru gustul tău.

— Minunat. Maggie puse cartea sub braţ. Aşa că eu îţi voi spune noapte bună şi te voi lăsa să te întorci la munca ta. Îţi mulţumesc pentru patul grozav şi cina copioasă.

— N-ai pentru ce, plăcerea a fost de partea mea. Rogan se aşeză la birou, rotind stiloul între degete, în timp ce continua *să o privească* intens. Aş vrea să plec la ora opt fix. Sufrageria este în capătul holului, la stânga. Micul dejun se serveşte oricând după ora şase.

— Pot să-ţi garantez că nu-mi va fi servit la o asemenea oră, dar voi fi gata la ora opt. Acţionând dintr-un impuls, Maggie veni *lângă Rogan, punându-şi* mâinile pe braţele fotoliului său, apropiindu-şi faţa de a lui. Ştii, Rogan, suntem exact ceea ce fiecare din noi nu-şi doreşte absolut deloc – pe *plan* personal.

— Sunt întru totul de acord. Pe plan personal. Pielea ei moale şi catifelată, dezgolită de gulerul halatului mult spre umărul drept, îndemna *la păcat.*

— Şi este exact motivul pentru care, din punctul meu de vedere, vom avea o relaţie aşa de fascinantă. Aproape că n-avem *nimic comun unul cu* altul, nu-i aşa?

— Foarte puţine în comun, da. Privirile lui coborâră asupra buzelor *ei,* sorbiră cu nesaţ, *mângâindu-i* parcă trăsăturile.

— Mie îmi plac urcuşurile periculoase. Se aplecă înainte încă *un pic, doar un centimetru, şi îl muşcă de* buza de jos.

Rogan simţi un foc aprig în vene.

— Eu prefer să stau cu picioarele pe pământ.

— Ştiu. Maggie se retrase, lăsându-l cu o urmă pe buză şi cu sângele înfierbântat, gata să dea în clocot, să încercăm întâi în felul tău. Noapte bună.

Ieşi din cameră fără să privească înapoi.

Rogan aşteptă până când fu sigur că era suficient departe şi îşi frecă faţa cu mâinile.

Dumnezeule, femeia asta îl înnebunea, îl excita la culme. El nu era genul de bărbat care să acţioneze sub imboldul instinctului, cel puţin din Adolescenţă nu mai făcuse aşa ceva. Era, în fond, un om civilizat, un om

educat şi cu bun gust.

Respecta femeile, le admira. Bineînţeles că avuse aventuri şi legături care culminaseră cu patul, dar întotdeauna încercase să aştepte ca relaţiile să se dezvolte suficient de mult, să se cunoască suficient de bine înainte de a face dragoste. Şi lucrul să fie reciproc, discret şi rezonabil. Nu era un animal care să acţioneze numai din instinct.

Nici măcar nu era sigur că o plăcea pe Maggie Concannon ca persoană, nu ca artistă. Şi ce fel de om ar fi dacă ar face ceea ce ardea de dorinţă să facă? Dacă ar urca scările în goană, ar sparge uşa dormitorului şi ar poseda-o cum se cuvine?

Un om satisfăcut, îşi zise el cu umor negru.

Cel puţin până dimineaţă, când va trebui să dea ochii cu ea şi cu el însuşi, şi cu afacerea pe care trebuia să o ducă la bun sfârşit.

Poate că era mai greu de mers pe celălalt drum al cumpătării. Poate că va suferi aşa cum era al naibii de sigur că ea se aştepta ca el să sufere. Dar când va sosi clipa să o aibă în pat, atunci el va fi cel care va avea un cuvânt de spus.

Şi pentru asta merita să aştepte.

Chiar dacă, îşi zise el dând hârtiile la o parte de pe birou, îl aştepta o noapte lungă de chin.

Maggie dormi ca un prunc. În ciuda imaginilor horror pe care i le trezise romanul de groază pe care i-l dăduse Rogan, pusese capul pe pernă imediat după miezul nopţii şi dormise fără vise până aproape la ora şapte.

Plină de energie şi nerăbdare, căută sufrageria şi fu încântată să găsească un mic dejun tipic irlandez, pus pe bufetul special care îl păstra cald.

— Bună dimineaţa, domnişoară Concannon. Aceeaşi menajeră care îi servise cina o întâmpină, ieşind din bucătărie. Cu ce să vă servesc?

— Cu nimic, mulţumesc, mă servesc singură. Maggie luă o farfurie de pe masă şi se apropie de bufetul de unde veneau mirosuri apetisante.

— Doriţi ceai sau cafea, domnişoară?

— Ceai ar fi grozav. Maggie luă capacul de argint al unui vas şi adulmecă mirosul îmbietor al feliilor de şuncă. Nancy, nu?

— Nu, domnişoară, Noreen.

Te-am prins, Sweeney, îşi zise Maggie.

— Noreen, vrei să-i transmiţi bucătarului că n-am mai avut niciodată o cină mai bună ca cea de aseară?

— Mi-ar face plăcere, domnişoară.

Maggie îşi umplu farfuria, ciugulind din fiecare platou pe rând. Adesea sărea peste mese, într-atât îi era de indiferent şi neplăcut să gătească. Dar când mâncarea era din abundenţă şi, de o asemenea calitate, ar fi fost păcat:

— Domnul Sweeney nu vine la masă? întrebă ea în timp ce se aşeza pe scaun.

— A mâncat deja, domnişoară. Domnul Sweeney ia întotdeauna micul dejun la ora şase şi jumătate fix.

— Un om cu tabieturi, nu-i aşa? Maggie îi făcu cu ochiul menajerei, întinzându-şi gem pe pâinea prăjită.

— Da, aşa e, răspunse Noreen, roşind un pic. Trebuie să vă amintesc, domnişoară, că dânsul va fi gata de plecare la ora opt.

— Mulţumesc, Noreen, o să ţin minte.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, trebuie doar să sunaţi. Fără să mai spună altceva, tăcută şi sfioasă, Noreen se topi în bucătărie. Maggie atacă hotărâtă micul dejun copios şi răsfoi exemplarul din *Irish Times* care o aşteptase împăturit cu grijă pe masă.

Un mod plăcut de a trăi, cu servitori care aşteptau doar să fie sunaţi. Dar oare Rogan nu înnebunea, ştiindu-i tot timpul acolo? Cum putea oare să suporte să nu fie nicio

clipă singur? Numai gândindu-se şi simţea fiori pe şira spinării. Ea ar înnebuni cu siguranţă fără singurătate, conchise Maggie. Îşi roti privirea prin sufragerie, înregistrând în treacăt lambriurile din stejar lustruit de pe pereţi, candelabrele de cristal, strălucirea argintăriei de pe bufetul vechi în stil rococco şi a porţelanurilor chinezeşti şi de *Waterford.*

Da, chiar şi în acest decor de lux, nevoia de singurătate rămânea la fel de puternică.

Sorbi alene o a doua ceaşcă de ceai şi termină şi ultima firimitură din farfurie. Undeva în casă, o pendulă bătu ora exactă. Ezită să mai servească o felie de şuncă, dar se mustră pentru lăcomie şi rezistă tentaţiei.

Petrecu câteva momente pentru a studia operele de artă de pe pereţi. Era acolo o acuarelă care îi plăcea în mod deosebit. Mai trecu o dată în revistă obiectele interesante din încăpere şi se îndreptă spre holul de la intrare.

Rogan o aştepta în hol, îmbrăcat într-un costum imaculat de culoare cenuşie, la care purta o cravată bleumarin. O privi fix, apoi aruncă o privire la ceas.

— Ai întârziat.

— Chiar aşa?

— Opt minute.

Ea ridică din sprâncene, dar văzându-l cât era de serios îşi înăbuşi un zâmbet.

— Ar trebui să fiu biciuită.

El o măsură din cap până-n picioare. Purta nişte cizme scurte în care intrau pantalonii negri strâmţi, şi o cămaşă bărbătească albă care-i ajungea până la jumătatea coapsei, strânsă în talie cu două curele de piele. La urechi avea o pereche de cercei din pietre translucide care străluceau, şi pentru prima dată, Rogan o vedea machiată. Totuşi, nu se obosise să îşi ia un ceas.

— Dacă nu porţi ceas, cum poţi să fii punctuală?

— Aici ai dreptate. Poate de-aia nu port.

Privind-o în continuare, Rogan scoase din buzunar un carnet şi un stilou.

— Ce faci?

— Îmi notez că trebuie să fii dotată cu un ceas, cu un robot telefonic şi un calculator.

— Cât de amabil din partea ta, Rogan. Aşteptă până când el deschise uşa şi o invită să iasă. De ce?

— Ceasul, ca să fii punctuală. Robotul telefonic, **ca să** pot măcar să-ţi las dracului un mesaj când nu vre**i să** răspunzi la telefon, şi calculatorul ca să ştii, pentru numele

lui Dumnezeu, ce zi este când îţi ce**r să** trimiţi un transport.

Ultimele cuvinte fuseseră scrâşnite printre dinţi.

— Dacă tot eşti într-o dispoziţie atât de veselă în dimineaţa asta, dă-mi voie să-ţi spun că niciuna din chestiile astea nu mă va schimba. Sunt iresponsabilă, Rogan. N-ai decât să întrebi ceea ce a mai rămas din familia mea.

Brusc, ignorând nerăbdarea care se citea pe chipul lui, Maggie îi întoarse spatele, studiind casa.

Era orientată cu faţa spre un parc minunat – parcul St. Stephen, avea să afle mai târziu – şi stătea mândră de o aroganţă batjocoritoare, profilată pe un cer albastru de o puritate uimitoare.

Deşi zidurile erau vechi, liniile arhitecturale erau graţioase precum trupul unei femei tinere. Erau o combinaţie de eleganţă şi demnitate pe care Maggie ştia că nu şi-o permit decât cei foarte bogaţi. Fiecare fereastră, erau o mulţime, străluceau în soare ca un diamant şlefuit. Pajiştea netedă, de un verde crud, se, transforma în faţa reşedinţei într-o superbă grădină îngrijită şi aranjată, la milimetru.

— Frumos loc. Ştii, nu l-am remarcat la sosire.

— Ştiu. Va trebui să mai aştepţi până să-l viziteze Margaret Mary. Nu-mi place să întârzii. O luă de braţ şi o trase fără prea multe formalităţi spre maşină.

— Deci te concediază dacă întârzii? Şi cum el nu catadicsi să răspundă, Maggie râse şi se aşeză comod în scaun, pentru a-i tihni călătoria cu maşina. Eşti morocănos de felul tău dimineaţa, Rogan?

— Nu sunt morocănos, i-o reteză el scurt. Sau n-ar fi fost, dacă ar fi reuşit să doarmă mai mult de două ore toată noaptea. Şi, la naiba cu toate femeile, ea era responsabilă pentru asta. Dar am o mulţime de lucruri de rezolvat astăzi.

— Oh, sunt convinsă. Imperii de construit, averi de câştigat.

Asta puse capac la toate. Fără să-şi dea seama cum şi de ce, tonul uşor ironic rupse ultima rămăşiţă de control pe care o mai avea Rogan. Frână brusc şi trase pe dreapta, făcându-l pe cel care era în maşina din spate să frâneze violent şi să-l claxoneze furios. O apucă pe Maggie de guler şi o trase cu putere spre el, smulgând-o pe jumătate din scaun, şi îi strivi buzele cu un sărut.

Ea nu se aşteptase chiar la o astfel de reacţie, dar asta nu însemna că nu-i plăcu. Când Rogan nu era atât de

controlat şi de formal, ci se lăsa în voia pasiunii, îi plăcea şi mai mult, se atrăgeau ca doi magneţi. Capul i se învârtea, dar senzaţia de putere şi pasiune persista. Şi nu mai era vorba de seducţie, ci de pasiune în stare arzătoare ca focul. El o prinse de ceafă şi o sărută din nou sălbatic. Doar o dată îşi promise Rogan. O singură dată, pentru a-şi descărca o parte din tensiunea erotică ce se acumulase în el.

Numai că, sărutând-o, tensiunea nu scăzu, ci dimpotrivă. Răspunsul prompt al trupului ei, dorinţa şi dăruirea, îi sporiră încordarea, până când rămase fără suflare. Pentru o clipă, se simţi aspirat printr-un tunel catifelat şi aruncat în aer, şi fu înspăimântat că nu va mai voi sau nu va mai avea nevoie vreodată de lumină.

Se trase înapoi violent şi îşi încleştă mâinile pe volan apoi reintră pe şosea, întocmai ca un beţiv ce încearcă să păşească drept.

— Presupun că ăsta a fost un fel de răspuns la ceva. Vocea ei era ciudat de liniştită. Nu atât sărutul lui o enervase atât de mult, cât modul în care-i pusese capăt.

— Ori te sărutam, ori te strângeam de gât cu propriile mele mâini.

— Prefer să fiu sărutată decât sugrumată. Totuşi, mi-ar

plăcea mai mult dacă n-ai mai fi supărat pentru că mă doreşti.

Acum Rogan era mai calm, concentrându-se asupra traficului, încercând să recupereze din întârzierea cauzată din pricina ei.

— Ţi-am mai spus, nu e momentul potrivit.

— Nu e momentul potrivit. Şi cine hotărăşte când va fi?

— Îmi place să ştiu cu cine mă culc şi îmi place să existe respect şi afecţiune reciprocă.

Ochii ei se îngustară de furie.

— E un drum lung de la un sărut pe buze la aşternut, Sweeney. Te rog, ia aminte că nu sunt genul de femeie care să sară drept în pat, cum i-ai făcut cu ochiul.

— N-am spus niciodată...

— Ah, acum o întorci? N-ai spus, nu? Era şi mai insultată pentru că ştia cât de repede ar fi sărit în pat cu el. După câte îmi dau seama, ai ajuns la concluzia că sunt o uşuratică. Ei bine, n-o să-ţi dau autobiografia mea, cu cine şi când m-am culcat până acum.

Cât despre afecţiune şi respect, mai ai cale lungă până să le capeţi de la mine, băiete.

— E-n regulă, deci suntem de acord.

— Suntem de acord că poţi să te duci dracului. Şi pe

menajeră o cheamă Noreen.

Asta îi distrase atenţia suficient de mult pentru a se holba la ea, nedumerit.

— Ce?

— Menajera, aristocrat ramolit şi bătut în cap ce eşti. N-o cheamă Nancy, ci Noreen. Maggie îşi încrucişă braţele la piept hotărâtă şi privi afară prin fereastra laterală, ignorându-l.

Rogan se mulţumi să clatine din cap.

— Îţi sunt recunoscător că m-ai lămurit. Dumnezeu ştie ce situaţie penibilă ar fi fost dacă ar fi trebuit s-o prezint vecinilor.

— Snob cu sânge albastru, mormăi ea.

— Viespe afurisită.

Restul drumului îl parcurseră într-o tăcere grea, încărcată de furie.

CAPITOLUL 7

Era imposibil să nu fii impresionat de galeriile *Worldwide* din Dublin. Meritau vizitate chiar şi numai pentru arhitectură. Într-adevăr, fotografii ale clădirii apăreau în zeci de reviste şi cărţi de artă din întreaga lume, ca un exemplu strălucit al stilului georgian, parte integrantă a moştenirii arhitecturale a Dublin-ului.

Deşi Maggie văzuse fotografiile color ale clădirii în numeroase reviste, splendoarea şi măreţia construcţiei văzute pe viu *îi tăie răsuflarea.*

În timpul uceniciei la Veneţia, îşi petrecuse ore în şir din timpul ei liber cutreierând galeriile de artă, dar nu văzuse niciodată ceva care s-ar fi putut compara cu *Worldwide.*

Totuşi, Maggie se abţinu să comenteze în vreun fel aşteptând tăcută ca Rogan să descuie uşile impozante de la intrarea principală şi să o invite înăuntru.

Rezistă cu greu tentaţiei de a îngenunchea acolo, la intrare, copleşită de măreţia interiorului, de liniştea adâncă, de jocul de lumini şi umbre şi de aerul înmiresmat dinăuntru. Totul sugera o atmosferă de catedrală.

Expoziţia de artă veche americană era superbă şi realizată cu multă atenţie, cuprinzând vase de lut, coşuri, măşti rituale, instrumente folosite de vraci şi diverse lucrări de mână. P*e* pereţi erau expuse desene primitive şi sofisticate în acelaşi timp. Admiraţia şi atenţia lui Maggie se îndreptară spre o rochie din piele de cerb, împodobită cu mărgele şi pietricele şlefuite. Rogan dispusese ca rochia să fie atârnată pe perete, ca un covor decorativ. Maggie ardea de dorinţa de a o atinge, de a o pipăi.

— Impresionant, zise ea scurt.

— Îmi pare bine că-ţi place.

— N-am mai văzut niciodată obiecte de artă amerindiană, în afară de reviste şi poze, adăugă Maggie aplecându-se asupra unui ulcior.

— Acesta este exact motivul pentru care am organizat expoziţia în Irlanda. Ne concentrăm adesea prea mult asupra istoriei şi culturii europene, încât uităm că mai există multe alte civilizaţii interesante în lume.

— E greu de crezut că oamenii care au creat astfel de obiecte au fost sălbaticii pe care-i vedem în vechile filme cu John Wayne. Dar dacă stau să mă gândesc – Maggie zâmbi şi se îndreptă de spate – strămoşii mei erau pe jumătate sălbatici, plecând la luptă goi şi vopsiţi în culorile

războiului. Eu m-am născut din astfel de oameni, întoarse capul şi-l studie cu atenţie – un gentleman autentic, imaginea perfectă a unui *om* de afaceri. Amândoi ne tragem din astfel de oameni.

— S-ar putea spune că astfel de tendinţe au fost moştenite de unii într-o mai mică sau mai mare măsură decât alţii. Eu n-am simţit niciodată nevoia să mă vopsesc în culorile războiului...

Maggie râse, dar îl văzu privind pentru a doua oară la ceas.

— Pentru expoziţia ta folosim saloanele de la etaj, zise Rogan îndreptându-se spre scara de marmură.

— Vreun motiv anume?

— Mai multe. Îmboldit de nerăbdare, făcu o pauză aşteptând-o să vină lângă el. Prefer ca o expoziţie de acest gen să aibă semnificaţia unei reuniuni sociale, ceva special. Oamenii au tendinţa de a aprecia şi mai mult arta, sau măcar pretind că o înţeleg mai în profunzime, dacă au un cadru adecvat şi relaxant... Se opri pe ultima treaptă şi ridică întrebător dintr-o sprânceană. Expresia de pe chipul ei era elocventă. E vreo problemă?

— Mi-ar plăcea ca oamenii să-mi ia munca în serios, nu să o privească ca pe o anexă a unei petreceri reuşite.

— O vor lua în serios, crede-mă. Mai ales, se gândi el, la preţurile de vânzare la care vor apărea piesele – strategia lui inteligentă şi îndrăzneaţă. Şi de fapt, partea de marketing intră în sfera mea de activitate. Rogan se întoarse şi deschise uşile duble, apoi făcu un pas înapoi, pentru a-i permite lui Maggie să intre prima.

Ea rămase pur şi simplu fără glas. Încăperea enormă era inundată de lumina ce intra prin cupola de cristal a tavanului în formă de dom, se reflecta în podeaua lustruită, de culoare întunecată, creând un subtil joc de lumini şi umbre, reflectând piesele pe care le alesese Rogan pentru a fi expuse. Nici în cel mai fantastic vis sau în cea mai îndrăzneaţă închipuire, nu-şi imaginase că opera ei va fi expusă cu atât de multă sensibilitate, sau cu atât de multă măreţie.

Piesele erau expuse pe piedestale groase de marmură albă şi neagră, ajungând astfel la nivelul ochilor, încât vizitatorii să nu fie nevoiţi să se aplece pentru a le studia. Rogan selectase numai douăsprezece piese pentru a fi expuse în acel spaţiu imens. O mutare vicleană, realiză ea, care făcea ca fiecare piesă să pară unică. Şi acolo, în mijlocul încăperii, strălucind sub proiectoare, precum gheaţa încălzită de un miez incandescent de flăcări, trona

Abandonul.

Studie sculptura şi simţi o durere în piept. Cineva o va cumpăra, ştia doar. Peste doar câteva zile, cineva va plăti preţul cerut de Rogan şi o va lua pentru totdeauna din viaţa ei.

Acesta era preţul pentru faptul că voia mai mult, se gândi ea.

Cum Maggie nu spunea nimic ci doar se plimba prin încăpere, zgomotul paşilor ei tulburând liniştea profundă, Rogan îşi înfipse mâinile în buzunare.

— Piesele de dimensiuni mai mici sunt expuse în ceea ce voi numi alcovuri, într-un cadru mai intim. Făcu o pauză, aşteptând un răspuns, şi şuieră scurt printre dinţi când nu primi niciunul. La naiba cu tăcerea asta, îşi zise el. Ce voia mai mult decât atât? Vom avea o orchestră de cameră, viori şi pian. Şi bineînţeles, şampanie şi caviar.

— Bineînţeles, reuşi Maggie să îngaime. Stătea cu spatele spre el, întrebându-se de ce simţea nevoia să plângă în acel decor magnific.

— Am să te rog să participi la expoziţie, măcar pentru un timp scurt. Nu va trebui să faci sau să spui nimic care ar putea să-ţi compromită integritatea artistică.

Maggie îşi simţea bătăile inimii răsunându-i mult prea

puternic în tâmple pentru a prinde uşoara nuanţă de enervare din glasul lui.

— Este... Nu găsea cuvinte potrivite. Pur şi simplu nu avea cuvinte. Frumos, zise ea în cele din urmă. Totul pare frumos. – Frumos?

— Da. Se întoarse cu spatele spre el, gânditoare, şi pentru prima dată de multă, multă vreme, înspăimântată. Ai un pătrunzător simţ estetic.

Un pătrunzător simţ estetic, repetă el uimit de răspunsul ei complet lipsit de entuziasm. Ei bine, Margaret Mary, îţi sunt teribil de recunoscător. Nu au fost necesare decât trei săptămâni de eforturi combinate din partea unei echipe supercalificate, de mai bine de doisprezece oameni, ca totul să fie *frumos.*

Ea îşi trecu o mână tremurândă prin păr. Oare nu vedea că a rămas fără grai, că era strivită de măreţia expoziţiei, smulsă complet din realitatea ei cotidiană şi înspăimântată ca un iepure fugărit de un ogar?

— Ce-ai vrea să spun? Eu mi-am făcut treaba şi ţi-am dat piesele de artă, tu ţi-ai făcut-o pe-a ta şi le-ai expus. Amândoi meritäm felicitări, Rogan. Acum poate că aş putea să văd încăperile tale mai intime.

Rogan făcu un pas înainte, blocându-i calea. Furia care îl

cuprinsese era atât de aprigă, încât îl ardea ca focul şi era surprins că nu topea sculpturile din sticlă într-o mare de culoare şi strălucire.

— Ţărancă nerecunoscătoare ce eşti.

— Ţărancă, da? Sufletul îi era frământat de emoţii contradictorii şi înfricoşătoare. Exact asta sunt, Sweeney. Şi dacă sunt nerecunoscătoare pentru că n-am căzut în genunchi să-ţi sărut picioarele, atunci prefer să rămân aşa. Nu vreau de la tine nimic în plus faţă de ce-i trecut în contractele alea afurisite, cu împuţitele tale de drepturi de exclusivitate, şi nici tu n-o să ai de la mine nimic în plus, ai înţeles?

Îşi simţea ochii în lacrimi, lacrimi mari şi fierbinţi, gata să-i şiroiască pe obraji. Era sigură că dacă nu va ieşi din încăpere cât mai repede, se va sufoca din cauza încordării. În disperare de cauză, îl împinse cu umărul *încercând* să-l dea la o parte.

— O să-ţi arăt eu ce vreau de la tine. O smuci de braţ, dezechilibrând-o. Şi ce-o să am.

— Mă scuzaţi, zise Joseph din uşă, vă întrerup cumva?

Era amuzat la culme să-l vadă pe şeful lui, care îşi păstra întotdeauna calmul de gentleman desăvârşit şi sângele rece, tunând şi fulgerând contra femeii micuţe de

statură, dar cu ochi periculoşi, ce-i dădeau aspectul unei pisici sălbatice. Ea avea deja pumnii, strânşi, ca şi cum voia să se bată cu el.

— Deloc. Folosindu-şi ultimele rezerve de voinţă şi stăpânire de sine, îi dădu drumul lui Maggie şi făcu un pas înapoi. Se calmase într-o fracţiune de secundă, cel puţin la suprafaţă. Domnişoara Concannon şi cu mine tocmai discutam termenii contractului. Maggie Concannon, Joseph Donahoe, directorul acestei galerii.

— Ce plăcere. Cu zâmbetul lui fermecător pe chip, Joseph făcu un pas înainte şi-i sărută mâna lui Maggie, ţinând-o îndelung într-ale lui. Este o plăcere deosebită, domnişoară Concannon, să am onoarea **să** cunosc geniul în persoană.

— Şi pentru mine este o plăcere, domnule Donahoe, să cunosc un om atât de sensibil la sufletul artei.

— O las pe Maggie pe mâinile tale, Joseph. Eu am câteva întâlniri.

— Va fi o onoare pentru mine, Rogan, răspunse Joseph, încă ţinându-i mâna lui Maggie în ale lui.

Gestul nu-i scăpă lui Rogan, după cum nu-i scăpă nici faptul că Maggie nu făcu nicio încercare de a se îndepărta. De fapt, îi zâmbea lui Joseph, fără doar şi poate flirtând cu

el.

— Trebuie doar să-i spui lui Joseph când ai nevoie de maşină, zise Rogan pe un ton rigid. Şoferul este la dispoziţia ta.

— Mulţumesc; Rogan, răspunse Maggie fără să se uite spre el. Dar sunt sigură că Joseph îmi poate ţine companie pentru o bună bucată de vreme.

— Nici nu mă gândesc la un mod mai plăcut de **a-mi** petrece ziua, adăugă iute Joseph. Aţi văzut şi celelalte încăperi, domnişoară Concannon?

— Nu, nu le-am văzut. Şi sper că îmi vei spune Maggie.

— Aşa voi face. Ţinând-o încă de mână, Joseph o conduse spre uşă. Sper că vei aprecia ceea ce am încercat noi să facem aici. Acum că până la deschidere mai sunt doar câteva zile, vreau să fim siguri că eşti absolut mulţumită. Orice sugestie ar fi mai mult decât binevenită.

— Ăsta va fi un lucru nou, cu certitudine. Maggie făcu o pauză, trăgând cu coada ochiului spre Rogan, care rămăsese în picioare, privindu-i. N-are rost să te mai reţinem din treburi, Rogan. Sunt sigură că sunt extrem de importante. Cu o mişcare scurtă din cap, Maggie se întoarse spre Joseph, zâmbindu-i radios. Cunosc un Francis Donahoe, de lângă Ennis. E negustor şi seamănă la ochi cu

tine. Oare sunteţi rude?

— Am veri în Clare, atât din partea mamei, cât şi a tatălui. Din neamul lui Ryans.

— Cunosc o grămadă de Ryan. Oh!. Se întrerupse brusc, suspinând, în clipa când păşi pe sub arcada maiestuoasă în încăperea mică şi cu adevărat intimă, în care focul din şemineu şi canapelele joase şi comode încălzeau atmosfera, creând un aer de alcov. Câteva din piesele de dimensiuni mici, inclusiv cea pe care Rogan o cumpărase cu ocazia primei lor întâlniri, erau expu se pe câteva mese antice din lemn sculptat.

— Un cadru elegant, aş zice eu. Joseph păşi înăuntru şi aprinse lumina. Încăperea era foarte iscusit luminată, îşi spuse Maggie, cu lumină difuză răspândită de becuri ascunse şi fascicule orbitoare de lumină albă, focalizate asupra pieselor. Jocul de lumini le făcea să pară vii, să pulseze de viaţă.

Salonul mare este un fel de expresie de violenţă, ceva care să şocheze vizitatorii. Aici, este numai gingăşie şi delicateţe.

— Da. Maggie suspină din nou. Te deranjează dacă mă aşez o clipă, Joseph? Pentru că adevărul este că mi s-au tăiat picioarele. Se aşeză într-un fotoliu şi închise ochii.

Odată”, demult, când eram mică, tata a cumpărat un ţap, cu gând să-l dea pentru montă. Şi într-o dimineaţă când eram cu el pe câmp, la păscut, n-am fost atentă la el şi tocmai atunci l-au apucat năbădăile. M-a lovit cu capul, da, şi m-a lovit atât de tare, încât m-a aruncat cât colo. Exact senzaţia asta am avut-o când am intrat în încăperea cealaltă. Ca şi cum m-ar fi lovit ceva şi m-ar fi aruncat cât colo.

— Eşti nervoasă, nu?

Ea deschise ochii şi întâlni privirea înţelegătoare a lui Joseph.

— Mi-e o frică de mor. Şi a naibii să fiu dacă am să mă dau de gol faţă de el. E atât de încrezut şi de sigur pe el, nu-i aşa?

— E încrezător în sine, Rogan al nostru. Şi pe bună dreptate. Are darul înnăscut de a cumpăra exact piesele care trebuie, sau să se ocupe exact de artistul cel mai potrivit. Joseph, om curios din fire şi căruia îi făcea plăcere o mică bârfă, se aşeză comod lângă ea. Îşi întinse picioarele, apoi şi le încrucişă la nivelul gleznelor, într-o atitudine ce invita la relaxare şi degaja încredere. Am băgat de seamă că voi doi eraţi pe punctul de a vă lovi cap în cap, ca să zic aşa, când v-am întrerupt.

— Nu prea părem să avem multe lucruri în comun, zise Maggie zâmbind puţin. E insistent, Rogan ăsta al nostru.

— Destul de adevărat, dar de obicei este atât de subtil încât nici nu-ţi dai seama.

Maggie şuieră scurt printre dinţi.

— Cu mine n-a fost deloc subtil.

— Am băgat de seamă. Interesant. Ştii Maggie, nu cred că vând secretele companiei dacă îţi spun că Rogan era hotărât să te facă să semnezi pentru *Worldwide* încă înainte de a te cunoaşte. Lucrez cu el de mai bine de zece ani şi nu-mi aduc aminte să-l fi văzut concentrându-se atât de mult asupra unui singur artist.

— Şi ar trebui să fiu flatată. Ea oftă şi închise din nou ochii. Sunt extrem de flatată cea mai mare parte din timp atunci când nu mă enervează cu manierele lui de mare şef, tratându-mă tot timpul ca de la prinţ la ţăranul de rând.

— E obişnuit să aibă lucrurile în felul lui.

— Ei bine, pe mine n-o să mă aibă în felul lui. Maggie deschise ochii şi se ridică. Acum vrei să-mi arăţi şi restul?

— Cu multă plăcere. Şi tu poate că o să-mi spui povestea vieţii tale.

Maggie îşi înclină capul pe un umăr şi îl studie cu

atenţie. Un mare bandit, îşi zise ea, cu ochii lui visători şi aerul de pirat. Întotdeauna îi plăcuseră bandiţii, erau cei mai buni prieteni.

— Bine, spuse ea, şi îl luă de braţ în timp ce se îndreptau agale spre arcada următoare. A fost odată un fermier care voise să fie poet...

Pur şi simplu în Dublin erau prea mulţi oameni pentru gustul lui Maggie. Nu puteai să faci un pas fără să te loveşti de cineva. Oraşul era frumos, nu putea să nege, cu golful lui minunat şi aerul său aparte, cu arhitectura grandioasă, bazată pe cărămidă roşie şi piatră cenuşie şi cu magazinele colorate şi primitoare.

Şoferul ei, Brian Duggin, îi spusese că vechii locuitori ai Dublinului aveau un simţ estetic la fel de desăvârşit ca şi cel al banului. Şi, îşi zise ea, oraşul se potrivea de minune cu Rogan, şi invers.

Se rezemă de spătarul banchetei pentru a admira peluzele şi grădinile perfect întreţinute, cupolele şi parcurile, şi râul Liffey, care tăia oraşul în două.

Simţi cum bătăile inimii i se accentuau, ca răspuns la aglomeraţia din jur. Dar emoţia provocată de mulţime se topi repede. Aglomeraţia de pe O’Connell Street, unde toată lumea părea disperată să ajungă altundeva cât mai

repede, o făcu să-i fie dor de pustietatea şi liniştea drumurilor din vest.

Totuşi, priveliştea de pe podul O'Connell i se păru spectaculoasă, cu vapoarele trase la chei şi domul de la Four Courts scânteind în soare. Şoferul părea foarte mulţumit să-i îndeplinească dorinţele – să conducă pur şi simplu prin oraş sau să o aştepte în timp ce ea se plimba prin parcuri şi pieţe.

Se opri pe Grafton Street şi intră într-un magazin scump de unde cumpără o broşă pentru Brianna. Broşa era din argint, în formă de semilună, încrustată cu granate. Se va potrivi cu gustul tradiţional al surorii ei, îşi zise Maggie în timp ce-şi punea cutiuţa în poşetă.

Pentru ea, se opri asupra unei perechi de cercei lungi şi răsuciţi, din fire de aur şi argint, având la capete câte un opal superb. Dar n-avea niciun rost să-şi cheltuiască banii pe astfel de prostii. Niciun rost, îşi reaminti ea, mai ales când nu avea nicio garanţie că va reuşi să mai vândă vreo piesă.

Aşa că, bineînţeles, îşi cumpără cerceii şi lăsă bugetul la o parte.

Pentru a-şi umple ziua, vizită câteva muzee, hoinări pe chei de-a lungul râului şi bău un ceai într-o mică ceainărie

din FitzWilliam Square. Ultimele clipe ale zilei şi le petrecu pe Half Penny, Bridge, schiţând apusul soarelui în apă, într-un carnet pe care-l luase dintr-un magazin de artă.

Când se întoarse acasă la Rogan, era trecut de şapte. El ieşi din sufrageria de la parter şi o opri înainte de a ajunge la scări.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva l-ai pus pe Duggin să te ducă cu maşina înapoi la Clare.

— Mărturisesc că am avut acest gând o dată sau de două ori. Maggie îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă rebelă din părul ei acum în neorânduială. Sunt ani de zile de când n-am mai fost în Dublin. Se gândi la jonglerul pe care-l văzuse atunci, şi bineînţeles, la tatăl ei. Uitasem cât de zgomotos şi aglomerat este.

— Presupun că n-ai mâncat nimic.

— Nu, n-am mâncat. De fapt, mâncase un fursec şi ceai.

— Cina este programată pentru ora şapte şi jumătate dar o pot amâna până la opt, dacă vrei să ni te alături pentru un cocktail.

— Mai eşti cu cineva?

— Cu bunica mea. Arde de nerăbdare să te cunoască.

— Oh. Maggie simţi o uscăciune în gât. Altcineva pe care trebuia să-l întâlnească, să-i vorbească, să-i ţină

companie. N-aş vrea să te reţin.

— Nicio problemă, nu mă reţii. Dacă vrei să te schimbi, noi suntem în sufragerie.

— Să mă schimb pentru ce anume? Resemnată, îi puse carnetul de schiţe la subraţ. Mi-e teamă că mi-ai lăsat rochia de bal acasă. Dar dacă înfăţişarea mea stânjeneşte, pot lua cina în camera mea.

— Nu-mi denatura cuvintele, Maggie. Luând-o ferm de braţ, Rogan o împinse în sufragerie. Bunico, se adresă el doamnei cu părul alb, ce stătea într-un jilţ cu spătar înalt, tapiţat cu brocart auriu. Aş vrea să ţi-o prezint pe Margaret Mary Concannon. Maggie, Christine Sweeney.

— Ce plăcere deosebită. Christine întinse o mână fină, pe degetele căreia scânteia un safir, identic cu cele care împodobeau cerceii. Pot spune că eu sunt la originea tuturor lucrurilor, draga mea, pentru că eu am fost cea care am cumpărat prima piesă de-a ta, cea care l-a captivat cu totul pe Rogan.

— Vă mulţumesc. Sunteţi colecţionar?

— E ceva în sânge. Te rog să stai jos. Rogan, adu-i copilei ceva de băut.

Rogan se îndreptă spre carafele de cristal.

— Ce-ai vrea, Maggie?

— Orice. Resemnându-se să fie politicoasă pentru o oră sau două, Maggie puse deoparte carnetul şi poşeta.

— Cred că trebuie să fie grozav şi emoţionant în acelaşi timp să ai prima expoziţie, începu Christine. Dumnezeule, fata era uimitor de frumoasă, cu părul roşu ca focul ce contrasta puternic cu tenul foarte deschis. Şi multe femei îmbrăcate în mătăsuri şi diamante şi-ar fi dorit să fie la fel de atrăgătoare cum era ea, îmbrăcată în cămaşă şi blugii ei uzaţi.

— Ca să fiu cinstită, doamnă Sweeney, mi-e destul de greu să-mi imaginez. Maggie acceptă paharul pe care i-l oferi Rogan, sperând că îi va da suficientă putere pentru o seară întreagă în care va avea de făcut conversaţie.

— Spune-mi, ce părere ai despre galerie?

— E minunată. O adevărată catedrală a artei.

— Oh. Christine întinse mâna şi o strânse uşor pe Maggie de braţ. Cât de mult i-ar fi plăcut lui Michael al meu să te audă spunând aşa ceva. E exact ce şi-a dorit el. Ştii, a fost un artist frustrat de soartă.

— Nu. Maggie îi aruncă o privire lui Rogan. Nu ştiam.

— Întotdeauna şi-a dorit să picteze. Avea viziunea, sufletul şi pornirea necesare, dar nu şi aptitudini. Ceea ce îi lipsea era talentul. Aşa că a creat atmosfera şi cadrul

necesar altora care aveau, dar nu puteau să-şi facă public talentul. Christine se rezemă de spătarul jilţului, şi rochia ei de mătase fumurie foşni cu un zgomot plăcut. A fost un om manierat. Rogan îi seamănă mult, atât fizic, cât şi ca temperament.

— Probabil că sunteţi foarte mândră de el.

— Aşa este. Şi sunt sigură că ceea ce ai reuşit tu să faci, draga mea, a determinat ca întreaga ta familie să fie foarte mândră de tine.

— Nu ştiu dacă mândră ar fi exact cuvântul potrivit. Maggie gustă băutura, descoperi că Rogan îi pusese sherry şi se strădui să nu se strâmbe. Din fericire, o salvă apariţia majordomului, care anunţă că cina era servită.

— Bună treabă, zise Maggie punând paharul pe masă. Mor de foame.

— Atunci să mergem. Rogan îi oferi braţul bunicii sale. Julien e încântat că îţi place cum găteşte.

— Oh, e un bucătar grozav, ăsta-i adevărul. Şi nu am inima să-i spun că eu sunt atât de nepricepută încât mănânc orice nu trebuie să pregătesc eu.

— Atunci n-o să-i spunem. Rogan îi oferi bunicii sale un scaun, apoi lui Maggie.

— N-o să-i spunem, încuviinţă Maggie, mai ales că am

hotărât să încerc să fac rost de câteva din reţetele lui pentru Brie – o să încercăm un fel de schimb.

— Brie e sora lui Maggie, explică Rogan în timp ce se servea supa. Are o pensiune în Clare şi pot să-ţi spun din proprie experienţă, că este o gospodină minunată, care găteşte excelent.

— Deci sora ta este o artistă în bucătărie, în vreme ce tu eşti în studio, zise Christine.

— Aşa este, încuviinţă Maggie, plăcându-i comparaţia lui Christine Sweeney mai mult decât se aşteptase. Brianna are ceva cu totul special, ceva minunat în legătură cu familia, sentimentele şi casa.

— Deci în Clare, care va să zică. Christine mulţumi înclinând uşor din cap când Rogan îi oferi un pahar cu vin. Cunosc zona foarte bine, pentru că m-am născut la Galway.

— Chiar aşa? Pe chipul lui Maggie se citea surpriza şi plăcerea. Era încă o modalitate de *a-i* reaminti cât îi era de dor de casă. În ce parte?

— Chiar în oraş. Tata avea o companie de transporturi navale şi aşa l-am cunoscut pe Michael, cu ocazia unor afaceri pe care le-a făcut cu tatăl meu.

— Bunica mea – din partea mamei – s-a născut tot la

Galway. Deşi în circumstanţe obişnuite, Maggie prefera să mănânce în loc să vorbească, acum îi făcea plăcere combinaţia dintre mâncarea excelentă şi conversaţia cu Christine Sweeney. Da, şi a trăit acolo până când s-a măritat, acum aproape şaizeci de ani. Era fiica unui negustor bogat.

— I-auzi. Şi cum o chema?

— Sharon Feeney era numele ei de fată.

— Sharon Feeney. Ochii lui Christine străluceau ca safirele pe care le purta. Fiica lui Colirin şi Mary Feeney?

— Da. Deci aţi cunoscut-o?

— Oh, sigur că da. Locuiam foarte aproape una de alta. Eu eram puţin mai mică decât ea, dar am petrecut mult timp împreună. Christine îi făcu cu ochiul lui Maggie, apoi se întoarse spre Rogan, pentru *a-l* atrage în conversaţie. Eram îndrăgostită nebuneşte de unchiul lui Maggie, Niall Feeney, şi o foloseam fără pic de ruşine pe Sharon, pentru a fi mereu în preajma lui.

— Cu siguranţă că tu n-ai avut nevoie de nimeni şi nimic pentru a atrage atenţia unui bărbat, zise Rogan.

— Oh, ce vorbă dulce ai. Christine râse şi îl bătu cu afecţiune pe braţ. Să ai mare grijă, Maggie.

— Nu prea pare foarte dulce cu mine.

— Zahărul se dizolvă în oţet, i-o întoarse Rogan pe tonul cel mai plăcut cu putinţă.

Hotărându-se să-l ignore, Maggie se întoarse spre Christine.

— Nu l-am văzut pe unchiul de ani de zile, dar am auzit că în tinereţe a fost un bărbat superb, cu un succes grozav la femei.

— Aşa a fost. Râsul cristalin şi tineresc al lui Christine se auzi din nou. Când eram fată tânără, mi-am pierdut multe nopţi visându-l pe Niall Feeney. Adevărul este, îşi întoarse privirea strălucitoare spre Rogan, şi Maggie desluşi în ochii ei ceva jucăuş şi zburdalnic pe de-a întregul, că aş fi făcut tot posibilu să mă mărit cu Niall. Interesant, nu? Dacă lucrurile ar fi decurs puţin altfel, voi doi aţi fi fost veri.

Rogan aruncă o privire spre Maggie şi ridică paharul cu vin. Îngrozitoare perspectivă, îşi zise el Absolut îngrozitoare.

Maggie gustă din supă.

— Niall Fenney nu s-a căsătorit niciodată, şi-acum duce o viaţă boemă de burlac în Galway. Poate că i-aţi zdrobit inima, doamnă Sweeney.

— Mi-ar face plăcere să fi fost aşa. Frumuseţea nealterată de vârstă a chipului Christinei Sweeney era şi

mai evidentă acumsubliniată de o uşoară îmbujorare a obrajilor. Dar adevărul trist este că Niall nu m-a băgat niciodată în seamă.

— Înseamnă că a fost orb, spuse Rogan şi fu răsplătit cu un zâmbet cald din partea bunicii.

— Nu orb, corectă Maggie, adulmecând mirosul salatei de peşte pe care majordomul tocmai i-o pusese în faţă. Ci poate că a fost un bărbat mai aiurit decât alţii.

— Şi nu s-a căsătorit niciodată? întrebarea bunicii, băgă de seamă Rogan încruntându-se uşor, fusese pusă pe un ton voit întâmplător.

— Niciodată. Sora mea corespundează cu el. În ochii lui Maggie luci o undă de şiretenie. O să-i spun ca în următoarea scrisoare să pomenească de dumneavoastră. Şi vom vedea dacă memoria îi este mai bună decât judecata la tinereţe.

Deşi zâmbetul ei avea o nuanţă de nostalgie, Christine clătină din cap.

— Au trecut cincizeci şi cinci de ani de când am părăsit Galway-ul pentru Michael şi Dublin, Doamne Dumnezeule.

Amintirea anilor de demult ai tinereţii îi provocă nostalgie şi tristeţe, aceleaşi pe care le avea când vedea o navă ieşind din port. Încă îi mai era dor de soţul ei, deşi

trecuseră mai bine de doisprezece ani de când murise, într-un gest firesc de tandreţe, gest pe care Maggie îl găsi ca fiind mişcător, Christine puse mâna pe braţul lui Rogan.

— Sharon s-a măritat cu proprietarul unui hotel, nu-i aşa?

— Da, aşa este, şi ultimii zece ani din viaţă a fost văduvă.

— Îmi pare rău. Dar a avut-o pe fiica ei s-o mângâie la bătrâneţe.

— Mama mea. Hm, nu ştiu dacă a fost o mângâiere deosebită. Gustul amărăciunii se amesteca cu cel minunat al somonului afumat, şi Maggie le îndepărtă pe amândouă luând o gură de vin.

— Am corespondat amândouă vreo câţiva ani după ce s-a măritat Sharon. Era foarte mândră de fiica ei. Maeve o cheamă, nu-i aşa?

— Da. Maggie încercă să şi-o închipuie pe maicăsa în copilărie, ca o fetiţă încântătoare, dar nu reuşi.

— O fetiţă minunată, îmi spunea Sharon, cu părul blond şi strălucitor ca aurul. Un temperament teribil şi o voce de înger, obişnuia ea să spună.

Maggie înghiţi repede, cât pe-aci să se înece.

— Voce de înger? Mama?!

— Da, sigur. Sharon îmi spunea că avea o voce cu totul deosebită şi că voia să devină cântăreaţă profesionistă. Şi cred că aşa a şi fost, cel puţin pentru o vreme. Christine făcu o pauză, gândindu-se, în timp ce Maggie se holba la ea. Da, cu siguranţă. De fapt, îmi amintesc că a dat un concert şi la Gort, dar eu n-am reuşit să mă duc s-o văd. Am câteva din tăieturile din ziare pe care le-a trimis Sharon, cred că sunt mai bine de treizeci de ani de-atunci. Zâmbi din nou, curioasă. Mai cântă şi acum?

— Nu. Maggie respiră adânc, uluită. Pe maică-sa n-o auzise niciodată deschizând gura decât pentru a se plânge şi a critica. Cântăreaţă? Voce de aur? Cu siguranţă vorbeau de persoane diferite.

— Ei, continuă Christine, îmi închipui că a fost fericită să-şi crească fiicele.

Fericită? Cu siguranţă că era vorba de o cu totul altă Maeve Penney Concannon decât cea care o crescuse pe ea.

— Îmi închipui, zise Maggie încet, că a trebuit să aleagă.

— Cu toţii trebuie să luăm hotărâri în viaţă. Sharon a luat o hotărâre când s-a măritat şi s-a mutat din Galway. Trebuie să mărturisesc că mi-a fost tare dor de ea, dar iubea hotelul şi pe Johnny.

Făcând un efort, Maggie lăsă deoparte gândurile despre mama ei. Va trebui să le reia mai târziu, cu multă atenţie.

— Îmi aduc aminte de hotelul bunicii, de pe vremea când eram mică. Am lucrat acolo o vară, Brie şi cu mine. Eram cameriste, făceam curat, aranjam, dereticam. Dar nu era de mine, nu mi-a plăcut nicio clipă aşa ceva.

— Din fericire pentru lumea artei.

Maggie acceptă bucuroasă complimentul lui Rogan.

— Poate, dar pentru mine a fost cu siguranţă o uşurare.

— Nu te-am întrebat niciodată cum de a ajuns să te pasioneze arta în sticlă.

— Bunica din partea tatălui meu avea o vază din cristal veneţian, în formă de flaut, zveltă, de un verde-pal, culoarea mugurilor la începutul primăverii, chiar când apar. Mi se părea cel mai minunat lucru pe care-l văzusem vreodată. Şi ea mi-a spus că fusese plăsmuită din foc şi respiraţia cuiva. Maggie zâmbi pierdută printre amintiri, pentru o clipă, şi ochii ei deveniră strălucitori. Pentru mine era ceva fantastic, să faci din respiraţie şi foc ceva pe care să-l poţi atinge cu mâna. Aşa că mi-a cumpărat o carte în care erau poze ale unei suflerii, cu muncitorii, ţevile şi cuptoarele ei. Cred că din acel moment nu mi-am mai dorit altceva decât ca într-o bună zi să am şi eu un astfel de

atelier.

— Şi Rogan a fost la fel, murmură Christine. Încă de mic era atât de sigur de calea pe care o avea de urmat în viaţă. Îşi plimbă privirile de la Maggie la nepotul ei, şi înapoi la Maggie, şi acum v-aţi găsit unul pe celălalt.

— Aşa s-ar *părea*, încuviinţă Rogan, şi sună clopoţelul pentru a se servi felul următor.

CAPITOLUL 8

Maggie pur şi simplu nu putea sta departe de galerie. Şi nici nu părea să fie împotrivă cineva. Joseph şi restul personalului erau foarte grijulii şi atenţi cu ea, chiar îi cereau sfatul cu privire la amplasarea pieselor şi alte detalii.

Dar oricât de mult i-ar fi făcut plăcere, nu putea să aducă nicio îmbunătăţire modului în care ochiul şi sensibilitatea artistică ale lui Rogan aranjaseră decorul şi amplasaseră piesele. Aşa că îi lăsă să-şi vadă de treabă, executând indicaţiile lui Rogan, şi ea se apucă să schiţeze câteva interpretări personale ale expoziţiei de Artă Amerindiană, încercând să-i incomodeze cât mai puţin cu prezenţa ei.

Obiectele expuse o fascinau: coşurile şi lucrăturile de mână, hainele de vânătoare, mărgelele lucrate cu migală şi măştile rituale, toate exprimau o sensibilitate aparte şi un simţ artistic desăvârşit. Era plină de inspiraţie şi într-o formă creatoare deosebită, aşa încât se grăbi să transpună pe hârtie câteva din ideile şi imaginile care îi veneau în

minte.

Ca să aibă cât mai puţin timp pentru a-şi lăsa gândurile să zboare, prefera să lucreze din răsputeri. De câte ori făcea o pauză, se tot gândea la cele spuse de Christine despre Maeve., Oare cât de multe nu ştia despre viaţa părinţilor ei? Mama ei care a avut o carieră artistică, tatăl care a iubit o altă femeie. Şi amândoi pecetluiţi pe viaţă – din cauza ei – într-o căsnicie care le ruinase cele mai arzătoare visuri.

Avea nevoie să afle mai multe, şi totuşi, îi era frică; frică pentru că ceea ce ar afla i-ar demonstra încă o dată că nu-i cunoscuse deloc pe cei care îi dăduseră viaţă.

Aşa că lăsă grijile deoparte şi cutreieră galeria.

Cum nimeni nu avu nimic de obiectat, folosi biroul personal al lui Rogan drept atelier temporar. Lumina era bună, şi cum încăperea se afla în spatele clădirii, rareori era deranjată. Elegantă şi mobilată cu un gust desăvârşit, încăperea nu era mare. Era clar că Rogan hotărâse să folosească maximum de spaţiu pentru a expune arta.

Maggie nu putea să nu fie de acord cu o astfel de decizie.

Acoperi biroul lui din lemn de nuc lustruit cu o folie de plastic, apoi cu ziare. Schiţele în creion şi cărbune pe care

le făcuse erau numai începutul. Acum adăuga culoare. Dintr-un magazin de lângă galerie îşi cumpărase un set de tuburi de culoare, dar adesea, nerăbdarea pe care o simţea în faţa posibilităţilor limitate de coloristică o făcea să-şi înmoaie pensulele în zaţul rămas de la cafea sau în scrumul umed rămas în scrumiere după ce fuseseră spălate, ori să tragă linii îndrăzneţe folosind rujul de buze sau creioanele de machiaj.

Pentru ea, schiţele şi desenele erau doar un stadiu preliminar. Deşi se considera un desenator şi portretist destul de înzestrat, Maggie nu se gândea niciodată la ea ca la un maestru în mânuirea pensulei şi a vopselelor. Pentru ea, desenul şi pictura erau doar modalităţi de a-şi menţine viziunea din clipa concepţiei până la execuţie. Şi faptul că Rogan aranjase ca unele din schiţele sale să fie înrămate şi expuse, mai mult o stânjenea decât îi făcea plăcere.

Totuşi, îşi reaminti că oamenii cumpără în general orice, dacă sunt făcuţi să creadă că cele cumpărate sunt obiecte de calitate şi valoare neîndoielnică.

Devenise cinică, îşi spuse ea, studiind cu o privire critică desenul pe care-l avea în faţă. Şi de asemenea ahtiată după bani, calculând profitul înainte de a-l fi obţinut.

Dumnezeule, se lăsase învăluită de visurile şi iluziile de faimă şi bogăţie pe care i le stârnise Rogan, şi se va dispreţui pe sine chiar mai mult decât pe el dacă se va întoarce acasă după un eşec al expoziţiei.

Oare tot neamul ei să fie sortit eşecului în viaţă? se întrebă ea. Să fie ceva în sângele lor? Oare va păţi exact ca tatăl ei, ratând exact împlinirea ţelului cel mai scump? Era atât de absorbită de munca ei şi de gândurile negre ce nu-i dădeau pace, încât şuieră de mânie când uşa biroului se deschise brusc.

— Afară! Afară! Trebuie să-ncui naibii uşa aia?!

— Exact asta îmi spuneam şi eu. Rogan închise uşa cu spatele. Ce naiba faci aici?

— O experienţă de fizică nucleară, i-o întoarse ea. Ce ţi se pare că fac? Frustrată că fusese întreruptă, îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi şi-l sfredeli cu privirea. Ce cauţi aici?

— Cred că această galerie, ceea ce înseamnă că şi acest birou, îmi aparţine.

— Asta-i imposibil de uitat. Maggie înmuie pensula într-o culoare pe care o preparase pe o bucată de carton. Mai ales când pe toţi de-aici nu-i auzi zicând decât domnul Sweeney în sus, domnul Sweeney în jos. Inspirată de

această răbufnire verbală, întinse culoarea pe o coală de hârtie groasă, pusă pe o altă bucată de carton.

Urmărindu-i traiectoria mâinii, Rogan îşi abătu privirile de la chipul ei pentru prima dată de când intrase în birou, şi când văzu ce făcea, rămase fără glas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? Şocat, făcu un salt înainte. Biroul lui nepreţuit – la care ţinea atât – era acoperit de ziare pline de pete de vopsea, borcane cu pensule şi mirosul pătrunzător era greu de confundat sticluţe cu diluant. Eşti nebună. Îţi dai seama că biroul ăsta e stil George al II-lea?

— E o piesă solidă într-adevăr, răspunse ea fără pic de respect faţă de defunctul rege al Angliei. Îmi stai în lumină. Distrată, Maggie întinse spre el o mână plină de vopsele. Rogan o evită din instinct. Şi e protejat cum se cuvine, adăugă ea. Am pus o folie de plastic sub ziare.

— Oh, atunci e-n regulă. Rogan îşi trecu degetele prin părul ei, apoi o trase brusc, apropiindu-i faţa de a lui. Dacă ai fi dorit un şevalet însângerat, zise el când ajunseră nas în nas, tocmai eram pe punctul de a ţi-l oferi.

— N-am nevoie de şevalet, ci doar să fiu lăsată în pace să lucrez. Aşa că, dacă eşti bun să dispari, cum faci atât de bine de două zile încoace. Maggie îl împinse uşor,

îmboldindu-l să plece. Amândoi priviră fix petele roşu-aprins pe care le lăsaseră degetele ei pe reverele sacoului lui elegant.

— Oh, zise ea.

— Idioată. Maggie chicoti şi ochii lui deveniră nişte fante înguste de culoarea cobaltului.

— Îmi pare rău. Zău aşa. Dar scuzele erau diminuate de râsul ei de-abia stăpânit. Când lucrez mă mânjesc toată şi uit că am vopsea pe mâini. Dar din câte am văzut, ai un depozit întreg de costume, aşa că n-o să-i simţi lipsa ăstuia.

Să crezi tu că nu. Iute ca un şarpe, Rogan îşi înmuie degetele în vopsea şi i-o întinse pe faţă. Reacţia ei de surpriză îl mulţumi profund. Culoarea ţi se potriveşte.

Ea se şterse cu dosul mâinii, întinzându-şi vopseaua pe obraji.

— Deci ai chef să ne jucăm, da? Râzând, Maggie apucă un tub cu vopsea galben-canar.

— Dacă îndrăzneşti, zise el oscilând între furie şi amuzament, o să te pun să-l înghiţi cu totul.

— Un Concannon nu ignoră niciodată o provocare. Zâmbetul ei se lăţi în timp ce se pregătea să apese pe capătul tubului. Escaladarea conflictului fu întreruptă când

cineva bătu în uşa biroului.

— Rogan, sper că nu... Femeia elegantă, îmbrăcată într-un taior *Chanel* se opri brusc, cu ochii măriţi de surpriză. Îmi cer scuze. Uluită, îşi dădu pe spate părul moale de culoarea nisipului, într-un gest automat. N-am ştiut că... aveţi o întâlnire.

— Ne-ai întrerupt exact la momentul potrivit. Calm, Rogan rupse o bucată de ziar şi îşi şterse vopseaua de pe degete. Cred că eram pe punctul de a ne purta ca nişte copii.

— Poate, zâmbi Maggie, punând jos tubul de vopsea cu un sentiment ridicol de regret. Dar ar fi fost amuzant.

— Patricia Hennessey, aş vrea să ţi-o prezint pe Margaret Mary Concannon, artista noastră cea deosebit de talentată.

Ea? îşi zise Patricia uimită, deşi pe chipul ei cu linii aristocratice nu se citea decât un interes politicos. Femeia asta cu faţa mânjită de vopsea, cu părul roşu vâlvoi era M.M. Concannon?

— Îmi pare bine să vă cunosc.

— Şi mie, domnişoară Hennessy.

— Doamna Hennessy, zise Patricia cu un zâmbet abia schiţat. Dar te rog, spune-mi Patricia.

Patricia Hennessy, îşi zise Maggie, era încântătoare, delicată şi perfectă ca un trandafir. Şi, conchise ea studiindu-i chipul elegant, cu linii fine şi prelungi, nefericită.

— Eu plec. Sunt sigură că vrei să discuţi cu Rogan între patru ochi.

— Te rog să nu te grăbeşti din pricina mea. Pe buzele Patriciei înflori un zâmbet, dar ochii îi rămaseră la fel de reci. Tocmai eram sus, împreună cu Joseph, admirându-ţi operele... Ai un talent incredibil.

— Mulţumesc. Maggie luă batista din buzunarul de la piept al sacoului lui Rogan.

— Să nu... Ordinul îi amuţi pe buze când Maggie îi înmuie batista fină din mătase irlandeză în diluant. Cu un mârâit, Rogan i-o smulse din mână şi îşi şterse restul de vopsea de pe degete. Se pare că biroul meu a fost transformat momentan în debaraua unui artist.

— Cu siguranţă că n-am lucrat niciodată într-o debara, zise Maggie accentuând voit accentul ei din vest. L-am supărat pentru că am pângărit locul sfânt de-aici, habar n-ai tu. Dacă îl cunoşti pe Rogan de mai mult timp, atunci fără îndoială ştii cât de ciudat este.

— Nu sunt ciudat, zise el printre dinţii încleştaţi.

— Oh, bineînţeles că nu, răspunse Maggie dându-şi ochii peste cap. Eşti un bărbat năvalnic, la fel de schimbător precum culorile răsăritului de soare.

— Simţul organizării şi al controlului nu este în general privit ca o trăsătură de caracter. În schimb, lipsa completă a acestuia în mod normal este.

Se înfruntau din nou, ignorând-o pe Patricia, chiar dacă nu o făceau intenţionat. Tensiunea din aer nu rămase nebăgată în seamă de aceasta. Ea nu putea să uite de clipele când el o dorise aprig. Pur şi simplu nu putea să uite, pentru că era îndrăgostită de Rogan Sweeney.

— Îmi cer scuze că am venit într-un moment neprielnic, zise ea, urându-se pentru tonul rigid şi formal pe care rostise cuvintele.

— Nicio problemă. Rictusul de pe faţa lui Rogan se transformă într-un zâmbet încântător în clipa când se întoarse spre ea. Întotdeauna este o plăcere să te văd.

— Am trecut doar, gândindu-mă că poate ai terminat cu afacerile pentru ziua de astăzi. Familia Conrey m-a invitat să bem ceva şi m-am gândit că poate vii cu noi.

— Îmi pare rău, Patricia. Rogan îşi privi batista distrusă, apoi o aruncă pe ziarele pline de pete de vopsea de pe birou. Cu show-ul de mâine, am o mulţime de detalii de

pus la punct.

— Nonsens. Maggie îi zâmbi lui Rogan cu toată faţa. N-aş vrea să-ţi stingheresc ora de odihnă.

— Nu e vina ta, pur şi simplu am alte treburi. Cere-le scuze lui Marilou şi lui George din partea mea.

— Bine. Patricia îi oferi obrazul lui Rogan pentru sărut. Mirosul diluantului se luptă cu parfumul ei delicat apoi îl birui. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnişoară Concannon. Pe mâine seară.

— Spune-mi Maggie, zise ea într-un elan de compasiune faţă de femeia nefericită, înţelegând-o. Şi îţi mulţumesc, sperăm să fie bine. La revedere, Patricia. Maggie cânta în surdină în timp ce îşi spăla pensulele. Este încântătoare, comentă ea după ce Patricia ieşind din birou. Prietenă de demult?

— Exact.

— O prietenă de demult măritată. El ridică dintr-o sprânceană la conotaţiile afirmaţiei ei.

— O prietenă de demult care e văduvă.

— Aha!

— Un răspuns edificator şi plin de înţelesuri. Din motive pe care nu şi le putea limpezi, trecu pe poziţii defensive. Dacă vrei să ştii, o cunosc pe Patricia de mai bine de

cincisprezece ani.

— Ooh, atunci te mişti foarte încet, Sweeney. Aşezându-se cu fundul pe masă, Maggie îşi lovea buza de jos cu un creion. O femeie frumoasă, de un bun gust evident – o femeie din clasa ta socială, aş putea zice – şi în cincisprezece ani n-ai făcut nicio mişcare.

— O mişcare? Vocea îi era îngheţată şi dură ca sticla. O frază deosebit de neatrăgătoare, dar făcând abstracţie pentru moment de modul defectuos de exprimare, de unde ştii că n-am făcut?

— Lucrurile astea se văd de la o poştă. Maggie coborî de pe birou. Relaţiile intime şi cele platonice au semne diferite. Privirea i se îmblânzi. La urma urmei, era doar un biet bărbat. Pun pariu că îţi închipui că sunteţi teribil de buni prieteni.

— Bineînţeles că da.

— Fraierule. Maggie simţi o undă de simpatie pentru Patricia. E îndrăgostită până peste cap de tine.

Ideea în sine şi modul absolut sigur, de conversaţie, în care o spusese Maggie îl luă prin surprindere. Îl şocă.

— Asta este absurd.

— Singurul lucru absurd este că tu n-ai băgat de seamă. Brusc, începu să-şi strângă lucrurile. Doamna Hennessy

are simpatia mea, cel puţin o parte. Mi-e destul de greu să i-o ofer pe toată, de vreme ce mă interesezi ca bărbat, şi nu-mi surâde ideea de a trece din patul ei în al meu.

Exasperat, Rogan îşi spuse că întâlnise cea mai afurisită femeie cu care avusese vreodată de-a face.

— Această conversaţie este ridicolă şi eu am o mulţime de lucruri de făcut.

Era de-a dreptul simpatic modul în care vocea îi devenea subit atât de formală.

— Din pricina mea eşti atât de ocupat, aşa încât n-ar trebui să te mai reţin. Dacă n-ai nimic împotrivă, o să întind desenele astea în bucătărie, să se usuce.

— N-am nimic împotrivă, atât timp cât nu-mi stau în cale. Şi la fel şi cea care le-a conceput, se gândi el. Apoi făcu greşeala să-şi coboare privirea asupra desenelor. Ce-ai meşterit aici?

— Am făcut mizerie în biroul tău, aşa cum deja ai subliniat, dar voi aranja lucrurile la loc.

Fără să spună un cuvânt, el ridică de colţuri unul din desenele ei. Vedea clar cum şi ce anume o inspirase, felul în care voia să folosească impresiile: provocate de expoziţia de Artă Amerindiană pentru a le transforma în ceva îndrăzneţ şi unic, în stilul ei propriu.

Chiar dacă îl exaspera adesea, Rogan fu uimit din nou de talentul ei.

— După câte văd, n-ai pierdut timpul deloc.

— Unul din puţinele lucruri pe care le avem în comun. Vrei să-mi spui care e părerea ta?

— Cred că înţelegi cu adevărat ceea ce înseamnă mândria şi frumuseţea, şi le interpretezi în felul tău unic.

— Un compliment frumos, Rogan, zise ea zâmbind. Foarte frumos.

— Creaţia ta te reprezintă, Maggie, şi îţi subliniază caracterul contradictoriu. Sensibilă şi arogantă, fără milă şi totuşi plină de compasiune. Senzuală şi rece.

— Dacă vrei să spui că am toane, nu te contrazic. I se puse din nou un nod în gât, simţind aceeaşi strângere de inimă. Se întreba dacă va veni vreodată clipa în care el să o privească în acelaşi fel în care îi privea şi aprecia creaţia artistică. Şi ce se va întâmpla între ei, când şi dacă o va privi aşa? Din punctul meu de vedere nu este un defect.

— Nu, dar face ca viaţa alături de tine să fie destul de dificilă.

— Nimeni în afară de mine nu trebuie să trăiască lângă mine. Maggie ridică mâna, distrăgându-i atenţia când îl mângâie uşor pe obraz. Mă gândesc serios să mă culc cu

tine, Rogan, şi amândoi ştim asta. Numai că eu nu sunt doamna Hennessey a ta, care nu caută decât un soţ care s-o îndrume în viaţă şi s-o protejeze.

El o strânse de mână şi fu surprins şi foarte mulţumit când îi simţi pulsul la încheietura mâinii. Inima ei bătea frenetic.

— Dar tu ce cauţi?

Ar fi trebuit să ştie răspunsul. Ar fi trebuit să-l aibă chiar pe vârful limbii. Dar îl pierduse undeva între întrebarea lui directă şi ritmul frenetic al bătăilor inimii.

— Când o să ştiu, vei fi primul care va afla. Se aplecă înainte, ridicându-se pe vârfuri, şi îi şterse uşor buzele cu buzele ei. Dar pentru moment asta e suficient.

Îi luă desenul din mână şi îl puse peste celelalte.

— Margaret Mary, zise el în timp ce Maggie se îndrepta spre uşă, în locul tău mi-aş şterge mai întâi vopseaua de pe faţă.

Ea încercă să-şi forţeze privirea spre pata roşie de pe obraz.

— La naiba, murmură ea şi ieşi trântind uşa.

Şi deşi ieşise cu orgoliul intact din confruntarea cu Maggie, faptul că ea îl putea întoarce după bunul ei Plac îl deranja profund. Pur şi simplu nu avea nevoie de

complicaţiile pe care prezenţa ei i le-ar aduce î viaţă. Şi nici nu era timpul. Dacă ar fi fost, atunci ar fi luat-o pe sus într-o încăpere liniştită, la adăpost d priviri indiscrete, şi s-ar fi eliberat de toată frustrarea de dorinţa arzătoare şi de obsesia sexuală pe care le pricinuia Maggie.

Cu siguranţă că se va simţi mai bine de îndată ce va căpăta control asupra ei, sau măcar asupra situaţiei.

Dar priorităţile erau altele, iar cea dintâi, atât morală cât şi spirituală, din contract, o constituia arta ei.

Aruncă o privire asupra uneia din picturile pe care Maggie le lăsase pe birou. Era executată în grabă, de o mână ce nu stătea pe gânduri, o pictură excelentă, cu linii îndrăzneţe şi culori care atrăgeau atenţia.

La fel ca şi maestrul care le executase, conchise Rogan, picturile pur şi simplu nu puteau trece neobservate.

Încercând să scape de obsesia lor, se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Dar imaginile persistară, la fel şi gustul buzelor ei, răscolindu-i simţurile.

— Domnul Sweeney... Sir.

Rogan se opri în încăperea principală, înăbuşindu-şi un oftat. Bărbatul înalt şi deşirat, cu păr cărunt, ce stătea în picioare frământând nervos în mâini un portofoliu vechi, nu era un străin.

— Aiman. Îl întâmpină pe bărbatul îmbrăcat neglijent, în haine jerpelite, la fel de politicos ca pe un client de vază. N-ai mai trecut pe-aici de multă vreme.

— Am lucrat. Aiman avea un tic nervos la ochiu’ stâng. Am o mulţime de lucrări noi, domnul Sweeney.

Poate că lucrase într-adevăr, îşi zise Rogan. Dar mai degrabă băuse. Semnele alcoolismului erau vizibile de departe: obrajii congestionaţi, ochii înroşiţi: şi mâinile pe care nu şi le putea opri din tremurat. Aiman de-abia împlinise treizeci de ani, dar din cauza băuturii era slab, în pragul disperării şi părea cu mult mai bătrân.

Aiman stătea în pragul uşii, cu spatele spre intrarea în sala cea mare, lipit de un perete, pentru ca prezenţa lui să tulbure cât mai puţin eventualii vizitatori ai galeriei. Ochii săi păreau să-l implore pe Rogan.

— Speram că veţi avea puţin timp să aruncaţi o privire, domnule Sweeney.

— Mâine am o expoziţie, Aiman. Şi încă una foarte importantă.

— Ştiu. Am citit în ziare. Aiman îşi linse buzele într-un gest nervos. Cheltuise şi ultimii bani şi era disperat. Acum avea nevoie urgentă de o sută de lire pentru plata chiriei, sau într-o săptămână avea să se trezească în stradă. Aş

putea să vi le las să vă uitaţi peste ele, domnule Sweeney, şi să mă întorc luni. Sunt ăăă, sunt câteva piese remarcabile acolo. Şi am vrut să fiţi primul care le vede.

Rogan nu-l întrebă dacă avea nevoie de bani. Răspunsul era limpede şi întrebarea n-ar fi făcut decât să-l umilească. Aiman fusese un tânăr care promitea mult, un talent adevărat, îşi aminti Rogan, dar băutura şi viaţa dezordonată îl ruinaseră.

— Biroul meu este puţin ocupat pentru moment, zise Rogan pe un ton prietenos. Să mergem sus şi arată-mi ce ai mai lucrat.

— Mulţumesc. Ochii injectaţi ai lui Aiman se luminară într-un zâmbet patetic – şi plin de speranţă. Vă mulţumesc mult, domnule Sweeney. N-o să vă reţin mult, vă promit.

— Tocmai eram pe punctul de a bea un ceai. Rogan îl luă de braţ pe Aiman într-un gest amical şi liniştitor şi se îndreptă spre scara ce urca la etaj. N-ai vrea să bem o ceaşcă de ceai în timp ce ne uităm la lucrările tale?

— Mi-ar face plăcere, domnule Sweeney.

Maggie făcu un pas înapoi pentru ca Rogan să n-o vadă în timp ce urca treptele. Fusese sigură, absolut sigură, că-l va da afară pe artistul decăzut. Sau, o soluţie şi mai comodă, că îl va pune pe unul din angajaţii lui s-o facă. Şi

în loc de asta, Rogan îl invitase să ia ceaiul împreună, ba îl şi conducea la etaj ca pe un oaspete de seamă.

Cine şi-ar fi închipuit că Rogan Sweeney avea atâta bunătate în suflet?

Şi va cumpăra şi câteva din picturile lui Aiman, realiză ea. Suficient pentru a-i permite artistului să rămână cu orgoliul necălcat în picioare şi a-i asigura un mijloc de subzistenţă. Gestul o impresionase şi valora pentru ea mai mult decât toate bursele şi donaţiile pe care le făcea *Worldwide* anual.

Îi păsa de oameni. Faptul că realizase acest lucru o ruşina şi îi făcu plăcere în acelaşi timp. Îi păsa de mâinile care plăsmuiau arta la fel de mult ca şi de obiectele de artă în sine.

Maggie intră din nou în biroul lui Rogan pentru a-şi strânge lucrurile şi a face ordine, şi pentru a încerca să asimileze această nouă latură a lui Rogan, pe care n-o cunoscuse până *acum.*

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Maggie stătea pe marginea patului ei din camera de oaspeţi a lui, Rogan. Îşi ţinea capul *strâns între* genunchi şi se admonesta singură pentru faptul că era atât de slabă încât se lăsase copleşită de emoţii. Îi era ruşine să admită, chiar şi *pentru sine*

însăşi, că îi era frică. Dar n-avea cum să tăgăduiască, pentru că senzaţia covârşitoare de greaţă şi frisoanele care-i scuturau trupul *erau cauzate de frică.*

Nu contează, îşi spuse iar. Nu dau doi bani pe ce spun sau cred ceilalţi. Contează ceea ce cred eu.

Oh, Dumnezeule, de ce m-am lăsat cu bună ştiinţă împinsă în aşa ceva?

Respirând adânc de câteva ori, îşi ridică cu grijă capul. Valul de ameţeală o copleşi, făcând-o să-şi încleşteze dinţii. Îşi văzu imaginea reflectată în oglinda de cristal din cealaltă parte a camerei.

Pielea ei albă contrasta puternic cu chiloţii şi sutienul din mătase neagră pe care le purta. Faţa îi era umflată de plâns, iar ochii injectaţi aveau cearcăne evidente.

Arăta ca naiba. Şi în curând se va face de râsul lumii. Doar fusese fericită în Clare, nu-i aşa? Acolo simţea că aparţine locului, singură şi independentă, doar ea şi arta ei, şi câmpurile nesfârşite învăluite dimineaţa în ceaţă, tăcute şi pustii. Şi acolo ar fi fost şi acum, dacă vorbele meşteşugite ale lui Rogan Sweeney n-ar fi tentat-o şi n-ar fi îndepărtat-o de locurile ei dragi.

Sweeney era întruchiparea răului pe pământ, îşi spuse ea, uitând în mod intenţionat că începuse să-şi schimbe

părerea despre el. Era un monstru, care sacrifica artiştii nevinovaţi pentru lăcomia şi ambiţiile personale. Se va folosi de ea, o va stoarce până la capăt, apoi o va arunca la coş, întocmai ca pe un tub de vopsea gol.

Dacă ar avea tăria să se ridice în picioare, l-ar omorî cu siguranţă.

Când auzi bătăile discrete la uşă, închise ochii şi-i strânse cu disperare. Pleacă, strigă ea în gând. Pleacă şi lasă-mă să mor în linişte. Bătăile în uşă se repetară, urmate de o întrebare pe un ton liniştit şi protector.

— Maggie, draga mea, eşti aproape gata? Doamna Sweeney. Maggie îşi apăsă ochii înroşiţi cu dosul palmelor şi îşi înăbuşi un ţipăt de disperare.

— Nu, nu sunt gata. Se luptă din răsputeri ca vocea să-i fie fermă şi decisă, dar reuşi doar un scâncet. Nu merg deloc.

Într-un foşnet de mătăsuri, Christine se strecură în cameră.

— Oh, scumpa mea. Din instinct matern, Christine se grăbi spre Maggie şi o cuprinse de umeri. Linişteşte-te, draga mea. E normal să ai emoţii.

— N-am nimic, sunt bine. Dar Maggie abandonă mândria şi îşi îngropă faţa la pieptul Christinei. Pur şi simplu nu pot

să merg.

— Bineînţeles că poţi. Cu o mişcare iute, Christine îi ridică faţa spre ea. Ştia exact pe ce buton trebuia să apese, şi apăsă neîndurătoare. Doar nu vrei să se creadă că ţi-e frică, nu?

— Nu mi-e frică, răspunse Maggie împingându-şi bărbia în afară. Dar senzaţia de greaţă persistă. Pur şi simplu nu mă interesează.

Christine zâmbi, o mângâie pe păr şi aşteptă.

— Mi-e frică să dau ochii cu ei, doamnă Sweeney, izbucni Maggie. Mi-e frică. O să mă fac de râs şi urăsc asta mai mult decât orice pe lume. Mai bine mor decât să mă fac de râs.

— Te înţeleg perfect, dar nu te vei face de râs. Christine îi luă mâinile îngheţate în ale sale. Este adevărat că vernisajul unei expoziţii focalizează atenţia atât asupra artistului cât şi asupra operei lui, dar asta este lumea nebună a artei, draga mea. Îşi vor pune întrebări despre tine, se vor mira, te vor comenta în fel şi chip şi vor face speculaţii. Lasă-i în pace.

— Nu ăsta-i motivul principal – deşi este o parte. Nu sunt obişnuită să fiu comentată şi pusă sub microscop şi nu cred să-mi placă în mod deosebit, dar creaţia mea e cea

care... Maggie îşi strânse buzele. Munca mea este cea mai bună parte a mea, doamnă Sweeney. Este ruptă din suflet. Dacă este apreciată, bine. Dar dacă nu este...

— Rogan crede că este.

— Multe mai ştie Rogan, murmură Maggie.

— Adevărat. Rogan ştie multe lucruri. Christine îşi lăsă capul pe un umăr. Copila are nevoie de un pic de dădăceală, decise ea. Şi dădăceala nu era întotdeauna plăcută. Vrei să cobor şi să-i spun că îţi este prea frică pentru a veni la expoziţie?

— Nu! Neajutorată, Maggie îşi acoperi faţa cu palmele. M-a prins în cursă, şarpe viclean ce e!! La dracu' cu lăcomia! Vă rog să mă scuzaţi. Încordată, Maggie îşi luă mâinile de pe faţă.

Christine aşteptă o clipă până fu sigură că şi-a înăbuşit chicotitul.

— Nu-ţi face nicio problemă, zise ea pe un ton sobru. Acum tu rămâi aici, iar eu cobor şi-i spun lui Rogan să plece fără noi. E deja îmbrăcat şi ne aşteaptă în hol.

— N-am văzut pe nimeni atât de obsedat de punctualitate ca el.

— Este o trăsătură a neamului Sweeney. Michael, Dumnezeu să-l odihnească în pace, m-a înnebunit de-a

binelea cu asta. Christine o bătu protectoare pe mână. Mă întorc imediat să te ajut să te îmbraci.

— Doamnă Sweeney... Disperată, Maggie o prinse pe Christine de mânecă. N-aţi putea să-i spuneţi că am murit? Ar putea să transforme vernisajul într-un recviem minunat, şi de regulă, un artist mort e mai valoros decât unul viu.

— Eh, aşa mai merge. Christine îşi eliberă mâna din strânsoarea degetelor ei. Vezi, deja te simţi mai bine. Acum fugi şi spală-te pe faţă.

— Dar...

— În seara asta ţin locul bunicii tale, zise Christine ferm. Cred că Sharon ar fi fost încântată să fiu lângă tine. Şi acum, Margaret Mary, îţi spun să te duci să te speli pe faţă.

— Da, doamnă. Doamnă Sweeney...? Neavând încotro, Maggie se ridică nesigură în picioare. N-o să-i spuneţi... adică, vreau să spun că v-aş fi recunoscătoare dacă nu i-aţi menţiona lui Rogan că...

— Într-una din cele mai importante seri din viaţa ei, o femeie are dreptul să zăbovească în faţa oglinzii.

— Cred că da. O umbră de zâmbet apăru pe buzele lui Maggie. Ştiu că pare o prostie, dar cred că e mai bine să nu ştie.

— Lasă-l pe Rogan în seama mea.

Ar mai fi ceva. Tot renunţase să se gândească la asta, îşi zise Maggie. Aşa că ar putea să înfrunte realitatea acum, când se simţea maijos decât îşi imaginase vreodată că ar putea ajunge. Credeţi că aţi putea găsi tăieturile din ziare despre care mi-aţi vorbit? Acelea în legătură cu mama?

— Cred că da. Ar fi trebuit să mă gândesc singură. Desigur că ai vrea să le citeşti.

— Da, aş vrea. V-aş fi profund recunoscătoare.

— Voi avea grijă să primeşti tăieturile cu pricina. Acum du-te şi aranjează-ţi faţa, eu mă duc să vorbesc cu Rogan. Înainte de a închide uşa, Christine îi zâmbi încurajator lui Maggie.

Când Christine ajunse în hol, Rogan măsura foaierul cu paşi nervoşi.

— Ce naiba face atât? întrebă în clipa când o zări pe bunica sa. Se tot aranjează de două ore.

— Bineînţeles. Christine făcu un gest larg. Impresia pe care o face astă-seară e vitală, nu-i aşa?

— Este important, normal. De fapt, recunoscu el în gând, dacă nu va face impresie bună, visele lui se vor prăbuşi laolaltă cu ale ei. Avea nevoie de ea aici, acum şi gata să strălucească. Dar de ce durează atât? Nu trebuia

decât să se îmbrace şi să-şi aranjeze părul.

— Dacă crezi într-adevăr aşa un nonsens, dragul meu, atunci înseamnă că ai petrecut prea mult timp burlac. Plină de afecţiune, Christine îi aranjă papionul. Cât de bine îţi stă în smoking!

— Bunico, încerci să tragi de timp.

— Nu, deloc. Zâmbindu-i, îndepărtă o scamă imaginară de pe reverele lui imaculate. Am venit să-ţi spun doar să pleci înainte, fără noi. Imediat ce Maggie va fi gata, venim.

— Ar fi trebuit să fie gata.

— Da, dar nu este. Şi-apoi, gândeşte-te cât de impresionant ar fi dacă ar ajunge suficient de târziu pentru a-şi face o intrare. Ar fi mult mai eficace. De obicei tu apreciezi lucruri subtile de felul acesta, Rogan.

Era o doză de adevăr în spusele bunicii sale, conchise Rogan.

— Bine. Se uită la ceas şi înjură în gând. Dacă nu va pleca într-un minut, mai mult ca sigur că va întârzia. Şi era responsabilitatea sa de a fi acolo, de a verifica ultimele detalii, ultimele pregătiri, îşi reaminti Rogan, şi trebuia să plece, indiferent cât de mult dorea să aştepte şi s-o conducă el însuşi pe Maggie în seara cea mai importantă a vieţii ei. Atunci o las în mâinile tale mai mult decât

capabile. O să trimit maşina după voi imediat ce ajung. Ai grijă să ajungă într-o oră, bine?

— Poţi să contezi pe mine, dragule.

— Ştiu. O sărută pe obraz, apoi făcu un pas înapoi.

Apropo, doamnă Sweeney, nu ţi-am spus cât de minunat arăţi.

— Nu, şi tocmai începusem să mă simt jignită.

— Vei fi, ca de obicei, cea mai fermecătoare femeie de acolo.

— Ce cuvinte meşteşugite. Frumos zis, Rogan. Acum du-te şi las-o pe Maggie în seama mea.

— Cu plăcere. În timp ce se îndrepta spre uşă, Rogan aruncă o privire furioasă spre etaj. Îţi urez mult noroc.

După ce uşa se închise, Christine îşi îngădui să ofteze adânc. Se gândea că s-ar putea să aibă nevoie de tot norocul din lume.

CAPITOLUL 9

Niciun amănunt nu fusese trecut cu vederea. Iluminarea era perfectă şi mângâia discret curbele graţioase ale paharelor. Muzica, acum un vals curgea molcom prin salon ca lacrimile de fericire pe un obraz. Paharele cu şampanie spumoasă se înghesuiau pe tăvile purtate cu graţie de chelneri în livrea. Sunetul cristalului şi murmurul vocilor formau un contrapunct viorilor ce suspinau.

Era, într-un cuvânt, perfect. Nu lipsea niciun detaliu, exceptând artista însăşi, se gândi Rogan cu disperare.

— E minunat, Rogan. Patricia se afla lângă el, arătând elegantă în rochia ei albă şi strâmtă, bătută cu paiete. Ai obţinut un succes extraordinar.

Se întoarse spre ea, zâmbind.

— Aşa se pare. O privi lung şi atât de intens, încât se simţi deodată încurcată.

— Ce s-a întâmplat? Am ceva pe nas?

— Nu. Rogan îşi ridică repede paharul, afurisind-o în gând pe Maggie pentru că îl pusese în situaţia să-i treacă prostii prin cap şi să devină prudent faţă de unul din mai

vechii prieteni pe care îi avea.

Să fie îndrăgostită de mine? Absurd.

— Îmi cer scuze. Cred că mintea îmi era altundeva. Nu-mi pot imagina de ce întârzie Maggie.

— Sunt sigură că o să apară dintr-un moment în altul. Patricia îşi puse mâna pe braţul lui. Şi între timp, toată lumea este uluită de eforturile noastre combinate.

— Este cu adevărat un *noroc.* Întotdeauna întârzie, adăugă printre dinţi. N-are măsura timpului nici cât un copil.

— Rogan, dragă, iată-te. Văd că Patricia te-a găsit.

— Bună seara, doamnă Connelly. Rogan luă mâna delicată a mamei Patriciei. Sunt încântat să te văd. Orice expoziţie are nevoie de prezenţa ta ca să fie cu adevărat un succes.

— Linguşitorule! Mulţumită, îşi aranjă etola de nurcă. Anne Connelly ţinea foarte mult atât la frumuseţea cât şi la vanitatea ei. Considerase dintotdeauna că este de datoria unei femei să-şi păstreze frumuseţea în aceeaşi măsură ca întemeierea unui cămin şi naşterea copiilor. Anne nu-şi neglijase niciodată îndatoririle şi, ca rezultat, avea o piele netedă şi silueta tinerească a unei fetişcane. Purtase o bătălie constantă cu timpul de-a lungul unei

jumătăţi de secol şi ieşise victorioasă.

— Unde îţi este soţul? continuă Rogan. A venit şi Dennis?

— Bineînţeles, deşi e pe aici pe undeva pufăindu-şi una din ţigările lui de foi şi discutând despre finanţe. Zâmbi când Rogan îi făcu semn unuia din chelneri şi îi oferi un pahar cu şampanie. Nici măcar afecţiunea ce ţi-o poartă nu-i schimbă indiferenţa faţă de artă. Ce lucrare fascinantă! spuse, arătând sculptura din spatele lor, o explozie de culoare, ţâşnind ca o ciupercă dintr-un postament răsucit. Minunat şi tulburător în acelaşi timp. Patricia mi-a spus că a cunoscut-o pe artistă. Mor de nerăbdare s-o întâlnesc.

— Încă n-a venit. Rogan îşi ascunse cu abilitate propria nerăbdare. O veţi găsi pe domnişoara Concannon pe cât de contradictorie pe atât de interesantă, ca şi opera ei.

— Şi sunt sigură că şi fascinantă. Nu te-am văzut prea des în ultima vreme, Rogan. Am îndemnat-o pe Patricia să te aducă pe la noi. Îi aruncă fiicei sale o privire scurtă, dar plină de înţelesuri.

Hai, fetiţo, preia iniţiativa. Nu-l lăsa să-ţi scape.

— Mi-e teamă că am fost atât de obsedat cu pregătirea acestei expoziţii într-un timp scurt, încât mi-am neglijat

prietenii.

— Eşti iertat, doar cu condiţia să cinezi cu noi într-una din serile săptămânii viitoare.

— Ar fi grozav, spuse Rogan, observându-l pe

Joseph care îi făcea semn. Scuzaţi-mă un moment „vă rog.

— Trebuie să fii atât de transparentă, mamă? murmură Patricia cu nasul în pahar în timp ce Rogan se strecura prin mulţime.

— Cineva trebuie să fie. Dumnezeule milostiv, băiatul te tratează ca pe o soră. Zâmbind radios unei cunoştinţe din cealaltă parte a încăperii, Anne continuă să vorbească pe un ton scăzut. Un bărbat nu se căsătoreşte cu o femeie la care se gândeşte ca la sora lui şi e timpul să te căsătoreşti din nou. Nici nu-ţi poţi dori o partidă mai bună. Dacă mai pierzi timpul se va găsi cineva care să ţi-l sufle de sub nas. Acum, te rog, zâmbeşte! De ce trebuie să ai mereu mutra asta de înmormântare?

Ascultătoare, Patricia se forţă să schiţeze un zâmbet.

— Ai dat de ei? întrebă Rogan imediat ce ajunse la Joseph.

— Prin telefonul din automobil. Privirea lui Joseph cercetă încăperea, zăbovi asupra Patriciei, apoi se întoarse

la Rogan. Vor fi aici într-un minut.

— Au întârziat mai mult de o oră. Tipic.

— Aşa este, dar cred că vei fi mulţumit să afli că am vândut deja zece piese şi avem mai multe oferte pentru *Renunţare.*

— Piesa aceasta nu este de vânzare. Rogan studie sculptura sclipitoare din centrul încăperii. Mai întâi o s-o prezentăm în galeriile noastre din Roma, Paris şi New York, dar ca şi celelalte piese pe care le-am ales, nu este de vânzare.

— Sigur, decizia îţi aparţine, spuse Joseph degajat. Dar trebuie să te anunţ că generalul Tirsimmons ne-a oferit douăzeci şi cinci de mii de lire sterline pentru această sculptură.

— Serios? Atunci nu-l scăpa din ochi, te rog.

— Nicio grijă, contează pe mine. Între timp, o să mă întreţin cu câţiva critici de artă. Cred că ai putea... Joseph nu-şi mai termină fraza văzând cum ochii lui Rogan se întunecă în timp ce privea intens la ceva peste umărul lui. Joseph se întoarse, văzu la ce se uita şeful lui şi scoase un fluierat uşor. O fi obişnuind ea să întârzie, dar e sigur că atunci când apare îţi taie respiraţia.

Joseph privi spre Patricia şi înţelese din expresia feţei că

şi ea remarcase reacţia lui Rogan. Inima îi sângera puţin pentru tânăra femeie. Ştia din proprie experienţă cât de mizerabil te simţi când iubeşti pe cineva care se gândeşte la tine doar ca la un prieten.

— S-o prezint oaspeţilor? întrebă Joseph.

— Poftim? A, nu, nu. O s-o fac eu însumi.

Rogan nu-şi imaginase niciodată că Maggie poate arăta aşa rafinată şi uluitoare şi senzuală ca păcatul însuşi. Alesese negrul, fără podoabe şi fără nimic care să-l scoată în evidenţă. Rochia îşi împrumuta forma de la trupul pe care îl îmbrăca, mulată de la gât până la glezne, nu era ceea ce se cheamă o rochie de primă calitate mai ales cu şirul acela de nasturi negri şi lucioşi pe toată lungimea ei, nasturi pe care Maggie, cu îndrăzneală, îi lăsase descheiaţi până la spaţiul dintre sâni şi până sus pe una din coapsele zvelte.

Părul era o coamă zburlită de foc, ce-i înconjura faţa în bucle rebele. Ajungând mai aproape de ea, Rogan observă că ochii lui Maggie deja explorau, evaluau, observau totul.

Arăta lipsită de teamă, provocatoare şi complet stăpână pe sine.

Şi aşa şi era... acum criza de nervi suferită mai devreme o uluise în aşa măsură, încât o făcuse să-şi adune tot

curajul şi toată voinţa pentru a o învinge.

Acum era aici. Şi avea de gând să reuşească.

— Ai întârziat incredibil de mult. Reproşul era ultima linie de apărare, spus ca un murmur în timp ce-i luă mâna şi i-o duse la buze. Ochii lor se întâlniră. Şi e incredibil de frumoasă.

— Eşti de acord cu rochia mea?

— Nu este chiar rochia pe care aş fi ales-o eu, dar sunt de acord.

Abia atunci Maggie zâmbi.

— Ţi-a fost teamă că o să vin în blugii mei jerpeliţi şi în cizme?

— Nu atâta timp cât bunica mea ţi-a *fost în preajmă.*

— E *cea* mai minunată femeie din lume. Eşti foarte norocos că o ai.

Emoţia din glasul ei, mai mult decât cuvintele, l-au făcut pe Rogan s-o studieze curios.

— Sunt conştient de acest lucru.

— Nu poţi fi. Nu cu adevărat, pentru că niciodată nu ai cunoscut altceva. Maggie respiră adânc. Ei bine?! O mulţime de ochi se aţintiseră deja asupra ei, plini de curiozitate. Suntem în cuşca leilor, nu-i aşa? Nu trebuie să fii îngrijorat, adăugă înainte ca el să poată spune ceva. Voi

avea mare grijă la ceea ce spun. Viitorul meu depinde de această seară.

— Acesta este numai începutul, Margaret Mary.

În timp ce el o conducea prin salonul strălucind de lumină şi culoare, Maggie realiză cu teamă că Rogan avea dreptate.

Şi a avut într-adevăr grijă. Seara părea să meargă, bine, strângând mâini, primind complimente, răspunzând la întrebări. În prima oră a plutit ca într-un vis în care se amestecau strălucirea bijuteriilor şi scânteierea vinului în paharele de cristal. Maggie s-a lăsat purtată de val, simţindu-se oarecum desprinsă de realitate, într-un fel şi spectator şi actor într-o piesă somptuos pusă în scenă.

— Asta, ah... asta! Un bărbat chel cu o mustaţă pe oală şi un accent britanic, sâcâitor, îşi dezvolta propria teorie despre una din piese. Reprezenta un mănunchi de suliţe de un albastru strălucitor, prizoniere într-un glob de sticlă transparentă şi diafană. Se numeşte *Abandon.* Foarte sugestiv. Creativitatea individului, sexualitatea lui, luptând să se elibereze. În fond, eterna luptă a omului. Triumfător dar şi melancolic.

— Reprezintă cele şase provincii, spuse Maggie simplu.

Bărbatul chel tresări.

— Poftim?

— Cele şase provincii ale Irlandei, repetă Maggie cu o strălucire rebelă şi răutăcioasă în ochi. *Abandon.*

— Ah, da, înţeleg.

Din spatele acestui critic improvizat, Joseph îşi înăbuşi râsul.

— Cred că folosirea culorii albastre la această piesă este de-a dreptul uimitoare, lord Whitfield. Transparenţa piesei creează o tensiune nedefinită între fragilitatea şi îndrăzneala ei.

— Chiar aşa, aprobă lordul Whitfield, tuşind discret. Absolut extraordinar. Vă rog să mă scuzaţi.

Maggie îl privi retrăgându-se şi zâmbi larg.

— Ei bine, acum cred că nu-l va mai cumpăra să-l adauge colecţiei lui, nu-i aşa Joseph?

— Eşti o femeie periculoasă, Maggie Concannon.

— Sunt irlandeză, Joseph. Se strâmbă la el. Trăiască rebelii!

Joseph râse încântat şi, strecurându-şi un braţ în jurul taliei ei, o conduse în jurul salonului.

— Ah, doamnă Connelly! Joseph o strânse uşor pentru a o pune în gardă, arătaţi uluitor ca întotdeauna.

— Joseph, întotdeauna cu un cuvânt drăguţ. Şi acest –

Anne Connelly îşi mută atenţia de la Joseph pe care îl considera un fel de factotum la Maggie – acesta trebuie să fie geniul creator. Eram nerăbdătoare să te cunosc draga mea. Sunt doamna Dennis Connelly – Anne, pentru prieteni. Cred că ai cunoscut-o pe fiica mea, Patricia, ieri.

— Într-adevăr. Maggie găsi strângerea de mână a doamnei la fel de delicată şi de moale, ca o perie de satin.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva cu Rogan. Sunt o pereche încântătoare, nu-i aşa?

— Foarte. Maggie ridică dintr-o sprânceană. Recunoştea un avertisment când auzea unul, chiar dacă învăluit în zâmbete şi politeţuri. Locuiţi în Dublin, domai Connelly?

— Bineînţeles. La numai câteva case de reşedinţa Sweeney. Familia mea face parte, de generaţii, din societatea Dublinului. Am înţeles că eşti din provinciile vestice, nu?

— Din Clare, mai precis.

— Frumos ţinut. Toate satele acelea demodate dar încântătoare, şi acoperişurile de stuf! înţeleg că părinţii dumitale sunt fermieri.

Anne ridică dintr-o sprânceană, evident amuzată.

— Au fost.

— Cred că totul este nou şi emoţionant pentru

dumneata, mai ales după educaţia foarte rurală pe care ai primit-o. Sunt sigură că ţi-a plăcut vizita! a Dublin. Te întorci acasă curând?

— Foarte curând, sper.

— Sunt sigură că îţi lipseşte peisajul de la ţară. Dublinul poate fi năucitor pentru cineva neobişnuit cu viaţa de oraş. Aproape ca o ţară străină.

— Cel puţin înţeleg limba, spuse Maggie pe un ton egal. Sper să vă placă această serată, doamnă Connelly. Acum, vă rog să mă scuzaţi.

Dacă Rogan intenţionează să-i vândă acestei femei vreuna din creaţiile lui Maggie Concannon, atunci am să-l spânzur îşi spuse Maggie, îndepărtându-se.

Afurisite să fie drepturile astea exclusive. Mai curând va face ţăndări toate piesele decât să vadă vreuna în mâinile lui Anne Connelly. Să-i vorbească de parcă ar fi fost o mulgătoare şleampătă, cu fire de paie în păr.

Îşi recăpătă calmul în timp ce părăsea salonul şi îşi îndreptă paşii spre una din camerele mai liniştite. Toate erau ocupate, aglomerate chiar, cu oameni ce vorbeau, râdeau şi discutau despre ea. Coborând scările, simţi durerea zvâcnindu-i în tâmple. Va bea o bere în bucătărie şi va avea câteva momente de linişte, decise ea.

Intră hotărâtă în bucătărie şi se opri brusc, zărind un bărbat corpolent care pufăia dintr-o ţigară de foi şi bea bere.

— Prins asupra faptului, spuse acesta şi-i zâmbi ruşinat.

— Atunci, suntem doi. Şi eu am coborât să beau o bere în linişte.

— Permiteţi-mi să vă aduc una. Galant, îşi urni corpolenţa din fotoliu şi scoase o bere pentru ea. Sper că nu mă rogi să sting ţigara, nu-i aşa?

Rugămintea din vocea lui o făcu să râdă.

— Deloc. Tatăl meu obişnuia să fumeze pipă şi folosea cel mai nesuferit tutun din lume. Dumnezeu să-l odihnească! Dar îmi plăcea!

— Iată o fată adorabilă. Îi aduse berea şi un pahar. Urăsc toate petrecerile astea. Soţia mea mă cară peste tot.

— Şi eu le urăsc.

— Totuşi, o treabă destul de bună, presupun. Îmi plac toate aceste culori şi forme. Nu că aş şti ceva despre această artă. Nevastă-mea este expertul. Dar îmi place cum arată şi cred că ar trebui să fie suficient.

— Şi eu cred.

— Toată lumea încearcă să explice arta la aceste

vernisaje. Ce a avut artistul în minte, ce a simţit, chestii de felul ăsta. Simbolism. Pronunţă cuvântul, exagerându-i silabele, cu o mimică atât de nostimă, ca şi când ar fi fost un fel de mâncare pe care nu era pregătit s-o guste. Nu înţeleg niciodată despre ce naiba vorbesc.

Maggie decise că bărbatul era uşor cherchelit şi că îl plăcea foarte mult.

— Nici ei de altfel.

— Asta e! Ridică paharul şi bău cu convingere. Nici ei de altfel. Doar fanfaronadă. Dar dacă i-aş spune asta lui Anne, ştii, Anne e nevastă-mea, mi-ar arunca una din privirile ei speciale.

Îşi îngustă ochii, se încruntă şi privi dispreţuitor. Maggie izbucni în râs.

— Oricum, cui îi pasă de ce spun ei? Maggie îşi propti un cot pe masă şi îşi sprijini bărbia în pumn. Nu depinde viaţa nimănui de asta. Cu excepţia vieţii mele, îi trecu prin cap, dar alungă rapid gândul. Nu credeţi că serate ca acestea sunt doar prilejuri ca oamenii să se îmbrace elegant şi să-şi dea importanţă?

— Sunt absolut de acord. Atât de complet era acordul lui, încât îşi ciocni paharul de al ei. În ce mă priveşte, ştii ce mi-aş fi dorit să fac în seara asta?

— Ce?

— Să stau în fotoliu, cu picioarele cocoţate pe perne, cu un pahar cu whisky în mână şi să mă uit la televizor. Suspină plin de regrete. Dar nu puteam s-o dezamăgesc pe Anne sau pe Rogan, aşa că...

— Îl cunoaşteţi pe Rogan, deci?

— Ca pe propriul meu fiu. A devenit un bărbat minunat. Nu avea nici douăzeci de ani când l-am întâlnit prima dată. Tatăl lui şi cu mine făceam afaceri împreună, iar băiatul era nerăbdător să participe şi el. Cu un gest larg cuprinse toată galeria. Are o minte brici, mai adăugă.

— Şi cu ce afaceri vă ocupaţi?

— Bancare.

— Vă rog să mă scuzaţi. O voce feminină îi întrerupse, îşi ridică privirile şi o zări pe Patricia în cadrul uşii.

— Ah, iat-o şi pe iubirea mea.

În timp ce Maggie continuă să se holbeze la uşă, bărbatul se ridică de pe scaun şi o îmbrăţişă pe Patricia mai s-o sufoce. Reacţia Patriciei n-a fost nici de respingere nici de dezgust, doar un râs spontan şi melodios.

— Tăticule, mă rupi în două.

Tăticule? se trezi Magie. Tatăl Patriciei Hennessy? Soţul Annei? Bărbatul ăsta încântător era căsătorit cu sloiul ăla

de femeie? Această căsătorie nu făcea decât să probeze că vorbele *până când moartea ne va despărţi* erau cele mai absurde silabe pe care fiinţele umane erau forţate să le rostească.

— Să ţi-o prezint pe fiica mea. Cu vădită mândrie

Dennis o răsuci pe Patricia. O frumuseţe Patricia mea, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Maggie se ridică în picioare zâmbind reţinut. E o plăcere să te revăd.

— Şi pentru mine. Felicitări pentru succesul extraordinar obţinut de expoziţia ta.

— Expoziţia ta? repetă Dennis fără expresie.

— N-am reuşit să ne prezentăm unul altuia. Râzând din toată inima, Maggie se îndreptă spre Dennis cu mâna întinsă. Sunt Maggie Concannon, domnule Connelly.

— Oh! exclamă Dennis şi nu mai spuse nimic pe moment, muncindu-şi creierul să-şi amintească dacă spusese ceva insultător. A fost o plăcere, reuşi să spună simţindu-şi mintea blocată.

— Într-adevăr o plăcere, sincer. Mulţumesc pentru cele mai frumoase zece minute pe care le-am avut de când am intrat pe uşa acestei clădiri.

Dennis zâmbi. Femeia asta părea absolut sinceră şi

normală pentru un artist.

— Şi sincer, îmi plac culorile şi formele, adăugă, sperând să i se ierte stângăcia.

— Şi acesta este cel mai frumos compliment ce mi s-a făcut în această seară.

— Tăticule, te caută mama. *Patricia scutură* câteva fire de tutun de pe reverul tatălui ei. Gestul, pe care şi ea îl făcuse de nenumărate ori cu tatăl ei, îi strânse dureros inima lui Maggie.

— Atunci e mai bine s-o lăsăm să mă găsească. Privi înapoi la Maggie şi când ea îi zâmbi, zâmbi şi el. Sper din tot sufletul să ne mai întâlnim, domnişoară Concannon.

— Şi eu.

— Nu vii cu noi? întrebă Patricia.

— Nu, mai rămân puţin, răspunse Maggie, nedorind s-o reîntâlnească pe mama Patriciei.

Privirea strălucitoare se stinse imediat ce paşii lor se îndepărtară. Stătea pe scaun, singură, în bucătăria scăldată în lumină. Era atâta linişte, încât începu să creadă că în toată clădirea nu se mai afla nimeni în afară de ea.

Dorea să creadă că este singură. Mai mult, dorea să creadă că tristeţea subită ce o cuprinsese se datora nu mai faptului că îi era dor de dealurile şi câmpiile verzi de

acasă, de orele nesfârşite de singurătate în *care doar* zgomotul cuptorului şi propria ei imaginaţie îi erau tovarăşi.

Dar nu era numai atât. În această seară, cea mai frumoasă din toată viaţa ei, nu avea pe nimeni lângă ea. Niciunul din oamenii aceia strălucitori de la etaj n-o cunoştea, n-o înţelegea şi nimănui nu-i păsa de ea. Nu exista nimeni la etaj s-o aştepte pe Maggie Concannon.

Mă am pe mine, gândi, şi se ridică de pe scaun. Adică tot de ce are nevoie un om. Munca ei fusese bine primită. Nu era prea dificil să-ţi dai seama de adevăr printre toate acele fraze fanteziste şi pompoase. Oamenilor din lumea lui Rogan le plăcuse ceea ce făcuse ea şi era doar primul pas.

Mi-am găsit drumul, îşi spuse, ieşind din bucătărie. Făcuse primul pas pe cărarea ce ducea spre glorie şi bogăţie, cărare care îi ocolise pe cei din familia Concannon în ultimele două generaţii. Şi va face totul singură.

Lumina şi muzica se rostogoleau în valuri de la etaj. Zăbovi o clipă la piciorul scării cu mâna pe balustradă şi piciorul pe prima treaptă. Apoi, cu o mişcare bruscă se întoarse şi ieşi grăbită în noaptea de afară.

Când pendula bătu ora unu, Rogan îşi smulse cravata

elegantă şi înjură. Femeia asta, îşi spunea în timp ce măsura în lung şi în lat holul spaţios, merita să fie strânsă de gât, nici mai mult nici mai puţin. Dispăruse ca un fum în mijlocul unei petreceri strălucitoare, organizată în folosul ei. Lăsându-l, la acest gând sângele începu iar să-i fiarbă, să inventeze tot felul de scuze prosteşti.

Ar fi trebuit să ştie că o femeie cu temperamentul ei nu putea să se comporte rezonabil. Trebuia să se fi gândit mai bine înainte de a-i da un loc atât de important în propriile lui ambiţii, în speranţele de viitor ale afacerilor lui.

Cum naiba a putut să spere că va putea înfiinţa o galerie de artă irlandeză când primul artist irlandez selectat, şlefuit şi prezentat de el, dispare în chiar ziua vernisajului, ca un copil iresponsabil?

Iar acum, trecuse de miezul nopţii şi nu dăduse niciun semn de viaţă. Succesul strălucit al expoziţiei şi propria lui satisfacţie pentru lucrul bine făcut se acoperiseră de nori precum cerul din preţiosul ei ţinut natal. Nu putea face nimic decât să aştepte.

Şi să se îngrijoreze.

Ea nu cunoştea Dublin-ul. Pentru o femeie cu frumuseţea şi cu farmecul ei, dar singură, existau încă în

oraş zone periculoase. Mai exista întotdeauna şi posibilitatea unui accident. Gândul acesta îi provocă dureri în ceafă.

Se îndrepta deja cu paşi mari spre telefon pentru a suna la spitale, când auzi uşa de la intrare deschizându-se. Se întoarse şi se îndreptă spre hol.

Ea era, întreagă, şi după câte îşi putea da seama în lumina orbitoare a candelabrului, nu era rănită. Imagini de coşmar, în care o vedea asasinată, îi trecură prin capul care-l durea.

— Pentru Dumnezeu, unde ai fost?

Maggie sperase ca el să fi plecat la vreun club select unde să ciocnească câteva pahare cu prietenii.

Dar pentru că nu se întâmplase aşa, îi zâmbi şi înălţă din umeri.

— Oh, pe afară, prin împrejurimi. Dublinul tău este un oraş frumos în timpul nopţii.

O privea cu pumnii strânşi, aproape gata s-o lovească.

— Vrei să spui că te-ai plimbat prin oraş până la unu noaptea?

— Aşa de târziu este? înseamnă că m-am rătăcit. Atunci, nu-mi rămâne decât să-ţi spun noapte bună.

— Nu, n-o s-o faci. Înaintă cu un pas spre ea. Dar trebuie

să faci altceva: să-mi dai o explicaţie pentru comportarea ta.

— Comportarea mea este un lucru pe care nu trebuie să-l explic nimănui, dar dacă ai fi mai explicit, s-ar putea să fac o excepţie.

— În seara aceasta au fost aici aproape două sute de oameni, strânşi numai pentru folosul tău. Şi te-ai purtat cu ei incredibil de grosolan.

— Dar nu-i deloc aşa. Mult mai obosită decât voia să admită, trecu pe lângă el în salon, îşi scoase pantofii incomozi cu tocuri înalte şi îşi propti picioarele obosite pe unul din scaunele alăturate. Adevărul este că am fost atât de incredibil de politicoasă, încât mi s-au strepezit dinţii. Şi pentru numele lui Dumnezeu, sper că nu voi mai fi obligată să-i zâmbesc nici unui muritor cel puţin o lună de-acum încolo. Nu mi-ar strica puţin din coniacul tău faimos, Rogan. E cam frig afară noaptea.

Abia acum observă Rogan că ea nu purta nimic peste rochia neagră.

— Unde naiba îţi este mantoul?

— N-am aşa ceva. Va trebui să-ţi notezi în carneţel: să-i achiziţionăm lui Maggie un mantou de seară adecvat, zise ea, întinzând mâna după paharul cu coniac.

— La dracu’, ai mâinile îngheţate. Eşti inconştientă?

— Se vor încălzi imediat. Maggie ridică mirată din sprâncene când îl văzu aplecându-se să aprindă focul în şemineu. Cum se poate, unde-s servitorii?

— Taci din gură. Singurul lucru pe care nu ţi-l voi tolera în noaptea asta este sarcasmul. A ieşit cum am plănuit şi am luat totul.

Flăcările prindeau viaţă datorită lemnelor uscate, în lumina lor, Maggie îi văzu faţa crispată de supărare, întotdeauna considerase că cel mai bun mijloc de a trata cu un bărbat furios era contraatacul.

— Nu ţi-am dat nimic de luat. Sorbi coniac şi ar fi binecuvântat căldura plăcută pe care i-o producea licoarea aurie, dacă nu ar fi fost privirile furioase pe care şi le aruncau unul altuia. Am venit la expoziţia ta, nu-i aşa? într-o rochie convenabilă, cu cel mai amabil şi mai prostesc zâmbet lipit pe faţă.

— A fost expoziţia ta, i-o întoarse el, scurt. Eşti cea mai nerecunoscătoare, cea mai egoistă şi mai nepoliticoasă creatură.

Oricât de obosită se simţea, nu-i putea permite să vorbească astfel. Se ridică în picioare şi îl înfruntă.

— Nu te contrazic. Sunt exact cum spui şi am fost asta

toată viaţa. Din fericire pentru amândoi, ai de-a face numai cu munca mea.

— Ai măcar idee cât timp, cât efort şi câtă cheltuială a însemnat această expoziţie?

— Ăsta-i domeniul tău. Vocea îi era la fel de rigidă ca şi spatele. M-ai atenţionat de la bun început. Şi am fost acolo, am stat mai mult de două ore, frecându-mă de străinii aceia.

— Mai bine ai învăţa că un patron nu este niciodată un străin şi că grosolănia nu este niciodată atrăgătoare.

Tonul lui liniştit şi controlat pătrunse ca o sabie prin armura ei de apărare.

— N-am promis niciodată să stau toată seara. Am simţit nevoia să fiu singură. Atâta tot.

— Şi că colinzi străzile noaptea? Răspund de tine cât timp te afli aici, Maggie. Pentru numele lui Dumnezeu, eram pe punctul să sun la poliţie.

— Nu eşti răspunzător pentru mine, nimeni nu e, doar eu. Dar în ochii lui putea citi acum nu numai supărare dar şi îngrijorare sinceră. Dacă ţi-am produs neplăceri, îmi cer scuze. Pur şi simplu am ieşit să mă plimb.

— Ai plecat să te plimbi şi ţi-ai lăsat prima ta expoziţie importantă fără să spui un cuvânt?

— Da. A trebuit să ies! Nu mai puteam respira. Nu mai puteam suporta. Toţi oamenii aceia privindu-mă, privindu-mi opera, şi muzica, şi luminile. Totul atât de frumos, atât de perfect. N-am crezut că mă pot speria în aşa hal. Şi cred că a început din prima zi când mi-ai arătat salonul şi piesele mele puse în valoare ca într-o feerie.

— Ai fost înspăimântată?

— Da, da, dracu' să te ia. Eşti fericit să auzi asta? Am fost îngrozită când ai deschis uşa şi am privit înăuntru şi am văzut ce ai făcut. Abia am putut vorbi. Asta mi-ai făcut, spuse furioasă. Ai deschis cutia Pandorei şi ai descătuşat toate speranţele, temerile şi dorinţele mele. Tu nu poţi şti cum este să ai dorinţe, unele chiar teribile, de care să nu fi avut habar.

Acum, Rogan o studia: fildeş şi flacără într-o rochie neagră şi strâmtă.

— Oh, dar pot, spuse liniştit. Sigur că pot. Trebuia să-mi fi spus, Maggie. Vocea îi era caldă acum şi făcu un pas spre ea.

Maggie îşi ridică braţele să-l oprească.

— Nu, nu mă atinge. N-aş suporta gentileţea ta, tocmai acum. Mai ales când ştiu că nu o merit. Am greşit şi am plecat în felul acesta. A fost un gest egoist şi

nerecunoscător din partea mea. Lăsă braţele să-i cadă neajutorate. Iar acolo sus, la etaj, nu era nimeni căruia să-i pese de mine. Nimeni. Şi asta mi-a sfâşiat inima.

Deodată arăta atât de delicată şi de vulnerabilă, încât făcu ceea ce îi ceruse şi n-o atinse. Îi era teamă că dacă ar fi făcut-o, l-ar fi plesnit.

— Dacă mi-ai fi spus cât de important era pentru tine, ţi-aş fi adus familia aici, Maggie.

— N-ai fi avut succes cu Brianna. Cât despre tata, Dumnezeu ştie că nu-l poţi învia. Vocea i se frânse, trădând-o. Cu un sunet gâtuit îşi apăsă mâna pe gură. Cred că sunt prea obosită. Se strădui să-şi controleze vocea. Sunt prea încordată din cauza prea multor emoţii. Îţi datorez scuze pentru că am fugit aşa cum am fugit şi toată recunoştinţa pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Rogan ar fi preferat furia sau lacrimile ei decât această politeţe deconcertantă. Nu-i rămânea decât să se poarte la fel.

— Lucrul cel mai important este că expoziţia a fost un succes.

— Da. Ochii ei scânteiară în lumina focului. Acesta este cel mai important lucru. Acum te rog să mă scuzi dar vreau să mă culc.

— Bineînţeles, Maggie. Încă ceva.

Ea se întoarse. Rogan stătea în faţa focului, flăcările dansând aurii în spatele lui.

— Da?

— Acolo sus, la etaj, eram eu şi îmi păsa teribil de tine. Poate că data viitoare o să-ţi aminteşti şi o să fii mulţumită.

Maggie nu răspunse şi Rogan auzi doar foşnetul rochiei când ea traversă holul şi urcă scara, apoi zgomotul uşii de la dormitor, închizându-se.

Rămase mult timp privind focul din vatră. O jerbă de scântei ţâşni din buşteanul crăpat de căldură, iar fumul pufni din cauza vântului. Scânteile plouau pe paravanul de protecţie, se împrăştiau pe dale şi se stingeau. Şi realiză că Maggie era la fel de capricioasă în comportare şi la fel de strălucitoare ca focul. La fel de periculoasă şi de elementară.

Iar el era îndrăgostit de ea cu disperare.

CAPITOLUL 10

— Cum adică a plecat? Rogan se ridică de la birou şi îl fulgeră cu o privire furioasă pe Joseph. Bineînţeles că n-a plecat.

— Ba a plecat. Acum o oră a trecut pe la galerie să ne spună la revedere. Scotocindu-se prin buzunare, Joseph scoase la iveală un plic. Şi m-a rugat să-ţi dau asta.

Rogan luă plicul şi-l aruncă pe birou.

— Vrei să spui că s-a întors la Clare? A doua zi după vernisajul propriei expoziţii?

— Da, şi chiar în mare grabă. Nici n-am avut timp să-i arăt comentariile din reviste. Joseph începu să-şi răsucească inelul de aur din ureche. Îşi rezervase deja loc pentru zborul spre Shannon. Mi-a spus că are numai câteva clipe să ne spună la revedere şi Dumnezeu să ne binecuvânteze, mi-a dat plicul pentru tine, m-a sărutat şi a dispărut. Zâmbi. Semăna cu un mic uragan. Ridică din umeri. Îmi pare rău, Rogan, dacă aş fi ştiut că vrei să rămână, aş fi încercat s-o reţin. Nu cred că aş fi avut succes, dar aş fi încercat.

— N-are nicio importanţă. Se lăsă cu grijă pe scaun. Cum părea?

— Nerăbdătoare, grăbită, distrată. Aproape ca întotdeauna. Tot ce mi-a spus a fost că dorea să se întoarcă acasă, la munca ei. N-am fost sigur că ştiai de hotărârea ei, aşa că m-am gândit să trec pe aici şi să-ţi spun personal. Am întâlnire cu generalul Fitzsimmons şi era în drumul meu.

— Mulţumesc. Voi sta la galerie până la ora patru. Transmite salutările mele generalului.

— Să nu uit, generalul a mai adăugat cinci mii de lire pentru *Abandon.*

— Nu e de vânzare.

După ce Joseph închise uşa în urma lui, Rogan luă plicul. Îşi abandonă lucrul şi deschise plicul, folosindu-se de cuţitul cu mâner de abanos. Recunoscu imediat scrisul frumos şi grăbit al lui Maggie şi propria lui hârtie de scris de culoarea untului.

Dragă Rogan.

Cred că vei fi foarte supărat că am plecat aşa de brusc, dar n-am putut face altfel. Am nevoie să fiu acasă, înapoi la lucru, şi nu am de gând să mă scuz pentru asta. Îţi mulţumesc încă o dată. Sunt sigură că vei încerca să-mi

telefonezi, aşa că vreau să te previn că n-o să răspund, cel puţin pentru un timp.

Te rog să transmiţi urările mele de bine bunicii tale.

Şi nu mă deranjează dacă te vei gândi din când în când la mine.

Maggie.

P.S. Şi încă un lucru. S-ar putea să te amuze să afli că duc cu mine acasă şase din reţetele lui Julien, acesta este numele bucătarului tău, în cazul în care nu-l ştii. Julien crede că sunt încântătoare.

Rogan citi scrisoarea încă o dată, înainte de a o pune deoparte. E mai bine aşa, îşi spuse. Amândoi vor fi mai fericiţi şi mai productivi având întreaga Irlandă între ei. El, sigur va fi. E foarte greu să fii productiv în preajma unei femei de care eşti îndrăgostit până peste cap şi care te frustrează în toate modurile posibile.

Şi cu puţin noroc, aceste sentimente care crescuseră în sufletul lui se vor estompa cu timpul şi datorită distanţei.

Deci... împături scrisoarea şi o puse în sertar. Era bucuros că plecase, mulţumit că realizase primul pas din planurile lui privind cariera ei, fericit că Maggie îi dăduse din neatenţie, timpul necesar să-şi lămurească propriile emoţii confuze.

— La dracu’, murmură. Îi era deja dor de ea.

Cerul avea culoarea unui ou de prihor şi era la fel de limpede ca un izvor de munte. Aşezată pe parapetul scării ce ducea la uşa casei ei, cu coatele pe genunchi, Maggie era preocupată doar să respire aerul pur. Dincolo de gardul grădinii şi de aleile de fucsia în floare, putea vedea verdele plin de sevă al dealurilor şi al văii. Şi mai departe, într-o zi aşa de limpede şi strălucitoare, se zăreau munţii întunecaţi.

Privirea îi fu întunecată pentru o clipă de zborul unei coţofene care, ca o săgeată, trecu peste gardul viu şi se pierdu în masa de verdeaţă.

Una din vacile lui Murphy mugi şi o alta îi răspunse. Ecoul îi aduse zgomotul monoton al unui tractor, dar peste toate stăruia mugetul ca de valuri al cuptoarelor ei pe care le aprinsese imediat ce sosise.

Florile ei minunate străluceau în lumina soarelui, begoniile de un roşu aprins se amestecau cu lalelele târzii şi cu suliţele delicate ale nemţişorului de câmp. Putea să deosebească mirosul rozmarinului şi comlarului precum şi parfumul puternic al trandafirilor sălbatici ce se legănau ca nişte dansatori în briza uşoară şi dulce.

Clopoţeii de sticlă montaţi deasupra uşii cântau

melodios în bătaia vântului.

Dublinul, cu străzile lui aglomerate, părea foarte departe. Pe panglica şoselei din valea de dedesubt, văzu un camion roşu, mic şi strălucitor ca o jucărie, care cotea pe a alee şi îşi începea urcuşul spre o căsuţă.

Ajunsese acasă exact la ora ceaiului, îşi spuse, şi privi în jur mulţumită.

Mai întâi auzi câinele, lătratul lui gros şi gutural, apoi foşnetul din tufişuri a anunţat-o că păsările zburaseră speriate. Vocea surorii ei pluti prin aer, amuzată şi indulgentă.

— Lasă păsărelele în pace, Con, teroristule!

Câinele lătră din nou şi, câteva clipe mai târziu, sărea pe poarta grădinii. Dădu precaut din coadă când o zări pe Maggie.

— Dă-te jos de-acolo, îi porunci Brianna. Vrei ca Maggie când s-o întoarce să găsească poarta dărîmată şi...? Ah! Se opri, lăsându-şi o mână pe capul masiv al câinelui-lup când îşi văzu sora. N-am ştiut că te-ai întors. Şi faţa i se lumină de zâmbet în timp ce intra pe poartă.

— Abia am sosit. În următoarele clipe, Maggie a trebuit să primească manifestările de bucurie ale lui Concoban până când comanda severă a Briannei l-a făcut să se

aşeze. S-a întins lângă Maggie, cu labele din faţă pe picioarele ei, ca şi când ar fi vrut să se asigure că nu va pleca din nou.

— Am avut puţin timp liber, începu Brianna şi m-am gândit să-ţi îngrijesc grădina.

— Mi se pare minunată aşa cum este.

— Întotdeauna ai spus aşa. Ţi-am adus puţină pâine. Am copt-o azi-dimineaţă. Voiam s-o pun în congelatorul tău. Simţindu-se stânjenită, Brianna îi întinse coşul. Ceva nu era în regulă, se gândi ea.

Ceva ce se ascundea în spatele privirii calme şi reci a surorii ei. Cum a fost la Dublin?

— Aglomerat. Maggie puse coşul lângă ea pe parapet. Mirosul care venea din coş era aşa de ademenitor, încât dădu şerveţelul la o parte şi rupse o bucată de pâine rumenită. O împărţi în două şi o parte o aruncă lupului. Concoban o prinse din zbor, o înghiţi întreagă şi îşi dezveli colţii într-un rânjet de satisfacţie. Eşti o fiară pofticioasă şi lacomă, nu-i aşa? îi mai aruncă o bucăţică, înainte de a se ridica. Am ceva pentru tine, Brianna.

Maggie intră în casă, lăsând-o pe Brianna pe alee. Când se întoarse, îi înmână Briannei o cutie şi un plic.

— Nu trebuia să-mi cumperi nimic, începu Brianna, dar

se opri. Se simţea vinovată şi pe drept cuvânt. Odată acceptată această vinovăţie, deschise cutia. Oh, Maggie, dar e o minunăţie. Cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată. Ridică broşa în soare, privind-o cum străluceşte. Nu trebuia să-ţi cheltuieşti banii.

— Sunt banii mei şi fac ce cred eu de cuviinţă cu ei, spuse Maggie scurt. Şi sper că o s-o porţi la altceva decât la şorţul de bucătărie.

— Dar nu port şorţul mereu, spuse Brianna liniştit. Puse broşa cu grijă în cutie şi cutia în buzunar. Mulţumesc, Maggie, aş vrea...

— Dar nu te-ai uitat în plic. Maggie ştia ce ar fi vrut sora ei, dar nu voia să audă părerea de rău a Briannei că nu a fost la Dublin alături de ea. Nu mai avea nicio importanţă acum.

Brianna îşi studie sora şi nevăzând vreun semn de blândeţe pe faţa ei, spuse:

— Atunci, e-n regulă. Deschise plicul şi scoase o foaie de hârtie. Oh, Doamne! Oricât de frumoasă şi strălucitoare era broşa, nu se compara cu asta. Amândouă ştiau. Reţete. Şi aşa de multe. Sufleuri şi prăjituri şi, ah, uită-te la puiul ăsta. Trebuie să fie minunat.

— Este. L-am gustat eu însămi. Maggie clătină din cap la

reacţia Briannei, aproape oftând. Şi supa este grozavă, mi s-a spus că toată şmecheria constă în plantele adăugate.

— De unde ai făcut rost de ele? Brianna îşi muşcă buza de jos, studiind paginile din mâna ei ca şi când ar fi conţinut toate comorile umanităţii.

— De la bucătarul lui Rogan. E francez, ştii?

— Reţete de la un maestru francez, repetă Brianna cu respect.

— I-am promis că o să-i trimit câteva din reţetele tale, la schimb.

— Ale mele? tresări Brianna, ca trezită din vis. De ce? Nu-l pot interesa reţetele mele.

— Ba pot şi îl interesează, i-am ridicat în slăvi plăcinta ta cu icre de peşte şi ghiveciul cu carne, tipic irlandez, i-am dat cuvântul că o să-i trimit reţetele.

— Bineînţeles că aşa o să facem, dar nu mi-am imaginat, mulţumesc Maggie. E un cadou minunat. Brianna făcu un pas s-o îmbrăţişeze, apoi se opri, văzând răceala din atitudinea lui Maggie. Nu vrei să-mi povesteşti cum a fost? Am tot încercat să-mi imaginez, dar n-am reuşit.

— A mers destul de bine. O mulţime de oameni au fost prezenţi. Se pare că Rogan se pricepe să le stârnească

interesul. Era şi o orchestră şi chelneri în costume albe servind cupe de şampanie şi platouri de argint cu aperitive.

— Trebuie să fi fost foarte frumos. Sunt atât de mândră de tine!

Ochii lui Maggie îngheţară.

— Oare?

— Ştii bine că sunt.

— Ceea ce ştiu foarte bine este că am avut nevoie de tine acolo. La naiba, Brie, am avut nevoie de tine acolo.

Con latră la strigătul lui Maggie şi privi nedumerit de la una la alta.

— Aş fi fost acolo dacă aş fi putut.

— Nimeni nu te-a oprit, decât ea. Tot ce ţi-am cerut a fost o noapte din viaţa ta. Una singură. N-am avut pe nimeni acolo, nici familie, nici prieteni, pe nimeni care să mă iubească sau să-i pese de mine. Pentru că ai ales-o pe ea, ca întotdeauna; ea contează, mai mult decât mine, decât tata, chiar decât tine însăţi.

— Nu s-a pus problema de a alege.

— Totdeauna se pune problema de a alege, spuse Maggie rece. Ai lăsat-o să-ţi ucidă sufletul Brianna, aşa cum l-a ucis şi pe al tatii.

— Asta e cruzime, Maggie.

— Da, este. Ea va fi prima care să-ţi spună cât sunt de crudă. Crudă, marcată de păcat şi condamnată pentru iad. Ei bine, mă bucur că sunt rea. Am ales mai bine iadul decât să-mi pun cenuşă pe cap şi să sufăr în tăcere pentru răi aşa cum faci tu. Maggie se întoarse şi puse mâna rigidă pe clanţa uşii. Oricum, am petrecut această noapte importantă din viaţa mea fără tine sau altcineva şi a mers destul de bine. Cred că or să vândă unele din piesele mele. În câteva săptămâni o să-ţi pot da bani.

— Nu vreau să te jignesc, Maggie. Propria mândrie a Briannei se resimţi în tonul rece al vocii. Nu-mi pasă de bani.

— Mie da, spuse Maggie şi trânti uşa.

În următoarele trei zile n-a deranjat-o nimeni. Telefonul n-a sunat. Nimeni n-a bătut la uşa ei. Şi chiar dacă ar fi căutat-o cineva, n-ar fi răspuns. Îşi petrecuse aproape fiecare minut în atelierul de sticlărie, şlefuind, perfecţionând, turnând în sticlă imaginile pe care le avea în minte sau pe care le schiţase pe hârtie.

În ciuda pretenţiilor lui Rogan cu privire la utilitatea acestor schiţe, Maggie le prinsese cu cârlige pe sârmă sau cu magneţi pe perete, astfel încât acest colţ al studioului

începuse să semene cu camera obscură a unui fotograf, în care fotografiile aşteptau să se usuce.

Se arsese de două ori din cauza grabei, o dată suficient de rău ca s-o facă să se oprească şi să-şi acorde primul ajutor. Acum, aşezată pe scaun, dădea formă cu grijă şi meticulozitate, a ceea ce în viziunea ei ar fi trebuit să fie platoşa unui indian apaş.

Era o muncă grea, din care curgea multă sudoare şi care cerea o exactitate deplină. Întrepătrunderea de culori şi forme, conform ideii pe care o avea în minte necesita multă migală şi sute de drumuri înapoi la suflător.

Dar când era vorba de munca ei, Maggie avea multă răbdare. Flăcări albe şi fierbinţi se prelingeau prin uşile deschise ale cuptorului, aruncând valuri de căldură. Ventilatorul obosit, ce murmura ca un motoraş, reuşea să menţină fumul, ce învelea sticla ca o manta, de o nuanţă irizată, protejându-i astfel plămânii.

Timp de două zile lucrase cu chimicale, amestecând şi experimentând ca un cercetător nebun până când obţinuse culoarea perfectă. Folosise cupru pentru turcoazul intens, fierul pentru auriul strălucitor, manganul pentru albastrul imperial. Roşul, purpuriul pe care şi-l dorise, îi dăduse cel mai mult de furcă, aşa cum îi dă

oricărui artist în sticlă. Tocmai la asta lucra acum, încercând să introducă placa purpurie între două straturi de sticlă transparentă. Folosise din nou cuprul, adăugând agenţi reducători în topitură pentru a asigura puritatea culorii. Deşi otrăvitoare şi potenţial periculoasă chiar în condiţii controlate, alesese cianura de sodiu.

Chiar şi în acest fel fuseseră necesare măsuri speciale de protecţie pentru a împiedica roşul să se închidă la culoare.

Prima parte a noii secţiuni fusese suflată, rotită şi scoasă cu grijă de pe axul de fier. Folosindu-se de nişte beţe lungi, extrase sticla topită şi multicoloră şi îi dădu o formă de egretă diafană.

În timp ce lucra la cea de a doua egretă, respectând procedeul, transpiraţia i se scurgea în baticul colorat cu care îşi legase fruntea.

Iar şi iar, se ducea la suflător nu numai pentru a menţine sticla fierbinte, dar şi pentru a preveni apariţia tensiunilor termice care *ar* fi putut duce atât la plesnirea piesei cât şi a inimii artistului.

Pentru a-şi feri mâinile de arsuri, picura apă peste ţeavă. Numai vârful trebuia menţinut fierbinte.

Voia ca peretele platoşei să fie suficient de subţire

pentru ca lumina să se reflecte prin el. Acest lucru necesită alte drumuri de du-te-vino pentru a-l încălzi, urmate de o muncă plină de răbdare şi exactitate cu diverse instrumente pentru a-l netezi şi a-l bomba uşor, aşa cum îşi dorea.

După multe ore de muncă continuă şi istovitoare, duse piesa în cuptorul de călire şi închise suflătorul. Abia după ce fixă temperatura şi timpul, simţi crampele din mâini, nodurile dureroase din umeri şi ceafă.

Şi golul din stomac.

Nu voi mânca singură acasă, se hotărî. Seara aceasta se cere sărbătorită cu o friptură şi o cană cu bere într-un local.

Maggie nu se întrebă de ce tânjise după singurătate şi îşi dorea acum o companie. Era acasă de trei zile şi nu vorbise cu nimeni în afară de Brianna. Şi atunci, doar câteva cuvinte şi acelea arţăgoase.

Acum îi părea rău că se purtase aşa şi că nu încercase să înţeleagă şi poziţia Briannei. Sora ei fusese întotdeauna la mijloc, cel de al doilea copil, nedorit, într-o căsnicie pe ducă. În loc să se repeadă la sora ei aşa cum o făcuse, mai bine ar fi preluat ceva din grija acesteia pentru mama lor. Şi ar fi putut să-i spună Briannei ce aflase de la Christine

Sweeney. Ar fi fost interesant să vadă reacţia Briannei când i-ar fi povestit despre trecutul mamei lor.

Dar toate acestea puteau să aştepte. Tot ce îşi dorea acum era o oră cu oameni pe care-i cunoştea, cu o mâncare caldă şi o bere rece în faţă. Numai aşa putea să uite orele istovitoare de muncă şi faptul că, totuşi, aştepta un telefon de la Rogan.

Pentru că seara era caldă şi dorea să-şi dezmorţească muşchii, încălecă pe bicicletă şi se îndreptă spre satul aflat la trei mile depărtare.

Începuseră zilele lungi de vară. Soarele strălucitor şi căldura plăcută îi ţinea pe fermieri pe câmp mult timp după masa de seară. Drumul îngust şi şerpuitor era flancat pe ambele părţi de garduri vii înalte, care îi dădeau impresia că trecea printr-un tunel frumos mirositor. Trecu pe lângă un automobil şi-i făcu semn cu mâna şoferului. Pedalând voinicește, mai mult din plăcere decât din grabă, Maggie ţâşni din tunelul de verdeaţă într-o vale a cărei frumuseţe pură îţi tăia respiraţia.

Soarele stătea atârnat de acoperişul de tablă al hambarului de fân şi îi cădea drept în ochi, orbind-o. Drumul devenise mai neted, dar rămânea la fel de îngust, îşi încetini ritmul pentru a se bucura de briza serii şi de

ultimele raze ale soarelui.

Aerul mirosea a caprifoi, a fân şi a iarbă proaspăt cosită. Irascibilitatea şi neastâmpărul care o stăpâniseră de când se întorsese, începeau să se molcomească.

Trecu pe lângă *căsuţele, cu rufe* întinse la uscat pe frânghie şi copii jucându-se în curte, pe lângă ruine de castele încă maiestuoase, cu pietrele lor cenuşii şi fantomele strămoşilor, o mărturie al unui mod de viaţă care încă mai stăruia. Luă o curbă, privi strălucirea râului care curgea prin iarba înaltă şi o coti spre sat.

Casele erau acum mai multe şi aşezate una lângă alta. Unele din noile construcţii primiră privirea ei dezaprobatoare. Erau în stil de bloc, urâte pentru ochiul ei de artist şi, de obicei, de o culoare murdară. Doar grădinile, îngrijite şi viu colorate, le salvau de urâţenie.

Ultima curbă lungă o aduse chiar în centrul satului. Trecu pe lângă măcelărie, farmacie, pe lângă magazinul alimentar al lui O'Ryan şi pe lângă hotelul îngrijit care aparţinuse cândva bunicului ei.

Maggie se opri pentru o clipă să studieze clădirea, încercând să şi-o imagineze pe maică-sa, ca domnişoară, locuind acolo. O domnişoară frumoasă, după spusele lui Christine Sweeney, cu o voce de înger.

Dacă era adevărat, de ce în casa lor fusese aşa de puţină muzică? Şi de ce, se întrebă Maggie, nu se făcuse niciodată nici cea mai mică aluzie la talentul lui Maeve?

Va trebui să întrebe, hotărî Maggie. Şi probabil, că nu exista un loc mai bun pentru a afla răspunsuri decât la cârciuma lui O'Malley.

În timp ce îşi împingea bicicleta de ghidon, Maggie observă o familie de turişti care trăgea cadru după cadru pe o cameră video, arătând foarte încântaţi de ei înşişi că reuşiseră să imprime pe casetă imaginea unui sat irlandez pitoresc.

Femeia mânuia camera micuţă şi sofisticată, râzând, în timp ce o îndrepta spre soţul ei şi spre cei doi copii. Maggie ar fi trebuit să treacă prin cadru, când femeia ridică mâna şi o flutură.

— Bună *seara, domnişoară.*

— Bună să vă fie inima.

O notă bună pentru Maggie care nici măcar nu tresări când o auzi pe femeie şoptindu-i soţului:

— Nu-i aşa că are un accent încântător? întreab-o despre mâncare, John. Vreau neapărat s-o înregistrez mai mult.

— Ah... scuzaţi-mă.

Turismul nu putea face niciun rău satului, decise Maggie şi se întoarse spre ei făcându-le jocul.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Dacă nu vă deranjează. Căutăm un local unde să putem mânca. Ne puteţi recomanda unul?

— Bineînţeles că da. Şi pentru *că* ei păreau sincer încântaţi de ea, Maggie îngroşă accentul vestic din vorbirea ei. Ei bine, dacă vreţi o cină extravagantă, cel mai bine ar fi să mergeţi pe drumul acesta un sfert de oră şi veţi avea o cină regească la *Castelul Dromoland.* Vă va uşura portofelul, dar papilele dumneavoastră gustative vor fi în al nouălea cer.

— Nu suntem îmbrăcaţi pentru un local elegant, replică femeia. De fapt, am vrea ceva simplu, chiar aici în sat.

— Dacă nu aveţi nimic împotriva mâncării de cârciumă, le făcu cu ochiul celor doi copii, care o priveau ca şi când ar fi coborât dintr-o farfurie zburătoare, atunci sunt sigură că localul lui O'Malley este cel mai indicat. Cartofii lui pai sunt la fel de buni ca oriunde.

— Asta înseamnă cartofi franţuzeşti, traduse femeia. Am sosit în dimineaţa aceasta din America, îi explică ea lui Maggie. Mi-e teamă că nu ştim prea multe despre obiceiurile locale. Copiii au voie în baruri, cârciumi?

— Aceasta este Irlanda, doamnă. Copiii sunt bineveniţi oriunde. Uitaţi, O'Malley e acolo. Le arătă clădirea joasă de culoare închisă. Şi eu merg tot acolo. Vor fi încântaţi să vă aibă la masă cu toată familia.

— Mulţumesc. Bărbatul îi zâmbi, copiii se zgâiră la ea, iar femeia trebui să-şi pună camera de luat vederi pe umăr. Vom încerca.

— Atunci poftă bună şi petrecere frumoasă în continuare. Maggie se întoarse şi se îndreptă spre O'Malley. Înăuntru era cam întuneric, plin de fum şi mirosea puternic a ceapă prăjită şi a bere.

— Ce mai faci, Tim? întrebă Maggie în timp ce se cocoţă pe scaunul de la bar.

— Ei poftim, cine ne onorează cu prezenţa! Tim îi zâmbi în timp ce umplea o halbă de bere. Dar tu ce mai faci, Maggie?

— Bine şi am o foame de lup. Schimbă câteva saluturi cu o pereche de la una din mese şi cu cei doi bărbaţi care beau bere la bar. Vrei să-mi prepari şi mie unul din sandvişurile tale cu cotlet, Tim, cu un munte de cartofi pai? între timp, dă-mi te rog, o halbă cu bere *Harp.*

Proprietarul răcni comanda lui Maggie peste umăr.

— Ia spune, cum a fost la Dublin? o întrebă în timp ce îi

aduse berea.

— Să vă povestesc. Îşi propti coatele pe tejghea şi începu să descrie totul pentru patronii barului. În timp ce vorbea, familia americană îşi făcu apariţia şi se instală la o masă.

— Şampanie şi ficat de gâscă, zici? Tim clătină din cap. Nu-i minunat? Şi toţi oamenii ăia veniţi să-ţi vadă sticla ta. Tatăl tău ar fi mândru de tine, fetiţo. Mândru ca un păun.

— Sper. Inspiră profund când Tim îi puse farfuria în faţă. Adevărul este însă că prefer sandvişul tău cu cotlet, decât tot ficatul lor de gâscă.

Tim râse din toată inima.

— Eşti cu adevărat fata noastră.

— Şi bunica tipului care mi-a aranjat expoziţia s-a întâmplat să fie o prietenă de-a bunicii, bunica O'Reilly.

— Nu se poate! Oftând, Tim îşi scărpină pieptul. Ca să vezi ce mică e lumea.

— Aşa este, remarcă Maggie în treacăt. Ea este din Galway şi se cunoştea cu bunica de când erau copile. Au corespondat mulţi ani după ce bunica s-a mutat aici, păstrând legătura, înţelegi?

— Grozav lucru. Un prieten vechi ţi-este cel mai bun prieten, cum zice proverbul.

— Bunica i-a scris despre hotel şi bineînţeles despre familie, i-a menţionat şi despre cât de frumos cânta mama.

— Oh, asta a fost cu mult timp în urmă. Forţându-se să-şi amintească, Tim se apucă să şteargă un pahar. Cu siguranţă înainte de a te fi născut tu. De fapt, acum dacă mă gândesc, mama ta a cântat chiar în acest local, o dată sau de două ori înainte de a renunţa.

— Aici? Ai auzit-o cântând aici?

— Bineînţeles. Maeve avea o voce aşa de dulce! A călătorit peste tot prin ţară. Aş spune chiar că timp de vreo zece ani abia am zărit-o pe aici. Apoi s-a întors pentru un timp. Mi se pare că doamna O'Reilley era bolnavă. Aşa că am rugat-o pe Maeve să cânte aici în câteva seri, deşi nu eram de talia unor oraşe ca Dublin sau Cork sau Donnegal, pe unde concertase.

— A dat concerte? Timp de zece ani?

— Ei bine, nu ştiu dacă a fost *chiar aşa de la* început. Din câte mi-amintesc, Maeve era tare nerăbdătoare să plece cât mai departe. Nu-i plăcea să facă paturile într-un hotel dintr-un sat ca al nostru, trebuie s-o spun. Îi făcu cu ochiul încercând să îndulcească asprimea vorbelor. Dar la vremea când s-a întors şi a cântat aici, reuşise destul de

bine. Apoi ea şi Tom... ei bine, din momentul în care Tom a intrat aici şi a auzit-o cântând, n-au mai avut ochi decât unul pentru altul.

— Şi după ce s-au căsătorit, spuse Maggie cu grijă, n-a mai cântat?

— Nu-ţi mai bate capul. N-ar fi trebuit să vorbim despre asta. Adevărul este că totul s-a întâmplat demult şi aproape că uitasem dacă n-ai fi deschis discuţia.

Maggie se îndoia *că* maică-sa uitase. *Cum s-ar* simţi ea însăşi dacă dintr-un motiv sau altul ar fi nevoită să renunţe la arta ei? se întrebă pentru prima dată. Furioasă, tristă, plină de resentimente. Îşi privi mâinile şi se gândi ce ar deveni viaţa ei dacă n-ar putea să le mai folosească. Ce s-ar alege de ea dacă acum când îşi începuse drumul spre succes, acesta i-ar fi luat?

Privindu-şi propria carieră din acest unghi, începea să înţeleagă motivul comportamentului mamei ei, chiar dacă nu putea să-i găsească nicio scuză pentru câtă amărăciune îi produsese în viaţă.

Maggie avea nevoie de timp să reflecteze asupra tuturor acestor lucruri şi să vorbească cu Brianna. Se juca cu halba de bere şi încerca să alăture femeia care fusese mama ei cu femeia care devenise.

Cât de mult din fiecare le transmisese Maeve fiicei sale? se întrebă Maggie.

— Ar trebui să mănânci sandvişul ăla, îi zise Tim, luând din raft o altă halbă. Nu-l mai studia atât.

— O să-l mănânc. Şi ca să-şi probeze vorbele, muşcă zdravăn. În local era cald şi bine. Mâine va fi timp suficient să deruleze filmul visurilor de altă dată. Îmi mai dai o halbă, Tim?

— Bineînţeles, şi întinse mâna, când uşa localului se deschise din nou. Ei bine, se pare că este noaptea străinilor. Unde mi-ai fost, Murphy?

— Mi-ai dus lipsa, fiule? Văzând-o pe Maggie, Murphy zâmbi cu toată gura şi se aşează lângă ea la bar. Sper că pot să mă aşez lângă celebritatea zilei.

— Presupun că îţi pot accepta această favoare, i-o întoarse Maggie. De data asta, oricum. Deci, Murphy, când ai de gând să-i faci curte surorii mele?

Era o glumă veche de-a lor, care încă mai stârnea chicoteli în jur. Murphy sorbi din paharul lui Maggie şi suspină.

— Draga mea, ştiu doar că în inima mea nu este loc decât pentru tine.

— Ştiu că eşti un derbedeu. Maggie îşi luă berea înapoi.

Murphy era un bărbat de o frumuseţe sălbatică, în plină formă şi puternic, pu pielea bătută de soare şi vânt ca o scoarţă de copac. Părul negru şi buclat îi ajungea aproape de umeri şi de sprâncene, scoţându-i în evidenţă ochii tot atât de albaştri ca sticla de cobalt din atelierul ei.

Nu are rafinamentul lui Rogan, se gândi. Primitiv ca un ţigan, dar cu o inimă la fel de largă şi frumoasă ca valea pe care o iubea atât. Murphy era fratele pe care Maggie nu-l avusese niciodată, dar pe care şi-l dorise dintotdeauna.

— M-aş însura cu tine şi mâine, declară el în gura mare. Nimeni nu-l luă în seamă, cu excepţia americanilor care priveau cu aviditate printre hohote de râs. Dacă ai fi şi tu dispusă.

— Atunci, poţi sta liniştit, pentru că nu sunt dispusă. Dar am să te sărut ca să ai ce regreta. Vorbele fură imediat puse în practică şi Maggie îl sărută lung şi apăsat până când se despărţiră, zâmbindu-şi unul altuia. Deci mi-ai dus dorul? întrebă Maggie.

— Niciun pic. Vreau şi eu o halbă de bere Guinness, Tim, şi acelaşi lucru pe care-l mănâncă celebritatea noastră. Şterpeli un cartof din farfuria lui Maggie. Am auzit că te-ai întors.

— Ah! Vocea ei deveni ceva mai rece. Ai văzut-o pe Brie?

— Nu, am auzit că te-ai întors, repetă el. Cuptorul tău.

— Aha!

— Soră-mea mi-a trimis câteva decupaje din ziarele din Cork.

— Hmm. Ce mai face Mary Ellen?

— E bine. S-a aranjat şi copiii la fel. Murphy se căută prin buzunare, încruntându-se. Ah, iată-le. Scoase două decupaje de ziar, împăturite.

O femeie din Clare triumfă la Dublin, citi el. *Margaret Concannon a impresionat lumea artei prin expoziţia personală de la galeriile* Worldwide, *Dublin, duminică seara.*

— Lasă-mă să văd. Maggie îi smulse decupajul din mână.

Domnişoara Concannon, artistă în sticlă suflată, şi-a atras preţuirea şi admiraţia tuturor celor prezenţi la vernisajul expoziţiei care a avut loc duminică seara, prin îndrăzneala şi complexitatea sculpturilor şi desenelor. Artista însăşi este la fel de delicată şi fragilă ca şi operele ei.

— Delicată şi fragilă, ha, ha! Maggie văzută de gazetari.

— Dă-mi-l înapoi.

Murphy continuă să citească tare:

— O tânără delicată şi fragilă de un excepţional talent şi frumuseţe. Poftim, tu însăţi, adăugă Murphy, rânjind. *Combinaţia uluitoare dintre carnaţia de culoarea fildeşului, părul roşu şi verdele intens al ochilor a fascinat în egală măsură ca şi operele ei, acest public iubitor de artă.* Worldwide, *una din cele mai mari şi mai prestigioase galerii din lume, se consideră norocoasă de a fi prezentat lucrările domnişoarei Concannon.*

Cred că artista este abia la începutul carierei sale, a declarat Rogan Sweeney, preşedintele galeriilor World wide. *Faptul că am putut aduce opera domnişoarei Con cannon în atenţia lumii este un privilegiu.*

— A zis el asta? Maggie se repezi să-i ia ziarul, da Murphy îl ţinu departe de mâna ei.

— A spus-o. Scrie aici negru pe alb. Şi acum lasă-mă să termin. Oamenii vor să audă.

Într-adevăr, în local se făcuse linişte. Toţi ochii era aţintiţi asupra lui Murphy care termina de citit.

În anul viitor, Worldwide *va prezenta în marile oraş ale lumii câteva din piesele domnişoarei Concannon, iar altele, selectate personal de artistă şi de domnul Sweeney, vor fi*

expuse permanent la Dublin.

Mulţumit, Murphy puse decupajul de ziar pe tejgheaua barului, de unde îl luă Tim să-l studieze.

— Şi este şi *poza, adăugă,* despăturind o altă foaie de ziar. Poze de-ale lui Maggie cea cu pielea de fildeş şi câteva din sticlăriile ei. N-ai nimic de spus, frumoaso?

Maggie răsuflă adânc şi trase de o buclă rebelă.

— Cred că ar trebui să spun: Băutură pentru toţi prietenii mei!

— Eşti foarte tăcută, Maggie Mae.

Maggie zâmbi auzind cuvintele cu care o alinta numai tatăl ei. Era aşezată mai mult decât confortabil în camionul lui Murphy, cu motorul torcând liniştit, ca un motan, aşa cum de fapt se întâmpla cu toate maşinile acestuia. Bicicleta ei fusese urcată în partea din spate.

— Cred că sunt cam ameţită, Murphy. M-am îmbătat. Se întinse şi suspină. Şi... îmi place foarte mult această stare.

— Ei, ai câştigat acest drept. Maggie era mai mult decât ameţită şi de aceea Murphy îi suise bicicleta în camion înainte ca ea să protesteze. Cu toţii suntem mândri de tine, iar în ceea ce mă priveşte o să mă uit cu alţi ochi de acum încolo la sticla aia pe care ai făcut-o pentru mine.

— Aia este o vază, ţi-am mai spus, nu o sticlă. Poţi pune

crengi frumoase sau flori de câmp în ea.

De ce i-ar fi adus cineva crengi frumoase sau flori de câmp în casă era ceva dincolo de înţelegerea lui.

— Deci, te întorci la Dublin?

— Nu ştiu, oricum, pentru moment, nu. Nu pot lucra acolo şi ceea ce vreau să fac acum este să muncesc. Se încruntă la un tufiş de răchită, argintat de lumina lunii. Ştii, el niciodată nu s-a comportat *ca* şi când ar fi fost un privilegiu.

— Ce vrei să spui?

— Totdeauna am simţit că eu trebuie să mă simt privilegiată că el s-a arătat interesat de munca mea. Marele şi puternicul Sweeney acordându-i unui amărât de artist şansa de a obţine glorie şi bogăţie. Ei bine, am cerut eu glorie şi bogăţie, Murphy? Spune-mi!

O cunoştea bine şi îşi dădu seama după ton că era pusă pe ceartă, aşa că răspunse prudent.

— Nu pot şti, Maggie. Dar nu ţi le doreşti?

— Bineînţeles că da. Artă cu o gâscă? Am cerut eu aşa ceva? Nu, n-am cerut. Nu i-am cerut niciodată nici cel mai mic lucru, doar la început: să mă lase în pace. Şi a făcut-o? Aş! îşi încrucişă braţele pe piept. Ba mai mult, m-a tentat, Murphy, şi diavolul în persoană n-ar fi fost mai viclean şi

mai convingător. Iar acum sunt prinsă în cap *cană,* înţelegi, şi nu mai pot să mă întorc din drum.

Murphy îşi ţuguie buzele şi frână uşor în faţa porţii ei.

— Ai vrea să te întorci din drum?

— Nu. Şi asta e cel mai rău. Îmi doresc exact ceea ce el îmi spune că pot avea şi îmi doresc aşa de mult că aproape mă doare inima. Dar, pe de altă parte, nu vreau nici ca lucrurile să se schimbe. Vreau să fiu lăsată în pace, singură, să lucrez. La dracu'! Nu cred că le pot avea pe amândouă.

— Poţi avea tot ce-ţi doreşti, Maggie. Eşti prea încăpăţânată ca să te mulţumeşti cu mai puţin.

Ea râse şi se întoarse să-l sărute.

— Oh, te iubesc, Murphy. De ce nu vii cu mine pe câmp să dansăm sub clar de lună?

El zâmbi şi îi ciufuli părul.

— De ce să nu-ţi arunc bicicleta şi să nu te duci pe jos...

— Asta o s-o fac eu singură. Se dădu jos din camion, dar el fu mai rapid. Îi dădu jos bicicleta şi o rezemă de gard. Mulţumesc că m-ai condus, domnule Muldoon.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnişoară Concannon. Acum, e timpul să te duci la culcare.

Îşi luase bicicleta şi se strecurase deja pe poartă, când îl

auzi cântând. Se opri în grădină ascultându-i vocea puternică şi dulce de tenor, ridicându-se în liniştea nopţii şi apoi dispărând.

Singură, foarte singură, pe ţărmul spălat de valuri

Singură, foarte singură, în castelul plin de lume.

Castelul e vesel şi valurile sunt înalte

Dar inima mea nu e aici, ci departe.

Zâmbi uşor şi sfârşi cântecul în minte.

Noapte şi zi inima mea zboară neîncetat întorcându-se mereu la bucuriile de altă dată.

După câte îşi amintea, balada se chema *SHevenamon* sau *Femeia de pe munte.* Ei bine, ea nu stătea pe un munte şi nu avea un castel, dar putea să înţeleagă esenţa cântecului. Salonul expoziţiei din Dublin fusese plin d lume şi foarte vesel şi, totuşi, inima ei nu fusese acolo. Se simţea singură. Foarte singură.

Îşi duse bicicleta în spatele casei, dar în loc să intre, Maggie se îndreptă spre câmp. E drept că îşi simţea corpul uşor şi nu prea era sigură pe picioare, dar nu voia să piardă o astfel de noapte, dormind singură în pat. Şi apoi, beată sau trează, nu se putea rătăci pe câmpurile care cândva fuseseră ale ei.

Auzi ţipătul unei *bufniţe şi foşnetul a* ceva care se

ascundea în iarba înaltă dinspre est. Deasupra capului, luna străjuia, ca un far luminos, un ocean plin de stele. Noaptea suspină misterios în jurul ei. Din vest veni murmurul de răspuns al *pârâului.*

Toate acestea făceau parte din ceea ce îşi dorea. Măreţia singurătăţii – de asta avea nevoie ea, de aer. Să aibă câmpiile verzi în jurul ei, argintate acum de lumina lunii şi a stelelor şi, în depărtare, o luminiţă – lampa din bucătăria lui Murphy.

Îşi aminti cum se plimba cu tatăl ei la fel ca acum, mânuţa ei de copil fiind în siguranţă în mâna lui mare şi caldă. Nu-i vorbise niciodată despre arat sau semănat, doar de visuri. Totdeauna îi vorbise despre visurile lui. Şi el nu-şi realizase, cu adevărat, niciunul.

Şi ceea ce era şi mai trist, se gândi, era faptul că mama ei şi le găsise pe ale ei doar ca să le piardă din nou.

Oare cum o fi, se întrebă, să ai tot ce ţi-ai dorit atât de aproape, încât-să-l poţi atinge. Şi apoi să vezi cum îţi alunecă printre degete? Pentru totdeauna.

Şi nu era oare exact acest lucru cel de care se temea cel mai mult?

Se întinse pe spate în iarbă, cu capul vâjâindu-i de prea multă băutură şi de prea multe visuri. Stelele continuau să

clipească, iar luna, ca o monedă de argint, privea în jos la ea. În aer plutea trilul unei privighetori. Şi noaptea era numai a ei.

Zâmbi, închise ochii şi adormi.

CAPITOLUL 11

A fost trezită de o vacă. Ochii mari şi umezi studiau forma adormită pe păşune. În creierul unei vaci există puţine alte gânduri în afara păscutului şi mulsului. Aşa că mirosi o dată, de două ori, obrazul lui Maggie, sforăi şi începu să pască din nou.

— Oh, Dumnezeule, ce-i cu zgomotul ăsta?

Capul îi bubuia ca o tobă. Se rostogoli pe burtă, oprindu-se exact între picioarele din faţă ale vacii şi deschise nişte ochi tulburi şi roşii.

— Iisuse Christoase! Exclamaţia îi reverberă în cap ca un gong, făcând-o să-şi astupe urechile pe punctul de a exploda. Vaca, la fel de surprinsă ca şi ea, scoase un muget şi îşi roti ochii. Ce naiba cauţi aici? Ţinându-se cu mâna de cap, Maggie reuşi să se ridice în genunchi. Ce naiba caut eu aici? Când căzu din nou pe o parte, ea şi vaca se studiară reciproc suspicioase. Cred că am adormit. Oh! într-o încercare disperată împotriva mahmurelii, îşi luă mâinile de la urechi şi le duse la ochi. Asta este pedeapsa pentru că mi-am întrecut limita la băutură. Dacă n-ai nimic

împotrivă, voi mai sta aici un minut sau două, până voi avea puterea să mă ridic.

Vaca, după ce îşi roti încă odată ochii, începu să rumege din nou.

Dimineaţa era strălucitoare şi caldă, plină de zgomote. Motorul unui tractor, lătratul unui câine, cântecul voios al unei păsări se învălmăşiră dureros în capul lui Maggie. În gură simţea un gust de iască, iar hainele îi erau umede de rouă.

— Ei bine, grozav lucru să dormi pe câmp ca un vagabond beat.

Gemând, se ridică în picioare. Vaca dădu din coadă a simpatie. Cu grijă, Maggie se întinse. Constatând că toate oasele îi erau întregi, trecu la dezmorţirea încheieturilor şi apoi îşi lăsă ochii să cerceteze câmpia.

Mai multe vaci păşteau, neinteresate de persoana vizitatorului. Pe câmpul alăturat, văzu coloanele de piatră aşezate în cerc, vechi de când lumea, pe care localnicii le numeau Coloanele Druizilor. Îşi reaminti acum de sărutul de noapte bună pe care i-l dăduse lui Murphy şi că, păstrând în minte cântecul lui, hoinărise pe câmpul scăldat în lumina lunii.

Şi visul pe care-l avusese, dormind pe câmp învăluită în

lumina argintie, îi reveni în minte atât de viu şi de uluitor, încât uită de ciocanele din cap şi de încheieturile înţepenite.

Visase o lună strălucind luminoasă şi pulsând ca o inimă. Inundând cerul şi pământul de dedesubt cu o lumină albă şi rece. Apoi, începuse să ardă ca o torţă până când devenise un amestec de culori albastre şi roşii şi aurii atât de frumoase, încât plânsese chiar şi, în somn.

Ea îşi ridicase mâna tot mai sus până când atinsese globul. Îl luase în căuşul palmelor şi îl simţise neted, solid şi rece. În acea sferă se văzuse pe ea însăşi şi, undeva, în adânc, în interiorul acelor culori fascinante, se afla propria ei inimă.

Viziunea din mintea ei a fost scânteia şi călăuzită de ea, o luă la goană peste câmp, lăsând vacile nepăsătoare să pască şi păsările să cânte în aerul pur al dimineţii.

Într-o oră se afla în atelier, disperată să transforme viziunea în realitate. Nu avea nevoie de nicio schiţă, imaginea îi era prea viu imprimată în minte. Nu mâncase nimic, dar nici nu simţea nevoia. Emoţionată, făcu primul calup de sticlă.

Îl netezi pe placa de marmură şi îl centră. Apoi suflă în el.

După ce-l încălzi pentru a deveni din nou fluid, rostogoli sfera peste coloranţii sub formă de pulbere. O duse din nou, la flacără până când culorile pătrunseră în pereţii sferei.

Repetă procesul mereu şi mereu, adăugând sticlă, căldură, suflare, culoare. Învârtind tot timpul vergeaua de sus în jos şi de jos în sus, netezi pereţii strălucitori ai sferei cu ajutorul unor palete, pentru a-i menţine forma.

Odată piesa transferată de la ţeavă la tija metalică, o încălzi puternic la flacără. Trebuia să folosească o vergea umedă acum, pe care să o menţină lipită de gura piesei, astfel încât presiunea aburului să-i lărgească forma.

Îşi concentra toată energia. Ştia că apa de pe vergea se va evapora. Din cauza presiunii create, ar fi avut nevoie de un ajutor, de o altă pereche de mâini care să mânuiască sculele, să adauge sticlă ori de câte ori era nevoie; dar nu angajase niciodată pe nimeni s-o ajute.

Începu să se bombăne pe sine pentru că era obligată să facă toate drumurile singură, înapoi la cuptor, înapoi la coloranţi, înapoi la scaun.

Soarele se ridicase sus pe cer, pătrunzând prin ferestre şi scăldând-o într-un nimb de lumină. Aşa o văzu Rogan când deschise uşa: stând pe scaun, cu o sferă colorată sub

mâini, scăldată în lumina soarelui. Maggie îi aruncă o privire ascuţită.

— Scoate-ţi afurisitul ăla de veston şi cravata. Am nevoie de mâinile tale.

— Poftim?

— Am nevoie de ajutorul mâinilor tale, la naiba. Să faci exact ce îţi spun şi să nu vorbeşti.

Rogan nu era sigur că o să poată. Nu i se întâmplase prea des să rămână fără replică, dar în acel moment, înconjurată de lumina soarelui şi de flăcările cuptorului, Maggie părea întruchiparea unei cumplite zeiţe a focului pe punctul de a crea o lume nouă. Îşi puse de o parte geanta diplomat şi îşi scoase haina.

— Ţine asta foarte bine şi nemişcată, îi spuse Maggie în timp ce se ridica de pe scaun. Apoi vei răsuci pontilul exact aşa cum fac eu acum. Înţelegi? încet şi constant. Nicio mişcare bruscă, nicio pauză, altfel te omor. Îmi trebuie o cange.

Era aşa de uluit că ea avea încredere în el s-o ajute, încât se aşeză pe scaun fără un cuvânt. Ţeava pe care o ţinea în mâini era caldă şi mai grea decât se aşteptase. Ea îşi ţinu mâinile peste ale lui până când simţi că el deprinsese ritmul.

— Nu te opri, îl atenţionă. Crede-mă, însăşi viaţa ta depinde de asta.

Rogan o crezu pe cuvânt. Maggie se duse la cuptor, luă o cange şi se întoarse.

— Vezi cum am făcut asta? Nimic pe partea aceea.

Data viitoare vreau s-o faci tu în locul meu. Odată peretele înmuiat, luă câteva vergele şi le înfipse în sticlă.

— Acum! Ea îi luă ţeava din mână şi continuă să lucreze. Aş putea strica totul dacă răsuceşti prea repede.

Căldura ce venea de la cuptor îl sufocă. Lăsă ţeava mai jos, urmând instrucţiunile ei concise şi o roti sub topitură. Văzu cum sticla se acumulează şi atârnă nişte lacrimi fierbinţi.

— Acum, vino spre mine şi puţin spre dreapta. Anticipându-i mişcarea, Maggie înşfacă o pereche de cleşti şi preluă controlul pontilului chiar în momentul când îl înclină spre ea.

Ea repetă procesul, amestecând sticlă în sticlă, culoare în culoare. Când obţinu ceea ce dorise, suflă din nou sticla topită, transformând-o din nou într-o sferă.

Ceea ce Văzu acum Rogan, era un cerc perfect, de mărimea unei mingi de fotbal. Interiorul de sticlă transparentă al sferei explodase în culori şi forme,

sângerând şi palpitând cu ele. Dacă ar fi fost un tip imaginativ ar fi putut spune că sfera trăia şi respira ca el. Culorile, foarte vii în centru, se răsuceau şi curgeau în nuanţe din ce în ce mai delicate spre pereţi.

Visuri, se gândi. Un cerc de visuri.

— Dă-mi pila aceea, ordonă Maggie.

— Ce?

— Pila, dracu' s-o ia! Se şi deplasase la o masă acoperită cu azbest. După ce fixă pontilul în menghina din lemn, întinse mâna ca un chirurg care cere scalpelul. Rogan îi puse pila în mână. O auzi cum îşi ţine respiraţia în momentul când lovi legătura de sticlă cu pila. Izbi în pontil. Mingea de sticlă se rostogoli pe pernele de azbest. Mănuşile! Acelea groase, din azbest, de pe scaun. Repede!

Cu ochii pe globul de sticlă, îşi puse mănuşile. Ah, cum ar fi vrut să-l ţină în palmele goale aşa cum o făcuse în vis! în schimb, alese o furcă metalică, acoperită cu azbest şi transportă sfera la cuptorul de coacere.

Potrivi ceasul şi câteva clipe rămase nemişcată, privind în gol.

— E luna, înţelegi? spuse blând. Ea stârneşte fluxul şi refluxul din mări şi din noi. Vibrăm după ea, recoltăm după ea şi dormim după ea. Şi dacă suntem suficient de

norocoşi putem s-o ţinem în palmele noastre şi să visăm odată cu ea.

— Ce nume îi vei da?

— *Nici*unul. Fiecare va vedea ceea ce îşi doreşte cel mai mult. Ca şi când ea însăşi s-ar fi trezit dintr-un vis, Maggie îşi duse o mână la frunte. Sunt obosită. Se îndreptă greoi spre scaun, se aşeză şi îşi lăsă capul pe spate.

Rogan observă că era foarte palidă, stoarsă de toată energia care o însufleţise în timpul lucrului.

— Ai lucrat iar toată noaptea?

— Nu, noaptea trecută am dormit. Zâmbi amuzată. Pe câmpul lui Murphy, sub lună plină.

— Ai dormit pe câmp?

— Eram beată. Căscă, apoi râse şi deschise ochii. Un pic. Şi era o noapte minunată.

— Şi cine este Murphy?

— Un bărbat pe care-l cunosc şi care ar fi fost cam surprins să mă găsească dormind pe păşunea lui. Vrei să-mi dai ceva de băut? Şi cum Rogan ridică dintr-o sprânceană, adăugă râzând. Ceva fără alcool, dacă vrei. Din frigiderul de colo. Şi serveşte-te şi tu, adăugă politicoasă. Ştii că ai fi un ajutor acceptabil, Sweeney?

— Dacă o afirmi tu, o cred, îi răspunse, luându-i spusele

drept mulţumire. În timp ce ea luă cutia pe care i-o adusese, Rogan îşi plimbă ochii prin atelier. Maggie nu trândăvise. Erau câteva piese noi reprezentând viziunea ei proprie de artă indigenă americană. Îi atrase atenţia o farfurie mare, puţin adâncă, decorată în culori întunecate, dar intense.

— Frumoasă piesă.

— Mmm. O experienţă care a ieşit nesperat de bine. Am combinat sticla opacă cu sticlă transparentă. Apoi am afumat-o puţin. Căscă din nou, puternic.

— Ai afumat-o? De fapt, nu contează, spuse când văzu că Maggie era gata să se angajeze într-o explicaţie tehnică complicată. Oricum n-aş înţelege nimic din ce-mi spui. Chimia nu e punctul meu forte. Mă mulţumesc cu produsul finit.

— Mă aşteptam să spui că e fascinantă, aşa cum sunt şi eu.

El o privi şi zâmbi.

— Ai citit cronicile din reviste, nu-i aşa? Dumnezeu să ne ajute acum. De ce nu teduci să te odihneşti puţin? vorbim mai târziu. Te voi scoate în oraş pentru cină.

— N-ai făcut tot drumul ăsta ca să mă scoţi în oraş.

— Totuşi îmi va face mare plăcere.

Maggie realiză că era ceva diferit în felul de a fi al lui Rogan. O schimbare subtilă care se reflecta în profunzimea ochilor lui magnifici. Orice ar fi fost, părea perfect ţinut sub control de voinţa lui. Câteva ore în compania ei vor trebui să limpezească lucrurile, concluzionă Maggie şi îi zâmbi.

— Mai întâi mergem în casă, bem un ceai şi mâncăm ceva. Apoi poţi să-mi povesteşti de ce ai bătut atâta drum.

— Să te văd, asta în primul rând.

Ceva în tonul lui o făcu să devină mai atentă.

— Ei bine, m-ai văzut.

— Aşa este. Îşi luă servieta-diplomat şi deschise uşa. Aş putea folosi ceaiul acela?

— Foarte bine, poţi să-l prepari. Îi aruncă o privire peste umăr, în timp ce păşi afară. Dacă ştii cum.

— Cred că ştiu. Grădina ta arată minunat.

— Brie s-a îngrijit de ea cât am fost plecată. Ce-i asta? Atinse cu piciorul cutia de carton depozitată lângă uşa din spate a casei.

— Am adus câteva lucruri cu mine. În primul rând pantofii tăi. I-ai lăsat în hol.

Rogan îi întinse servieta-diplomat şi aduse cutia în bucătărie.

— Unde este ceaiul?

— În dulapul de deasupra sobei. În timp ce el se apucă de treabă, Maggie deschise cutia. Câteva clipe mai târziu, se aşeză pe scaun şi începu să râdă din toată inima.

— Niciodată nu uiţi nimic. Ce naiba, Rogan, dacă nu răspund la telefon de ce aş avea nevoie să ascult un robot tâmpit?

— Pentru că dacă n-o s-o faci, am să te omor.

— Deci aşa! Se ridică din nou şi scoase din cutie un calendar de perete. Impresioniştii francezi, murmură, studind tablourile de deasupra fiecărei luni. Cel puţin astea sunt foarte frumoase.

— Foloseşte-le, spuse el simplu, punând ceainicul să fiarbă. Şi robotul pentru telefon, şi asta. Scoase el însuşi din cutie o casetă lungă, îmbrăcată în catifea. Fără ceremonie o deschise şi dădu la iveală un ceas fin din aur, al cărui cadran era înconjurat cu diamante.

— Dumnezeule, nu pot purta aşa ceva. E un ceas pentru doamne. O să uit că-l port şi o să intru sub duş cu el.

— N-are a face, rezistă la apă.

— Precis o să-l stric.

— Atunci îţi voi cumpăra altul. Îi luă braţul şi începu să-i descheie nasturii de la manşetă. Ce naiba e asta? întrebă,

atingându-i bandajul. Ce ţi s-a întâmplat?

— O arsură, nimic altceva. Era preocupată să admire ceasul aşa încât nu văzu furia din ochii lui. Am fost puţin cam grăbită şi neatentă.

— La dracu', Maggie. Nu ai dreptul să fii neatentă. Absolut niciun drept. Trebuie să trăiesc de acum şi spaima că data viitoare o să-ţi dai foc?

— Nu fi ridicol. Ea şi-ar fi retras mâna, dar strânsoarea lui devenise mai puternică. Rogan, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să înţelegi că un artist în sticlă mai capătă câte o arsură din când în când. Nu-i deloc fatal.

— Bineînţeles că nu, răspunse el rigid. Se forţă să-şi înăbuşe furia pe care o simţea faţă de lipsa ei de grijă şi îi prinse ceasul la mână. Nu-mi place să te văd că nu ai grijă de tine. Îi lăsă în sfârşit mâna şi le vârî pe ale lui în buzunarele pantalonilor. Deci, nu e o rană serioasă?

— Nu. Maggie îl privi cu atenţie, în timp ce el se îndrepta spre ceainicul care începuse să fluiere.

— Pot să fac şi nişte sandvişuri?

— Te rog, chiar. Nu mi-ai spus cât vei zăbovi pe aici.

— Plec la noapte. Am vrut să vorbesc cu tine personal şi nu prin telefon. Perfect stăpân pe el din nou, Rogan aduse ceainicul pe masă. Ţi-am adus tăieturile din ziare pe care i

le-ai cerut bunicii.

— Ah, tăieturile! Maggie privi la geanta lui diplomat. Ce amabil din partea ei! Le va citi mai târziu. Când va fi singură.

— Perfect. Mai există şi altceva ce am ţinut să-ţi înmânez personal.

— Altceva? Se opri din tăiat pâinea coaptă de Brianna. Astăzi e ziua cadourilor.

— Nu l-aş califica, drept cadou. Rogan deschise servieta şi scoase un plic mare. Trebuie să deschizi plicul.

— Foarte bine. Îşi şterse mâinile şi deschise plicul. A fost nevoită să se sprijine de spătarul scaunului când citi suma scrisă pe cecul dinăuntru. Sfântă Fecioară Maria!

— Am vândut toate lucrările pe care le-am expus. Mai mult decât în cântat de reacţia ei, o privi cum se lăsă să cadă pe scaun. Aş putea spune că expoziţia ta a fost un adevărat succes.

— Toate lucrările, veni glasul ei ca un ecou. Pentru o sumă aşa de mare.

Ea se gândi la lună, la visuri, la schimbări. Slăbită, îşi puse capul pe masă.

— Nu pot respira. Parcă m-au lăsat plămânii. Într-adevăr, abia putea vorbi.

— Sigur că poţi respira. El veni în spatele ei şi începu să-i maseze umerii. Inspiră adânc, aşa, expiră cu putere, repetă de câteva ori.

— Dar sunt aproape două sute de mii de lire sterline.

— Foarte aproape. Cu prezentarea lucrărilor tale în diverse oraşe ale lumii şi oferind spre vânzare numai o parte din ele, vom creşte preţul. Sunetul gâtuit pe care îl scoase Maggie, îl făcu să râdă. Inspiră şi expiră, draga mea. Rar şi profund. Voi avea grijă ca piesele pe care le-ai terminat deja să fie ambalate şi expediate. Vor începe turul lumii în toamnă, pentru că ai terminat deja atâtea. Cred că îţi doreşti puţin timp şi pentru tine. Vacanţă.

— O vacanţă? Ea sări în picioare. Nu pot încă să mă gândesc la vacanţă. Chiar deloc.

— Dar ai destul timp. O bătu liniştitor pe mână, se aşeză de cealaltă parte a mesei şi îi turnă ceaiul. Iei masa cu mine diseară să sărbătorim evenimentul?

— Ah, murmură ea. *Nu* ştiu ce să spun, Rogan. Niciodată n-am crezut cu adevărat că s-ar putea... Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Îşi duse ambele mâini la gură. O clipă îi fu teamă că va începe să plângă dar spre uşurarea lui din gura ei ţâşni un hohot de râs, sălbatic triumfător. Sunt bogată! Sunt o femeie bogată, Rogan Sweeney. Se ridică

din scaun şi veni să-l sărute, apoi se răsuci îndepărtându-se. Ah, ştiu că pentru tine este o picătură într-un ocean, dar pentru mine – pentru mine este libertatea. Lanţurile fuseseră sfărâmate fie că îşi dorea sau nu acest lucru.

— Despre ce vorbeşti?

Ea clătină din cap, gândindu-se la Brianna.

— Visuri, Rogan, visuri minunate. Ah, dar trebuie să-i spun. Chiar acum. Înşfăcă cecul şi, instinctiv, îl puse în buzunarul din spate. Te rog să rămâi şi să mă aştepţi. Beaţi ceaiul, găseşte-ţi ceva de mâncare. Foloseşte telefonul, care îţi este aşa drag. Tot ce doreşti.

— Unde te duci?

— Nu voi lipsi mult. Se întoarse, îl sărută din nou şi o luă la goană ca şi când ar fi avut aripi la picioare. Sărutarea nu-i nimeri buzele ci bărbia. Să nu pleci, îi strigă peste umăr, în timp ce zbură peste câmp.

Când ajunse la gardul de piatră ce marca proprietatea Briannei, sufla ca o locomotivă sub presiunea aburului. Dar oricum, chiar înainte de cursă, abia putuse respira. Cât pe ce să-i calce în picioare panselele soră-sii, un păcat pentru care s-ar fi pedepsit singură, apoi o coti pe poteca îngustă din piatră care şerpuia printre florile catifelate.

Era pe punctul de a-i striga numele când o zări pe

Brianna în micuţa poieniţă verde de deasupra grădinii, punând lenjeria la uscat. Cu cârligele de rufe în gură şi cearceafuri ude în mână, Brianna privi cu încăpăţânare la straturile de pansele şi căldăruşe când Maggie se opri lângă ea, apăsându-şi mâinile pe inima ce-i bătea nebuneşte. Fără să spună nimic, Brianna, cu un gest expert, apucă un cearceaf şi îl întinse pe sârmă, prinzându-l în cârlige.

Maggie observă că sora ei era încă supărată. Şi îndurerată. Totul amestecat cu acea demnitate rece şi autocontrol, specific Briannei. Câinele-lup lătra fericit şi o porni spre Maggie, ca apoi să se oprească scurt la ordinul stăpânei. Se aşeză pe labele dinapoi la picioarele Briannei şi privi cu regret spre Maggie. Brianna luă un alt cearceaf şi îl prinse pe sârmă.

— Bună, Maggie.

După ton, Maggie realiză că bate un vânt rece.

— Bună, Brianna. Ai oaspeţi?

— Da. Nu mai avem niciun loc liber, pe moment. Un cuplu de americani, o familie de englezi şi un tânăr din Belgia.

— Naţiunile Unite în plină sesiune. Îşi ridică nasul în aer. Ai copt plăcintele.

— Le-am copt şi acum sunt la răcit pe pervazul ferestrei. Briannei nu-i plăceau confruntările de niciun fel, aşa că îşi ţinu ochii concentraţi pe rufele pe care le întindea, când vorbi. Ştii, Maggie, m-am tot gândit la ce mi-ai spus şi aş vrea să şti că îmi pare cu adevărat rău. Trebuia să fiu acolo, cu tine. Ar fi trebuit să găsesc o cale.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

Brianna respiră iute, singurul semn care denota agitaţia ei interioară.

— Nu uşurezi niciodată situaţia, nu-i aşa?

— Am obligaţii – nu numai faţă de ea, spuse înainte ca Maggie, să poată vorbi. Dar şi faţă de acest loc. Nu eşti singura care are ambiţii sau visuri.

Maggie îşi înghiţi cuvintele usturătoare ce-i stăteau pe limbă. Se întoarse să studieze partea din spate a casei. Era proaspăt zugrăvită în alb; ferestrele, deschise spre după-amiaza de vară, străluceau de curăţenie. Perdelele din dantelă albă fluturau romantic, ca un voal de mireasă. Flori multicolore acopereau grădina sau se revărsau din ghivece şi jardiniere.

— Ai făcut o treabă minunată aici, Brianna. Bunica ar fi fost încântată.

— Dar tu nu eşti.

— Aici te-nşeli. Din dorinţa de a fi iertată, îşi puse mâna pe braţul surorii sale. Nu pretind că înţeleg cum faci toate astea sau de ce îţi place să le faci, dar nu este treaba mea să mă amestec. Dacă locul acesta este visul tău, Brie, l-ai făcut să strălucească. Îmi pare nespus de rău că am ţipat la tine.

— Oh, sunt obişnuită cu asta. În ciuda tonului ei resemnat, era clar că gheaţa se topise. Dacă poţi să aştepţi până termin de întins rufele, o să fac un ceai pentru amândouă. Am şi ceva bun care merge cu ceaiul.

Stomacul gol al lui Maggie reacţionă prompt, dar ea scutură din cap.

— N-am timp de mâncare acum. L-am lăsat pe Rogan în căsuţă.

— L-ai lăsat aşa pur şi simplu? Ar fi trebuit să-l aduci cu tine. Nu poţi să-ţi părăseşti aşa un musafir.

— El nu-i musafir, e... ei bine, nu prea ştiu cum l-aş putea defini, dar asta nu are importanţă. Vreau să-ţi arăt ceva.

Deşi simţul ei de proprietate fusese ofensat, Brianna luă ultima faţă de pernă.

— Foarte bine, arată-mi. Apoi, întoarce-te la Rogan. Dacă nu ai mâncare în casă, adu-l aici. În fond, omul a

făcut tot drumul de la Dublin până aici şi...

— Vrei să încetezi odată cu grija pentru Sweeney? i-o reteză Maggie nerăbdătoare şi scoase cecul din buzunar. Mai bine priveşte aici. Cu o mână pe frânghia de rufe, Brianna privi hârtia. Căscă gura de mirare şi cârligele de rufe căzură pe iarbă, urmate de faţa de pernă.

— Ce-i asta?

— Un cec, nu vezi? Un cec mare, gras şi frumos. Rogan a vândut tot, Brie. Adică tot ce hotărâse să vândă.

— Pentru atâţia bani? Brianna nu-şi putea lua ochii de la toate acele zerouri. Pentru atâţia bani? Cum e posibil?

— Simplu, sunt un geniu! Maggie o prinse pe Brianna de umeri şi începu să o învârtească. N-ai citit cronicile din reviste? Şi încă nu am dat întreaga măsură a creativităţii mele. Râzând, o învârti pe Brianna într-un dans marinăresc bine-cunoscut. Ah, şi mai spuneau ceva despre sufletul meu şi despre sexualitatea mea. N-am memorat încă totul.

— Maggie, opreşte-te. Mi se învârte capul.

— Lasă-l să se învârtă. Suntem bogate, nu-ţi dai seama? Se rostogoliră împreună în iarbă, Maggie cutremurându-se de râs, iar Con învârtindu-se nebuneşte în jurul lor. O să-mi pot cumpăra în sfârşit strungul acela pentru sticlă pe care mi-l doresc de atâta timp, iar tu o să ai soba cea nouă de

care pretinzi că nu ai nevoie. Şi vom pleca în vacanţă. Oriunde în lume, absolut oriunde. Voi avea un pat nou. Începu să se joace cu Con. Şi o să poţi adăuga o aripă nouă la casă, dacă asta doreşti.

— Nu pot primi nimic. Pur şi simplu nu pot.

— Vom găsi o casă. Se ridică în picioare şi îşi trecu braţele pe după gâtul lui Con. Genul de casă pe care ea şi l-a dorit dintotdeauna şi o să angajăm pe cineva care să-i convină şi care să aibă grijă de ea.

Brianna închise ochii, încercând să-şi reprime senzaţia vinovată de exaltare.

— S-ar putea să nu vrea...

— Va avea ce-şi doreşte. Ascultă-mă. Maggie luă mâna surorii ei şi o strânse. Va pleca, Brie. Şi va fi foarte bine îngrijită. Va avea tot ce-i face cu adevărat plăcere. Mâine mergem la Ennis să vorbim cu Pat O’Shea. El se ocupă cu vânzarea de case. O vom instala cât se poate de bine şi de repede, i-am promis tatii că o să fac tot ce stă în puterile mele pentru voi amândouă şi asta am de gând să fac.

— N-aveţi niciun fel de consideraţie? Maeve apăruse pe poteca grădinii, purtând în jurul umerilor un şal, în ciuda căldurii. Rochia îi era apretată şi călcată, de mâna Briannei. Maggie nu avea nicio îndoială. Ţipaţi şi râdeţi în

gura mare, când oamenii încearcă să se odihnească. Îşi strânse şi mai mult şalul şi îndreptă un deget acuzator spre fiica cea mai mică. Ridică-te din iarbă. Ce te-a apucat? Te comporţi ca o fată prost crescută, tocmai acum când avem şi oaspeţi în casă.

Brianna se ridică, rigidă, şi se apucă să şteargă sârma de rufe.

— Este o zi minunată. Poate ţi-ar plăcea să stai la soare.

— Poate. Cheamă-ţi pacostea aia de câine.

— Jos, Con. Brianna îşi puse o mână protectoare pe capul câinelui. Vrei un ceai?

— Da, şi prepară-l cum trebuie de data aceasta. Maeve se îndreptă spre colţul grădinii unde Brianna aşezase o masă şi fotolii din răchită, realizând un locşor încântător. Băiatul acela, belgianul, face atâta zgomot când coboară scările. De două ori a deranjat pe toată lumea până acum. Trebuie să-i spui să arate mai mult respect faţă de odihna celorlalţi. Aşa se întâmplă când părinţii îşi lasă copii să umble de capul lor.

— Ceaiul e gata imediat. Maggie, rămâi?

— Nu pentru ceai, mulţumesc. Dar vreau să vorbesc ceva cu mama. Îi aruncă surorii ei o privire de oţel avertizând-o să nu comenteze. Ce crezi Brie, poţi fi gata

mâine pe la zece să mergem la Ennis şi să şofezi tu?

— Eu... Da, pot.

— Ce înseamnă toate acestea? întrebă Maeve în timp ce Brie se îndreptă spre uşa bucătăriei. Ce puneţi voi două la cale?

— Viitorul tău. Maggie se aşeză în fotoliul alăturat şi îşi întinse picioarele. Ar fi vrut ca discuţia să decurgă altfel. După toate cele aflate recent, sperase că ea şi mama ei vor găsi cumva un teren comun de discuţie dincolo de vechile răni şi resentimente. Dar, deja, simţea că fierbe la amintirea atâtor amărăciuni şi vinovăţii. Încercă să se calmeze, rememorând luna din noaptea ce trecuse şi gândurile ei despre visuri pierdute. Spuse liniştit: Mergem să-ţi cumpărăm o casă.

Maeve scoase un sunet de dezgust şi trase de ciucurii şalului.

— N-are niciun rost. Mă simt bine aici, cu Brianna care are grijă de mine.

— Sunt convinsă că aşa e, numai că această situaţie trebuie să ia sfârşit. O să angajez pe cineva care să-ţi ţină companie. Nu-ţi face griji, nu va trebui să înveţi să-ţi porţi singură de grijă. Dar n-ai s-o mai exploatezi pe Brie.

— Brianna înţelege responsabilităţile pe care un copil le

are faţă de propria lui mamă.

— Oh, mult mai mult decât atât, fu de acord Maggie. A făcut tot ce i-a stat în putere ca să te mulţumească, mamă. Se pare că n-a fost suficient şi acum, în sfârşit, am început să înţeleg.

— Nu înţelegi nimic.

— Poate, dar aş vrea să înţeleg. Respiră adânc. Deşi nu reuşea să ajungă la sufletul mamei ei, vocea i se îmblânzi. Aş vrea foarte mult să înţeleg. Îmi pare foarte rău pentru renunţările tale. Am aflat despre cariera ta de cântăreaţă doar...

— Să nu mai vorbeşti niciodată despre asta. Vocea lui Maeve era de gheaţă. Faţa ei palidă se albi sub imperiul durerii pe care n-o uitase şi nici n-o iertase. Să nu-mi vorbeşti niciodată de timpurile acelea.

— Am vrut doar să ştii că îmi pare foarte rău.

— N-am nevoie de părerea ta de rău. Cu buzele strânse, Maeve privi într-o parte. Nu putea suporta să i se reînvie trecutul, să fie compătimită pentru că păcătuise şi pierduse tot ce avusese mai de preţ. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată de acest subiect.

— Perfect. Maggie se aplecă în faţă până când Maeve trebui s-o privească în ochi. Vreau să-ţi spun următoarele:

mă faci pe mine vinovată pentru ceea ce ai pierdut; pe de altă parte, nu eu am vrut să mă nasc, dar voi face tot ce stă în puterea mea. Vei avea o casă frumoasă şi respectabilă, o femeie competentă care să aibă grijă de tine, cineva care să-ţi ţină companie şi care sper să-ţi devină şi prietenă. Fac acest lucru pentru tata şi pentru Brie. Şi pentru tine.

— N-ai făcut nimic pentru mine în toată viaţa ta. Mi-ai produs numai necazuri.

Deci mama ei nu avea de gând să se îmblânzească, realiză Maggie. Niciun fel de înţelegere nouă pe un teren nou.

— Am auzit aceste lucruri dintotdeauna. Vom găsi un loc suficient de aproape ca Brie să te poată vizita, pentru că va simţi nevoia s-o facă. De asemenea, voi mobila casa după gustul tău. Vei avea o alocaţie lunară pentru mâncare, îmbrăcăminte şi orice altceva de care ai nevoie. Dar jur în faţa lui Dumnezeu că vei părăsi această casă şi te vei instala în cea nouă în cel mult o lună de acum încolo.

— Visuri deşarte. Tonul ei era rece şi tăios, dar Maggie simţi fiorul de teamă de dedesubt. Ca şi tatăl tău, ai capul plin de visuri deşarte şi scheme nebuneşti.

— Nu sunt nici deşarte, nici nebuneşti. Maggie scoase din nou cecul din buzunar. De data asta, avu satisfacţia de a vedea cum ochii mamei ei se cască, mari şi goi. Da, da, este perfect real şi este al meu. L-am câştigat prin muncă. L-am câştigat pentru că tata, într-unul din visurile lui nebuneşti, a crezut în mine şi crezând mi-a dat posibilitatea să învăţ şi să încerc.

Maeve o fulgeră pe Maggie cu privirea.

— Ce ţi-a dat tatăl tău îmi aparţine şi mie.

— Banii pentru Veneţia, pentru şcoală şi pentru acoperişul de deasupra capului, da, este adevărat. Dar restul, tot ceea ce tata mi-a dat din sufletul lui, nu are nicio legătură cu tine. Deci, îţi întorc acum datoria bănească. Maggie îi arătă din nou cecul. După asta, nu-ţi mai datorez nimic.

— Îmi datorezi viaţa pe care eu ţi-am dat-o.

— Viaţa mea a însemnat extrem de puţin pentru tine şi chiar dacă acum înţeleg de ce, nu înseamnă că sufleteşte mă simt mai bine. Să *mă* înţelegi clar, vei pleca fără tapaj şi fără să faci din aceste ultime zile o mizerie pentru Brianna.

— N-o să plec deloc, nicăieri. O mamă are nevoie de îngrijire din partea propriului ei copil.

— Nici pe Brianna n-o iubeşti, mamă. Amândouă ştim perfect de bine acest lucru. Ea poate crede că da, dar aici şi acum este timpul să vorbim deschis. Ai profitat de sufletul ei, este adevărat, şi numai Dumnezeu ştie că ea merită toată dragostea ce mai există în inima ta de piatră. După o inspiraţie profundă, Maggie aruncă în joc cartea pe care o ţinea în mânecă de cinci ani. Vrei să-i povestesc de ce Rory McAvery a plecat în America, părăsind-o şi rupându-i inima?

Mâinile lui Maeve tresăriră uşor.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Oh, ba înţelegi foarte bine. Când ai văzut că Rory este îndrăgostit de Brianna şi că are intenţii serioase, l-ai luat deoparte şi i-ai spus că nu poţi să-l vezi, conştiinţa nu te lasă, că îşi dăruieşte inima fiicei tale. Nu atâta timp cât ea şi-a dăruit trupul altuia. L-ai convins, în fond era foarte tânăr, că Brie s-a culcat cu Murphy.

— E o minciună sfruntată. Maeve îşi ridică bărbia cu aroganţă, dar în ochi i se citea frica. Eşti un copil afurisit şi mincinos, Margaret Mary.

— Tu eşti mincinoasă şi mult mai mult decât atât. Ce fel de femeie este aceea care fură fericirea propriului ei copil, sânge din sângele ei, pentru că ea însăşi nu a fost fericită?

Murphy mi-a povestit tot, spuse Maggie tăios. După ce el şi Rory s-au bătut aproape să se omoare unul pe altul, Rory nu i-a crezut dezminţirea. Şi cum ar fi putut, când însăşi mama Briannei, în lacrimi şi cu inima zdrobită, îi povestise totul.

— Era prea tânără să se mărite, adăugă Maeve repede. N-am vrut să facă aceeaşi greşeală ca mine şi să-şi ruineze viaţa în felul acesta. Băiatul nu era potrivit pentru ea. N-avea un ban.

— Dar Brie îl iubea.

— Dragostea nu ţine loc de pâine pe masă. Maeve îşi încleştă pumnii, răsucind batista. De ce nu i-ai spus până acum?

— Pentru că ştiam că ar fi suferit şi mai mult. L-am rugat şi pe Murphy să nu-i spună nimic, ştiind cât de mândră este Brianna şi cât de zguduită ar fi fost. Şi probabil pentru că am fost furioasă pe el că te-a crezut şi că n-a iubit-o suficient ca să vadă minciuna. Dar acum îi voi spune. Mă voi duce direct în bucătărie să-i povestesc totul. Şi dacă trebuie, o să-l aduc cu forţa pe Murphy, aici, să-mi confirme spusele.

Maggie nu ştiuse că răzbunarea poate avea un gust aşa de amar. Îl simţi amar şi greţos pe limbă în timp ce

continuă. Nu voi spune nimic dacă faci ceea ce am spus. Şi îţi promit că o să am grijă de tine cât timp trăieşti şi voi face tot ce pot ca să fii mulţumită. Nu-ţi pot da ceea ce ai avut sau ţi-ai dorit să ai înainte de a mă naşte pe mine.

Dar pot să-ţi dau ceva care să te facă mai fericită decât ai fost de atunci încoace. Propria ta casă. Este suficient să fii de acord cu oferta mea şi vei avea ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna: bani, o casă frumoasă şi o servitoare care să te îngrijească.

Maeve îşi strânse buzele. Ah, cât de umilită se simţea târguindu-se cu fata ei.

— De unde ştiu că îţi vei ţine promisiunea?

— Pentru că obişnuiesc să-mi ţin promisiunea şi ştii foarte bine acest lucru. Şi pentru că îţi jur pe sufletul tatălui meu. Maggie se ridică. Asta trebuie să te liniştească. Spune-i Briannei că vin s-o iau mâine la zece. Şi cu aceste cuvinte, Maggie se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

CAPITOLUL 12

Pentru a se întoarce acasă o luă peste câmp, renunţând din nou la drumeagul de ţară. În drum, culese tot felul de flori sălbatice: creţuşcă şi valerină, care creşteau din belşug prin iarbă. Vacile lui Murphy, bine hrănite şi cu ugerele pline, gata de muls, păşteau liniştite şi nu-i acordară nicio atenţie când se căţără pe zidurile care separau păşunea de ogor şi ogorul de fâneaţă.

Apoi îl văzu chiar pe Murphy, cocoţat pe tractor împreună cu tânărul Brian O'Shay şi Dougal Finnian, toţi trei ocupaţi să strângă fânul proaspăt cosit. În irlandeză, această întrajutorare se numea comhair, dar Maggie ştia că aici, în Vest, cuvântul însemna mult mai mult decât traducerea literară de ajutor, însemna comunitate. Aici, niciun om nu era singur, nu când era vorba de cosit, de strâns recolta toamna, de arat primăvara sau de deschis un nou filon de turbă.

Dacă astăzi O'Shay şi Finnian îl ajutau pe Murphy, mâine sau poimâine Murphy îi va ajuta pe ei.

Nu era nevoie de rugăminţi. Tractorul sau plugul sau

două braţe vânjoase şi un spate puternic apăreau pur şi simplu şi treaba era făcută.

Zidurile de piatră puteau separa o proprietate de alta, dar dragostea de pământ îi unea pe oameni.

Maggie ridică mâna pentru a răspunde la salutul celor trei fermieri şi, strângându-şi buchetul la piept, îşi continuă drumul spre casă.

O stăncuţă îi trecu pe deasupra capului, ţipând speriată. O clipă mai târziu, Maggie realiză motivul, când îl văzu pe Con sărind peste brazdele de iarbă cosită, fericit şi cu limba scoasă.

— Iar l-ai ajutat pe Murphy, nu-i aşa? Se aplecă şi-l scărpină după urechi. Pe deasupra mai eşti şi un fermier straşnic. Aşa că, du-te înapoi la lucru!

Cu lătrături vesele şi pline de importanţă, Con alergă înapoi la tractor. Maggie rămase privind în jur aurul fânului cosit, verdele păşunii cu vacile ei leneşe şi umbrarele proiectate de soare pe cercul coloanelor de piatră pe care generaţii de Concannoni, şi acum Murphy, nu le deranjaseră din timpuri imemoriale. Văzu pământul negru şi gras în care se cultivaseră cartofii. Şi peste toate, un cer tot atât de albastru ca o floare de nu-mă-uita.

Un râs fericit îi gâlgâi în gâtlej şi se pomeni alergând

spre casă.

Poate că frumuseţea zilei cuplată cu exaltarea primului ei succes major făceau ca sângele să-i alunece mai repede prin vene. Sau poate cântecul păsărelelor sau mirosul florilor de câmp, culese cu propriile mâini. Cert este că atunci când se opri la propria uşă şi privi în propria ei bucătărie, inima îi bătea mult mai nebuneşte decât ar fi fost justificat de alergarea ei pe câmp.

Rogan stătea la masă, elegant în costumul lui englezesc şi pantofii lucraţi manual. Servieta era deschisă şi ţinea stiloul în mână. Zâmbi văzându-l lucrând chiar acolo, în mijlocul harababurii, pe o masă de lemn care acasă la el ar fi hrănit focul din şemineu.

Soarele, filtrat prin ferestre şi prin uşa deschisă, făcea să scânteieze stiloul de aur cu care scria de zor în carnet. Apoi, degetele atinseră clapele calculatorului, ezitară o clipă, şi începură să alerge rapid. Privindu-l din profil, observă cuta de concentrare dintre sprâncenele negre şi linia fermă a gurii.

Întinse mâna după ceaşca de ceai şi sorbi în timp ce contemplă cifrele. Nu era genul de bărbat să alerge pe câmp într-o zi cu soare sau să doarmă afară şi să viseze sub lună.

Dar era mai mult decât şi-l imaginase ea la început, mult mai mult, şi acum, în sfârşit, înţelegea.

Simţi o dorinţă nebună să-i desfacă nodul perfect de la cravată, să-i descheie cămaşa şi să găsească bărbatul de dedesubt.

Maggie îşi înfrânase rareori propriile-i dorinţe.

Se strecură înăuntru. Chiar când umbra ei căzu peste hârtiile de pe masă, i se aşeză pe genunchi şi îl sărută pe gură.

Şocul, plăcerea şi pasiunea pătrunseră în fiinţa lui ca o săgeată cu trei vârfuri, toate la fel de ascuţite şi de dureroase. Stiloul îi căzu pe podea şi îşi cufundă ambele mâini în părul ei înainte să-şi poată recăpăta suflul. Ca prin ceaţă, simţi cum îi desface nodul cravatei.

— Ce faci? reuşi să articuleze răguşit. Nevoia de a-şi păstra demnitatea îl făcu să-şi revină şi s-o îndepărteze. Ce înseamnă asta?

— Ştii... Maggie îşi însoţea cuvintele cu sărutări uşoare pe toată faţa. Mirosea aşa de frumos, a săpun scump şi a lenjerie fină, realiză ea. Întotdeauna m-am gândit ce lucru prostesc este o cravată, un fel de pedeapsă pentru un bărbat care vrea să fie bărbat. Nu eşti şocat?

Nu era, doar că îşi simţea inima în gât.

— Nu. Îi îndepărtă mâinile, dar răul fusese deja produs. Degetele ei rapide îi desfăcuseră şi cravata şi gulerul. Ce ai de gând, Maggie?

— Cred că ar trebui să fie destul de clar. Râse, iar ochii ei verzi scânteiară ca smaraldele. Ţi-am adus flori.

Acestea din urmă zăceau strivite *între ei doi.* Rogan privi petalele ofilite.

— Sunt foarte frumoase. Cred că au nevoie de apă.

Maggie îşi dădu capul pe spaté şi râse.

— Întotdeauna foarte logic, nu-i aşa? Dar, Rogan, de-aici de unde stau eu se vede că îţi trece altceva prin minte, decât să te duci după o vază.

El nu putea să-şi nege reacţia foarte clară şi umană.

— Ai trezi şi un mort din Groapă, murmură el şi cuprinzându-i coapsele o trase mai aproape. Se lipi de el, torturându-l.

— Ei bine, mi-ai făcut un mare compliment. Dar tu nu eşti mort, nu-i aşa? îl sărută din nou, folosindu-şi şi dinţii pentru a-şi întări spusele. Crezi că ar trebui să-ţi termini mai întâi calculele?

— Nu. Îşi ţinea încă mâinile pe coapsele ei, dar degetele începuseră să-i frământe carnea. Ea mirosea a flori de câmp şi a fum. Tot ceea ce putea vedea era faţa ei, pielea

albă cu tenta de roz din obraji, ridurile aurii şi verdele profund al ochilor. Cu un efort eroic îşi păstră vocea egală. Cred însă că facem o greşeală. Scoase un geamăt când buzele ei îi atinseră urechea. Doar că ar trebui ales momentul şi locul potrivit.

— Pe care ar urma să le alegi tu, murmură ea, degetele ei desfăcându-i şi ultimii nasturi ai cămăşii.

— Da... nu. Dumnezeule! Cum putea un bărbat să gândească limpede într-un astfel de moment? Pe care să le alegem amândoi, după ce stabilim câteva priorităţi.

— În acest moment, nu am decât o singură prioritate. Îi mângâie pieptul, culegând petalele lipite de piele. Te voi avea acum, Rogan. Râse din nou provocator, înainte de a-şi lipi buzele de ale lui. Haide, respinge-mă!

Nu intenţiona s-o atingă. Acesta a fost ultimul lui gând coerent, înainte ca palmele să-i cuprindă sânii. Ea scoase un geamăt de plăcere, care se răspândi în gura lui ca vinul, bogat şi ameţitor. Apoi el îi descheie bluza, descoperindu-i umerii şi braţele.

— La naiba cu asta, murmură el lângă gura ei lacomă şi se ridică brusc în picioare, cu ea în braţe.

Braţele şi picioarele ei se înfăşurară în jurul lui ca o frânghie de mătase, bluza atârnându-i într-un singur

nasture, de la manşeta care nu fusese descheiată. Dedesubt, Maggie purta o cămaşă simplă din bumbac care lui Rogan i se păru la fel de erotică precum un furou din cea mai fină dantelă.

Era mică şi uşoară, dar cu sângele pulsându-i puternic în tâmple, Rogan era convins că ar fi putut duce şi un munte. Gura ei neobosită şi pătimaşă alerga de la obraji la bărbie, de la buze la ureche şi înapoi, în timp ce gemea uşor şi excitant.

Cu ea în braţe, Rogan ieşi din bucătărie, se încurcă în covorul uzat şi o lovi cu spatele de tocul uşii. Ea râse cu respiraţia întretăiată şi îşi strânse mai tare picioarele în jurul taliei lui.

Buzele li se uniră din nou într-un sărut brutal şi disperat. Apoi gura lui se eliberă pentru a se ocupa de sânii ale căror sfârcuri începu să le sărute cu lăcomie prin materialul cămăşii. Plăcerea se revărsă în trupul ei ca un torent de foc şi ea realiză, cu inima zvâcnindu-i ca un capac sub presiune, că era mult mai mult decât se aşteptase. Mai mult decât era pregătită să facă faţă. Dar nu mai exista cale de întoarcere.

El se îndepărtă de perete.

— Grăbeşte-te, atât reuşi să spună, în timp ce el se

îndrepta spre scară. Grăbeşte-te. Cuvintele se precipitau ca şi pulsul ei. Repede. Repede. Bătăilor nebuneşti ale inimii ei le răspundeau bătăile furioase ale inimii lui. Cu Maggie încolăcită în jurul lui, reuşi să urce scara, lăsând în urmă o trenă de petale. Ajuns la etaj, coti spre stânga şi pătrunse în dormitorul scăldat în lumina aurie a soarelui, în care briza parfumată umfla uşor perdelele de la fereastra deschisă. Se prăbuşiră îmbrăţişaţi pe patul cu cearceafurile deja răvăşite.

Dacă nebunie se chema ceea ce îl cuprinsese, atunci şi ea era în aceeaşi situaţie. Nu a fost loc pentru vorbe sau mângâieri tandre. S-au repezit unul la altul ca două fiare sălbatice, smulgându-şi hainele, trăgând, sfâşiind, aruncând, iar în tot acest timp continuând să se sărute, înfometaţi, cu pasiune şi cu violenţă.

Trupul ei era ca un motor gata alimentat pentru plecarea în cursă. Toate dorinţele ei stăteau gata să explodeze. Gemea, se zvârcolea şi respira sacadat. Poate că în alte condiţii, mâinile lui fine i-ar fi mângâiat trupul, dar acum acestea doar frământau, răneau şi prădau, producându-i o plăcere atât de intensă, încât începu să tremure ca zguduită de un curent electric, îi cuprinse din nou sânii goi în palme şi îi luă sfârcurile tari în gură.

Ea ţipă, dar nu de durere, ci în culmea primului orgasm, pe cât de violent pe atât de rapid. Nu se aşteptase să reacţioneze aşa de prompt şi nici să se simtă atât de vulnerabilă şi de neajutorată. Înainte de a reuşi să se dumirească, dorinţa începu să urce din nou în ea.

Vorbi în limba galică, cuvinte pe jumătate uitate de care Maggie nu fusese conştientă că inima ei le reţinuse. Niciodată nu crezuse că pasiunea o poate înghiţi şi o poate lăsa tremurând. Dar tremura sub mâinile lui şi sub dorinţa imperioasă a gurii lui posesive.

El nu sesiză schimbarea. Ştia doar că ea vibra sub el ca un arc. Era umedă, fierbinte şi insuportabil de pasionată. Avea trupul neted, dulce şi suplu, iar el putea să-i exploreze toate curbele şi adânciturile minunate. Nu simţea decât dorinţa disperată de a cuceri, de a poseda şi se cufundă în parfumul fiinţei ei până când i se păru că însăşi esenţa ei îi curge prin vene, odată cu propriul său sânge. Ea ţipă din nou, pronunţându-i numele ca un suspin.

Camera se învârtea în faţa ochilor ei, iar Maggie îşi vârî degetele în părul lui. Dorinţa se ridică iar în ea, ca un val uriaş, devorând-o. Îşi ridică bazinul în întâmpinarea lui.

— Acum! Cuvintele imperioase îi ţâşniră răguşit din gât.

Rogan, pentru numele lui Dumnezeu...

Dar el plonjase deja în ea, adânc şi tare. Ea se arcui pe spate, îşi ridică şi mai sus coapsele, sub imperiul unei dorinţe nesăţioase de a-l absorbi cu totul. Trupurile lor se potriveau perfect şi amândouă, strâns lipite, îşi potriviră ritmul, contralovitură pentru fiecare lovitură disperată. Unghiile mâinilor ei îi trasau dâre sângerânde pe spatele lui, dar niciunul nu era conştient de asta.

Cu ochii împăienjeniţi şi nesiguri, Rogan o privi şi văzu cum pe faţa ei se oglindeau rând pe rând toate senzaţiile pe care le trăia. Nu va fi suficient, îşi spuse ameţit. Chiar în momentul când amărăciunea îşi croise drum prin vălul pasiunii, ea deschise ochii şi îi pronunţă din nou numele.

Atunci, se pierdu în acea mare verde şi îngropându-şi faţa în focul părului ei, capitulă. Cu o ultimă străfulgerare de lăcomie victorioasă se goli în interiorul ei.

În orice război, de orice fel, există şi pierderi. Nimeni, se gândi Maggie, nu ştia mai bine decât irlandezii ce înseamnă victoria, sau amărăciunea sau preţul unei bătălii. Şi, chiar dacă, aşa cum se temea în acest moment, trupul ei nu-i va mai aparţine pentru tot restul vieţii ca urmare a acestui mic şi minunat război, ea nu-i va calcula costul.

Soarele strălucea încă pe cer. Acum când sângele

încetase să-i mai bată în tâmple, auzi ciripitul păsărelelor, zgomotul cuptorului şi zumzetul unei albine la fereastră.

Zăcea întinsă de-a latul patului, cu capul atârnându-i dincolo de saltea. O dureau braţele. Probabil pentru că erau încă încolăcite în jurul lui Rogan, care, prăbuşit peste ea, nu dădea niciun semn de viaţă.

Îşi ţinu respiraţia şi simţi, cu uşurare, bătăile accelerate ale inimii lui. Au avut noroc că nu s-au ucis unul pe altul, realiză ea. Fiind mulţumită să-i simtă greutatea şi acea senzaţie de somnolenţă a creierului, privi razele soarelui dansând pe tavan.

Mintea lui Rogan se limpezi încet până când deveni conştient de lumină şi linişte şi mai ales de trupul mic şi cald de sub el. Închise ochii din nou şi rămase nemişcat.

Ce ar trebui să spună? se întrebă. Dacă i-ar spune, de exemplu, că descoperise, spre totala lui surpriză şi derută, că o iubea, de ce l-ar crede? Să spună aceste lucruri acum, când amândoi erau încă ameţiţi şi satisfăcuţi de sex, n-ar fi fost ceva pe placul unei femei ca Maggie. Şi nici n-ar putea s-o facă să vadă adevărul.

Ce cuvinte ar trebui spuse după ce un bărbat trânteşte pe pat o femeie şi apoi o posedă ca un animal? Oh, ştia foarte bine că ei îi plăcuse, chiar foarte mult, dar asta nu

schimba faptul că el îşi pierduse complet controlul – controlul minţii, al trupului şi a tot ceea ce-l separă pe omul civilizat de animale.

Pentru prima dată în viaţa lui, luase o femeie fără fineţe, fără menajamente şi, tresări la acest gând, fără a se gândi nici măcar o secundă la consecinţe.

El încercă să se ridice, dar ea murmură un protest şi îl strânse şi mai tare în braţe.

— Nu pleca.

— Nu plec. Realiză că ea stătea cu capul atârnat peste marginea patului. Îi strecură o mână sub cap şi se rostogoli pe spate pentru a inversa poziţiile. Această mişcare, bruscă aproape că îi aruncă peste cealaltă margine a patului. Cum poţi dormi într-un pat de dimensiunile astea? Până şi o pisică ar fi incomodată.

— Oh, a fost destul de bun pentru mine. Dar intenţionez să-mi cumpăr altul acum că am bani. Unul mare şi grozav, la fel ca acela din casa ta.

Rogan se gândi la patul lui, stil Chippendale, cu patru stâlpi şi baldachin şi zâmbetul îi dispăru.

— Maggie. Faţa îi era strălucitoare şi ţinea ochii închişi pe jumătate. Avea un zâmbet mic în colţul gurii.

— Rogan, îi replică ea cu acelaşi ton serios şi apoi râse,

nu cumva intenţionezi să-mi spui că îţi pare rău că mi-ai târât onoarea în noroi, sau ceva de genul ăsta? Dacă onoarea cuiva a fost târâtă în noroi, atunci a ta a fost. Şi nu-mi pare deloc rău de ea.

— Maggie, spuse el din nou şi îi dădu la o parte buclele de pe faţă. Ce femeie extraordinară eşti! E foarte dificil să-ţi pară rău că ai dezonorat sau ai fost dezonorat când eu... Se opri brusc. În timp ce vorbea îi luase mâna şi începuse să-i sărute degetele când privirea îi poposi pe vânătăile de pe braţ. Disperat, adăugă: Te-am rănit.

— Mmm. Acum că ai menţionat acest lucru, începe să mă doară. Îşi mişcă umărul. Cred că m-am lovit destul de rău de tocul uşii. Să lăsăm asta, ce voiai să-mi spui?

El se ridică.

— Îmi pare teribil de rău, spuse cu o voce ciudată.

— N-am nicio scuză. Nu găsesc un cuvânt adecvat pentru comportarea mea.

El clătină din cap. Maggie îl privi lung. Are rasă, îşi spuse din nou. Cum altfel ar putea, un bărbat gol, aşezat pe marginea unui pat sărăcăcios, să arate atât de demn?

— Comportarea ta? repetă ea. Aş zice mai curând comportarea noastră, Rogan, şi a fost grozav de ambele părţi. Râzând, se ridică la rândul ei şi îi cuprinse gâtul cu

braţele. Crezi cumva că două-trei vânătăi mă vor face să arăt ca un curcubeu? îţi promit că n-o să se întâmple aşa, mai ales că le-am câştigat prin muncă.

— Adevărul este că...

— Adevărul este că ne-am luptat unul cu altul. Acum încetează să te porţi cu mine ca şi când aş fi o floare gingaşă care nu poate admite că i-a plăcut o partidă bună şi fierbinte de sex. Pentru că mi-a plăcut foarte mult şi tot aşa şi ţie, minunatul meu companion.

Rogan îşi trecu degetele peste zgârietura uşoară de la încheietura mâinii ei.

— N-ar fi trebuit să-ţi las niciun semn.

— Dar nu va dura o veşnicie.

— Nu, nu va dura. Maggie, n-am premeditat nimic şi nici când am plecat din Dublin azi-dimineaţă n-am plănuit ca întrevederea noastră să se încheie aşa. Şi oricum, este prea târziu să mă gândesc acum la o comportare responsabilă. Nefericit, îşi trecu o mână prin păr. S-a putea să rămâi însărcinată?

Ea tresări şi se întinse din nou în pat, respirând profund. Născut în flăcări. Îşi aminti de tatăl ei care îi spusese că ea se născuse în flăcări. Deci aşa ceva voise să spună.

— Nu, îi răspunse pe un ton impersonal, nedorind să-şi

exploreze emoţiile prea amestecate şi nesigure. Mă aflu în afara zilelor periculoase, iar pe de altă parte, aş vrea să ştii că sunt propria mea stăpână, Rogan.

— Ar fi trebuit să te protejez. Dar m-ai înnebunit, Maggie, când te-ai *aşezat* pe *genunchii mei* cu florile tale de câmp. Mă înnebuneşti şi acum.

Ei îi reveni zâmbetul, mai întâi luminându-i ochii, iar apoi arcuindu-i buzele.

— Pe drumul de întoarcere de la Brianna spre casă, am luat-o peste câmp. Soarele era aşa de strălucitor, Murphy cosea iarba pe fâneaţa lui, iar peste tot pe unde călcam erau numai flori. M-am simţit foarte fericită. De la moartea tatălui meu, acum cinci ani, n-am mai ştiut ce înseamnă fericirea. Apoi, te-am văzut în bucătărie, lucrând. Şi probabil, m-ai înnebunit şi tu pe mine. Se aşează din nou în genunchi pe pat şi îşi puse capul pe umărul lui. Chiar trebuie să te întorci la Dublin în seara asta, Rogan?

Ca un vârtej, toate detaliile programului pentru ziua următoare îi trecură lui Rogan prin minte. Parfumul ei amestecat cu al lui îi învăluia pe amândoi ca o ceaţă.

— Cred că aş putea rearanja unele lucruri şi să plec mâine dimineaţă.

Ea se retrase din nou şi zâmbi.

— Şi nu mai ieşim în oraş pentru cină.

— Voi contramanda rezervarea la avion. Rogan privi prin cameră. Nu ai telefon şi la etaj?

— Pentru ce? Ca să-mi sune la ureche şi să mă trezească?

— Nu ştiu de ce am întrebat. Se ridică de pe pat şi îşi adună hainele împrăştiate pe podea. Mă duc jos să dau nişte telefoane. Privi înapoi şi o văzu cum stătea în genunchi, pe patul îngust şi răvăşit. Doar telefoane scurte.

— Ar putea să aştepte, strigă Maggie după el.

— Nu vreau să fiu deranjat de nimeni până mâine dimineaţă. Coborî în grabă la parter şi, în drumul lui, adună cu sentimentalism florile căzute pe jos.

La etaj, Maggie aşteptă cinci minute, apoi se dădu jos din pat. Se întinse şi se strâmbă puţin de durere, îşi privi rochia ce atârna neglijent pe spătarul scaunului, apoi, scuturând energic din cap, renunţă la ea şi se îndreptă spre parter.

Rogan era încă la telefon, cu receptorul între umăr şi obraz, scriind de zor în carnet. Lumina, mai blândă acum, desena o pată la picioarele lui.

— Reprogramează întâlnirea pentru ora unsprezece. Nu, unsprezece, repetă el. Voi fi la birou, în jur de ora zece.

Da, şi ia legătura cu Joseph, te rog, Eileen. Spune-i că va primi o altă încărcătură din Clare. Piese de-ale domnişoarei Concannon, da. Eu...

Auzise zgomotul uşor din spatele lui şi-şi întoarse capul. Maggie stătea în picioare ca o zeiţă încununată de flăcări, statuie din alabastru şi curbe netede, cu ochi experimentaţi. Vocea secretarei îi bâzâia în urechi ca o muscă enervantă.

— Cum? Ce-ai spus? Privirea i se împăienjeni la început, apoi se aprinse coborând şi urcând pe trupul lui Maggie şi, în cele din urmă, rămase fixată pe faţa ei. Voi rezolva problemele când mă întorc. Muşchii stomacului i se contractară când Maggie se apropie de el şi-i deschise fermoarul pantalonilor. Nu! reuşi să articuleze cu voce gâtuită. Nu voi fi de găsit astăzi. Eu... Respiraţia i se acceleră în momentul când Maggie îl cuprinse între degetele ei lungi şi artistice. Iisuse Christoase! Mâine, spuse cu ultima brumă de voce. Te văd mâine.

Încearcă să pună telefonul în furcă, dar acesta îi scăpă din mână, izbindu-se de masă.

— Ţi-am întrerupt convorbirea, spuse Maggie, şi râse când o trase spre el.

Se întâmpla din nou. Rogan nu putea decât să asiste

cum animalul din el ieşea din nou la iveală fără a putea fi stăvilit. Cu un gest disperat, îşi înfipse mâinile în părul ei, trăgându-i capul spre spate şi o sărută sălbatic pe gură şi pe gât. Dorinţa de a o poseda era devastatoare, acţionând ca un drog ce i se strecurase în sânge, accelerându-i bătăile inimii şi tulburându-i mintea.

Putea s-o rănească din nou. Şi totuşi, nu se putea opri. Scoase un sunet nearticulat, în parte furie, în parte triumf, şi o culcă cu spatele pe masa din bucătărie.

Simţi o satisfacţie răutăcioasă, văzând-o căscând ochii de surpriză.

— Rogan, hârtiile tale.

Îşi strecură mâinile sub fesele ei ridicând-o spre el.

O privi drept în ochi, aşa cum un războinic îşi priveşte prada, şi o pătrunse.

Mâna lui Maggie căzu în lături, izbi ceaşca şi farfurioara, trimiţându-le la podea. Porţelanul se sparse chiar în momentul când servietaydiplomat căzu la pământ de pe masa şubredă.

Lui Maggie i se păru că în faţa ochilor i-au explodat zeci de stele şi că începe să delireze. Simţea lemnul tare al mesei sub spatele ei şi transpiraţia care începea să-i umezească pielea. Şi când îşi încolăci picioarele după

torsul lui, ridicându-şi bazinul pentru a-l primi mai adânc în ea, ar fi putut jura că a simţit cum i-a atins inima.

Apoi n-a mai simţit nimic decât vântul sălbatic care o purta în sus, tot mai sus, spre culmi. Deschise gura ca un înecat ce avea nevoie de aer, apoi expiră într-un geamăt lung şi languros.

Ceva mai târziu, când reuşi să vorbească, era cuibărită în braţele lui.

— Înseamnă că ai terminat convorbirile telefonice, nu-i aşa?

El râse şi o purtă afară din bucătărie.

Era dis-de-dimineaţă când Rogan părăsi patul. Ploua cu soare şi pe cerul pur apăruse curcubeul. Maggie se oferi somnoroasă să-i facă ceaiul şi adormi la loc, aşa că se duse singur în bucătărie.

În dulap, nu exista decât un borcan amărât de Ness întărit şi un singur ou în frigider. I se strânse inima.

Începuse să-şi adune hârtiile risipite pe jos, încercând să le aşeze în ordine, când Maggie intră poticnindu-se în bucătărie. Cu ochii grei de somn şi ciufulită, aproape că nu-l văzu când se îndreptă spre ceainic.

— Cred că am folosit ultimul tău prosop curat. Ea mormăi ceva şi scoase cutia cu ceai.

— Şi mi s-a oprit apa caldă în mijlocul duşului. De data asta, doar căscă.

— Nu mai ai ouă.

Ea murmură ceva despre găinile lui Murphy. El îşi puse hârtiile ordonate în servietă.

— Ţi-am lăsat pe masă ziarele pe care mi le-ai cerut. Până după-amiază va veni un camion să ridice piesele. Va trebui să le ambalezi în lăzi până la ora treisprezece. Rogan se gândi că totul semăna prea mult cu un adio. Între doi amanţi. Cum ea nu făcu niciun comentariu la cele zise de el, îşi închise cu zgomot servieta şi adăugă. Trebuie să plec. Neliniştit, se apropie de ea, îi ridică ferm bărbia şi o sărută. O să-mi lipseşti foarte mult.

Era deja dincolo de uşă când Maggie reuşi în sfârşit să se adune şi să fugă după el.

— Rogan! Pentru Dumnezeu, aşteaptă o clipă. Abia am deschis ochii.

Se întoarse exact în momentul când ea se repezi spre el. Dezechilibrat, se rostogoli împreună cu Maggie în stratul de flori. Strângându-se în braţe, se sărutară pasionat în ploaia uşoară şi plină de soare.

— Şi tu o să-mi lipseşti, fir-ar să fie. Îşi ascunse faţa în umărul lui, respirând adânc.

— Vino cu mine. Pune-ţi câteva lucruri într-un sac şi vino cu mine.

— Nu pot. Se îndepărtă puţin de el, surprinsă de părerea de rău pe care o simţea că trebuia să-l refuze. Sunt câteva lucruri pe care trebuie neapărat să le fac. Şi... efectiv nu pot lucra la Dublin.

— Nu, spuse el după câteva clipe lungi. Presupun că nu poţi.

— Ai putea să te întorci? Să-ţi iei liber o zi sau două?

— Nu-i posibil acum. Dar peste vreo două săptămâni cred că pot.

— Ei bine, două săptămâni nu înseamnă prea mult. I se păreau o eternitate. Amândoi trebuie să facem întâi ce trebuie făcut şi apoi...

— Şi apoi...? Se aplecă s-o sărute. Să te gândeşti la mine, Margaret Mary.

— Mă voi gândi.

Îl urmări cu privirea cum se îndepărtează, cu servieta-diplomat în mâna dreaptă, cum porneşte maşina, cum dă cu spatele până la drum.

Rămase acolo, în picioare, mult timp după ce zgomotul motorului se pierduse în depărtare, până când ploaia încetă şi soarele, singur, puse stăpânire pe cerul dimineţii.

CAPITOLUL 13

Maggie traversă living-ul gol şi privi lung pe fereastra din faţă a casei, apoi se întoarse. Era a cincea casă pe care o vizita într-o săptămână, singura care nu era ocupată de vânzători plini de speranţă şi ultima pe care intenţiona să o viziteze.

Era situată la marginea oraşului Ennhis, puţin cam prea departe după părerea Briannei şi nu suficient de departe pentru gustul lui Maggie. Era nouă, ceea ce cântărea în favoarea ei, o casă cu toate camerele la parter.

Două dormitoare, recapitula Maggie când o parcurse încă o dată. Baie, bucătărie cu un separeu pentru luat masa, o cameră de zi foarte luminoasă şi un şemineu din cărămidă, frumos colorat.

Mai aruncă o ultimă privire şi îşi puse mâinile în şolduri. Asta este.

— Maggie, casa este exact ce-i trebuie. Dar n-ai putea găsi ceva mai aproape de casa noastră?

— De ce? Ştii bine că o urăşte.

— Dar...

— Casa asta este avantajoasă şi din alte puncte de vedere. Magazine, farmacie, restaurante unde poate mânca, dacă i-ar veni cheful să iasă.

— Dar nu iese niciodată.

— A venit timpul s-o facă. Şi când n-o să te mai aibă pe tine prin apropiere gata să sări doar cât pocneşte din degete, va trebui s-o facă, nu crezi?

— Eu nu sar, replică Brianna care, cu spinarea ţeapănă, se îndreptă spre fereastră. Şi oricum, este foarte probabil că va refuza să se mute aici.

— Nu va refuza. Nu cu ghimpele ce i l-am înfipt în inimă, se gândi Maggie. Şi dacă ai renunţa măcar pentru o clipă să te simţi vinovată, vei admite că este cel mai bun lucru pentru toată lumea. Ea va fi mai fericită într-un loc care să-i aparţină numai ei, sau cel puţin atât de fericită cât poate fi o femeie ca ea. Tu poţi să-i dai orice lucru din casă pe care vrea să-l ia cu *ea sau o* să-i dau bani să-şi cumpere altele noi. Ceea ce cred că va prefera.

— Maggie, locul ăsta este lipsit de farmec.

— La fel este şi mama ta. Înainte ca Brianna să poată replica, Maggie se apropie de ea şi îi înconjură umerii cu braţul. Îi vei face o grădină chiar dincolo de uşa aceea. Vom zugrăvi pereţii sau vom pune tapet, cum doreşte.

— S-ar putea face ceva frumos.

— Nimeni nu-i mai potrivit pentru această treabă ca tine. Vei cheltui câţi bani vei avea nevoie aşa încât amândouă să fiţi mulţumite.

— Dar nu e corect, Maggie, ca tu să suporţi toate cheltuielile.

— E mult mai corect decât îţi imaginezi. A sosit timpul să-i vorbesc Briannei despre mama noastră, hotărî Maggie. Ai ştiut că a fost cântăreaţă? Profesionistă?

— Cine, mama? Ideea era atât de fantastică, încât Brianna râse. De unde-ai mai scos-o şi pe-asta?

— Este purul adevăr. Am aflat cu totul întâmplător, dar apoi am verificat ca să fiu sigură. Căută în poşetă şi scoase la iveală decupajele îngălbenite. Poţi să judeci şi singură. S-a scris despre ea în câteva rânduri.

Fără un cuvânt, Brianna răsfoi articolele, privind fotografiile decolorate.

— A cântat la Dublin, murmură. Acolo locuia. *Un glas la fel de cristalin şi dulce ca al clopotelor în dimineaţa de Paşte,* se spune aici. Dar cum e posibil aşa ceva? *N-a pomenit* niciodată despre asta. Nici tata.

— În ultimele zile m-am gândit mult la aceste lucruri. Maggie se duse, din nou, la fereastră. Ea a pierdut ceva ce

şi-a dorit şi a căpătat în schimb ceva ce nu şi-a dorit. După aceea, toată viaţa s-a pedepsit pe ea însăşi şi pe noi toţi.

Uluită, Brianna abandonă decupajele din ziare.

— Dar niciodată nu a cântat acasă. Nici măcar o notă. Niciodată.

— Cred că nu suporta să mai cânte, sau a considerat că, refuzând, se pedepseşte pentru păcatul comis. Probabil şi una şi alta. O mare oboseală o cuprinse, dar Maggie încercă s-o alunge. Încerc să-i găsesc scuze, Brie, şi să-mi imaginez disperarea ei când şi-a dat seama că este însărcinată cu mine: Şi fiind cine era, nu avea altă alternativă decât căsătoria.

— Dar a fost nedrept din partea ei să te facă răspunzătoare pe tine, Maggie. Întotdeauna a fost şi e valabil şi astăzi.

— Poate. Totuşi, aceste lucruri mă fac să înţeleg şi chiar mai mult, de ce nu m-a iubit şi nu mă va iubi niciodată.

— Ai... Brianna împături cu grijă tăieturile din ziare şi le puse în propria-i poşetă. Ai vorbit cu ea despre asta?

— Am încercat. Nu va vorbi niciodată despre aceste lucruri. Totul ar fi putut fi altfel. Maggie se răsuci pe călcâie, furioasă că nu putea scăpa de sentimentul apăsător de vinovăţie. Ar fi putut fi. Dacă n-a putut avea

cariera pe care şi-a dorit-o, îi rămăsese totuşi muzica. A fost oare o soluţie să renunţe la toate numai pentru că nu a putut avea totul?

— *Nu ştiu răspunsul.* Unii oameni vor ori totul ori nimic.

— Acum nu se mai *poate* schimba nimic, spuse Maggie cu fermitate. Dar îi vom oferi această casă şi o viaţă independentă, de fapt ni le oferim şi nouă.

Cât de repede se duc banii, observă Maggie câteva zile mai târziu. Se pare că, cu cât ai mai mulţi, cu atât ai nevoie de mai mulţi. Dar casa fusese cumpărată pe numele lui Maeve, iar detaliile privind transformarea ei într-o locuinţă confortabilă, foarte multe de altfel, fuseseră discutate unul câte unul.

Ce păcat însă că detaliile vieţii ei personale rămăseseră în suspensie. Abia dacă discutase cu Rogan, se gândi, cu sufletul greu, aşezată fiind la masa din bucătărie. Oh, primise multe mesaje prin Eileen şi Joseph, dar foarte rar se deranjase să ia legătura cu ea personal. Sau să se întoarcă, aşa cum spusese.

Ei bine, la urma urmei era de preferat aşa. Oricum, era foarte ocupată. Avea multe schiţe care aşteptau să fie turnate în sticlă. Şi dacă în dimineaţa asta încă nu se apucase de lucru era numai din cauză că nu se hotărâse

încă cu ce proiect să înceapă. În niciun caz pentru că aştepta să sune afurisitul ăsta de telefon.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă când o văzu pe Brianna pe fereastră, urmată de devotatul ei câinelup.

— Excelent. Am sperat să te prind înainte de a te apuca de lucru. Şi în timp ce intra în bucătărie, îşi scoase coşul de pe braţ.

— Ai fost? Cum merg lucrurile?

— Foarte bine. Cu mişcări rapide, Brianna dădu la iveală franzeluţele încă fierbinţi pe care le adusese. Faptul că am găsit-o pe Lottie Sullivan este un dar al cerului. Zâmbi, gândindu-se la sora de caritate, pensionată, pe care o angajaseră drept companie pentru Maeve. Este pur şi simplu minunată, Maggie. Deja e ca o parte din familie. Ieri când am fost să aranjez brazdele de flori, mama perora despre cât de târziu este pentru a mai planta ceva şi cât de neinspirată este culoarea zugrăvelii exterioare. Bineînţeles, numai pentru a fi mereu de altă părere. Şi Lottie stătea acolo râzând şi nefiind de acord cu nimic din ce spunea mama. Pot să jur că amândouă se distrează bine împreună.

— Mi-ar fi plăcut să văd scena. Maggie rupse o franzelă. Mirosul îmbietor şi tabloul descris de Brianna aproape că o

făcură să-şi amâne lucrul din acea dimineaţă. Ai găsit o comoară, Brie. Lottie o va ţine în frâu.

— E mai mult decât atât. Se pare că realmente îi face plăcere... De fiecare dată când mama spune ceva neplăcut, Lottie doar râde, clipeşte şi îşi vede de treabă. N-am crezut că o s-o spun vreodată, Maggie, dar acum cred cu adevărat că o să meargă.

— Bineînţeles că o să meargă. Maggie rupse o bucată de franzelă şi i-o aruncă răbdătorului Con. L-ai întrebat pe Murphy dacă te poate ajuta să-i cari patul şi celelalte lucruri pe care le vrea?

— N-a fost nevoie. Vestea că i-ai cumpărat o casă lângă Ennis s-a împrăştiat foarte repede, aşa că zeci de oameni s-au vânturat pe-acolo în ultimele două săptămâni; ca din întâmplare, bineînţeles. Murphy îşi oferise, deja camionul şi propria spinare.

— Asta înseamnă că până la sfârşitul săptămânii viitoare ea şi Lottie vor fi complet instalate. Am cumpărat o sticlă cu şampanie numai pentru noi două, aşa că ne vom îmbăta turtă când totul va fi terminat.

Brianna zâmbi, dar vocea îi era serioasă.

— Nu-i un eveniment ce trebuie sărbătorit.

— Atunci o să trec pe la tine din întâmplare, spuse

Maggie cu un surâs timid. Cu o sticlă de şampanie spumoasă sub braţ.

Deşi Brianna îi întoarse zâmbetul, Maggie simţi că inima surorii ei era tristă.

— Maggie, am încercat să vorbesc cu ea despre cariera ei de cântăreaţă. Am crezut că fac bine, că o să înţeleagă. Îi păru rău pentru sora ei când o văzu întristându-se.

— Bineînţeles că ai făcut bine. Brusc, îşi pierdu apetitul pentru pâinea caldă şi i-o aruncă lui Con. Ai avut mai mult succes?

— Nu. N-a vrut să discute cu mine, doar s-a supărat îngrozitor. Brianna consideră că n-avea niciun sens să reproducă cuvintele muşcătoare pe care i le aruncase mama ei. N-ar fi făcut decât să se simtă şi mai nefericită. S-a retras în camera ei, dar a luat decupajele din ziare cu ea.

— Ei bine, e ceva totuşi. Probabil că o va reconforta. Când începu să sune telefonul, Maggie sări atât de iute de pe scaun, încât Brianna se înecă. Alo. Ah, tu eşti Eillen? Dezamăgirea din vocea ei era cât se poate de evidentă. Da, am primit fotografiile pe care le-ai trimis pentru catalog. Arată mai mult decât minunat. Aş vrea să-i spun personal domnului Sweeney că... ah, e în şedinţă. Nu, nu,

e perfect. Poţi să-i transmiţi că sunt de acord cu fotografiile. N-ai pentru ce. La revedere.

— Ai răspuns la telefon, comentă Brianna.

— Bineînţeles că am răspuns. Sună doar, nu-i aşa?

Tonul tăios al surorii ei o făcu pe Brianna să ridice, mirată, sprâncenele.

— Aşteptai un telefon?

— Nu. Ce te face să crezi aşa ceva?

— Păi, iuţeala cu care ai ţâşnit de pe scaun, ca şi când ai fi vrut să salvezi un copil din faţa unei maşini.

Aşa făcuse? se întrebă Maggie. Făcuse ea aşa ceva? Era umilitor.

— Nu-mi place ca afurisitul ăsta de obiect să-mi ţârâie în urechi, atâta tot. Trebuie să mă apuc de lucru. Şi cu aceste cuvinte în chip de la revedere, ieşi din bucătărie.

Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă Rogan o să sune sau nu, îşi spuse Maggie. Se scurseseră trei săptămâni de când se întorsese la Dublin, şi în tot acest timp vorbise cu el doar de două ori, dar nu-i păsa. Era prea ocupată ca să-şi piardă timpul cu convorbiri telefonice sau să-l distreze dacă ar veni din nou s-o vadă. Aşa cum promisese afurisitul naibii că va face, adăugă în gând şi trânti uşa în spatele ei.

N-avea nevoie de compania lui Rogan Sweeney şi a nimănui altcuiva. Se avea pe sine şi îi era suficient.

Maggie îşi luă uneltele şi se apucă de lucru.

Sufrageria oficială a familiei Connelly i-ar fi amintii lui Maggie de decorul strălucitor din opera pe care o văzuse la televizor în ziua când murise tatăl ei. Totul strălucea, scânteia, orbea. Vinul, din cele mai bune recolte, scânteia auriu în paharele de cristal, descompunându-se în culorile curcubeului pe numeroasele faţete şi muchii. Lumânările, zvelte şi albe, aduceau un plus de eleganţă luminii ce se revărsa din candelabrul enorm.

Persoanele aşezate în jurul mesei acoperite cu o faţă de masă din dantelă erau la fel de elegante şi sofisticate ca şi încăperea. Anne, într-o rochie de mătase albastră, purtând diamantele bunicii, era întruchiparea gazdei graţioase. Dennis, îmbujorat de mâncarea bună şi compania veselă, radia de încântare privindu-şi fiica. Patricia arăta într-adevăr minunat şi tot atât de delicată ca şi perlele roz pe care le purta.

De cealaltă parte a mesei, chiar în faţa ei, Rogan îşi sorbea vinul, încercând din răsputeri să nu se gândească la Maggie.

— E aşa de plăcut să luăm masa în familie. Anne începu

să ciugulească din bucăţica de fazan din farfurie. Cântarul o avertizase că luase un kilogram în greutate în ultima lună şi asta nu putea fi tolerat.

Sper că nu eşti dezamăgit, Rogan, că n-am invitat mai multă lume.

— Bineînţeles că nu. E o plăcere pentru mine, o plăcere rară în aceste zile, să petrec o seară liniştită între prieteni.

— Exact ce îi spuneam şi ei, lui Dennis continuă Anne. Abia te-am văzut în ultimul timp. Munceşti prea mult, Rogan.

— Un bărbat nu poate munci prea mult când face ceea ce îi place, interveni Dennis.

— Of, bărbaţii şi munca lor. Anne râse uşor şi rezistă cu greu să nu-şi atenţioneze soţul pe sub masă. Prea multă muncă îl face pe un bărbat să fie nervos, am spus-o *dintotdeauna.* În special când nu are o soţie care să-l calmeze.

Ştiind prea bine spre ce fel de discuţie se îndrepta mama ei, Patricia făcu tot posibilul să schimbe subiectul.

— Ai avut un succes deosebit cu expoziţia domnişoarei Concannon, Rogan. Şi am auzit că şi arta indienilor americani a fost bine primită.

— Da, ambele au mers bine. Arta americană va fi

transferată la galeria *Cork în* săptămâna aceasta, iar lucrările lui Maggie – ale domnişoarei Concannon vreau să spun – vor pleca la Paris în cel mai scurt timp. Chiar luna trecută a terminat câteva piese uluitoare.

— Am văzut câteva din ele. Joseph mi-a arătat un fel de glob. Unul cu tot felul de forme şi culori în interior. Ceva cu adevărat fascinant. Patricia îşi împreună mâinile în poală, în timp ce se servi desertul. Mă întreb cum a fost făcut.

— Din întâmplare, am fost acolo, când l-a făcut. Am ajutat-o chiar. Îşi aminti căldura insuportabilă, culorile care curgeau una într-alta, scânteile. Şi totuşi n-aş putea să vă explic cum l-a făcut.

Privirea din ochi lui o puse pe Anne în alertă.

— Când ştii prea multe despre procesul artistic nu te mai poţi bucura din toată inima de produsul finit. Nu credeţi? Sunt convinsă că pentru domnişoara Concannon este doar rutină. Patricia, nu ne-ai povestit încă despre micul tău proiect. Cum merge şcoala?

— Bine, mulţumesc.

— Imaginaţi-vi-o pe mica noastră Patricia punând pe roate o şcoală. Anne zâmbi cu indulgenţă.

Rogan realiză cu un început de vinovăţie că n-o mai întrebase pe Patricia despre proiectul ei de câteva

săptămâni.

— Ai găsit deci un loc până la urmă?

— Da. O casă lângă Piaţa Hountjoy. Clădirea necesită unele reparaţii, bineînţeles. Am angajat un arhitect. Terenul din jur e mai mult decât convenabil şi oferă spaţiu de joacă. Sper ca totul să fie gata până în primăvara viitoare.

Vedea totul cu ochii minţii. Bebeluşii şi copiii de grădiniţă ale căror mame aveau nevoie de un loc civilizat şi de încredere unde să-şi lase odraslele cât timp ele sunt la lucru. Copiii mai mari care vor putea veni după orele de şcoală. Spera din toată inima ca toată această activitate să-i umple o parte din golul ce-l simţea în suflet. Ea şi Robert nu avuseseră copii. Erau atât de siguri că au toată viaţa înainte. Atât de siguri!

— Sunt convinsă că Rogan te-ar putea ajuta să termini mai repede, Patricia, continuă Anne. În fond, nu ai niciun fel de experienţă.

— E fiica mea, nu-i aşa? interveni Dennis făcând cu ochiul. Se va descurca de minune.

— Sunt sigură. Din nou, Anne trebui să se abţină să nu-i facă semn cu piciorul pe sub masă soţului ei.

Anne îşi aşteptă fiica în *salon, în timp ce* bărbaţii

rămăseseră în sufragerie să-şi savureze vinul de porto, obicei pe care Anne refuza cu încăpăţânare să-l declare depăşit de vreme. După ce fură servite cafelele şi rămaseră singure, se întoarse spre fiica ei.

— Nu înţeleg ce tot aştepţi, Patricia? Laşi pur şi simplu un astfel de bărbat să-ţi scape printre degete.

— Te rog, mamă, nu începe iar. Deja Patricia simţea că o apucă durerea de cap.

— Presupun că nu vrei să rămâi văduvă toată viaţa. Ţi-am spus de repetate ori că a trecut suficient timp.

— Prima dată mi-ai spus acest lucru la un an după moartea lui Robbie.

— Şi acesta-i adevărul, continuă Anne. Nu-i plăcea să-şi vadă fiica tânjind încă după un mort. Ea însăşi plânsese mult şi amarnic nu numai pentru că pierduse un ginere pe care-l iubise, ci şi pentru că nu reuşise să-i uşureze durerea fiicei sale. Draga mea, oricât de mult ne-am dori să nu fie aşa, Robert a murit şi nu se va mai întoarce niciodată.

— Ştiu asta. Am acceptat-o şi încerc să merg înainte.

— Punând în funcţiune un sistem de îngrijire zilnică a copiilor unor oameni străini?

— Parţial, da. Mamă, fac acest lucru şi pentru mine,

pentru că am nevoie să lucrez şi să am satisfacţia muncii mele.

— Renunţ să mai discut cu tine despre acest lucru. Într-un gest de împăcare, Anne îşi ridică ambele mâini. Şi dacă ăsta este lucrul care ţi-l doreşti cu adevărat, atunci asta îmi doresc şi eu.

— Îţi mulţumesc, mamă, pentru aceste cuvinte. Trăsăturile Patriciei se îndulciră când se aplecă s-o sărute pe obraz. Ştiu că nu îmi doreşti decât binele.

— Exact. Şi acesta este motivul pentru care îl vreau pe Rogan pentru tine. *Nu,* nu te zbârli la mine, fetiţo.

Nu-mi spune că nu-l vrei la fel de mult ca şi mine.

— Ţin la el, spuse cu precauţie Patricia. Foarte mult. Dintotdeauna am ţinut.

— Şi el ţine la tine. Dar tu stai în umbră, răbdătoare, şi aştepţi să facă el primul pas. Şiîn timp ce tu aştepţi, mintea lui rătăceşte pe alte meleaguri. Şi un orb îşi poate da seama că este interesat de domnişoara Concannon nu numai ca om de artă. Iar ea nu este tipul de femeie care aşteaptă, adăugă Anne. Categoric, nu. Întâlneşte un bărbat ca Rogan, cu avere şi provenind dintr-una din cele mai vechi şi nobile familii, şi ce crezi că va face? îl va înhăţa înainte ca el să-şi dea seama.

— Rogan nu este tipul de bărbat care poate fi înhăţat fără voia lui, spuse Patricia sec. Are o voinţă puternică şi o minte clară.

— În cele mai multe domenii, sunt de acord. Dar, draga mea, bărbaţii au nevoie să fie dirijaţi şi ispitiţi, încă nu ţi-ai pus în cap să-l ispiteşti pe Rogan

Sweeney. Trebuie să-l faci să vadă în tine femeia şi nu soţia prietenului său. Îl doreşti, nu?

— Cred că...

— Bineînţeles că îl doreşti. Deci nu-ţi rămâne decât să faci să te dorească şi el.

Patricia a vorbit puţin în drumul spre casă, întovărăşită de Rogan. Casa pe care o împărţise cu Robert la care nu putea să renunţe. Nu mai umbla din cameră în cameră sperând că o să-l găsească aşteptând-o. Când îşi amintea de clipele minunate petrecute împreună nu mai suferea ca la început şi încetase să se mai dea cu capul de pereţi.

Acum era doar o casă cu amintiri frumoase. Dar voia, oare, să trăiască tot restul vieţii, singură, în această casă? Voia, oare, să-şi petreacă zilele îngrijind de copiii altor femei în loc să aibă proprii ei copii care să-i lumineze viaţa?

Dacă mama ei avea dreptate şi Rogan era ceea ce îşi

dorea, atunci puţină cochetărie din partea ei nu ar strica.

— Nu vrei să intri puţin? îl întrebă când el o conduse până la uşă. Este încă devreme şi nu mi-e somn.

Rogan se gândi la casa lui goală şi la orele ce urmau până dimineaţă când începea o nouă zi de muncă.

— Dar îmi promiţi un whisky?

— Pe terasă, adăugă ea şi intră în casă.

Casa Patriciei reflecta eleganţa rafinată şi gustul impecabil al stăpânei. Deşi se simţise întotdeauna ca la el acasă în această ambianţă, Rogan se gândi la căsuţa dezordonată a lui Maggie şi la patul ei îngust şi mototolit.

Chiar şi paharul cu whisky îi reaminti de Maggie. Îşi aminti modul cum izbise paharul de şemineu într-un acces de furie. Şi de pachetul care îi parvenise câteva zile mai târziu şi care conţinea un pahar făcut de ea însăşi pentru a-l înlocui pe cel spart.

— E o noapte frumoasă, spuse Patricia, pentru a-i atrage atenţia.

— Poftim? Oh, da, într-adevăr. Învârtea paharul între degete, fără să guste.

O lună în creştere gonea pe cer, când acoperită de nori, când strălucind albă şi diafană îndată ce norii erau împrăştiaţi de briza uşoară. Aerul era cald şi înmiresmat,

tulburat doar de zgomotul înfundat al traficului de dincolo de gardul viu al grădinii.

— Spune-mi mai multe despre şcoală, începu el. Ce arhitect ai angajat? Ea *îi* spuse numele firmei cu care el se declară de acord. Fac treabă bună. L-am folosit şi noi, de câteva ori.

— Ştiu. Joseph i-a recomandat. Mi-a fost de mare ajutor, deşi m-am simţit vinovată că-l distrag de la treburile lui.

— Oh, Joseph este în stare să facă o mulţime de lucruri în acelaşi timp.

Încercând să-l testeze pe Rogan, dar şi pe ea, Patricia veni mai aproape de el.

— Mi-ai lipsit.

— Am avut nişte săptămâni foarte agitate. Îi trecu o şuviţă de păr după ureche, un gest vechi, o veche obişnuinţă de care nici nu era conştient. Trebuie să ne facem timp. N-am mai fost la teatru de câteva săptămâni, nu-i aşa?

— Nu. Ea îi prinse mâna şi i-o strânse. Dar mă bucur că avem timp, acum. Singuri.

În capul lui Rogan sună un clopoţel de alarmă. Îl ignoră rapid ca fiind ridicol şi îi zâmbi.

— Vom face chiar mai mult. De ce să nu mergem

împreună la această proprietate pe care ai cumpărat-o să văd şi eu despre ce este vorba?

— Ar fi minunat. Ştii doar că ţin mult la părerea ta. Inima începu să-i bată mai repede. Te preţuiesc foarte mult.

Înainte să-şi schimbe hotărârea, Patricia se aplecă îl sărută pe gură. Închise ochii şi nu văzu panica din ochii lui. De data aceasta n-a mai fost un sărut dulce şi platonic, îşi împleti degetele în părul lui şi se abandonă cu totul acestui sărut, dorind cu disperare să simtă din nou ceva.

Dar braţele lui nu se încolăciră în jurul trupului ei. Buzele lui nu ardeau. Rămăsese rece şi liniştit ca o statuie. Niciun fluid de plăcere sau dorinţă nu circula între ei. Doar suflul rece al şocului. Se trase înapoi şi îi văzu uluirea şi, mai mult decât atât, regretul ce i se citea în ochi. Jignită şi copleşită de ruşine, se îndepărtă de el.

Rogan puse paharul cu whisky pe masă.

— Patricia.

— Nu, te rog. Patricia îşi ţinea ochii strâns închişi. Nu spune nimic.

— Bineînţeles că o să spun. Trebuie. Ezitând, îşi puse mâinile pe umerii ei. Patricia, ştii cât de mult... Care erau cuvintele adecvate? se întrebă cu toată sinceritatea. Cuvintele adecvate dar care să nu rănească? Ţin foarte

mult la tine, spuse şi se urî pe sine.

— Să nu mai vorbim despre asta. Mă simt şi aşa destul de umilită. Patricia îşi strânse mâinile una în alta până când unghiile îi intrară în carne.

— Niciodată nu m-am gândit, adăugă Rogan înjurându-se în gând, din nou şi, pentru că se simţea atât de mizerabil, o înjură şi pe Maggie pentru că avusese dreptate. Patty, spuse neajutorat, îmi pare nespus de rău.

— Sunt sigură că îţi pare rău, răspunse Patricia pe un ton rece şi distant, în ciuda faptului că el folosise numele cu care o alinta întotdeauna. La fel îmi pare şi mie pentru că te-am pus într-o astfel de situaţie.

— Este vina mea. Ar fi trebuit să înţeleg.

— Şi de ce ar fi trebuit? îngheţată, se îndepărtă de atingerea mâinilor lui. La lumina stelelor, faţa ei părea la fel de fragilă ca sticla, iar ochii la fel de transparenţi şi goi. Eu sunt mereu aici, nu-i aşa? Disponibilă ori de câte ori ai o seară liberă. Sărmana Patricia, fără niciun scop în viaţă, agăţându-se cu disperare de micul ei proiect pentru a-şi da iluzia că este ocupată şi folositoare. Tânăra văduvă care se mulţumeşte cu o strângere de mână şi un zâmbet indulgent.

— Nu este adevărat. Nu asta simt eu pentru tine.

— Nu ştiu ce simţi tu şi cum. Vocea ei deveni ascuţită, apoi se frânse, alarmându-i pe amândoi. Nu ştii nici ce simt eu. Ceea ce ştiu este că vreau să pleci înainte ca amândoi să spunem lucruri care arface situaţia şi mai neplăcută decât este.

— Nu pot să te părăsesc aşa. Hai să intrăm în casă, să ne aşezăm şi să discutăm.

Nu, îşi repetă Patricia, aş începe să plâng şi umilirea mea ar fi completă.

— Insist, Rogan, spuse cu o voce lipsită de viaţă. Vreau să pleci, acum. Nu mai avem ce ne spune în afară de noapte bună. Cunoşti drumul spre ieşire. Trecu rigidă pe lângă el şi intră în casă.

La naiba cu toate femeile, îşi spunea Rogan, a doua zi după-amiază, când ajunse la galerie. Naiba să le ia pentru abilitatea lor înnăscută de a-l face pe un bărbat să se simtă vinovat, şi mizerabil, şi idiot.

Pierduse un prieten la care ţinea foarte mult. O pierduse pentru că fusese orb faţă de sentimentele ei. Sentimente pe care Maggie le văzuse de la prima ochire, îşi aminti cu ciudă. Urcă scările furios pe el însuşi. De ce nu ştia cum să se poarte cu cele două femei care însemnau aşa de mult pentru el?

Din neglijenţă, frânsese inima Patriciei. Şi Maggie, afurisită să fie, putea să i-o frângă pe-a lui.

Oare or fi existând iubiri perfect reciproce? Se pare că oamenii nu se îndrăgostesc niciodată de cei nerăbdători să le întoarcă iubirea.

Ei bine, el, unul, va avea suficientă minte să nu-şi pună sentimentele la picioarele lui Maggie ca ea să le poată distruge. Nu acum. Nu după ce el însuşi a făcut la fel cu sentimentele altcuiva. În fond, se simţea bine aşa cum era. Propriul lui stăpân.

Pătrunse în prima sală şi se întunecă la faţă. Erau expuse mult mai multe piese din opera lui Maggie. Aruncă o ultimă privire la ceea ce urma să facă turul lumii în următoarele douăsprezece luni. Globul pe care ea îl crease în faţa ochilor lui părea să conţină toate visurile pe care Maggie le ţinuse închise în sufletul ei, visuri care acum îşi râdeau de el în timp ce privea fix în interiorul sferei multicolore.

Aceeaşi senzaţie din noaptea trecută când nu-i răspunsese la telefon. Probabil că în acel moment avusese nevoie de ea, din cauza sentimentului de vinovăţie faţă de Patricia. Avusese nevoie să-i audă vocea, să se aline cu ea. În schimb îşi auzise propria voce, înregistrată clar de

robot. Ea refuzase până şi să-şi înregistreze vocea.

Aşa că în loc de o conversaţie nocturnă şi probabil intimă, lăsase un alt mesaj care, fără îndoială, o s-o plictisească pe Maggie tot atât de mult ca şi pe el.

Dumnezeule, o dorea.

— Ah, exact persoana pe care voiam s-o văd. Voios ca un cintezoi, Joseph intră în încăpere. Am vândut-o pe Carlotta. Zâmbetul de autosatisfacţie îi dispăru însă repede, transformându-se în curiozitate, când Rogan se întoarse. O zi proastă, nu-i aşa?

— Au fost altele şi mai rele. Carlotta, ai spus? Cui?

— Unui turist american, care a vizitat galeria în dimineaţa asta. A fost pur şi simplu fascinat de Carlotta. Am expediat-o – pictura vreau să spun – într-un loc numit Tucson.

Joseph se aşează în colţul canapelei şi îşi aprinse o ţigară. Americanul mi-a declarat că adoră nudurile primitive şi că nudul Carlottei noastre este cu siguranţă primitiv. Şi eu sunt amator de nuduri, dar Carlotta n-a fost niciodată genul meu. Coapse greoaie şi tuşe groase de vopsea. Am putea spune că artistului i-a lipsit subtilitatea.

— Este totuşi o pictură excelentă în ulei, spuse Rogan absent.

— În genul ei. Dar pentru că prefer ceva mai puţin net, nu regret că am trimis-o pe Carlotta la Tucson. Dintr-un buzunar scoase la iveală o scrumieră micuţă cu capac şi îşi scutură ţigara în ea. Ah, şi acuarelele scoţianului care a sosit acum o oră. Foarte frumoase, Rogan. Cred că ai descoperit o altă stea.

Rogan nu putea să facă altceva pentru a-şi arăta înţelegerea decât să-i ia mâna.

— Şi eu l-am iubit, Patricia. A fost prietenul meu cel mai bun.

— Ştiu că l-ai iubit. Şi tu ai fost acela care m-ai ajutat să trec prin toate acestea şi să ies la suprafaţă. Întâi ai plâns împreună cu mine apoi tot împreună am lăsat plânsul în urmă. Cu tine am putut vorbi de Robbie, am râs şi am plâns. Ai fost cel mai bun dintre prieteni pentru mine, aşa că era firesc să te iubesc. Mi se părea doar o problemă de timp – timpul necesar ca tu să începi să vezi în mine femeia în locul prietenului. Şi apoi, n-ar fi fost la fel de firesc ca tu să te îndrăgosteşti de mine şi să mă ceri în căsătorie?

Degetele lui îi strânseră nervos mâna.

— Dacă aş fi fost mai atent...

— N-ai fi văzut nimic mai mult din ceea ce voiam să

ascund, sfârşi ea. Pentru motive pe care nu vreau să le discut, seara trecută am hotărât să fac eu primul pas. Când te-am sărutat, m-am aşteptat să mă simt, ah, în al nouălea cer, printre pulbere de stele şi raze de lună. M-am angajat în acest sărut sperând să fie tot ce-am aşteptat, acel amestec minunat de extaz şi chin, de plăcere şi durere. Mi-am dorit aşa de mult să mai simt din nou aşa ceva. Dar n-am simţit.

— Patricia, nu spui asta pentru că eu... Se opri brusc şi-şi îngustă ochii. Poftim?

Ea începu să râdă, nedumerindu-l şi mai mult.

— După ce mi-am terminat partida de plâns, am analizat la rece tot episodul. Şi pot să-ţi spun că nu numai tu ai fost luat prin surprindere ci şi eu. Mi-am dat seama că n-am simţit absolut nimic când te-am sărutat.

— Absolut nimic, repetă Rogan după câteva clipe.

— Nimic altceva decât un sentiment de jenă că am dat naştere la o situaţie imposibilă şi falsă pentru amândoi.

Am realizat dintr-odată că deşi te iubesc din toată inima, nu sunt îndrăgostită de tine. A fost pur şi simplu un sărut pentru cel mai bun prieten pe care îl am.

— Înţeleg. Era ridicol să se simtă jignit, dar se simţea, ca şi când bărbăţia lui i-ar fi fost pusă la îndoială. Dar, la

urma urmei era bărbat. E un noroc, nu-i aşa?

Patricia îl cunoştea însă foarte bine. Râzând, îi mângâie obrazul.

— Acum, eu sunt cea care te-am insultat.

— Nu este adevărat. Sunt doar uşurat că am ieşit atât de elegant dintr-o situaţie neplăcută. Privirea ei goală îl făcu să izbucnească. Perfect, la dracu', cu toate că m-ai insultat, aşa este. Sau cel puţin mi-ai umilit mândria masculină, îi zâmbi la rândul lui. Atunci, rămânem prieteni?

— Pentru totdeauna. Respiră adânc. Nici nu-ţi pot spune cât de uşurată mă simt că toată încurcătura a luat sfârşit. Ştii, cred că o să accept ceaiul oferit de Joseph. Nu vrei să ni te alături?

— Îmi pare rău. Tocmai am primit o încărcătură de la Inverness şi aş vrea să mă uit la ea.

Patricia se ridică.

— Ştii, trebuie să fiu de acord cu mama într-o singură problemă. Munceşti prea mult, Rogan. A început să se vadă. Ai nevoie de câteva zile de relaxare...

— Peste vreo lună sau două.

Clătinând din cap, se aplecă să-l sărute.

— Mereu ai spus aşa. Mi-aş dori ca de data aceasta să

se adeverească. Cred că vila voastră din sudul Franţei este un loc excelent nu numai pentru relaxare, dar şi pentru inspiraţie creatoare. Culorile şi materialele de acolo vor atrage fără nicio îndoială un suflet de artist.

Rogan deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

— Cred că mă cunoşti prea bine, murmură el.

— Aşa este. Gândeşte-te puţin la ideea mea. Îl lăsă meditând şi coborî la bucătărie. Şi pentru că Joseph era în galeria principală cu câţiva clienţi întârziaţi, se apucă să prepare singură ceaiul.

Joseph apăru exact în momentul când îşi turna prima ceaşcă.

— Îmi pare tare rău, spuse. N-au putut fi grăbiţi cu niciun chip şi nici nu voiau să plece fără să nu achiziţioneze ceva. Şi am încheiat ziua prin vânzarea sculpturii din aramă. O ştii, sculptura aceea care seamănă cu un măslin. Gata, au şi luat-o.

— Vrei puţin ceai pentru consolare?

— Bineînţeles, mulţumesc. Vrei să... Se opri brusc, când Patricia se întoarse spre el şi îi văzu faţa în plină lumină. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— De ce întrebi? Ah, nimic. Patricia aduse ceştile la

masă, scăpându-le aproape din mână când Joseph o prinse de braţ.

— Ai plâns, spuse cu o voce răguşită. Şi ai cearcăne la ochi.

Nervoasă, Patricia aşează ceştile pe masă. De ce naiba sunt cosmeticele aşa de scumpe dacă nu îşi fac datoria? O femeie nu şi-ar permite o partidă de plâns binefăcător dacă ar şti că nu poate conta pe pudra ei. Ea încercă să se aşeze pe scaun, dar mâinile lui o prinseră ferm de umeri. Surprinsă, Patricia îşi ridică privirea spre el. Şi ceea ce văzu în ochii lui o făcu să se bâlbâie:

— Nu s-a întâmplat nimic serios! Doar o mică nebunie. Acum... acum mă simt bine.

Joseph se simţea pierdut. O mai ţinuse în braţe şi înainte. Dansaseră împreună de atâtea ori. Dar, acum, nu exista *nici*un fel de muzică. Doar ea. Încet, îşi ridică o mână şi îşi trecu delicat degetele peste cearcănele de sub ochi.

— Încă îi simţi lipsa lui Robbie, nu-i aşa?

— Da. Totdeauna îi voi simţi lipsa. Dar faţa soţului atât de iubit se estompă. Îl vedea doar pe Joseph. Nu ştiu exact de ce am plâns.

Ce dulce este, îşi spuse Joseph. Ochii ei erau atât de

blânzi şi de tulburaţi. Şi pielea ei – nu îndrăznise niciodată s-o atingă până acum – era ca mătasea.

— Nu trebuie să plângi, Patty, se auzi spunând. Apoi o sărută, gura lui înfometată luând-o în posesie pe a ei, în timp ce îşi strecura mâinile în coama părului mătăsos.

Simţi cum se cufundă în parfumul ei, îl duru felul în care buzele i se desfăcură de surpriză pentru a-i permite s-o guste îndelung. Trupul fragil se lipi de al lui, trezindu-i dorinţe insuportabile şi conflictuale. Să ia, să protejeze, să mângâie şi să posede.

Suspinul ei, parţial din cauza şocului, parţial din cauza uimirii, îl trezi la realitate ca un duş cu apă rece.

— Îmi... îmi cer scuze. Se bâlbâia şi nu îşi găsea cuvintele, apoi se desprinse rigid şi cu regret în timp ce ea îl privea fix. Emoţii amestecate se învălmăşeau în sufletul lui. Nu am nicio scuză.

Se întoarse pe călcâie şi dispăru înainte ca Patricia să-şi simtă din nou capul pe umeri. Făcu un pas după el, pronunţându-i numele, apoi se opri, îşi apăsă mâna pe inima care bătea nebuneşte şi cu genunchii tremurând se lăsă să cadă pe un scaun.

— Joseph? îşi duse ambele palme la obrajii înfierbântaţi, Joseph, repetă în gând înmărmurită. De ce? Era de-a

dreptul ridicol. Erau doar prieteni ocazionali care împărtăşeau aceeaşi afecţiune pentru Rogan şi pentru artă. Joseph era... ei bine, un boem, decise Patricia. Încântător, fără îndoială, fapt atestat de fiecare femeie care punea piciorul în galerie.

Şi nu fusese decât un sărut. Doar un sărut, îşi repetă iar şi iar în timp ce mai bău o ceaşcă de ceai. Dar mâna îi tremura aşa de tare încât mai mult vărsă ceaiul decât îl bău.

Un sărut, realiză cu o puternică tresărire, care o făcuse să se simtă în al nouălea cer, care îi adusese pulberea de stele şi razele de lună şi tot acel amestec de extaz şi chin, plăcere şi durere, pe care şi-l dorise şi la care sperase.

Joseph, repetă în gând şi ieşi alergând din bucătărie să-l caute.

Îl zări afară şi zbură pe lângă Rogan fără să-l vadă.

— Joseph!

El se opri şi înjură. A sosit clipa, îşi spuse cu amărăciune, îl pusese la punct cum nu se poate mai clar şi pentru că fusese atât de prost încât nu dispăruse mai repede, urma acum acelaşi tratament în public. Resemnat să facă faţă situaţiei, se întoarse şi cu o mişcare hotărâtă a capului îşi zbârli pletele cârlionţate peste umăr.

Patricia reuşi să se oprească la câţiva centimetri de el.

— Joseph, eu... Uitase complet ce dorise să-i spună.

— Ai tot dreptul să fii supărată, chiar furioasă, începu el. Nu mai are importanţă că n-am vrut să te ofensez, de fapt, am vrut numai să... La naiba, nu sunt un sfânt. Arătai atât de tristă şi de frumoasă. Atât de pierdută. Mi-am pierdut şi eu mintea şi îmi cer mii de scuze.

Într-adevăr se simţise pierdută, realiză Patricia. Se întrebă dacă Joseph ar putea să înţeleagă o astfel de stare: să ştii unde te afli, să crezi că ştii încotro mergi şi în acelaşi timp să te simţi pierdut. Ajunse la concluzia că ar putea.

— Vrei să cinăm împreună?

El clipi repede şi se dădu un pas înapoi. Se holbă la ea.

— Poftim?

— Vrei să cinăm împreună? repetă ea. Se simţea ameţită şi aproape îndrăzneaţă. Diseară. Acum.

— Vrei să cinezi? Joseph vorbea rar, pronunţând clar fiecare cuvânt. Cu mine? în seara asta?

Arăta atât de derutat, încât Patricia izbucni în râs.

— Da. De fapt, nu, nu asta doresc cu adevărat.

— Atunci, e perfect. Înclină ţeapăn capul şi o luă în josul străzii.

— Nu vreau să cinez, strigă după el în gura mare, încât toate capetele se întoarseră spre ea. Aproape îndrăzneaţă? se întrebă. Ah, nu, totalmente îndrăzneaţă, decise. Vreau să mă săruţi din nou.

Joseph se opri ca împietrit. Se întoarse şi se îndreptă spre ea, ca un orb care îşi pipăie drumul, ignorându-l pe bărbatul cu cămaşa înflorată care îi striga cuvinte de încurajare şi îi făcea complice cu ochiul.

— Sunt sigur că nu am înţeles bine.

— Atunci am să vorbesc deschis. Îşi înghiţi mândria. Vreau să mă duci acasă la tine, Joseph, Şi vreau să mă săruţi din nou. Şi dacă nu mă înşel prea mult asupra sentimentelor pe care le avem unul pentru celălalt, vreau să facem dragoste. Făcu şi ultimul pas spre el. Acum ai înţeles? Şi dacă da, este suficient de agreabil pentru tine?

— Agreabil, suficient de agreabil? Joseph îi cuprinse faţa în mâini, privind-o intens în ochi. Cred că ţi-ai pierdut mintea. Mulţumesc, Doamne. Râse şi o luă în braţe. Ah, este mai mult decât agreabil, Patty, iubita mea. Mult mai mult.

CAPITOLUL 14

Maggie moţăia la masa din bucătărie, cu capul pe braţul drept îndoit pe masă. Era extenuată. Mutarea lui Maeve se dovedise a fi un coşmar.

Maică-sa fusese nemulţumită de orice, de la ploaia măruntă care cădea fără încetare până la perdelele pe care Brianna le pusese la ferestrele largi, care dădeau spre stradă, ale noii ei case. Dar faptul de a o vedea pe Maeve instalată în propria ei casă răscumpără cele îndurate. Maggie îşi ţinuse promisiunea şi Brianna era acum liberă.

Totuşi, Maggie nu se aşteptase să simtă valul apăsător de vină care o copleşise atunci când Maeve începuse să plângă, îngropându-şi faţa în palme, cu lacrimile fierbinţi şiroindu-i pe obraji şi printre degete. Nu se aşteptase să se simtă vinovată sau să-i fie atât de milă de femeia care o amărâse o viaţă întreagă şi care o ocărâse până cu câteva clipe înainte să izbucnească în plâns.

În cele din urmă, Lottie fusese cea care preluase controlul situaţiei, în felul ei direct şi vesel. Le condusese pe Brianna şi pe Maggie spre ieşire, spunându-le să nu-şi

facă nicio grijă, absolut niciuna, pentru că lacrimile erau la fel de normale. Ca şi ploaia. Şi în timp ce le împingea spre uşă, se tot minuna ce casă frumoasă şi cât de bine era aranjată, şi cât de bine se vor împăca ele două.

Aproape că le sui cu forţa în camioneta lui Maggie.

Aşa că totul se terminase şi se terminase cu bine. Numai că în seara asta nu va fi nicio petrecere cu şampanie, îşi zise Maggie.

Dăduse peste cap un pahar cu whisky şi se aşezase pe scaun, copleşită de emoţii şi sentimente contradictorii, în timp ce ploaia care continua să cadă şi soarele care apunea nu făceau decât să-i adâncească starea de tristeţe.

ţârâitul strident al telefonului nu reuşi să o trezească. Dar vocea lui Rogan răzbătu ca prin ceaţă şi o făcu să tresară, alungându-i somnul.

— Aştept să mă suni dimineaţă, întrucât nu am nici timpul şi nici răbdarea necesară de a veni eu însumi acolo şi de a te lua pe sus.

— Cum? Ameţită, Maggie clipi din ochi *ca o* bufniţă, privind roată prin încăperea în care amurgul trimisese umbre lungi şi tremurătoare. Ce naiba, ar fi putut să jure că Rogan era acolo, muştruluind-o.

Enervată că fusese trezită din somn, şi că acum, trează, îşi amintise că îi era foame iar frigiderul era gol cu desăvârşire, se ridică brusc de pe scaun.

Se va duce la Brie, hotărî ea. Şi-i va goli cămara. Şi poate că se vor înveseli una pe cealaltă. Tocmai îşi căuta o şapcă, când văzu beculeţul roşu al robotului telefonic, clipind cu insistenţă.

— Ce pacoste, murmură ea, dar apăsă pe butoane la întâmplare, până când banda se derulă de la început, apoi nimeri butonul de *play.*

— Maggie. Din nou, vocea lui Rogan umplu încăperea. Zâmbi când realiză cine era cel care o trezise, chiar de la aşa mare depărtare. De ce dracu' nu răspunzi niciodată la chestia aia? E ora amiezii. Vreau să suni în clipa când te întorci din atelier, înţelegi? Este o problemă pe care aş dori s-o discut cu tine. Aşa că, mi-e dor de tine. Naiba să te ia, Maggie, mi-e dor de tine.

Mesajul se termină, dar înainte ca ea să se simtă prea grozav, un altul începu.

— Crezi că n-am altceva mai bun de făcut decât să-mi pierd vremea vorbind cu maşina asta?

— Nu, îi răspunse ea, dar tu eşti cel care a instalat-o.

— E patru şi jumătate acum, şi trebuie să trec pe la

galerie. Poate că n-am fost suficient de clar. Trebuie să vorbesc cu tine, astăzi. Voi fi la birou până la ora şase, apoi mă găseşti acasă. Nu-mi pasă cât de prinsă eşti cu munca ta, vreau să mă suni neapărat. Naiba să te-ia pentru că eşti atât de departe.

— Omul ăsta îşi petrece cea mai mare parte din timp ocărându-mă, mormăi Maggie. Şi tu eşti departe de mine, Sweeney.

Ca şi cum i-ar fi răspuns, vocea lui se auzi din nou pe bandă.

— Femeie insuportabilă şi fără minte ce eşti. Acum trebuie să-mi fac griji ca nu cumva să-ţi fi dat foc sau să te fi intoxicat cu chimicalele tale? Mulţumită surorii tale, care răspunde la telefon cum face orice om civilizat, ştiu că eşti acolo. E aproape opt şi am o întâlnire de afaceri şi câţiva invitaţi la cină. Acum ascultă bine ce-ţi spun, Margaret Mary. Vino urgent la Dublin, şi ia-ţi paşaportul cu tine. N-o să-mi pierd vremea să-ţi explic de ce, tu doar să faci cum ţi-am spus. Dacă nu poţi să aranjezi *pentru* biletele de avion, spune-mi şi trimit avionul meu. Aştept să mă suni dimineaţă, întrucât nu am nici timpul şi nici răbdarea necesară de a veni eu însumi acolo şi de a te lua pe sus.

— Să mă iei pe sus? Dacă poţi. Maggie rămase locului şi

scoase limba la robotul telefonic. Deci ar trebui să se ducă la Dublin, nu? Fiindcă aşa voia el. Nici te rog, nici dacă vrei, nimic. Doar ordine.

Pentru nimic în lume nu i-ar face pe plac.

Uitând că îi era foame, Maggie ieşi din cameră ca o furtună şi urcă scările câte trei trepte deodată. Să se ducă urgent la Dublin, spumegă ea. Ce tupeu pe capul lui, să-i comande ei.

Îşi scoase valiza din dulap şi o aruncă pe pat.

Chiar îşi închipuia că îi este atât de dor de el încât o să-şi lase baltă munca şi tot, doar pentru a nu ieşi din cuvântul lui? Ei bine, o să vadă el. Da, hotărî ea în timp ce îşi arunca câteva lucruri în valiză. O să vadă că nu-i deloc aşa, şi o să-i spună personal. Faţă în faţă. Şi Maggie se îndoia că Rogan îi va mulţumi pentru asta.

— Eillen, am nevoie ca cei din Limmerick să-mi trimită prin fax cifrele estimative până diseară. Stând la birou, Rogan bifa o linie din agenda sa de lucru şi îşi frecă gâtul încordat. Şi vreau să văd raportul asupra studiului construcţiilor de acolo imediat ce ne parvine.

— Au promis că-l vor trimite la prânz. Eileen, o brunetă zveltă şi decisă, care conducea biroul cu la fel de multă îndemânare şi abilitate ca şi pe soţul şi cei trei copii ai ei,

îşi notă ceva în carnet. La ora două ai o întâlnire cu domnul Greenwald. În legătură cu modificările din catalogul pentru Londra.

— Da, ştiu. Şi probabil că va servi un Martini.

— Votcă, zise Eileen. Cu două măsline în pahar. Să-i aduc şi câteva bucăţi de brânză, ca să-i domolească elanul?

— Ar fi bine. Rogan bătea uşor cu degetele în birou. Nicio veste de la Clare?

— Niciuna. Eileen îi aruncă o privire curioasă pe sub gene. Te anunţ imediat ce va suna domnişoara Concannon.

El scoase un sunet, echivalentul vocal al indiferenţei, ca şi cum ar fi înălţat nepăsător din umeri.

— Bine, acum, dacă vrei, du-te şi încearcă *să* suni la Roma, da?

— Imediat. Oh, şi am proiectul acela de scrisoare pentru Inverness, este gata, dacă vrei să te uiţi peste el.

— Grozav. Şi ar fi bine să dăm o telegramă la Boston. Cât e ceasul acolo? Tocmai se uita la ceas, când zări cu coada ochiului o pată de culoare ce apăruse brusc în uşă. Maggie.

— Exact. Maggie. Îşi lăsă valiza să cadă pe podea cu un

zgomot înfundat şi îşi înfipse mâinile în şolduri. Am câteva lucruri pe alese să-ţi spun, domnule Sweeney. Îşi înăbuşi furia suficient pentru a-i face un semn din cap femeii care tocmai se ridica din fotoliul din faţa biroului lui Rogan. Tu probabil că eşti Eileen?

— Da. Este o plăcere să vă întâlnesc în sfârşit, domnişoară Concannon.

— Frumos din partea ta să spui aşa ceva. Trebuie să mărturisesc că arăţi remarcabil de bine pentru o femeie care lucrează pentru un astfel de tiran, adăugă Maggie accentuând ultimul cuvânt.

Eileen îşi muşcă buzele. Îşi drese vocea şi închise carnetul pentru steno.

— Frumos din partea dumitale să spui aşa ceva. Mai aveţi nevoie de altceva, domnule Sweeney?

— Nu. Te rog să răspunzi tu la telefoane şi să nu-mi dai legătura, nu vreau să fiu deranjat.

— Da, domnule. Eileen ieşi din birou, închizând uşa cu discreţie.

— Aşa. Rogan se lăsă pe spate în fotoliu, jucându-se cu stiloul. Deci ai primit mesajul meu.

— L-am primit...

Maggie se apropie de el, cu mâinile înfipte în şolduri, cu

ochii aruncând scântei.

Lui Rogan nu îi era ruşine să recunoască că îi lăsa gura apă când o vedea aşa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine te crezi? Maggie lovi cu palmele în birou, împrăştiindu-i creioanele. Am semnat un contract cu tine, Rogan Sweeney, şi da, m-am culcat cu tine, spre marele meu regret. Dar nimeni şi nimic nu-ţi dă dreptul să-mi comanzi tu ce să fac sau să mă înjuri din cinci în cinci minute.

— N-am vorbit cu tine de zile întregi, aşa că ar fi fost destul de greu să te înjur, îi reaminti el.

— Ba da, ai putut, prin maşinăria aia hidoasă, pe care am şi aruncat-o la gunoi, chiar în dimineaţa asta.

Foarte calm, el îşi făcu o însemnare în agendă.

— Nu începe iar.

— Nu fac decât să-mi notez că ai nevoie de un alt robot telefonic, atâta tot. După câte văd, n-ai avut niciun fel de probleme să-ţi găseşti un loc la avion.

— Niciun fel de probleme? Din clipa în care ai intrat în atelierul meu, n-am avut parte decât de probleme. Şi tu ai fost cauza. Crezi că poţi controla totul, nu doar munca mea – ceea ce e suficient de rău – dar şi pe mine? Am venit să-ţi spun că nu poţi. Nu voi tolera... unde dracu’ te

duci? încă n-am terminat.

— Nici nu mi-a trecut prin cap că ai fi terminat. Rogan se îndreptă spre uşă, o încuie şi se întoarse spre ea.

— Descuie uşa.

— Nu.

Faptul că el zâmbea când se apropie de ea nu avu darul s-o calmeze deloc.

— Să nu îndrăzneşti să pui mâinile pe mine.

— Exact asta vreau. De fapt, sunt dgata de a face ceva, ce n-am făcut niciodată în cei doisprezece ani de când lucrez în biroul acesta.

Inima ei îşi înteţi bătăile.

— Ba nu.

Deci, se gândi el, în sfârşit o şocase. Îi urmări privirea îndreptându-se pe furiş spre uşă, apoi o trase spre el.

— După ce am terminat cu tine, poţi să strigi la mine şi să te înfurii cât vrei.

— După ce termini cu mine?! încercă să-i dea un pumn, dar deja buzele lui puseseră stăpânire pe ale ei. Ia-ţi labele de pe mine, brută ce eşti.

— Parcă îţi plăceau mâinile mele, îi şopti Rogan la ureche şi cu o mişcare rapidă o dezbrăcă de pulover. Tu mi-ai spus-o.

— E o minciună. Nu vreau, Rogan. Dar refuzul ei se transformă într-un geamăt când simţi buzele lui fierbinţi plimbându-i-se pe gât. O să ţip, mai reuşi ea să articuleze cu ultimele puteri.

— N-ai decât. O muşcă de gât, nu prea blând. Îmi place mai mult când ţipi.

— Naiba să te ia, murmură ea şi se abandonă în braţele lui, care o lăsară uşor pe podea.

Făcură dragoste cu frenezie şi pasiune, o acuplare fierbinte care se termină aproape imediat ce începuse. Dar iuţeala nu diminuase plăcerea. Rămaseră înlănţuiţi o clipă, cu trupurile vibrând de efort şi plăcere, apoi Rogan întoarse capul şi o sărută pe bărbie.

— Frumos din partea ta că ai trecut pe-aici, Maggie.

Ea îşi adună toate puterile şi încercă să-l lovească în umăr cu pumnul.

— Lasă-mă-n pace, brută. Tocmai voia să-i facă vânt, când el îşi schimbă poziţia, răsucindu-se şi trăgând-o după el, până când Maggie se pomeni stând în braţele lui, cu capul pe umărul lui Rogan.

— Mai bine aşa?

— Decât ce? Maggie zâmbi, apoi îşi aminti că era furioasă pe el. Se desprinse din braţele lui şi se aşeză pe

covor, adunându-şi hainele împrăştiate peste tot. Ai într-adevăr tupeu, Rogan Sweeney.

— De ce, pentru că te-am întins pe podea?

— Nu, răspunse ea îmbrăcându-şi blugii. Ar fi o prostie să spun aşa ceva, când este evident că mi-a plăcut.

— Extrem de evident.

Ea îi aruncă o privire furioasă, în timp ce el se ridică şi îi oferi mâna.

— Nu despre asta era vorba. Cine te crezi să-mi comanzi tu mie, să-mi spui ce să fac, fără ca măcar să spui *te rog* sau *dacă vrei?*

El se aplecă şi o ridică în picioare.

— Dar eşti aici, nu-i aşa?

— Sunt aici, ticălosule, să-ţi spun că eu nu voi tolera aşa ceva. A trecut aproape o lună de când ai plecat fluierând de la uşa mea, şi nici măcar...

— Ţi-a fost dor de mine. Ea se încruntă la el.

— Nu mi-a fost deloc. Am o grămadă de lucruri cu care să-mi umplu timpul. Oh, îndreaptă-ţi cravata aia caraghioasă, arăţi de parcă-ai fi un beţiv.

El continuă pe acelaşi ton.

— Ţi-a fost dor de mine, Margaret Mary, deşi nu te-ai deranjat să mi-o spui ori de câte ori am încercat să

vorbesc cu tine la telefon.

— Nu pot să vorbesc la telefon. Cum vrei să vorbesc cu cineva pe care nu pot să-l văd? Şi te îndepărtezi de la subiect.

— Şi care este subiectul? Rogan se rezemă confortabil de marginea biroului.

— Nu accept să mi se dea ordine. Nu sunt nici servitoarea, nici angajata ta, aşa că să-ţi intre bine în cap. Notează în agenda ta elegantă din piele dacă ai nevoie să-ţi aduci aminte, dar să nu mai îmi spui vreodată ce trebuie să fac. Maggie răsuflă lung, uşurată şi satisfăcută că terminase ce avusese de spus. Acum că ţi-am spus ce-am avut de spus, am plecat.

— Maggie. Dacă nu aveai intenţia să rămâi, de ce ai mai adus valiza?

O prinsese şi ştiau amândoi. Rogan aşteptă răbdător, urmărind cum pe chipul ei se succedau enervarea, decepţia şi confuzia.

— Poate că am de gând să stau în Dublin o zi-două, doar sunt liberă să vin şi să plec după cum vreau, nu?

— Mmm. Ai adus paşaportul? Ea îi aruncă o privire obosită.

— Şi ce dacă l-am adus?

— Bine. Rogan ocoli biroul şi se aşeză în fotoliu. Facem economie de timp. Am crezut că ai fost suficient de încăpăţânată şi l-ai lăsat acasă şi ar fi fost o pierdere de vreme prostească să ne ducem până la Clare pentru asta. Se rezemă confortabil de spătarul fotoliului şi zâmbi. De ce nu stai jos? Vrei s-o rog pe Eileen să ne aducă un ceai?

— Nu vreau să stau jos şi n-am chef de ceai. Încrucişându-şi braţele, îi întoarse spatele şi privi ţintă portretul lui Gerogia O'Keeffe, care era atârnat pe perete. De ce nu te-ai întors?

— Am avut câteva motive. Unu, am fost realmente ţintuit aici. Am avut câteva probleme pe care a trebuit să le rezolv, pentru că am vrut să am o perioadă de timp liber la dispoziţie. Şi în al doilea rând, am vrut să stau departe de tine pentru o vreme.

— Ah, deci aşa, zise Maggie în continuare cu spatele spre el. Şi de ce, mă rog?

— Pentru că n-am vrut să admit cât de mult simţeam nevoia de a fi împreună. Rogan făcu o pauză, aşteptă şi clătină din cap. Văd că nu spui nimic. Tu nu ai simţit nevoia să fim împreună?

— Ba da. Nu pentru că n-aş avea propria mea viaţă şi muncă, dar au fost anumite clipe când mi-ar fi plăcut să fii

lângă mine.

Şi se părea că Rogan trebuia să se mulţumească cu atât.

— Eşti pe aproape. Acum vrei să iei loc, Maggie? Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm.

— Bine, răspunse ea şi se întoarse încet spre el, apoi se aşeză în fotoliul din faţa biroului. Rogan părea în elementul lui, îşi spuse Maggie. Se potrivea perfect, era calm, competent, într-un cuvânt era imaginea ideală a omului de afaceri plin de succes. Nu părea deloc genul de bărbat care ar fi făcut dragoste pe podeaua biroului. Ideea o făcu să zâmbească.

— Ce este? întrebă el.

— Mă gândeam doar ce-o fi crezând secretara ta despre noi, auzindu-ne.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt sigur că presupune că avem o discuţie de afaceri în adevăratul sens al cuvântului.

— Ha! Mie mi s-a părut o femeie cu picioarele pe pământ, dar dacă tu vrei să crezi asta, n-ai decât. Încântată de felul neliniştit în care Rogan aruncă o privire spre uşă, Maggie se aşeză picior peste picior. Deci, despre ce fel de *afaceri avem* de discutat?

— Ah, piesele pe care le-ai lucrat în ultimele săptămâni sunt excepţionale. După cum ştii, am oprit zece piese de la prima expoziţie, cu scopul de a le expune în cadrul unui turneu de un an de zile prin întreaga lume. Aş vrea să ţinem câteva din lucrările tale cele mai recente aici, în Dublin, iar restul să le trimitem la Paris, de fapt, în acest moment sunt pe drum.

— Asta este exact ce mi-a spus foarte eficienta ta secretară, Eileen. Maggie începu să bată din degete, nerăbdătoare. Nu cred că m-ai chemat până la Dublin pentru a-mi spune asta încă o dată, după cum nu cred că m-ai chemat nici pentru un număr iute pe podeaua biroului tău.

— Nu. Aş fi preferat să discut aceste planuri cu tine prin telefon, dar niciodată nu te-ai ostenit să-mi răspunzi la nenumăratele mele apeluri şi mesaje.

— Am fost plecată o bună parte din timp. Rogan, poţi să *ai tu* drepturi de exclusivitate asupra creaţiei mele, dar nu şi asupra mea. Aşa cum ţi-am mai explicat, am propria mea viaţă.

— Da, mi-ai explicat de nenumărate ori. Rogan simţea că începe din nou să se enerveze. Eu nu mă amestec în viaţa ta particulară, ci doar îţi îndrum cariera profesională.

Şi exact în acest scop, voi pleca la Paris pentru a superviza ultimele detalii ale aranjamentului pentru expoziţie.

Paris. De-abia erau de o oră împreună şi el deja vorbea de plecare. Dezorientată de bătăile repezi ale propriei inimi, Maggie zise cu un nod în gât:

— Atunci e o adevărată minune că afacerile îţi merg bine, Rogan. Crezusem că ai angajat subordonaţi care să fie în stare să se ocupe de astfel de detalii, fără a fi nevoie să îi supraveghez! tot timpul personal.

— Angajaţii mei sunt mai mult decât capabili, te asigur. Se întâmplă însă să am un interes aparte în legătură cu operele tale, şi vreau să mă ocup eu însumi de pregătiri şi detalii. Vreau ca totul să iasă bine.

— Ceea ce înseamnă că vrei să iasă cum vrei tu.

— Exact. Şi vreau să vii cu mine.

Comentariul sarcastic care îi stătuse pe vârful limbii fu dat uitării.

— Cu tine? La Paris?

— Îmi dau seama că ai unele obiecţii de ordin artistic sau moral cu privire la promovarea propriilor tale creaţii, dar te-ai descurcat suficient de bine la expoziţia de la Dublin, şi ar fi un lucru foarte bun dacă ai apare, chiar şi numai pentru un timp scurt, la prima ta expoziţie

internaţională.

— Prima mea expoziţie internaţională, repetă ea uimită, pătrunzând cu greu semnificaţia cuvintelor. Dar eu nu... nu ştiu o boabă de franceză.

— Nicio problemă. O să-ţi arunci o privire asupra aranjării pieselor la galeria din Paris, îţi vei arăta o fărâmă din farmecul tău personal şi vei avea suficient timp să cunoşti Parisul.

Rogan aşteptă răspunsul ei, dar nu primi decât o privire fixă.

— Ce zici?

— Când?

— Mâine.

— Mâine?! Primul val de panică o făcu să-şi apese pieptul cu o mână. Adică să merg la Paris cu tine mâine?

— Numai dacă nu ai alte aranjamente presante.

— Nu, nu am.

— Atunci ne-am înţeles. Rogan simţi o senzaţie bruscă de uşurare. După ce ne vom convinge că expoziţia de la Paris va fi un succes răsunător, vreau să mergem împreună în Sud. Am o vilă pe Coasta de Azur. Vreau să fim numai noi doi. Fără întreruperi, fără alte persoane în jur. Doar noi doi.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Acea perioadă de timp liber despre care mi-ai vorbit? Dacă mi-ai fi explicat, n-aş mai fi ţipat la tine.

— A trebuit să-mi explic mie însumi întâi. Vrei să vii cu mine?

— Da, vreau, răspunse ea zâmbind. Trebuia numai să mă întrebi.

O oră mai târziu, Maggie dădu buzna la galerie, pentru a se opri şi a fierbe în suc propriu, în timp ce aştepta ca Joseph să termine de discutat cu un client. În timp ce el o flata pe o doamnă suficient de în vârstă pentru a-i fi mamă, Maggie se plimbă nervoasă prin sală, băgând de seamă că expoziţia de Artă Amerindiană fusese înlocuită de o prezentare de sculpturi în metal. Intrigată şi atrasă de îndrăzneala formelor, se pierdu în contemplarea lor, uitând şi de încordarea nervoasă, şi că era grăbită.

— Un artist german, auzi vocea lui Joseph din spate, iar această piesă este, după părerea mea atât viscerală cât şi plină de veselie, ca o sărbătoare a forţelor elementare.

— Pământ, foc, apă, vânt, toate închipuite în bronz. Maggie adoptă un accent ciudat, care semăna cu al lui. O motivaţie puternică şi profundă, dar cu un neîndoielnic aer şăgalnic care sugerează satira.

— Şi poate fi a ta pentru doar două mii de lire.

— Într-adevăr, o *ocazie unică. Ce păcat că n-am* la mine decât două lire. Maggie se întoarse şi îl sărută pe obraz. Arăţi excelent, joseph. Câte inimi ai mai zdrobit de când nu ne-am mai văzut?

— Niciuna, *pentru că* inima mea ţi-am dăruit-o ţie.

— Ha! Ce bine că amândoi ştim că ăsta e felul tău de-a fi. Ai un minut liber?

— Pentru tine, draga mea, zile întregi. Săptămâni. Îi sărută galant mâna, apoi adăugă: ani.

— Un minut îmi ajunge. Joseph, ce haine îmi trebuie pentru Paris?

— Un pulover negru mulat pe bust, o fustă ultra scurtă şi pantofi cu toc înalt.

— Grozav. Zău, Joseph, trebuie să plec la Paris şi n-am nici cea mai vagă idee despre ce aş avea nevoie. Am încercat s-o găsesc pe doamna Sweeney, dar este plecată astăzi.

— Deci eu sunt alegerea de-a doua. Onoarea mă copleşeşte. Joseph făcu un semn unuia din subordonaţii săi să preia îndatoririle de gazdă. Tot ceea ce ai nevoie pentru Paris, Maggie, este o inimă romantică.

— De unde pot să cumpăr una?

— O ai pe-a ta, Maggie. Oricât ai vrea, nu poţi s-o ascunzi. Nu faţă de mine, Maggie, pentru că eu ţi-am văzut operele.

Ea făcu o grimasă, apoi îl luă de braţ.

— Ascultă, asta e ceva care rămâne doar între, noi, bine? N-am mai călătorit niciodată. La Veneţia, singurele mele griji erau să învăţ, să nu port nimic care ar fi putut lua foc şi să plătesc chiria în fiecare lună. Dacă e vorba să plec la Paris, nu vreau să mă fac de râs.

— Nicio grijă, n-o să te faci. Bănuiesc că pleci împreună cu Rogan şi el cunoaşte Parisul la fel de bine ca un localnic. Tu trebuie doar să pari un pic arogantă, un pic plictisită, şi te vei potrivi de minune.

— Am venit la tine să mă sfătui eşti cum să mă îmbrac. Oh, e umilitor să recunosc, dar nu mă pot duce îmbrăcată aşa. Nu că aş vrea să par un manechin „dar nici să fiu luată drept verişoara de la ţară a lui Rogan.

— Hmm. Joseph îşi luă rolul în serios, se îndepărtă la o lungime de braţ de ea şi o studie cu atenţie. Dacă ai merge aşa, ai arăta grozav, dar...

— Dar?

— Cumpără-ţi o bluză de mătase, bine croită, dar moale. Ceva în culori vesele, fata mea, cele pastelate nu-s de

tine. Şi pantaloni de acelaşi fel. Foloseşte-ţi simţul artistic pentru a alege culorile. În orice caz, ceva contrastant. Şi fusta scurtă de care ţi-am spus îţi trebuie neapărat. Mai ai rochia aceea neagră?

— N-am adus-o cu mine.

El făcu un gest critic, întocmai ca o mătuşă bătrână ce-şi dojeneşte nepoata.

— Trebuie să fii pregătită întotdeauna. Bine, rochia neagră nu intră în discuţie, aşa că îţi trebuie alta. De data asta, ceva strălucitor, care îţi ia ochii. Joseph puse mâna pe sculptura din spatele lui. Ceva în genul ăsta de culoare cred că ar fi nimerit. Dar nu ceva clasic, ci cât mai îndrăzneţ – decoltată, mulată pe corp, eventual cu spatele gol. Încântat de imaginea pe care o vedea cu ochii minţii, zâmbi şi încuviinţă din cap. Cum ţi se pare?

— Complicat. Mi-e ruşine să realizez că astfel de lucruri contează pentru mine.

— Nu ai niciun motiv să-ţi fie ruşine. Este *doar o* simplă problemă de aspect vestimentar, de prezentare, dacă vrei.

— Aşa o fi, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai spune nimic lui Rogan.

— Consideră-mă drept confesorul tău, dragă. Joseph aruncă o privire peste umărul ei, şi Maggie văzu cum în

ochi îi înflori un zâmbet plin de fericire.

Pe uşă intră Patricia, ezită o clipă, apoi se îndreptă spre ei.

— Bună, Maggie. Nu ştiam că eşti în Dublin.

— Nici eu nu ştiam că vin, m-am hotărât abia azi-dimineaţă. Ce mult se schimbase Patricia, se minună Maggie. Oare care era motivul schimbării? Umbrele tristeţii întipărite pe chip dispăruseră, la fel rezerva şi timiditatea. Dar văzând felul în care Patricia îi zâmbi lui Joseph, nu-i trebui decât o clipă pentru a înţelege. Aha, îşi zise ea. Deci dintr-acolo bate vântul.

— Îmi cer scuze că vă întrerup. Voiam doar să-i spun lui Joseph... Ah, da, tocmai treceam pe-aici şi mi-am amintit de afacerea de care am discutat. Aveam o întâlnire la ora şapte.

— Da, îmi amintesc. Joseph îşi înfundă mâinile în buzunare, pentru a rezista tentaţiei de a o lua în braţe. La ora şapte.

— Mi-e teamă că va trebui să amânăm pentru şapte şi jumătate, mai am ceva de rezolvat până atunci. Voiam doar să fiu sigură că nu-ţi încurc programul.

— Nu-i nimic, îl modific.

— Bine. Atunci e-n ordine. Rămase tăcută o clipă,

uitându-se pierdută la el, apoi îşi aminti de Maggie şi de bunele maniere. Rămâi în oraş pentru mai mult timp?

— Nu, de fapt plec chiar mâine. Între cei doi avu loc un schimb de priviri atât de fierbinţi, încât Maggie se miră că sculpturile nu se topesc. De fapt, tocmai plecam.

— Oh, nu, te rog, nu pleca din cauza mea. Eu trebuie să plec. Patricia mai aruncă o privire plină de dorinţă şi dragoste spre Joseph, apoi continuă. Mă aşteaptă cineva şi deja am întârziat. Voiam doar, ei bine la revedere.

Maggie aşteptă o clipă.

— Ai de gând să rămâi aici pironit ca o momâie? şuieră ea printre dinţi, în timp ce Joseph se uita *lung cum Patricia se* îndrepta către uşă.

— Hmm? Cum? Scuză-mă o clipă. În două secunde era la uşă. Patricia se întoarse cu faţa spre el, roşi, apoi zâmbi. Apoi se îmbrăţişară cu patimă.

Inima romantică pe care Maggie refuza să admită că o avea îşi înteţi bătăile, plină de bucurie pentru cei doi. Aşteptă până când Patricia plecă, lăsându-l pe Joseph să se uite după ea, ca un om lovit în cap cu leuca.

— Deci inima ta îmi aparţine mie, nu-i aşa? îl apostrofă ea.

Privirea năucă dispăru din ochii lui Joseph.

— Nu-i aşa că-i minunată?

— N-ai cum să tăgăduieşti aşa ceva.

— Sunt îndrăgostit de ea de atâta vreme, încă dinainte să se fi măritat cu Robbie. N-am crezut niciodată, nici măcar n-am sperat. Râse puţin, încă sub vraja dragostei. Credeam că Rogan este alesul.

— Şi eu credeam la fel. E limpede ca bună-ziua că o faci fericită. Maggie îl sărută pe obraz. Mă bucur pentru tine.

— Este... ăăă, deocamdată încercăm să ţinem secret. Cel puţin până când... pentru o vreme. Familia ei... pot să garantez că maică-sa nu va fi niciodată de acord.

— La dracu' cu maică-sa.

— Şi Patricia a spus cam acelaşi lucru. Gândul îi aduse un zâmbet pe buze. Dar eu nu vreau să se stârnească discuţii din cauza mea. Aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă ai păstra micul nostru secret.

— Chiar faţă de Rogan?

— Lucrez pentru el, Maggie. Da, suntem prieteni, dar lucrez pentru el. Patricia este văduva unuia dintre cei mai vechi prieteni ai săi, o femeie cu care el însuşi a ieşit o vreme. Mulţi credeau că se vor căsători.

— Eu nu cred că Rogan se numără printre ei.

— Poate că da, poate că nu, dar prefer să-i spun eu

atunci când voi crede de cuviinţă.

— E treaba ta, Joseph. A ta şi a Patriciei. Aşa că suntem chit. Secret contra secret.

— Îţi sunt recunoscător.

— N-ai pentru ce. Dacă Rogan e atât de caraghios încât să nu fie de acord, merită să fie arătat cu degetul.

CAPITOLUL 15

Parisul era fierbinte, aglomerat şi trepidant. Traficul era îngrozitor. Maşini, autobuze, motorete de toate felurile se îngrămădeau, claxonau, se strecurau unele printre altele şi accelerau, de parcă şoferii ar fi fost într-o permanentă înfruntare pe străzi, un adevărat duel. Pe trotuare, învălmăşeala pestriţă a pietonilor era şi mai mare. Femei îmbrăcate în acele fuste scurte care îi plăceau atât de mult lui Joseph, păreau plictisite şi blazate şi incredibil de şic. Bărbaţi la fel de eleganţi şi de blazaţi le urmăreau de la mesele numeroaselor cafenele, unde *savurau un* pahar de vin roşu sau o ceaşcă de cafea neagră.

Flori peste tot, de toate culorile şi formele, trandafiri, gladiole, petunii, begonii se revărsau din ghivece puse la ferestre, de pe tarabele vânzătorilor, în vitrine şi în braţele fetelor cu picioare lungi şi nervoase.

Băieţi pe patine cu rotile se strecurau printre trecători, cu faimoasele cornuri croissant, lungi de un metru, ieşind din plasele cu cumpărături. Grupuri de turişti cu nelipsitele aparate de fotografiat încercau să surprindă pe peliculă

atmosfera unică a vieţii trepidante a Parisului.

Şi câini. Oraşul părea plin de câini, smucindu-se în lese, plimbându-se prin parcuri şi alei, trecând prin faţa magazinelor. Chiar şi cel mai neînsemnat pudel părea exotic, extrem de francez şi arogant.

Maggie admira panorama oraşului de la fereastra ei care dădea spre Place de la Concorde.

Era într-adevăr la Paris. Aerul era înmiresmat şi plin de gălăgie şi totul era scăldat într-un soare vesel. Iar iubitul ei dormea buştean în pat.

Sau cel puţin aşa credea.

Rogan o urmărea de câtăva vreme privind Parisul. Se aplecase pe fereastră, fără să bage de seamă că neglije-ul străveziu îi alunecase de pe umărul stâng. Când ajunseseră, cu o seară înainte, oraşul nu păruse să o impresioneze deloc. Deşi făcuse ochii mari când văzuse holul luxos al hotelului *Crillon,* nu spusese niciun cuvânt când se înregistraseră la recepţie.

Nu spusese nimic nici când intraseră în apartamentul luxos, ci se mulţumise să se plimbe prin sufragerie, în timp ce Rogan îi dădea un bacşiş liftierului.

Când o întrebase dacă îi place apartamentul, ridicase din umeri şi spusese că merge.

Asta îl făcuse să izbucnească în râs şi să o tragă în pat.

Dar acum nu mai era atât de blazată, remarcă Rogan. Vedea clar cât era de emoţionată, în timp ce se apleca pe fereastră în dorinţa de a absorbi cât mai mult din viaţa agitată a oraşului. Nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-i ofere lui Maggie Parisul.

— Dacă te mai apleci mult pe fereastră, s-ar putea să se blocheze traficul.

Maggie tresări, îşi îndepărtă părul din ochi? i se întoarse spre el, privindu-l cum zace într-un munte de perne şi aşternuturi răvăşite.

— Nici măcar o bombă n-ar putea opri traficul ăsta. De ce vor cu tot dinadinsul să se omoare unii pe alţii?

— Este o chestiune de onoare şi mândrie. Cum ţi se pare oraşul la lumina zilei?

— Este supraaglomerat. Mai rău chiar decât Dublinul. Apoi se îmblânzi şi-i zâmbi. Este minunat, Rogan. Plin de culoare şi de viaţă, plin de temperament. Acolo jos e un negustor care vinde flori. Şi ori de câte ori vine cineva să cumpere sau doar să se uite, îi ignoră de parcă ar fi sub demnitatea lui să îi bage în seamă. Dar le ia banii şi numără fiecare monedă.

Se strecură înapoi în pat şi se întinse deasupra lui.

— Ştiu exact ceea ce simte, murmură ea. Nimic nu te irită mai mult decât să vinzi ceea ce iubeşti.

— Dacă nu le-ar vinde, ar muri cu toţii, Rogan o sărută uşor pe bărbie. Şi dacă tu n-ai vinde ceea ce iubeşti atunci o parte din tine ar muri.

— Ei da, cel puţin acea parte din mine care are nevoie să mănânce în fiecare zi. Ai de gând să suni pentru a ni se servi micul dejun la pat?

— Ce ai dori? Ochii ei sclipiră.

— Oh, orice începând cu asta... Cu o mişcare bruscă, dădu la o parte aşternuturile şi îi înlănţui trupul.

Mai târziu, Maggie ieşi de sub duş şi îşi puse halatul alb şi pufos care stătuse atârnat în cuierul fix de pe spatele uşii. Îl găsi pe Rogan stând la o măsuţă lângă fereastra mare a sufrageriei, citind ziarul şi turnându-şi o ceaşcă de cafea.

— Ziarul acela e în franceză, zise Maggie în timp ce mirosea croissant-urile proaspete din coş. Ştii şi franceza şi italiana?

— Mmm. Fruntea îi era încruntată, iar ochii parcurgeau atenţi pagina financiară cu cotaţiile bursei. Tocmai se gândea să-l sune pe agentul său de bursă.

— Şi mai ce?

— Cum adică şi mai ce?

— Şi mai ce ştii să vorbeşti, adică ce altă limbă.

— Puţină germană. Şi ceva spaniolă, suficient cât să mă descurc într-o conversaţie uzuală.

— Galeza veche?

— Nu. Rogan dădu pagina, parcurgând în fugă ştirile despre licitaţiile şi tranzacţiile din lumea artei. Tu?

— Bunica din partea tatălui ştia, aşa că am învăţat şi eu. Mâinile ei se mişcau fără-ncetare, în timp ce întindea gem pe un croissant fierbinte. Presupun că nu este de foarte mare folos, decât dacă vrei să ocărăşti pe cineva. Oricum, nu e genul de limbă care să-ţi confere cea mai bună masă dintr-un restaurant francez.

— Dar este valoroasă. Ne-am pierdut o mare parte a moştenirii spirituale, şi de aceea puţinele lucruri rămase sunt atât de valoroase. Acesta era un lucru la care se gândise adesea. Este un mare păcat că în toată Irlanda nu au mai rămas decât câteva locuri unde poţi să auzi vorbindu-se irlandeza. Şi pentru că discuţia îi reaminti un lucru la care se gândise mai demult, împături la loc ziarul şi îl puse deoparte. Spune-mi ceva în celtă.

— Mănânc acum.

— Spune ceva pentru mine. Maggie, spune-mi ceva în

limba veche a strămoşilor noştri.

Ea făcu un gest de nerăbdare, dar îi făcu pe plac. Sună melodic, exotic şi străin, semănând puţin cu greaca veche.

— Ce-ai spus?

— Că ai o figură pe care îţi face plăcere să o vezi dimineaţa, răspunse ea, zâmbind. După cum vezi, este o limbă la fel de bună pentru a flata pe cineva, pe cât este de potrivită pentru a te certa. Acum spune-mi şi tu ceva în franceză.

El îi dădu mai mult decât un simplu răspuns. Se aplecă spre ea, îi atinse buzele uşor, şi îi murmură la ureche. *Me reveiller a cote de tot, e est le plus beau de tous ies reves.* Inima ei începu să bată mai repede.

— Ce înseamnă?

— Că a mă trezi dimineaţa alături de tine este mai minunat decât orice vis al meu.

Ea îşi coborî privirea.

— Ei da. Se pare că franceza este mai potrivită pentru lucruri sensibile decât engleza.

Reacţia ei rapidă şi pur feminină, cu totul neaşteptată, îl amuză şi îl încântă, deopotrivă.

— Te-am prins, Maggie. Trebuia să *fi* încercat *în* franceză cu mult timp în urmă.

— Nu fi prostuţ. Dar o atinsese. Vorbele lui îi atinseseră o coardă sensibilă, undeva adânc în suflet, şi coarda începu să vibreze. Maggie îşi alungă slăbiciunea atacând micul dejun. Ce este asta?

— Omletă Benedict.

— E bună, zise ea cu gura plină. Poate puţin cam greţoasă, dar e bună. Ce facem astăzi, Rogan?

— Încă mai ai obrajii în flăcări, Maggie.

— Nu-i adevărat. Îl privi sfidătoare, cu ochii îngustaţi. Aş vrea să ştiu ce planuri ai pentru astăzi. Presupun că de data asta îmi spui şi mie despre ce e vorba înainte, nu mă mai târâi după tine ca pe-un câine.

— Începe să-mi placă din ce în ce mai mult de chestia aia ascuţită pe care tu o numeşti limbă, zise el amuzat. Probabil că mi-am pierdut minţile. Şi înainte să mă înşel din nou, îţi spun că m-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi puţin oraşul. Fără îndoială că o să-ţi placă la Louvre. Aşa că avem toată dimineaţa la dispoziţie să ne plimbăm, facem cumpărături sau orice altceva vrei. Apoi după-amiază trecem pe la galerie.

Gândul de a vedea celebrul muzeu îi plăcu. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză într-un fotoliu.

— Presupun că mi-ar plăcea să ne plimbăm puţin. Cât

despre cumpărături, vreau să iau ceva pentru Brie.

— Ar trebui să iei ceva şi pentru Maggie.

— Maggie n-are nevoie de nimic. Şi-apoi, nu-mi pot permite.

— Asta-i absurd. N-are rost să-ţi negi dreptul de a-ţi cumpăra un cadou, două. Le meriţi pe deplin.

— Ce-am câştigat am cheltuit deja. Luă o înghiţitură de cafea şi se strâmbă. Au tupeul să spună că asta e cafea?

— Cum adică ce-ai câştigat ai cheltuit? zise Rogan punând jos furculiţa. De-abia acum o lună ţi-am înmânat personal un cec cu şase cifre. E destul de greu să fi topit atâţia bani într-un timp atât de scurt.

— Arăt eu ca cineva care aruncă banii pe fereastră? întrebă ea, făcând semne de nervozitate cu cuţitul...

— Dumnezeule, nu.

— Şi atunci ce înseamnă asta? Că nu am gustul şi nici stilul de a-mi cheltui banii cum se cuvine?

El ridică o mână în semn de împăcare.

— Nu înseamnă altceva decât un Dar dacă ai prăpădit banii pe care ţi i-am dat, aş dori să ştiu.

— N-am prăpădit nimic, şi asta nu e treaba ta, nu te interesează.

— Tu mă interesezi, iar dacă nu te pricepi să-ţi

gestionezi banii, o voi face eu pentru tine.

— Ba nu o să faci nimic. De ce, scârţar egoist ce eşti, doar sunt banii mei, nu? Şi s-au dus, sau mă rog, cea mai mare parte din ei. Aşa că va trebui să îmi vinzi în continuare piesele şi să îmi faci rost de alţii.

— Exact asta o să fac. Acum, unde s-au dus şi pe ce?

— S-au dus, şi atâta tot. Înfuriată şi stânjenită în acelaşi timp se ridică de la masă. Am şi eu cheltuieli, nu-i aşa? Aveam nevoie să-mi cumpăr ceva provizii şi am fost suficient de proastă să-mi iau o rochie.

El îşi încrucişă braţele, calm.

— Deci ai cheltuit într-o lună aproape două sute de mii de lire sterline pe provizii şi o rochie.

— Aveam o datorie de plătit, se înfurie ea. Şi de ce mă rog să-ţi explic ţie? în afurisitul tău de contract nu scrie nimic despre felul cum trebuie să-mi cheltui eu banii.

— Asta n-are nimic de-a face cu contractul, zise el răbdător, pentru că vedea clar că nu furia o împiedica să-i spună, ci teama de a nu fi umilită. Pur şi simplu te-am întrebat ce-ai făcut cu banii, dar cu siguranţă că n-ai niciun fel de obligaţie să-mi spui.

Vocea lui potolită şi înţelegătoare nu făcu decât să-i sporească chinul, stânjenind-o şi mai tare.

— I-am cumpărat mamei o casă, deşi n-o să-mi mulţumească niciodată pentru asta. Apoi a trebuit să o şi mobilez, nu? Altminteri i-ar fi luat Briannei şi ultima pernă. Frustrată, îşi trecu mâinile prin păr, răvăşindu-l. Şi a trebuit s-o angajez pe Lottie şi să le cumpăr o maşină. Şi Lottie va trebui plătită în fiecare săptămână, aşa că i-am lăsat lui Brie suficienţi bani pentru salariul ei pe şase luni, pentru mâncare şi pentru altele. Apoi mai era şi ipoteca, deşi Brie se va supăra când va afla că am plătit-o. Dar era de datoria mea să o plătesc, pentru că tata a făcut-o pentru mine. Aşa că s-a terminat şi mi-am ţinut promisiunea făcută tatii înainte de a muri, şi n-am chef să-mi spui tu ce-ar trebui sau n-ar trebui să fac cu banii mei.

În timp ce vorbea, se plimba prin cameră cu paşi mari, ca o leoaică în cuşcă, şi în cele din urmă se opri în faţa lui Rogan, care continua să stea liniştit şi răbdător la masă.

— Deci să recapitulăm, zise el. Ai cumpărat o casă pentru mama ta, ai mobilat-o, apoi ai cumpărat o maşină şi ai angajat pe cineva ca să-i ţină companie lui Maeeve. Ai plătit o ipotecă, ceea ce îi va displăcea surorii tale, dar aşa ai crezut tu că trebuie să faci, fiind responsabilitatea ta. Apoi i-ai dat Briannei suficienţi bani ca să acopere cheltuielile mamei pentru şase luni, ai făcut

aprovizionarea. Şi cu ce a mai rămas, ţi-ai cumpărat o rochie.

— Exact aşa am făcut. Şi ce dacă?

Ea stătea în picioare, tremurând de furie, cu ochii strălucind, nerăbdătoare să se ia la harţă. Ar putea, îşi spuse el, să-i spună cât de mult îi admira increbila ei generozitate şi loialitate faţă de familie. Dar se îndoia că în acea clipă ea ar aprecia acest lucru.

— Aşa se explică totul, răspunse el calm, luând o înghiţitură de cafea. Voi aranja ca să primeşti un aconto.

Maggie nu era sigură deloc că va putea vorbi. Şi totuşi când deschise gura, cuvintele i se precipitară pe buze, într-un şuierat ameninţător.

— N-am nevoie de aconto-ul tău! N-am nevoie! Ceea ce am nevoie îmi câştig cu propria muncă, ai înţeles?

— Şi exact asta faci, de altfel destul de bine. Nu e din milă, Maggie, nu e nici măcar un împrumut. Este pur şi simplu o tranzacţie obişnuită între doi oameni de afaceri.

— La dracu’ cu afacerile tale. Obrajii îi ardeau ca focul, se simţea stânjenită. Nu voi accepta nici măcar un penny până nu îl câştig pe merit. Tocmai am scăpat de datorii şi n-am chef să-mi fac altele acum.

— Dumnezeule, ce încăpăţânată eşti. Bătea uşor cu

degetele în masă, analizându-i reacţia, încercând să înţeleagă motivul izbucnirii ei. Dacă mândria şi amarul propriu erau cauza, putea s-o ajute. Foarte bine, atunci vom proceda altfel. Am avut câteva oferte pentru *Surrender,* dar pe care le-am refuzat.

— Refuzat?

— Mmm. Ultima cred, a fost de treizeci de mii.

— Lire sterline! izbucni ea. Mi-au fost oferite treizeci de mii de lire pentru ea, şi tu ai refuzat? Eşti nebun? Poate că pentru tine nu înseamnă nimic suma asta, Rogan Sweeney, dar cu banii ăştia eu aş fi putut trăi mai mult decât confortabil un an de zile. Dacă aşa înţelegi tu să-mi conduci...

— Linişte. Şi pentru că o spusese pe un ton atât de degajat, de absent, ea tăcu. Am refuzat oferta pentru că intenţionam să cumpăr eu piesa, după ce am fi expus-o în întreaga lume. Aşa că o voi cumpăra acum şi va continua turul ca parte din colecţia mea. Să zicem, treizeci şi cinci de mii.

Numise preţul de parcă ar fi fost nişte mărunţiş aruncat pe birou.

Ceva în sufletul ei tremura ca o pasăre speriată.

— De ce?

— Pentru că nu este etic să o cumpăr cu acelaşi preţ ca un client.

— Nu, vreau să spun, de ce o vrei. Atât de mult? El se opri din calculele mentale pe care le făcea şi o privi adânc.

— Pentru că e o piesă superbă şi intimă. Pentru că de câte ori o privesc, îmi amintesc cum am făcut dragoste pentru prima oară cu tine. Pentru că tu nu voiai s-o vinzi. Crezi că n-am înţeles sentimentele tale în ziua când mi-ai arătat-o? Credeai că n-am înţeles cât de mult te-a durut să te desparţi de ea?

Incapabilă să rostească un cuvânt, ea clătină doar din cap şi îşi coborî privirea.

— Era a mea, Maggie, chiar înainte s-o fi terminat. La fel de mult, cred, cât era şi a ta. Şi nu va aparţine niciodată altcuiva. Nici măcar o clipă nu m-am gândit la aşa ceva.

Tăcută, ea se îndreptă spre fereastră.

— Nu vreau să-mi plăteşti pentru ea.

— Nu fi absurdă.

— Nu vreau banii tăi, zise ea iute, atâta timp cât mai putea vorbi. Ai dreptate, piesa asta este teribil de specială pentru mine, aşa că voi fi recunoscătoare dacă o vei accepta. Respiră adânc şi chinuit, privind fix pe fereastră. Mi-ar face plăcere să o ştiu în posesia ta.

— A noastră, spuse el pe un ton care o făcu să-şi întoarcă privirea spre el, ca un magnet. A noastră, aşa cum a fost predestinată să fie.

— A noastră, atunci. Oftă adânc, apoi continuă. Cum să mă supăr eu pe tine? întrebă ea liniştită. Cum să mă lupt cu tine, când tu îmi faci ceea ce îmi faci?

— N-ai cum.

Şi ei îi era teamă că avea dreptate în această privinţă.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru că îmi oferi un aconto, dar nu pot să-l accept. Pentru mine este foarte important să primesc numai pentru ceea ce lucrez, atunci când termin ceva. Am pus de-o parte destul deocamdată, şi pentru moment nu-mi doresc mai mult. Ceea ce a trebuit rezolvat s-a rezolvat odată pentru totdeauna. De-acum înainte, toţi banii pe care-i câştig vor fi ai mei.

— Maggie, este vorba doar de nişte bani.

— E uşor pentru tine să spui asta, când ai mai mult decât vei avea nevoie vreodată. Asprimea din propria ei voce, atât de asemănătoare acum cu cea din vocea lui Maeve, o opri brusc. Respiră adânc şi îşi deschise sufletul. Banii au fost mereu o problemă în casa mea, ca o rană deschisă; lipsa lor, îndemânarea tatălui meu de a-i risipi şi pretenţiile mamei de mai mult. Eu nu vreau ca fericirea

mea să depindă de bani, Rogan. Şi mă înspăimântă şi ruşinează în acelaşi timp faptul că S-ar putea să se întâmple astfel.

Deci, îşi spuse el, în timp ce o studia cu atenţie, ăsta era motivul pentru care ea i se împotrivise tot, timpul.

— Nu mi-ai spus tu odată că nu te apuci de lucru dimineaţa cu gândul la profitul pe care-l vei realiza până la sfârşitul zilei?

— Ba da, dar...

— Acum te gândeşti la el?

— Nu. Rogan...

— Te chinui în zadar, Maggie, zise el ridicându-se de la masă şi venind spre ea. Tu ai decis cu multă vreme în urmă că viitorul va fi diferit de trecut, aşa că n-ai ce să-ţi reproşezi.

— Nu mă pot întoarce la ce-a fost odată, murmură ea. Chiar dacă aş vrea, nu mai pot.

— Nu, nu poţi. Tu eşti şi vei fi mereu genul de om care priveşte înainte, adăugă el, sărutând-o tandru pe frunte. Acum vrei să te îmbraci, Maggie? Dă-mi voie să-ţi ofer Parisul.

Şi exact asta făcu. Timp de aproape o săptămână, îi oferi tot ce oraşul avea de oferit, de la măreţia catedralei

Notre Dame până la farmecul intim al cafenelelor de cartier, îi cumpără zilnic flori de la vânzătorul cel semeţ până când apartamentul se transformă într-o grădină. Se plimbară pe malul Senei în lumina lunii, Maggie cu pantofii în mână şi părul răvăşit de briza nopţii. Dansară în cluburi pe muzică americană cântată de artiştii locali şi cinară la *Maxim.*

Îl urmări pe Rogan intrând în galerii de artă de mâna a doua, întotdeauna în căutarea unui nou talent, a aurului în ţărână. Şi, deşi avu o strângere de inimă când el cumpără o pictură cu turnul Eiffel, pictură de o calitate îndoielnică, râse şi îi spuse că arta, deşi totdeauna prezentă în suflet, nu e neapărat şi în execuţie.

Orele petrecute în marea galerie *Worldwide* din Paris erau la fel de interesante. În timp ce Rogan dădea ordine, coordona şi îndruma, ea îşi vedea creaţia strălucind sub privirea lui vigilentă.

Un interes controlat, spusese el odată. Şi ea nu putea nega că îşi urmărea interesele cu succes. În timpul zilei, Rogan acorda tot atât de mult interes şi pasiune artei sale pe cât îi acorda trupului ei, noaptea.

Când totul se termină şi ultima piesă strălucea sub reflectoare, Maggie simţi că spectacolul era la fel de mult

rezultatul propriilor sale eforturi.

Dar parteneriatul nu însemna întotdeauna şi armonie.

— La naiba, Maggie, dacă mai zăboveşti mult acolo, întârziem. Pentru a treia oară în tot atâtea minute, Rogan bătu la uşa încuiată a dormitorului.

— Şi dacă mă mai sâcâi mult, vom întârzia şi mai mult, răspunse ea. Lasă-mă. Mai bine, du-te singur înainte. Voi veni şi eu când voi fi gata.

— Nu se poate avea încredere în tine, mormăi el, dar Maggie avea auzul ascuţit.

— N-am nevoie de un paznic, Rogan Sweeney. Respira precipitat, luptându-se să ajungă la fermoarul de la spate al rochiei. N-am văzut niciodată un bărbat mai obsedat de ceas ca tine.

— Şi eu n-am văzut nicio femeie atât de neglijentă ca tine în ceea ce priveşte timpul. Nu vrei să deschizi uşa? E enervant să trebuiască să vorbim prin ea.

— Bine, bine. Cu un efort care aproape că-i dislocă braţul din umăr, reuşi să-şi încheie fermoarul. Îşi chinui picioarele până când încălţă nişte pantofi de culoarea bronzului, cu tocuri ridicol de înalte. Se ocărî singură pentru că fusese atât de naivă şi acceptase sfatul lui Joseph, apoi descuie uşa. N-ar fi durat atât de mult dacă ar

concepe hainele de damă după aceleaşi principii ergonomice ca cele ale bărbaţilor. Tu poţi să ajungi la fermoar foarte uşor. Se opri şi trase de poalele rochiei sale extrem de *scurte.* Ei bine? *Cum* este?

El nu spuse nimic, doar îi făcu semn cu degetul să se învârtă, pentru a o vedea mai bine. Dându-şi ochii peste cap de exasperare, ea se conformă.

Rochia era cu umerii goi, decoltată în spate până în talie, şi se oprea aţâţătoare mai sus de jumătatea coapsei. Strălucea în tonuri de bronz, arămiu şi aur, făcând ape la fiecare mişcare. Părul se potrivea întocmai la culorile rochiei, aşa încât părea flacăra zveltă şi strălucitoare a unei lumânări.

— Maggie. Mi s-a tăiat respiraţia.

— Croitorul n-a fost prea generos cu materialul.

— Îi sunt recunoscător pentru zgârcenie. Cum el continua să se holbeze, ea ridică dintr-o sprânceană.

— Parcă spuneai că ne grăbim.

— M-am răzgândit. Sprânceana i se arcui şi mai mult, pentru că el făcuse un pas spre ea.

— Te avertizez că dacă îmi scoţi rochia, tu mi-o pui înapoi.

— Oricât de tentant ar fi, asta va trebui să aştepte. Am

un cadou pentru tine, şi se pare că soarta mi-a călăuzit mâna când l-am ales. Cred că se asortează de minune cu rochia ta.

Rogan duse mâna la buzunarul interior al smokingului său şi scoase o cutiuţă lungă şi subţire, din catifea albastră.

— Dar de-abia mi-ai cumpărat un cadou. Sticla aceea uriaşă de parfum.

— Parfumul a fost pentru mine, răspunse el, aplecându-se şi mirosindu-i umărul gol. Parfumul, care avea o uşoară tentă de fum, părea să fi fost creat special pentru ea. Numai pentru mine. Dar asta este pentru tine.

— Ei, cum e prea mic ca să fie alt robot telefonic, îl accept. Dar în clipa când deschise cutia, chicotitul înfundat se opri. Rubine, tăiate prismatic, aruncau văpăi sângerii în mijlocul unei efervescente de diamante fierbinţi, închipuite într-un superb colier din trei piese, prinse împreună în aur şi platină. Nu era o lucrătură delicată, ci o izbucnire îndrăzneaţă, plină de culoare, foc şi strălucire.

— Ceva care să-ţi amintească de Paris, zise Rogan în timp ce scotea colierul din cutie. Rubinele şi diamantele îi alunecau fluide printre degete, cu flăcări roşiatice.

— Sunt diamante, Rogan. Nu pot purta aşa ceva.

— Bineînţeles că poţi. I-l prinse la gât, privind-o în ochi tot timpul. Într-adevăr, poate că nu te-ar prinde să porţi numai diamante. Ar fi prea reci şi nu s-ar potrivi cu firea ta. Dar împreună cu rubine şi alte pietre... Făcu un pas înapoi, admirând-o de la distanţă. Da, la fix, Mary. Parcă ai fi o zeiţă păgână.

Maggie nu-şi putu înfrâna gestul de a atinge colierul, de a-şi plimba degetele peste diamante şi rubine. Le simţea arzând pe piele.

— Nu ştiu ce să spun.

— Spune: Mulţumesc, Rogan, sunt minunate.

— Mulţumesc, Rogan. Pe chip îi răsări un zâmbet cald. Sunt mai mult decât minunate. Sunt copleşitoare.

— Şi tu la fel. Se aplecă şi o sărută uşor pe buze, apoi îi dădu o palmă peste fund. Acum hai să mergem, sau vom întârzia. Unde ţi-e mantoul?

— N-am.

— Tipic, murmură el ca pentru sine şi o împinse pe uşă afară.

Maggie avu convingerea că se descurcase mult mai bine la această a doua expoziţie decât la prima. Nu simţea atâtea crampe în stomac şi nici nu era atât de nervoasă. Chiar dacă o dată sau de două ori se gândi să fugă, reuşi

totuşi să facă faţă admirabil.

Şi în ciuda faptului că tânjea după ceva anume, ceva ce nu avea în acea clipă, îşi aminti că, uneori, succesul în sine este suficient.

— Maggie.

Îi întoarse spatele francezului care îi aducea complimente peste complimente într-o engleză cu accent puternic, şi ai cărui ochi nu-i părăseau nicio clipă decolteul, şi se trezi holbându-se la sora ei.

— Brianna?

— Cu siguranţă. Zâmbind, Brianna îşi îmbrăţişă sora, care rămăsese înmărmurită. Ar fi trebuit să ajung cu o oră în urmă, dar a fost o întârziere la aeroport.

— Dar... Cum de-ai ajuns aici?

— Rogan a trimis avionul lui personal pentru mine.

— Rogan? Perplexă, Maggie îşi roti privirea prin încăpere până când îl descoperi. El doar îi zâmbi, „apoi făcu cu ochiul Briannei, şi se întoarse din nou spre femeia corpolentă, îmbrăcată într-o rochie de mătase culoarea magnoliei, cu care discuta. Maggie o trase pe sora ei într-un colţ al sălii. Ai venit cu avionul lui Rogan?

— Credeam că te voi dezamăgi din nou, Maggie. Mai mult decât copleşită de faptul că vedea munca surorii sale

strălucind sub reflectoare într-o sală de expoziţie, plină de străini, Brianna o luă pe Maggie de mână. Mă tot gândeam cum să rezolv. Mama e bine cu Lottie, desigur, şi ştiam că îl pot lăsa pe Con la Murphy. Ba chiar o rugasem pe doamna McGee să aibă grijă de pensiune o zi-două. Dar problema era cum să ajung aici?

— Deci ai vrut să vii, şopti Maggie. Ai vrut să vii.

— Bineînţeles că am vrut. Dar nu mi-am putut închipui că o să fie aşa ceva. Brianna se opri uitându-se la chelnerul îmbrăcat în smoking alb, care tocmai îi oferea un pahar cu şampanie. Mulţumesc.

— Credeam că nu-ţi pasă, că nu te interesează. Pentru a îndepărta emoţia care o cuprinsese, Maggie luă o înghiţitură zdravănă. Tocmai stăteam acolo, acum câteva clipe, dorindu-mi să te fi interesat.

— Sunt mândră de tine, Maggie, atât de mândră, nici nu-ţi poţi imagina. Ţi-am mai spus-o doar.

— Nu te-am crezut. Of, Doamne. Simţi lacrimi în ochi şi clipi furioasă, încercând să le alunge.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, pentru că ai crezut aşa ceva, o certă Brie. – Dar nu ai arătat niciun fel de interes faţă de ceea ce făceam, i-o întoarse Maggie.

— Am arătat tot interesul pe care l-am putut arăta. Nu

înţeleg ceea ce faci, dar asta nu înseamnă că nu sunt mândră de tine. Calmă, Brianna lovi uşor paharul cu degetul. Oh, murmură ea privind bulele de şampanie, e grozavă. Cine-ar fi crezut că şampania poate avea un astfel de gust?

Cu un hohot de râs, Maggie îşi sărută sora apăsat pe gură.

— Iisuse Christoase, Brie, ce facem noi aici? Noi două, bând şampanie la Paris?

— Eu una am de gând să mă distrez. Acum trebuie să-i mulţumesc lui Rogan. Crezi că l-aş putea întrerupe o clipă?

— După ce-mi povesteşti totul. Când l-ai sunat?

— Nu l-am sunat, el m-a căutat pe mine. Acum o săptămână.

— Te-a căutat el?

— Da, şi înainte de a apuca eu să-i spun bună dimineaţa, îmi şi explica ce am de făcut şi cum voi proceda.

— Ăsta-i Rogan.

— A spus că va trimite avionul lui, că şoferul său mă va lua de la aeroport şi mă va aduce la Paris. Am încercat să spun şi eu un cuvânt, dar n-am putut. Şoferul mă va conduce apoi la hotel. Ai mai văzut aşa un hotel, Maggie?

E ca un palat.

Când am intrat înăuntru, aproape că mi-am înghiţit limba. Continuă.

— Apoi, va trebui să mă aranjez şi şoferul mă va aduce aici. Ceea ce a şi făcut de altfel, deşi am fost sigură că o să murim pe drum. Şi în cameră mai era şi asta, cu o notă din partea lui, care spunea că i-ar face o deosebită plăcere dacă aş purta-o, adăugă ea, trecând uşor o mână peste mătasea albastrufumurie a rochiei de seară. În mod normal n-aş fi acceptat, dar a spus-o de asemenea manieră, încât am simţit că ar fi o grosolănie din partea mea să refuz.

— E tare priceput la treburi de-astea. Şi îţi stă foarte bine cu ea.

— Mă simt foarte bine în ea. Trebuie să-ţi mărturisesc încă mi se învârte capul de atâtea maşini şi avioane toate celelalte. Toate astea, spuse ea din nou, privind roată prin sală. Toţi oamenii ăştia, Maggie, au venit aici doar pentru tine.

— Eu mă bucur că ai venit tu. Să mergem să-i farmeci tu pentru mine?

— Sunt fermecaţi deja, doar văzându-vă pe voi două şopti Rogan, care se furişase în spatele lor. Sunt încântat

să te revăd, îi spuse Briannei, luându-i mâna.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru tot. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Tocmai ai făcut-o. Sper că nu te deranjează dacă te prezint? Domnul LeClair – acolo, domnul îmbrăcat în costumul acela cam ţipător, care se uită acum la *Mementum-ul* lui Maggie? Tocmai mi-a mărturisit că s-a îndrăgostit de tine.

— Atunci cu siguranţă că se îndrăgosteşte cu Uşurinţă, dar mi-ar face plăcere să-l cunosc. Mi-ar plăcea şi să mă plimb puţin prin sală. N-am văzut niciodată piesele lui Maggie expuse aşa.

Doar peste câteva minute, Maggie reuşi să-l ia deoparte pe Rogan din nou.

— Să nu-mi spui că trebuie să circul, zise ea înainte ca el să deschidă gura, pentru a-i spune exact acelaşi lucru. E ceva ce trebuie neapărat să-ţi spun.

— Dar să fie scurt. Nu se cade să monopolizez eu artistul.

— N-o să-mi ia prea mult să-ţi spun că ăsta a fost cel mai drăguţ gest pe care l-a făcut cineva pentru mine, în toată viaţa mea. Nu voi uita niciodată.

El ignoră cuvintele repezite în franceză pe care le debita

o femeie chiar în urechea sa şi duse mâna lui Maggie la buze.

— N-am vrut să fii iarăşi nefericită şi era cel mai uşor lucru cu putinţă, să aranjez ca Brianna să fie aici. – O fi fost simplu. Maggie îşi aminti de artistul sărac şi zdrenţăros pe care Rogan îl condusese în biroul său elegant. Şi asta fusese ceva simplu. Dar asta nu înseamnă că a fost mai puţin drăguţ. Şi ca să-ţi dovedesc ceea ce înseamnă pentru mine, nu numai că voi sta toată seara, până când ultimul musafir va fi ieşit pe uşă, dar voi vorbi cu fiecare în parte.

— Frumos?

— Frumos. Chiar dacă mai aud cu vântul visceral.

— Asta-i fetiţa mea, aşa te vreau. O sărută repede pe vârful nasului. Acum, treci la treabă.

CAPITOLUL 16

Dacă Parisul o impresionase puternic, sudul Franţei cu plajele nesfârşite şi munţii cu crestele veşnic acoperite de zăpadă, o uluiseră. Aici, în locul unde era aşezată vila *impunătoare a* Rogan, dominând apele albastre ale Mediteranei, nu existau blocaje de trafic, nu vedeai lumea îmbulzindu-se în magazine sau cafenele.

Oamenii ale căror siluete pestriţe se zăreau pe plajă nu erau aici decât o parte a tabloului ce cuprindea marea şi nisipul auriu, nenumăratele ambarcaţiuni cu pânze, un cer albastru, nesfârşit, pe care nu se vedea nici urmă de nor.

Peisajul pe care îl putea admira de pe una din numeroasele terase ale vilei, se întindea până departe, în careurile ordonate ale ogoarelor, ornate pe margini cu garduri joase din piatră la fel ca cel pe care îl vedea de la fereastra căsuţei sale din Clare. Dar aici, dealurile terasate făceau legătura între livezile însorite şi verdele închis al pădurilor de pe dealurile din ce în ce mai înalte, până ce se pierdeau în zare, la poalele Alpilor. Reşedinţa lui Rogan era plină de flori şi plante exotice, răspândite printre fântâni

ce susurau molcom. Liniştea profundă era perturbată doar de ţipătul pescăruşilor şi de susurul apei. Mulţumită, Maggie stătea într-un şezlong pe o terasă însorită, şi făcea câteva schiţe.

— M-am gândit eu că te găsesc aici, zise Rogan şi o sărută pe păr în treacăt, dar într-un fel care era în acelaşi timp intim şi plin de tandreţe.

— Pe o astfel de vreme, e imposibil să stai înăuntru, răspunse Maggie, uitându-se spre el cu ochii mijiţi, încercând să se apere de soare, până când el îi luă ochelarii de soare de pe o măsuţă şi i-i potrivi pe nas. Ai terminat cu afacerile?

— Deocamdată. El se aşeză lângă ea, atent să nu îi stea în faţă. Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar se pare că un telefon l-a impus pe altul, şi tot aşa.

— N-are importanţă. Îmi place să fiu singură.

— Am observat. Aruncă o privire pe schiţa ei. Un peisaj marin?

— Da, e irezistibil. Şi m-am gândit să desenez o parte din decor, astfel ca Brie să-l poată vedea. S-a simţit atât de bine la Paris.

— Îmi pare rău că n-a putut sta decât o zi.

— Dar ce zi minunată. E greu de crezut că m-am plimbat pe malul Senei cu sora mea. Surorile Concannon la Paris! încă o mai pufnea râsul când îşi aducea aminte. N-o să uite niciodată, Rogan. Punându-şi creionul după ureche, Maggie îl luă de mână. Şi nici eu n-o să uit.

— Mi-aţi mulţumit amândouă şi, adevărul este că eu n-am făcut altceva decât să dau nişte telefoane. Vorbind de telefoane, ultimul, cel care m-a reţinut acum, era de la Paris. Aplecându-se, Rogan alese o boabă de strugure din coşul cu fructe de lângă ei. Ai primit o ofertă, Maggie. Din partea Contelui de Lorraine.

— De Lorraine? Cu buzele strânse, Maggie făcu un efort să şi-l amintească. Ah, bătrânelul acela slab care vorbea în şoaptă?

— Da. Rogan era amuzat de felul ei de a-l descrie pe unul din cei mai bogaţi oameni din Franţa, ca fiind un bătrân numai piele şi oase. Ar dori să-i faci o lucrare, un cadou, pentru nunta nepoatei lui, în Decembrie.

Maggie se zbârli imediat.

— Nu lucrez la comandă, Rogan. Ţi-am spus clar de la bun început.

— Da, mi-ai spus. Rogan luă încă o boabă de strugure şi i-o strecură repede în gură, pentru a o face să tacă. Dar

obligaţia mea este să te informez despre orice ofertă, indiferent de natura ei. Eu nu spun să fii de acord, deşi ar fi o realizare deosebită, atât pentru tine cât şi pentru *Worldwide.* Eu doar îmi îndeplinesc atribuţiile mele în calitate de manager.

Fixându-l cu privirea, Maggie înghiţi boaba de strugure. Vocea lui era mieroasă, la fel de dulce ca a unui bob de strugure.

— Răspunsul este nu.

— Bineînţeles că tu eşti cea care hotărăşte. Vrei să sun pentru ceva răcoritor? Poate limonadă, sau ceai cu gheaţă? zise Rogan, trecând cu nepăsare la alt subiect.

— Nu. Maggie luă creionul de după ureche şi îl puse pe blocul de desen. Nu mă interesează nimic la comandă.

— Exact, ai dreptate. De ce te-ar interesa? răspunse el, dându-i dreptate. Expoziţia de la Paris a fost un succes tot atât de răsunător ca şi cea de la Dublin, şi am toată încrederea că va continua la Roma şi apoi mai departe în acelaşi fel. Eşti mai mult decât pe drumul cel bun, Margaret Mary. Rogan, se aplecă spre ea şi o sărută. Şi oferta contelui n-are nimic de-a face cu o limonadă. E dispus să o lase complet la alegerea ta.

Cu grijă, Maggie îşi lăsă ochelarii în jos pe nas şi îl privi

pe deasupra.

— Încerci să mă convingi cu binişorul.

— Deloc. Dar de fapt, exact asta încerca. Totuşi, ar trebui să adaug faptul că domnul De Lorraine – un reputat şi respectat om de artă, un adevărat cunoscător, este dispus să plătească o sumă frumoasă.

— Nu mă interesează. Maggie îşi puse ochelari de soare la loc, apoi înjură. Ce înseamnă frumoasă?

— Echivalentul a cincizeci de mii de lire. Dar eu ştiu cât de încăpăţânată eşti, mai ales când e vorba de bani, şi eram convins că nu te va interesa deloc. Aşa că deja i-am spus că răspunsul e negativ. Vrei să mergem pe plajă? Sau să ne plimbăm cu maşina?

Înainte de a se putea ridica, Maggie îl prinse de guler.

— Oh, eşti un şmecher, Sweeney, nu-i aşa?

— Numai când este absolut necesar.

— Şi poate fi orice? La alegerea mea, orice îmi vine în minte?

— Da. El urmărea cu degetul conturul umărului ei dezgolit, care începuse să ia culoarea piersicii coapte. Numai că...

— Aha, urmează restul.

— Albastru, zise Rogan rânjind. Vrea să fie albastru. Sau

albastră.

— Deci albastru, da? începuse să o pufnească râsul. O nuanţă anume, cumva?

— Aceeaşi culoare ca o ochilor nepoatei sale. Pretinde că are ochii la fel de albaştri ca cerul de vară. Se pare că e favorita lui, şi după ce ţi-a admirat operele la Paris, nimic nu l-ar mulţumi mai mult decât să aibă un cadou pentru ea, făcut special de mâinile tale minunate.

— Cuvintele tale, sau ale lui?

Câte un pic de la fiecare, răspunse Rogan, sărutând una din acele mâini minunate.

— Mă mai gândesc.

— Am sperat asta. Nemaifiind preocupat să nu-i blocheze privelişte a, se aplecă peste ea şi o muşcă uşor de buze. Dar gândeşte-te mai târziu, bine?

— Escusez-moi, monsieur. Un servitor pe al cărui chip nu se citea nimic stătea la capătul terasei, cu mâinile pe lângă corp, privind cu discreţie spre mare.

— Oui, Henri?

— Vous et mademoiselle, voudriez-vous dejeuner sur la terrasse maintenant?

— Non, nous allons dejeuner plus tard.

— Tres bien, monsieur. Henri dispăru în casă, tăcut ca o

umbră.

— Ce-a fost toată povestea asta? întrebă Maggie.

— Voia să ştie dacă vrem să mâncăm, şi i-am spus că vom servi prânzul mai târziu. Rogan se aplecă spre ea din nou, dar Maggie îl opri punându-i o mână pe piept. Vreo problemă? murmură Rogan.

Pot să-l chem înapoi şi să-i spun că suntem gata acum.

— Nu, nu vreau să-l chemi. Se simţea stingherită când se gândea la Henri, sau la oricare alt servitor, aşteptând tăcuţi într-un colţ, gata să servească dorinţele stăpânului. Nu simţi Niciodată nevoia să fii singur? întrebă ea, în timp ce strângea şezlongul.

— Suntem singuri? sta este exact motivul pentru care am vrut să venim aici.

— Singuri? Ai cel puţin şase oameni aici, bucătar, majordomi, grădinari şi mai ştiu eu ce. Dacă aş pocni din degete acum, negreşit cineva ar veni îndată.

— Ăsta este exact scopul pentru care se folosesc servitorii.

— Ei bine, eu nu vreau servitori. Ştii că una din cameristele drăguţe s-a oferit să-mi spele lenjeria?

— Asta pentru că obligaţia ei este de a fi la dispoziţia ta, nu pentru că ar fi vrut să-ţi cotrobăie prin lucrurile tale

personale.

— Ştiu, dar pot să am şi singură grijă de mine. Rogan, vreau să-i trimiţi de-aici. Pe toţi.

El se ridică din şezlong.

— Vrei să concediez tot personalul?

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu. Crezi că sunt un monstru, să arunc în stradă oameni nevinovaţi? Vreau să le dai liber, atâta tot. Trimite-i în vacanţă.

— Cu siguranţă aş putea să le dau o zi liberă, dacă vrei.

— Nu o zi, o săptămână. Ea oftă, citindu-i uimirea pe chip. Pentru tine n-are sens, şi chiar aşa, de ce-ar avea? Te-ai obişnuit atât de mult cu prezenţa lor, încât nici n-o iei în seamă.

— Numele lui este Henri, pe bucătar îl cheamă Jacques, iar camerista care s-a oferit să-ţi spele lenjeria este Marie. Sau Monique, adăugă el în gând.

— Nu voiam să încep o discuţie. Veni lângă el, luându-i mâinile în ale ei. Numai că nu mă pot relaxa cu toţi oamenii aceştia de faţă. Pur şi simplu nu sunt obişnuită şi nici nu cred că aş vrea să mă obişnuiesc vreodată. Te rog, Rogan, fă asta pentru mine. Dă-le câteva zile libere.

— Aşteaptă-mă aici o clipă.

Când el plecă, rămase singură pe terasă, simţindu-se

ciudat. Stătea aici, într-o vilă luxoasă de pe Coasta de Azur, cu tot ce şi-ar putea dori un om normal. Şi totuşi încă nu era mulţumită.

Se schimbase, realiză ea. În decursul celor câteva luni de când îl cunoscuse pe Rogan, se schimbase. Nu numai că acum dorea mai mult, dar jinduia după ce nu avea. Îşi dorea uşurinţa, puterea şi plăcerea pe care o aduc banii, şi nu numai pentru familia ei. Le dorea pentru ea.

Purtase diamante de zeci de mii de lire şi dansase la Paris.

Şi îşi dorea să mai aibă ocazia să facă la fel.

Totuşi, undeva în adâncul sufletului ei, rămăsese acea dorinţă mică dar arzătoare de a fi ea însăşi, de a nu avea nevoie de nimeni şi nimic. Şi dacă pierdea această dorinţă, se gândi Maggie disperată, pierdea totul. Îşi luă blocul de desen şi frunzări paginile. Pentru o clipă îngrozitor de lungă, mintea ei fu la fel de goală ca şi paginile albe pe care le frunzărea absentă. Apoi începu să deseneze frenetic, cu o intensitate care răbufnea din străfundurile sufletului.

Se desena pe sine însăşi. Cele două părţi îngemănate într-una singură, încercând să se despartă şi să se contopească în acelaşi timp. Dar cum ar fi fost cu putinţă,

ţinând cont că erau atât de deosebite *una de cealaltă?*

Deoparte, arta pură, singurătatea, nevoia de solitudine şi independenţa, iar de cealaltă, ambiţia, nevoile şi dorinţele arzătoare.

Se uita fix la schiţa terminată în doar câteva mişcări, uimită de violenţa cu care izbucnise. Dar acum că terminase, se simţea neobişnuit de calmă. Poate că era ce era tocmai datorită celor două forţe opuse ce se luptau în continuu în sufletul ei. Şi poate că dacă s-ar linişti vreodată, dacă şi-ar găsi pacea şi echilibrul, forţa creatoare şi personalitatea ar avea de suferit.

— Au plecat.

Cu gândurile încă aiurea, îşi ridică nedumerită privirile spre Rogan.

— Cum? Cine-a plecat? Zâmbind, Rogan clătină din cap.

— Servitorii. Au plecat. Exact asta ţi-ai dorit, nu?

— Servitorii? Oh! îşi adună gândurile risipite şi îşi limpezi mintea. Le-ai dat liber? Chiar au plecat toţi?

— Da, deşi Dumnezeu ştie ce vom mânca în zilele următoare. Totuşi... Se întrerupse când ea îi sări în braţe, şi făcu un pas înapoi, dezechilibrat, încercând să evite să treacă împreună prin geamul de cristal al uşii din spatele său şi apoi dincolo de balustrada terasei.

— Eşti un om minunat, Rogan. Un adevărat prinţ.

El îşi schimbă poziţia, îndepărtându-se de marginea terasei, aruncând o privire rapidă dincolo de balustradă, înfiorându-se.

— Sunt doar un om care-a trecut pe lângă moarte, atâta tot.

— Chiar suntem singuri? Absolut singuri?

— Chiar aşa, şi mi-am atras recunoştinţa fără margini a tuturor, de la bucătar până la majordom. Una din cameriste avea lacrimi de bucurie în ochi. Da, îşi spuse el în gând, şi-avea toate motivele, cu primele de vacanţă pe care le primise ea şi toţi ceilalţi servitori. Aşa că acum sunt în drum spre plajă sau la ţară, sau oriunde le sunt călăuziţi paşii. Iar noi avem toată vila la dispoziţie.

Ea îl sărută cu patimă.

— Şi vom folosi fiecare colţişor. Chiar acum, vom începe cu canapeaua din camera de-acolo, zise Maggiee făcând un semn spre camera aflată chiar lângă terasă.

— Chiar aşa? Amuzat, Rogan nu protestă când ea începu să-i descheie nasturii de la cămaşă. Eşti plină de idei categorice astăzi, Margaret Mary.

— Treaba cu servitorii a fost o rugăminte. Dar canapeaua e ceva mai mult decât categoric.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Şezlongul este mai aproape.

— Aşa este, zise ea râzând, în timp ce el o luă în braţe şi o întinse uşor în şezlong. Aşa este.

În decursul următoarelor zile au stat la soare pe terasă, s-au plimbat pe plajă, au înotat în piscina imensă în formă de lagună şi au lenevit în şezlonguri, ascultând susurul fântânilor. Şi-au încropit mesele cum au putut, şi după-amiezele s-au plimbat cu maşina în sus şi-n jos pe coastă.

De asemenea, pentru Maggie au fost şi prea multe telefoane.

Deşi erau în vacanţă, Rogan era permanent în legătură – prin telefon sau fax – cu afacerile lui; Maggie prinse ceva în legătură cu o fabrică în Limerick, ceva despre o licitaţie la New York şi ascultă o conversaţie complet-inteligibilă pentru ea despre o proprietate pe care o vâna Rogan, pentru a adăuga o nouă branşă galeriilor *Worldwide.*

Ar fi plictisit-o dacă n-ar fi înţeles, dacă n-ar fi început să vadă că pentru el, munca era o parte integrantă a identităţii sale, exact ca şi pentru ea. Lăsând toate diferenţele la o parte, n-avea de ce să protesteze că el se închidea o oră sau două în birou cufundându-se în labirintul nenumăratelor sale afaceri, timp în care ea era

absorbită de schiţele şi desenele ei.

Dacă ar fi crezut în ideea că un bărbat şi o femeie pot trăi împreună într-o armonie care să dureze o viaţă, ar fi putut spune că îşi găsiseră împreună această armonie.

— Arată-mi şi mie ce-ai desenat. Întinzându-se leneş şi căscând mulţumită, Maggie îi oferi caietul de schiţe. Soarele era la asfinţit, aruncând reflexe purpurii pe cer spre apus. Stăteau pe terasă, tolăniţi în şezlonguri, având între ei o frapieră plină cu gheaţă, în care se odihnea o sticlă de vin pe care Rogan o alesese din pivniţă. Maggie îşi luă paharul şi gustă din vin, apoi se întinse din nou, bucurându-se şi savurând ultima ei seară în Franţa.

— O să ai mult de lucru când te vei întoarce acasă, comentă Rogan în timp ce studia fiecare schiţă în parte; Cum o să alegi pe care s-o faci mai întâi?

— Depinde de inspiraţie. Şi oricât de mult mi-ar plăcea să stau aşa şi să lenevesc la soare, sunt nerăbdătoare să mă apuc de lucru.

— Aş putea să le înrămez, mă refer la schiţele pe care le-ai făcut pentru Brianna. Pentru simple schiţe în creion, Sunt destul de bune. Mai ales. Vocea i se pierdu brusc când, dând paginile una după alta, dădu peste ceva complet diferit de peisajele de până atunci. Ce-i asta?

Prea leneşă să se ridice, Maggie aruncă o privire.

— Ah, da. Nu prea obişnuiesc să fac portrete, dar ăsta a fost irezistibil.

Era portretul lui, întins în pat, dormind profund, cu o mână întinsă ca şi cum ar fi vrut să caute ceva. Pe ea.

Luat prin surprindere şi nu din cale-afară de încântat, Rogan se încruntă.

— M-ai desenat în timp ce dormeam.

— N-am vrut să te scol şi să destram vraja clipei, răspunse ea ascunzându-şi zâmbetul în paharul cu vin. Dormeai atât de profund. Poate că vei dori să-l expui la galeria din Dublin.

— Sunt complet dezbrăcat.

— Nud, este cuvântul potrivit. Când este vorba de artă, bineînţeles. Şi eşti un nud foarte artistic, Rogan, trebuie să recunosc. Vezi, l-am şi semnat, aşa că poţi să iei un preţ bun pentru el.

— Ba cred că nu. Maggie zâmbi din nou.

— Ca manager, este de datoria ta să-mi vinzi lucrările, doar mi-ai spus-o de atâtea ori. Şi ăsta este, ca să spun aşa, unul din cele mai reuşite desene pe care le-am făcut vreodată. Priveşte doar cum a prins lumina, şi jocurile de umbre pe care le face pe muşchii...

— Văd, o întrerupse el cu o voce gâtuită. Şi tot aşa ar vedea oricine.

— Nu-i nevoie să fii modest. Ai un corp grozav. Şi cred că celălalt desen îl arată chiar mai bine.

Rogan simţi că-i îngheaţă sângele în vene.

— Celălalt?

— Mda. Ia să vedem... Maggie se întinse după caietul de schiţe, căutând desenul. Da, uite-l. Când stai în picioare, parcă... da, contrastul e mai bun. Şi am prins şi o idee din aroganţa aceea, ştii tu...

Rogan rămase fără glas. Îl desenase stând în picioare pe terasă, cu un braţ rezemat de balustrada de care se sprijinea, iar în celălalt având un pahar cu brandy. Iar pe chip avea un zâmbet plin de aroganţă şi mulţumire. Şi în afară de zâmbet, nu mai avea nimic pe el.

— N-am pozat niciodată pentru aşa ceva. Şi n-am stat niciodată dezbrăcat pe terasă, bând brandy.

— Licenţă artistică, imaginaţie, zise ea aeriană, încântată că îl şocase de-a dreptul. Îţi cunosc corpul suficient de bine pentru a-l desena din memorie. Iar dacă m-aş fi obosit să te desenez îmbrăcat, aş fi stricat tema.

— Tema? Şi care e tema, mă rog?

— Stăpânul casei. Cred că aşa îl voi intitula. Pe

amândouă, de fapt. Ai putea să le oferi împreună, ca un set.

— Nu le voi vinde.

— Şi de ce nu? Poţi să-mi spui? Ai vândut câteva din desenele mele care nu erau nici pe departe atât de bine făcute. Desene pe care eu n-am vrut să le vând, dar am semnat acolo, în contractul tău, aşa că nu am avut încotro. Ochii ei jucăuşi aruncau scântei de mulţumire. De fapt, cred că este dreptul meu, contractual vorbind, aşa că insist.

— Atunci le voi cumpăra eu.

— Să auzim oferta. Agentul meu tocmai îmi spunea că preţul desenelor mele e în creştere.

— Mă şantajezi, Maggie.

Oh, da. Maggie ridică paharul, închină în cinstea lui şi mai luă o înghiţitură de vin. Va trebui să plăteşti preţul cuvenit.

El mai aruncă o privire schiţei, apoi închise caietul cu un gest hotărât.

— Şi care e preţul?

— Hmm, să vedem... Cred că dacă m-ai duce în dormitor şi-am face dragoste până când răsare soarele, s-ar putea să cădem la învoială.

— Eşti total lipsită de scrupule în afaceri, Maggie.

— Am învăţat doar de la un maestru. Schiţă un gest de a se ridica, dar el clătină din cap şi o luă în braţe.

— Vreau să nu existe interpretări în cazul ăsta. Deci înţelegerea spune să mergem în dormitor, acum. Şi să facem dragoste.

— Exact. Vezi, probabil de-asta am nevoie de un manager, îi înfăşură pe deget o şuviţă de păr, în timp ce el o ducea către dormitor. Se înţelege, desigur, că dacă nu sunt mulţumită de felul cum decurg lucrurile, înţelegerea se anulează.

— Vei fi mulţumită, nu-ţi face griji.

Rogan se opri în capătul scărilor şi o sărută. Răspunsul ei, ca întotdeauna plin de pasiune şi nerăbdare, îi iuţi bătăile inimii. Intră în dormitor, unde lumina soarelui ce apunea se filtra printre perdele, formând un minunat joc de umbre. Curând lumina va dispare şi umbrele vor pune stăpânire peste tot.

Dar ultima lor noapte împreună trebuia petrecută în întuneric. Cu acest gând în minte, Rogan o aşeză pe Maggie în pat, şi când ea se întinse vrând să-l îmbrăţişeze, el se ridică şi începu să aprindă lumânările. Împrăştiate în toată camera, de diferite forme şi mărimi, toate erau

consumate pe lungimi apreciabile. Maggie îngenunche în pat, în timp ce Rogan aprindea una după alta flăcările aurii.

— Romantism, zise Maggie zâmbind, simţindu-se în mod ciudat flatată. Se pare că puţin şantaj prinde bine, din când în când.

El se opri, cu un chibrit aprins între degete.

— Ţi-am oferit chiar aşa de puţin romantism, Maggie?

— Glumeam doar. Cu un gest din cap, îşi dădu pe spate părul răvăşit de briza mării. Vocea şi tonul lui fuseseră mult prea serioase. Eu n-am nevoie de romantism. Pasiunea carnală îmi ajunge.

— Deci asta este între noi? Rămas pe gânduri, Rogan apropie chibritul de fitilul unei lumânări, apoi îl scutură până se stinse. Pasiune carnală.

Râzând, ea întinse braţele spre el.

— Dacă nu te mai învârţi atât prin cameră şi vii în coace, îţi arăt eu ce avem.

Arăta extrem de frumoasă în lumina aurie a lumânărilor ce se împletea cu ultimele scânteieri sângerii ale soarelui, cu părul în flăcări, pielea sărutată de razele soarelui Mediteranei şi ochii mari, plini de senzualitate, în care se citea dorinţa.

În alte zile şi nopţi, Rogan s-ar fi lăsat furat de dorinţă şi de invitaţia lor şi ar fi acceptat-o, purtat de furtuna sentimentelor şi a pasiunii nebuneşti dintre ei. Dar acum nu mai dorea aşa ceva. Se apropie de ea încet şi, înainte ca ea să-l poată trage nerăbdătoare în pat, îi luă mâinile într-ale sale, ducându-i-le la buze, în timp ce o privea cu atenţie.

— Nu aşa a fost înţelegerea, Margaret Mary. Înţelegerea a fost să facem dragoste. E vremea să facem aşa ceva. Cu mâinile ei încă în ale lui, îi lăsă uşor braţele în jos, în timp ce se aplecă spre ea, jucându-se cu buzele ei. E timpul să mă laşi.

— Ce este prostia asta? Vocea ei era nesigură. O săruta la fel cum mai făcuse odată, demult, încet, plin de tandreţe şi atenţie. Am făcut mai mult decât să te las, şi-asta de nenumărate ori.

— Dar nu aşa. El simţi cum se încordează, cum trupul ei se arcuieşte înapoi. Îţi este chiar atât de frică de tandreţe, Maggie?

— Bineînţeles că nu. Nu putea să respire normal, şi totuşi îşi auzea şi simţea respiraţia înceată şi şoptită, întreg trupul îi vibra, şi totuşi el de-abia o atingea. Ceva era în neregulă, totul începea să-i scape de sub control.

Rogan, nu vreau să...

— Să fii sedusă? îşi dezlipi buzele de ale ei şi i le plimbă încet pe faţă, apoi după ureche.

— Nu, nu vreau. Dar îşi dădu capul pe spate în clipa când buzele lui coborâră spre gât.

— Ba exact asta vrei.

El îi lăsă mâinile şi o trase mai aproape. Nu era o îmbrăţişare pasionată ca celelalte, ci un semn de posesiune. Maggie îşi simţea braţele ca de plumb în clipa când şi le încolăci pe după gâtul lui. Nu putea face altceva decât să-l strângă în braţe, agăţată de gâtul lui, în timp ce el o atingea uşor pe păr, pe faţă, pe gât, cu degetele uşoare ca nişte fulgi de nea.

Apoi buzele lui se uniră *cu* ale ei într-un sărut fierbinte şi senzual care dură la nesfârşit, până când ea începu să-i *tremure în braţe*.

Din cauza lui pierduseră amândoi atât de mult, realiză Rogan în clipa când o lăsă uşor pe spate în pat. Lăsându-se cuprinşi de pasiune şi frenezie, pierduseră acea minunată căldură a tandreţei şi a dragostei.

În seara aceasta va fi altfel.

În seara asta o va călăuzi printr-un labirint de visuri şi senzaţii, la lumina lumânărilor.

Tandreţea şi grija lui infinită o copleşiră pe Maggie. Frenezia care fusese întotdeauna parte integrantă a clipelor de pasiune se transformă într-o aşteptare leneşă şi senzuală, fierbinte, căreia nu i se putea nici opune, nici rezista. Cu mult înainte ca el să-i descheie bluza şi să o atingă uşor cu degetele lui experte, plutea.

Mâinile ei alunecară fără vlagă de pe umerii lui. Trupul i se arcui şi un suspin languros i se furişă de pe buze în clipa când el începu să o exploreze cu buzele şi limba pe tot trupul, căutând locuri tainice, gustând-o pe îndelete. Savurând-o. Alunecând pe valul ameţitor de plăcere, Maggie era conştientă de fiecare punct erotic pe care el îl trezea, şi de faptul că senzaţiile erau din ce în ce mai greu de suportat. Atât de mult diferit faţă de explozia care îi însoţea orgasmul de obicei. Şi atât de devastator, aproape cu neputinţă de suportat.

Îi şopti numele când el îşi strecură o mână sub capul ei şi îi ridică trupul fierbinte, lipindu-l de al său.

— Eşti a mea, Maggie. Nimeni altcineva nu te va face vreodată să simţi aşa ceva.

Ar fi trebuit să obiecteze la această nouă declaraţie de posesiune, de exclusivitate. Dar nu putea. Pentru că buzele lui îi explorau iarăşi, încet, chinuitor de încet, întreg

trupul.

Flacăra lumânărilor începu să tremure. Simţea mirosul florilor pe care le culesese de dimineaţă şi pe care le aşezase, în vaza albastră de cobalt de lângă fereastră. Briza Mediteranei se furişa printre perdele, aducând mirosul specific de mare, alge şi sare. Întreg trupul ei tremura sub degetele şi buzele lui.

Cum de nu realizase că o dorea astfel? se întrebă Rogan într-o fracţiune de secundă. Focurile pasiunii înăbuşite, doar câţiva tăciuni aprinşi, totul la lumina lumânărilor şi a stelelor. Acum părea neajutorată, încordându-se şi tremurând în braţele sale, neputând face altceva decât să absoarbă ceea ce primea, să-l urmeze prin labirintul propriei plăceri. Deşi îşi simţea bătăile inimii pulsându-i în tâmple şi sângele gata să dea în clocot, Rogan continuă mângâierile, excitând-o din ce în ce mai mult, privind-o cum trece de la o senzaţie copleşitoare la alta, şi mai puternică.

Când tot trupul ei începu să tremure, când un geamăt înăbuşit i se strecură de pe buzele întredeschise, Rogan îi luă ambele mâini şi i le prinse în mâna sa stângă, pentru a putea să o facă să treacă de prima culme „a orgasmului.

Corpul ei se arcui, ochii i se închiseră, şi Rogan o privi

cum primul val catifelat de plăcere îi taie respiraţia, apoi o lasă vlăguită şi moale în braţele sale.

Întunericul pusese stăpânire deplină acum, lumânările fumegau, unele se stinseseră. O călăuzi din nou pe acea culme ameţitoare, şi mai puternică decât prima, până când ea ţipă slab. Apoi ţipătul se transformă în gemete, suspine şi şoapte. Şi chiar în clipa când Maggie îşi simţi inima atât de plină de senzaţii şi sentimente de nedescris, Rogan o pătrunse încet, cu infinite precauţii, apoi începură să se mişte uşor, într-o armonie desăvârşită, în timp ce răsărea luna.

Poate că dormea. Era conştientă că visa. Când deschise ochii iar, luna era sus pe cer, luminând dormitorul. Rogan dispăruse. Ca o pisică alintată, se gândi să mai lenevească în pat, dar în clipa următoare realiză că nu va putea să doarmă fără el.

Se ridică din pat, şovăi o clipă, de parcă ar fi băut prea mult vin, apoi găsi un neglijeu diafan din mătase, pe care Rogan insistase să-l poarte. Contactul cu mătasea răcoroasă îi făcu pielea să se înfioare şi Maggie porni să-l caute pe Rogan.

— Trebuia să-mi închipui că te găsesc aici.

Era în bucătărie, stând în faţa maşinii de gătit, fără

cămaşă, desculţ, doar cu un şort pe el.

— Te gândeşti la stomacul tău?

— Şi la al tău, fata mea. Stinse focul de sub tigaia pe care o ţinea în mână şi se întoarse spre ea. Omletă.

— Ce altceva? Este tot ceea ce putem găti amândoi. N-aş fi surprinsă dacă ne vor creşte pene pe spate de cum ne întoarcem în Irlanda. Pentru că în mod inexplicabil se simţea stingherită, îşi trecu mâinile prin păr o dată, apoi încă o dată. Ar fi trebuit să mă scoli s-o pregătesc

— Ar fi trebuit? întrebă el, întinzându-se după farfurii. Ar fi o premieră.

— Am vrut să spun că ar fi trebuit s-o fac eu. Pentru că, de fapt, se pare că nu prea mi-am făcut datoria înainte.

— Înainte?

— Sus, în pat. Nu mi-am făcut exact partea mea.

— O înţelegere e o înţelegere, răspunse el în timp ce punea omleta în farfurii. Iar din punctul meu de vedere, ai fost minunată. Privindu-te cum te exciţi şi te dezlănţui a fost pentru mine o plăcere indescriptibilă. Şi încă una pe care dorea să o repete cât de curând. Stai jos şi mănâncă ceva. Luna nu apune încă.

— Presupun că nu. Simţindu-se mai în largul ei, se aşeză lângă el. Şi poate că aşa îmi voi recăpăta forţele. Ştii, zise

ea cu gura plină, nu mi-am închipuit că sexul te poate vlăgui într-atât.

— N-a fost numai sex.

Ea se opri cu furculiţa în aer. Tonul pe care vorbise el era ciudat. Sub aparenţele unei uşoare enervări, se citea durerea, şi lui Maggie îi păru rău că l-a rănit, uimită în acelaşi timp că putea avea un astfel de efect asupra lui.

— N-am vrut să spun asta, Rogan. Nu atât de impersonal. Când doi oameni ţin unul la celălalt...

— E ceva mai mult decât să ţin la tine, Maggie. Te iubesc.

Furculiţa îi scăpă dintre degete şi căzu cu zgomot în farfurie. Panica îi strânse gâtul ca într-o menghină, ameninţând să o sufoce.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. O spusese pe un ton calm, rece, de parcă s-ar fi învinuit pe sine pentru că o spusese în bucătăria puternic luminată, stând la masa pe care cu greu o încropise. Şi tu mă iubeşti.

— Nu, eu nu, n-ai cum să-mi spui tu mie ce simt şi ce nu.

— Ba da, atunci când eşti prea încăpăţânată s-o recunoşti şi s-o spui tu însăţi. Ce este între noi e mult mai

mult decât o simplă atracţie fizică. Şi dacă n-ai fi atât de încăpăţânată, n-ai mai pretinde că e doar atât.

— Nu sunt încăpăţânată.

— Ba da, dar am realizat că ăsta este unul din lucrurile care-mi plac la tine. Acum gândea la rece, bucurându-se că şi-a recăpătat controlul. Am fi putut discuta acest lucru în împrejurări mai convenabile, dar aşa cum te cunosc, nu pre ar avea importanţă. Te iubesc, Margaret Mary, şi vreau să te măriţi cu mine.

CAPITOLUL 17

— Căsătorie? Cuvântul i se opri în gât, aproape sufocând-o. Nici nu îndrăzni să-l repete. Ţi-ai pierdut minţile.

— Crede-mă, *am* luat în consideraţie toate posibilităţile. Luă furculiţa şi începu să mănânce cu un calm afectat. Dar, în interior, îşi simţea sufletul rănit. Eşti încăpăţânată, adesea dură, nu de puţine ori absorbită de tine însăţi şi cu un temperament greu de stăpânit.

Timp de câteva clipe, Maggie mestecă mecanic.

— Chiar aşa sunt?

— Chiar aşa eşti şi numai un bărbat care şi-a pierdut minţile îşi poate dori un astfel de bagaj pentru toată viaţa. Dar, începu să toarne ceaiul în ceşti, asta e, tu eşti. Se pare că pe aici este obiceiul să se folosească biserica miresei, aşa că ne vom căsători în Clare.

— Obiceiul? La naiba cu obiceiurile, Rogan. Şi la naiba şi cu tine. Oare senzaţia de frig pe şira spinării să se datoreze panicii ce o invadase? Bineînţeles că nu, spuse. Trebuia să fie temperamentul ei nestăpânit. N-avea niciun

motiv să-i fie frică. Nu mă voi căsători nici cu tine nici cu altcineva. Niciodată.

— Spui o absurditate. Bineînţeles că te vei căsători cu mine. Ne potrivim uluitor de bine, Maggie.

— Acum un minut eram încăpăţânată, dură şi cu un temperament greu de stăpânit.

— Aşa şi eşti, Maggie. Dar toate acestea mă aranjează, îi luă mâna şi, în ciuda rezistenţei ei, îi sărută podul palmei. Mă aranjează de minune.

— Ei bine, nu mă aranjează pe mine. Deloc. Poate că uneori m-am îmblânzit în faţa aroganţei tale masculine, Rogan, dar în următoarele secunde mi-am dat arama pe faţă. Înţelege-mă. Îşi eliberă mâna din strânsoarea lui. *Nu* voi fi soţia nimănui, niciodată.

— Nu a nimănui, ci a mea.

Maggie scăpă o înjurătură printre dinţi. Când îl văzu că doar rânjeşte, făcu un efort să nu-l zgârie. O luptă, se gândi, *ar* putea să-i dea satisfacţie dar n-ar rezolva nimic.

— Pentru asta m-ai adus aici, nu-i aşa?

— Nu, categoric, nu. De fapt, hotărâsem în sinea mea să mai aştept un timp până să-ţi pun sentimentele mele la picioare. Cu grijă şi deliberat, îşi puse farfuria de o parte. O privi adânc în ochi „calm şi răbdător. Trebuie să înţelegi că

te cunosc foarte bine, Margaret Mary.

— Nu mă cunoşti deloc. Furia şi panica, pe care nu voia să le admită, o părăsiră, lăsând loc numai amărăciunii. Am motive serioase să mă feresc de a-mi angaja inima şi de a lua în consideraţie posibilitatea căsătoriei, Rogan.

Cuvintele ei-îi treziră interesul şi îl ajutară să înţeleagă că nu căsătoria cu el o panicase ci ideea de căsătorie în sine.

— Şi care sunt aceste motive serioase?

Maggie îşi plecă privirea în ceaşcă. După un moment de ezitare adăugă trei bucăţele de zahăr şi amestecă.

— Ţi-ai pierdut părinţii, nu-i aşa?

— Da. Rogan se încruntă. Cu siguranţă, nu se aştepta la această întrebare. Acum aproape zece ani.

— E foarte greu să-ţi pierzi familia. Odată cu familia se duce şi scutul de apărare şi sentimentul de securitate. Rămâi singur, faţă în faţă cu constatarea simplă şi rece că eşti muritor. L-ai iubit?

— Foarte mult, Maggie, dar...

— Nu. Vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări. Este foarte important. Părinţii tăi te-au iubit?

— Da, foarte mult.

— De unde ştii asta? Pentru că ţi-au asigurat o viaţă

uşoară, o educaţie bună şi o casă minunată?

— Asta nu are nimic în comun cu confortul material. Am ştiut că mă iubesc pentru că am simţit dragostea lor şi pentru că ei şi-au arătat-o. Şi am putut vedea, de asemenea, că se iubesc unul pe altul.

— Deci, în casa voastră era multă dragoste? Şi veselie? Râdeaţi des, Rogan?

— Chiar foarte des. Încă putea să-şi reamintească veselia de atunci. *Moartea* lor a fost devastatoare pentru mine. Atât de neaşteptată şi de brutală. Vocea îi tremură, apoi redeveni fermă. Dar după un timp, când durerea din suflet s-a mai atenuat, am fost bucuros că au plecat împreună. Oricare dintre ei *ar* mai fi trăit ar fi fost numai pe jumătate om fără celălalt.

— Nici nu îţi dai seama cât de norocos eşti că ai putut creşte într-o familie iubitoare şi fericită. Eu n-am cunoscut niciodată aşa ceva. Niciodată nu voi cunoaşte. Între părinţii mei nu a existat dragoste. Doar mânie, reproşuri şi învinuiri, şi sentimentul datoriei, dar nu dragoste. Îţi poţi imagina cum e să creşti într-o casă unde celor doi oameni care te-au conceput nu le pasă unul de celălalt? Şi că stăteau împreună numai pentru că mariajul lor era o închisoare în care rămâneau întemniţaţi din cauza

conştiinţei şi a bisericii?

— Nu, nu pot. Îi acoperi mâna fină cu mâna lui. Îmi pare rău că tu poţi.

— Mi-am jurat, când eram încă un copil, că niciodată nu mă voi întemniţa într-o astfel de închisoare.

— Căsătoria poate fi şi altceva decât închisoare, Maggie, spuse el cu blândeţe. Pentru părinţii mei, căsătoria a însemnat fericire, şi bucurie.

— Şi tu vei putea avea o astfel de căsătorie într-o zi. Dar nu eu. Fiecare om face ceea ce ştie, Rogan. Şi nimeni nu poate să schimbe cu nimic trecutul din care vine. Mama mea mă urăşte.

În alte condiţii ar fi protestat, dar ea îi spusese toate acestea aşa de detaşat şi de simplu, încât nu o făcu.

— M-a urât chiar înainte de a mă naşte. Faptul că am crescut în pântecele ei i-a ruinat viaţa şi a ţinut să mi-o spună mereu. În toţi aceşti ani n-am ştiut cu adevărat în ce fel şi cât de adânc, până când bunica ta mi-a povestit despre cariera mamei mele.

— Carieră? Rogan îşi forţă memoria. Cariera de cântăreaţă? Ce are asta de-a face cu tine?

— Totul. Ce altă soluţie ar fi avut mama mea, decât să renunţe la carieră? Ce carieră ar fi putut avea, ca femeie

singură şi însărcinată, într-o ţară ca a noastră? Niciuna. O cuprinse frigul. Era dureros pentru ea să spună totul cu voce tare. Şi-a dorit ceva pentru ea însăşi. Înţeleg acest lucru, Rogan. Ştiu cum este să ai ambiţii. Şi îmi pot imagina, chiar prea bine, cum este să-ţi vezi toate ambiţiile îngropate. Definitiv. Înţelegi, ei nu s-ar fi căsătorit niciodată, dacă eu nu aş fi fost concepută. Un moment de pasiune, de nevoie, asta a fost totul. Tatăl meu trecut de patruzeci de ani şi ea trecută de treizeci de ani. Ea visa, presupun, o poveste de dragoste, iar el a văzut o femeie frumoasă. Pe vremea aceea era foarte frumoasă. Există câteva fotografii care stau mărturie. A fost foarte frumoasă înainte ca amărăciunea şi frustrarea să distrugă totul. Şi eu am fost sămânţa tuturor acestor lucruri, un copil de şapte luni care a umilit-o şi i-a ruinat toate visurile. Şi pe ale tatii! Oh, Doamne, şi pe ale lui.

— Dar nu te poţi învinui pe tine că te-ai născut, Maggie.

— Oh, ştiu asta. *Nu crezi* că ştiu? Aici, sus? îşi ciocăni fruntea cu degetele. Dar în inima mea... Nu înţelegi? în inima mea ştiu că existenţa mea, fiecare nouă zi din viaţa mea n-au făcut decât să crească peste măsură povara vieţii pentru aceşti doi oameni. M-am născut doar din pasiune, Rogan, şi de fiecare dată când mama se uita la

mine, îşi amintea că păcătuise.

— Asta nu e numai ridicol, e nebunie curată.

— Poate. Tata mi-a spus că o iubise cândva şi probabil că aşa a fost. Îşi putea imagina tatăl, intrând în localul lui O'Malley, văzând-o pe Maeve, ascultând-o şi lăsându-şi sufletul romantic să fie cuprins de flacăra pasiunii.

— Dar totul se prăbuşise destul de curând. Pentru amândoi.

— Aveam doisprezece ani când ea mi-a spus că fusesem concepută înainte de căsătorie. Chiar aşa s-a exprimat. Probabil că observase începutul transformării mele din fetiţă în femeie. Începusem să mă uit la băieţi, înţelegi? Flirtam cu Murphy şi cu unul sau doi băieţi din sat. M-a prins o dată când exersam un sărut cu Murphy în hambarul cu fân. Doar un sărut, atâta tot. Era o după-amiază caldă de vară şi noi doi, tineri şi curioşi. A fost primul meu sărut şi a fost frumos, dulce, timid şi plin de tandreţe. Şi ne-a prins asupra faptului. Maggie închise ochii, revăzând foarte clar scena în minte. S-a făcut albă la faţă, a început să geamă şi apoi să urle şi m-a târât în casă. Mi-a spus că sunt o destrăbălată şi o păcătoasă şi pentru că tata nu era acasă s-o oprească, m-a bătut cu biciul.

— Cu biciul? Sub imperiul şocului, Rogan se ridică de pe *scaun.* Vrei să spui că te-a lovit pentru că ai sărutat un băiat?

— M-a bătut, spuse Maggie pe un ton categoric. A fost mai mult decât dosul palmei ei cu care eram obişnuită. A luat biciul şi m-a bătut până când am crezut că o să mă omoare. Şi în timp ce făcea asta, striga versete din Biblie şi se revolta împotriva acelor pasaje care înfierau păcatul. Nu, nimeni nu are un astfel de drept, dar asta n-a oprit loviturile. Atunci am văzut ura din ea şi... frica. Mai târziu am înţeles, că aş putea sfârşi ca ea, cu un copil în trupul meu şi cu inima pustie. Dintotdeauna am ştiut că nu mă iubea aşa cum celelalte mame îşi iubeau copiii. Ştiam că are o uşoară preferinţă pentru Brie. Dar până în ziua aceea, n-am ştiut de ce. Maggie se ridică de pe scaun şi se duse la uşa care dădea spre ghivecele din lut ars, pline cu muşcate viu colorate.

— Nu trebuie să mai vorbeşti despre toate aceste lucruri, spuse Rogan.

— Voi sfârşi imediat. Cerul era plin de stele, iar briza suspina uşoară printre copaci. Mi-a spus atunci că am fost însemnată. Şi că mă bate pentru ca semnele să se vadă şi în exterior, ca astfel să înţeleg ce povară poartă femeile

pentru că ele aduc copiii pe lume.

— Dar e josnic, Maggie. Incapabil să-şi controleze emoţiile, îşi puse cu fermitate mâinile pe umerii ei şi o întoarse cu faţa spre el. Ochii lui albaştri erau furioşi. Erai doar o copilă.

— Dacă eram, atunci am încetat să mai fiu din ziua aceea. Pentru că am înţeles, Rogan, că ea credea cu adevărat în fiecare cuvânt spus.

— Era o minciună, una jalnică.

— Nu pentru ea. Pentru ea, era adevărul adevărat. Mi-a mai spus că eu sunt ispăşirea ei, că Dumnezeu o pedepsise pentru noaptea petrecută în păcat, cu mine.

Credea cu tărie acest lucru şi de câte ori se uita la mine îşi amintea. Că durerea şi umilinţa de a mă naşte nu au fost suficiente. Din cauza mea a fost prinsă în capcana unei căsătorii pe care o dispreţuia, legată de un bărbat pe care nu-l putea iubi şi mamă a unui copil pe care nu şi-l dorise niciodată. Şi, aşa cum am aflat de curând, a pierdut tot ce-şi dorise cu adevărat. Probabil şi tot ceea ce însemna ea cu adevărat.

— Ea ar fi trebuit biciuită. Nimeni nu are dreptul să abuzeze de un copil în acest fel şi, mai mult decât atât, să folosească cuvintele Domnului ca justificare.

— Ce ciudat! Tatăl meu a spus aproape acelaşi lucru când a venit acasă şi a văzut ceea ce făcuse.

Am crezut că o s-o lovească. A fost prima şi singura dată când l-am văzut foarte aproape de violenţă. S-au certat îngrozitor. Pentru mine, a-i asculta a fost mai oribil decât bătaia. M-am refugiat în dormitor ca să nu mai aud şi Brie a venit după mine, m-a uns cu alifie ca o mamă în miniatură, povestind vrute şi nevrute pentru a-mi distrage atenţia de la ţipetele şi blestemele care se auzeau de la parter. Mâinile lui Maggie începură să tremure. Nu opuse rezistenţă când Ryan o luă în braţe, dar ochii îi rămaseră uscaţi, iar vocea goală.

— Am fost convinsă atunci că tata va pleca. Îşi spuseseră unul altuia lucruri atât de urâte, încât am crezut că doi oameni nu mai pot trăi în continuare sub acelaşi acoperiş. Am crezut că pur şi simplu ne va lua cu el. Dacă Brie şi cu mine am fi plecat cu el, oriunde, ar fi putut fi din nou bine. Apoi l-am auzit spunând că şi el plătea cu vârf şi îndesat pentru că o clipă crezuse că o iubea şi o dorea. Şi că va plăti până la mormânt. Bineînţeles că n-a plecat.

Maggie se trase din braţele lui.

— A mai stat ceva mai mult de zece ani şi ea nu s-a mai atins de mine. În niciun fel. Dar niciunul din noi n-a uitat

ziua aceea şi cred că, de fapt, niciunul din noi n-a dorit să uite. El a încercat să şteargă acea zi din memoria mea, dându-mi mai mult, iubindu-mă mai mult. Dar n-a reuşit. Dacă ar fi părăsit-o şi ne-ar fi luat cu el, lucrurile s-ar fi schimbat. Dar n-a putut s-o facă, aşa că am continuat să trăim cu toţii în aceeaşi casă, ca nişte păcătoşi în infern. Şi ştii că, indiferent cât m-a iubit, au fost momente când trebuie să se fi gândit că dacă eu nu aş fi existat, el ar fi fost liber.

— Crezi cu toată sinceritatea că vina o poartă copiii, Maggie?

— Păcatele părinţilor cad... Maggie scutură din cap. Una din expresiile favorite ale mamei. Nu, Rogan, nu cred că păcatele părinţilor trebuie ispăşite de copii. Dar acest lucru nu schimbă rezultatele. Respiră adânc. Era mai bine să fie spus totul. Nu voi risca niciodată să ajung întemniţată într-o astfel de închisoare.

— Eşti o femeie prea deşteaptă ca să crezi că lucrurile întâmplate părinţilor tăi se pot întâmpla tuturor.

— Nu tuturor, bineînţeles că nu. Într-o zi, acum că a scăpat de exigenţele mamei, Brie se va căsători. Face parte din femeile care îşi doresc o familie.

— Şi tu nu îţi doreşti.

— Nu, spuse Maggie, dar cuvintele sunară fals. Am munca mea şi simt nevoia să fiu singură.

Rogan îi prinse bărbia între degete.

— Eşti speriată.

— Dacă sunt, am toate motivele. Se eliberă din mâna lui. Ce fel de soţie şi mamă aş putea fi când vin de unde vin?

— Dar tocmai ai spus că sora ta va fi şi una şi alta.

— Tot ceea ce ţi-am povestit ne-a afectat diferit, pe Brie şi pe mine. Ea are nevoie de oameni şi de un cămin pe când eu nu. Ai avut perfectă dreptate când mi-ai spus că sunt încăpăţânată şi dură şi absorbită de mine însămi.

Aşa sunt.

— Poate că a trebuit să fii aşa. Dar aceste trei trăsături nu te reprezintă în întregime, Maggie. Eşti în aceeaşi măsură miloasă, loială şi iubitoare. Nu m-am îndrăgostit doar de o parte din tine, ci de întreg. Vreau să îmbătrânesc alături de tine, Maggie.

Ceva tremură în interiorul ei, fragil ca un cristal lovit de o mână neglijentă.

— N-ai ascultat niciun cuvânt din ce ţi-am spus?

— Fiecare cuvânt. Acum ştiu nu numai că mă iubeşti dar şi că ai nevoie de mine.

Maggie îşi trecu cu ambele mâini prin păr, trăgând de şuviţe cu disperare.

— N-am nevoie de nimeni.

— Bineînţeles că ai. Ţi-e teamă să admiţi acest lucru, dar este de înţeles. Se simţea plin de amărăciune şi de păreri de rău pentru copilul care fusese Maggie. Dar nu-şi putea permite ca aceste simţăminte să-i schimbe planurile faţă de femeia de astăzi. Maggie, tu însăţi te-ai închis într-o temniţă, îndată ce vei admite sentimentele şi nevoile tale, porţile se vor deschide.

— Sunt fericită aşa cum stau lucrurile. De ce vrei să le schimbi?

— Pentru că vreau să fiu cu tine mai mult decât câteva zile pe lună. Îmi doresc o viaţă întreagă cu tine, să avem copii. Pentru că eşti prima şi singura femeie pe care o iubesc. Nu vreau să te pierd, Maggie. Şi nu te voi lăsa să mă îndepărtezi din Viaţa ta.

— Ţi-am dat tot ce pot eu da, Rogan. Vocea îi tremura, dar rămase neclintită în hotărârea ei. Ţi-am dat mai mult decât oricui. Fii mulţumit cu ce sunt în stare să-ţi dau pentru că dacă nu poţi, va trebui să pun capăt de tot.

— Ai putea?

— Va trebui.

— Încăpăţânato, spuse cu o undă de amuzament ca să-şi ascundă durerea. Ei bine, asta este, pot aştepta până vei veni tu spre mine. Nu, nu spune că nu va fi aşa, continuă văzând-o că deschide gura să protesteze. Doar că va fi mai dificil pentru tine când o vei face. Pentru moment, vom lăsa lucrurile aşa cum sunt, Maggie. Cu o singură modificare.

Uşurarea pe care o simţi Maggie se schimbă în precauţie.

— Şi care este...

— Te iubesc. O luă din nou în braţe, cuprinzându-i posesiv buzele. Va trebui să te obişnuieşti să auzi aceste cuvinte.

Era fericită să fie din nou acasă. Acasă putea savura singurătatea, putea să se bucure de propria companie şi de zilele lungi când se întuneca târziu, târziu, spre ora zece. Acasă nu trebuia să se gândească la nimic altceva decât la munca ei. Şi ca să-şi probeze ei însăşi acest lucru se închisese timp de trei zile în atelier, unde lucrase fără întrerupere.

Fusese foarte prolifică şi era încântată de rezultatele muncii ei care acum se răceau în cuptorul de călire. Şi se simţea, pentru prima oară în viaţă, singură.

Asta avusese Rogan în cap, îşi spuse în timp ce soarele mai străluci încă o dată imens şi roşu înainte de a se culca definitiv, făcând loc nopţii. O făcuse să-i placă compania lui, să-i placă oamenii şi vâltoarea oraşului. O făcuse să-şi dorească prea multe. Şi îl dorea şi pe el prea mult.

Căsătorie. Chiar şi gândul o făcu să se cutremure. Asta, cel puţin, nu o va putea face să-şi dorească. Era sigură că dacă îi va da puţin timp, va vedea şi el lucrurile ca ea. Dacă nu...

Ieşi din atelier şi închise uşa. Era mai bine să nu se gândească la niciun „dacă nu”. Mai presus de toate, Rogan era un bărbat de bun-simţ.

O luă pe poteca ce ducea la Brianna, în timp ce noaptea se înstăpânea cu toate drepturile în jurul ei. Din pământ se ridica o ceaţă uşoară şi o briză răcoroasă murmura printre copaci. Lumina din bucătăria Briannei sfâşia ca un far întunericul nopţii. Maggie grăbi pasul, strângând la piept pânzele pe care le înrămase.

În timp ce se apropia, din umbra unui sicomor se auzi un mârâit. Maggie chemă încet şi îi răspunse un lătrat bucuros. Con apăru din umbră şi din ceaţă şi ar fi sărit pe ea ca să-şi arate bucuria, dacă nu ar fi întins mâna să-l oprească.

— Prefer să nu fiu trântită pe jos, mulţumesc. Îl scărpină între urechi şi pe ceafă, în timp ce Con îşi vântura coada de plăcere, împrăştiind vălătuci de ceaţă.

— Îţi păzeşti prinţesa, voinicule? Ei bine, hai să intrăm şi s-o găsim.

În momentul în care Maggie deschise uşa bucătăriei Con năvăli ca un torent de muşchi şi blană. Se opri la uşa care dădea spre hol, dând din coadă.

— Acolo este, nu-i aşa? Maggie puse pânzele pe masă şi se îndreptă spre uşă. Auzi voci, un râs uşor, un accent britanic. Are musafiri, îi explică ea lui Con şi îl dezamăgi profund pe acesta când se întoarse din drum. Nu trebuie s-o deranjăm, aşa că vei sta cu mine. Şi ca să facă propunerea mai tentantă, se duse la bufetul unde Brianna păstra biscuiţii pentru Con. Ei bine, băiete ce poţi face pentru mine ca să meriţi acest biscuit?

Con trase cu ochiul la biscuitul din mâna lui Maggie şi îşi linse botul. Cu demnitate reţinută, lipăi spre ea, se aşeză şi îşi ridică laba dreaptă din faţă.

— Foarte bine, flăcăule.

Îndată ce prinse biscuitul între dinţi, Con se aşeză pe covorul din faţa cuptorului, savurându-l.

— Aş putea să fac şi eu aşa ceva, băiete. O scurtă

privire în jurul bucătăriei şi descoperi o bucată de turtă dulce, înfăşurată într-un prosop. Maggie mâncă o bucăţică în timp ce puse apa la fiert şi se mai servi cu o porţie când ceaiul fu gata.

Când Brianna intră în bucătărie, Maggie culegea firimiturile din farfurie.

— Mă întrebam când vei trece pe aici. Brianna se aplecă să mângâie câinele care se ridicase şi i se lipise de picioare.

— Aş fi venit mai devreme, dacă aş fi ştiut că mă aşteaptă o astfel de prăjitură. Ai oaspeţi, după cum văd.

— Da, o pereche din Londra, un student din Derry şi două doamne drăguţe din Edinburgh. Cum te-ai distrat în vacanţă?

— A fost un loc frumos, cald, zile pline de soare, nopţi fierbinţi. Ţi-am adus câteva picturi făcute de mine aşa că vei putea judeca singură. Le arătă cu mâna.

Brie se uită la fiecare în parte, cu faţa iluminată de bucurie.

— Oh, sunt minunate.

— M-am gândit că îţi vor face mai multă plăcere decât o vedere oarecare.

— Într-adevăr. Mulţumesc, Maggie. Am şi eu câteva

tăieturi din ziare despre expoziţia ta de la Paris.

Maggie tresări surprinsă.

— Cum le-ai obţinut?

— L-am rugat pe Rogan să mi le trimită. Vrei să le vezi?

— Nu acum. Îmi vor da dureri de stomac tocmai acum când munca mea merge aşa de bine.

— Vei pleca la Roma când expoziţia se va muta acolo?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit încă. Oricum, privite de aici, toate aceste lucruri par foarte îndepărtate.

— Ca un vis. Brianna se aşeză pe un scaun. Nu-mi vine să cred că am fost la Paris.

— Dacă vrei, acum poţi călători mai mult.

— Hmm. Probabil că erau locuri pe care ar fi vrut să le vadă, dar casa o ţinea pe loc. Alice Quinn are un băiat. Îl cheamă David. L-au botezat ieri. A ţipat tot timpul slujbei.

— Şi probabil că Alice s-a agitat în jur ca o gaiţă, fără să facă ceva.

— Nu, l-a ţinut în braţe pe micuţul David şi i-a vorbit încetişor, l-a legănat apoi l-a dat doicii. Căsătoria şi maternitatea au schimbat-o. Nu-ţi vine să crezi că este aceeaşi persoană.

— Căsătoria îi schimbă întotdeauna pe *oameni.*

— Adesea în mai bine. Dar Brianna ştia la ce se gândea

Maggie. Mamei îi merge foarte bine.

— N-am întrebat.

— Nu, răspunse Brianna calm. Dar îţi spun. Lottie a convins-o să stea în grădină în fiecare zi şi să facă plimbări.

— Plimbări? împotriva voinţei ei, Maggie se simţi interesată. Mama plimbându-se?

— Nu ştiu cum de a reuşit aşa ceva, dar Lottie are felul ei de a o struni. Ultima dată când le-am vizitat, mama ţinea canura de lână în timp ce Lottie o făcea ghem. Când m-a văzut, a aruncat canura şi a început să se lamenteze că Lottie o s-o bage în mormânt. Mi-a spus că a concediat-o de două ori, dar Lottie n-a vrut să plece. Tot timpul cât mama mi s-a plâns, Lottie s-a legănat în balansoar, zâmbind şi continuând să înfăşoare lâna pe ghem.

— Dacă femeia asta o concediază pe Lottie...

— Nu, lasă-mă să termin. Brianna se aplecă în faţă cu ochii sclipind de veselie. Am stat acolo şi mi-am tot cerut scuze faţă de Lottie, aşteptându-mă la ce e mai rău. Dar după un timp, Lottie s-a oprit din legănat. „Maeve, încetează o dată să mai cicăleşti fata. Parcă ai fi o coţofană”, i-a dat înapoi canura şi mi-a spus cât de încântată a fost mama după ce a învăţat-o să tricoteze.

— A învăţat-o să tricoteze? Ei bine, e o performanţă.

— Adevărul este că mama bombăne şi se ceartă cu Lottie, dar îi face plăcere. Ai avut dreptate că îi trebuia o casă a ei, Maggie. Probabil că încă nu realizează acest lucru, dar pare mai fericită decât a fost în cea mai mare parte a vieţii ei.

— Principalul este că a plecat de aici. Nervoasă, Maggie se ridică şi începu să se învârtă prin bucătărie. Nu vreau să te înşeli în ce mă priveşte. Ceea ce am făcut pentru mama nu am făcut din bunătate.

— Dar ai făcut-o, spuse Brianna încet. Dacă vrei să nu ştie nimeni afară de mine, e în regulă. Tu hotărăşti.

— N-am venit la tine să vorbim despre ea, ci doar să văd cum îţi mai merge. Te-ai mutat în camera de lângă bucătărie?

— Da şi astfel am obţinut încă o cameră la etaj pentru oaspeţi.

— Mai important este că îţi asigură puţină intimitate.

— Aşa este. Am loc să pun şi un birou aşa că o să pot ţine registrele şi contabilitatea la zi. Îmi place că fereastra dă spre grădină. Murphy e de părere că ar trebui să fac o uşă astfel încât să pot intra şi ieşi fără să trec prin toată casa.

— Perfect, Maggie ridică un borcan cu stafide şi se aşează din nou. Ai destule pentru vânzare?

— Destule. A fost o vară foarte bună. Maggie, nu vrei să-mi spui ce te frământă?

— Nimic, răspunse Maggie tăios. Am prea multe gânduri, atâta tot.

— Te-ai certat cu Rogan?

— Nu. Nu fusese o ceartă, se gândi Maggie. De ce ai presupus că mă gândeam la el?

— Pentru că v-am văzut împreună şi am văzut că ţineţi unul la altul.

— Asta ar trebui să fie suficient, nu crezi? întrebă Maggie. Eu ţin la el şi el ţine la mine. Afacerea pe care o avem împreună este plină de succes şi probabil că va continua aşa. N-ar trebui să fie suficient?

— Nu ştiu răspunsul la această întrebare. Îl iubeşti?

— Nu. Nu trebuie. El crede că da, dar nu sunt responsabilă pentru ce şi cum gândesc bărbaţii. Oricum, n-am de gând să-mi schimb felul de viaţă nici pentru el nici pentru altcineva. Deja mi l-a schimbat într-un fel. Şi, afurisit să fie, nu mă mai pot întoarce.

— Să te întorci la ce?

— La ceea ce am fost, la ceea ce cred că am fost. M-a

făcut să-mi doresc mai mult. Ştiu că totdeauna mi-am dorit, dar el m-a făcut să admit deschis acest lucru. Nu mai este suficient să cred în munca mea, acum am nevoie şi de el. A făcut ce a făcut şi a devenit o parte din această muncă, aşa încât dacă ratez, îl trag şi pe el. Iar dacă reuşesc, satisfacţia nu este numai a mea. Şi mai cred că m-am vârât într-o situaţie imposibilă pentru că mi-am pus o parte din mine, cea mai bună, în mâinile lui.

— Vorbeşti despre arta ta, Maggie, sau despre. Inima ta? Brianna o privi intens şi direct pe sora ei în timp ce îi puse întrebarea.

Maggie se aşeză din nou, învinsă.

— Una nu poate exista fără cealaltă. Aşa că se pare că i-am dat câte o parte din fiecare.

Rogan ar fi fost foarte surprins dacă ar fi auzit aceste cuvinte. După năruită gândire, hotărâse să trateze relaţiile cu Maggie ca atunci când trata afaceri cu o companie care opune rezistenţă. Îşi făcuse oferta. Acum trebuia să se distanţeze pentru a permite celeilalte părţi să reflecteze.

N-avea motive profesionale s-o contacteze. Expoziţia de la Paris rămânea deschisă încă două săptămâni înainte de a se muta la Roma. Piesele fuseseră alese, toate demersurile făcute.

Pentru viitorul imediat, Maggie îşi avea munca ei şi el pe a lui. Orice contact de afaceri se va face prin angajaţii lui.

Cu alte cuvinte, o va lăsa să fiarbă.

Era foarte important, atât pentru mândria cât şi pentru planurile lui, ca Maggie să nu afle cât de mult îl rănise refuzul ei. Departe unul de celălalt, vor putea să evalueze mai obiectiv viitorul. Împreună ar fi sfârşit invariabil în pat. Şi acesta nu mai era suficient.

Era nevoie de răbdare şi de o mână fermă. Rogan era sigur de asta. Şi dacă, după un timp rezonabil, Maggie va rămâne la fel de încăpăţânată, atunci va folosi orice alt mijloc ce-i va sta la îndemână.

Rogan bătu scurt la uşa bunicii lui. Nu era ziua obişnuită de vizită, dar trecuse o săptămână de când se întorsese la Dublin şi avea nevoie de căldura familiei.

O salută pe fata care îi deschise uşa.

— Bunica este acasă?

— Da, domnule Sweeney. Este în salonul mic. O anunţ că aţi venit.

— Nu-i nevoie. Traversă holul şi intră prin uşile deschise ale salonului. Christine se ridică imediat şi îl întâmpină cu braţele deschise.

— Rogan, ce surpriză plăcută!

— Mi s-a contramandat o întâlnire, aşa că m-am gândit să trec şi să văd ce mai faci. O îndepărtă puţin şi ridică dintr-o sprânceană în timp ce o studia. Arăţi excepţional.

— Mă simt excepţional. Râse şi îl conduse spre un scaun. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Nu. Nu am prea mult timp şi am venit numai pentru a sta puţin împreună.

— Am aflat că lucrurile au mers foarte bine la Paris, Christine se aşează lângă el pe canapea, netezindu-şi fusta de şifon. Am luat prânzul cu Patricia, săptămâna trecută, şi ea mi-a povestit ce succes aţi avut.

— Am avut, într-adevăr. Deşi nu înţeleg de unde a ştiut Patricia. Se gândi cu nostalgie, dar şi cu un sentiment de vinovăţie la prietena lui. Cum îi merge?

— Oh, excelent. Am putea spune că a înflorit. Şi cred că Joseph i-a povestit despre vernisajul expoziţiei de la Paris. Munceşte foarte mult la şcoala aceea a ei, iar Joseph îi dă o mână de ajutor.

— Mă bucur. Mi-e teamă că n-am prea dat pe la galerie săptămână aceasta. De fapt, extinderea noastră în Limerick mă solicită foarte mult.

— Cum merge?

— Destul de bine. Sunt câteva complicaţii şi ca să le

rezolv trebuie să mă reped până acolo.

— Dar abia te-ai întors.

— Nu-mi trebuie mai mult de o zi-două. Îşi ridică privirea şi surprinse nervozitatea bunicii ale cărei mâini când netezeau fusta, când coafura. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Zâmbi larg şi îşi forţă mâinile să stea locului. Nimic, deşi există ceva despre care aş vrea să discut cu tine. Vezi... Ezită, zicându-şi în sinea ei că era o laşă mizerabilă. Ce face Maggie? i-a plăcut în Franţa?

— Se pare că da.

— Parisul e minunat în această perioadă a anului. Cum a fost vremea?

— Frumoasă. Despre vreme vrei să discutăm, bunico?

— Nu, voiam doar... Eşti sigur că nu vrei ceva de băut?

În mintea lui Rogan sună un clopoţel de alarmă.

— Dacă te supără ceva, te rog să-mi spui. Direct, ca întotdeauna.

— Nu mă supără nimic, dragul meu. Absolut nimic. Spre surprinderea lui, bunică-sa roşi ca o şcolăriţă.

— Bunico... Nu reuşi să continue fiind întrerupt de zgomotul unor paşi pe scară şi de un strigăt.

— Chrissy! Unde ai dispărut, fetiţo?

Rogan se ridică de pe scaun când în cadrul uşii apăru un

bărbat corpolent, chel ca un ou şi îmbrăcat într-un costum de un galben imposibil. Faţa rotundă îi era acoperită de riduri. Strălucea ca o lună plină.

— Iată-te, draga mea fetiţă. Credeam că te-am pierdut.

— Tocmai voiam să sun pentru ceai. Îmbujorarea Christinei se accentuă când bărbatul traversă rapid salonul şi îi sărută ambele mâini tremurătoare.

— Rogan, ţi-l prezint pe Niall Feeney. Niall, acesta este nepotul meu, Rogan.

— Deci, nepotul în carne şi oase. Rogan îşi simţi mâna scuturată cu căldură. Ei bine, sunt în cântat să te cunosc, în sfârşit. Chrissy mi-a spus totul despre tine. De ce? Pur şi simplu pentru că eşti lumina ochilor ei.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Feeney.

— Nu-i nevoie de atâta formalism între noi; mai ales când familiile noastre sunt aşa legate. Făcu, cu ochiul şi râse cu poftă, zguduindu-şi abdomenul proeminent.

— Legate? întrebă Rogan cu voce slabă.

— Bineînţeles. Am crescut la o azvârlitură de băţ de Chrissy, prezentă aici. De atunci au trecut cincizeci de ani şi acum soarta a făcut ca tu să te ocupi de lucrurile „acelea drăguţe pe care nepoata mea le face din sticlă.

— Nepoata dumneavoastră? Realitatea îl lovi ca un

pumn în stomac. Sunteţi unchiul lui Maggie?

Într-adevăr. Niall se aşează, simţindu-se ca acasă, abdomenul revărsându-i-se peste centură. Sunt mândru ca un păun de nepoata mea, trebuie s-o spun, deşi nu înţeleg mai nimic din ce face ea. Dar o cred pe Chrissy care spune că e minunat.

— Chrissy, repetă Rogan în şoaptă.

— Nu-i aşa că este nemaipomenit, Rogan? Christine zâmbi nervos. Se pare că Brianna i-a scris lui Niall la Galway spunându-i că Maggie şi cu tine lucraţi împreună. Bineînţeles că a menţionat şi faptul că eşti nepotul meu. Niall mi-a scris imediat şi, cum un lucru duce la altul, a venit în vizită pentru un timp.

— Vizită. În Dublin?

— E un oraş minunat, te asigur. Niall îşi sublinie cuvintele cu un pumn în braţul delicat al canapelei. Un oraş cu cele mai frumoase fete din Irlanda. Îi făcu cu ochiul lui Christine. Deşi, dacă e să fiu sincer, am ochi numai pentru una.

— Eşti un linguşitor, Niall, răspunse Christine, înroşindu-se.

Rogan se holba la perechea pe care o formau cei doi, preocupaţi să se giugiulească sub ochii lui.

— Cred că aş vrea să beau ceva până la urmă, spuse. Un whisky.

CAPITOLUL 18

Copleşit, Rogan părăsi salonul bunicii şi ajunse la galerie după ora închiderii. Nu dorea să creadă ceea ce tocmai văzuse cu proprii lui ochi. Aşa cum spusese Maggie odată, când un cuplu este intim, emană în jur semnale.

Bunica lui, pentru numele lui Dumnezeu, flirta cu unchiul din Galway al lui Maggie.

Nu, nici nu putea suporta să se gândească la asta, decise pe când intra în galerie. Poate că au fost semnale, dar cu siguranţă că el le interpretase greşit. Peste tot şi toate, bunica lui, trecută de şaptezeci de ani, era o femeie cu un gust impecabil, de un caracter fără pată şi cu un stil ireproşabil.

Iar Niall Feeney era... era, pur şi simplu indescriptibil, decise Rogan.

Avea nevoie de câteva ore de linişte şi pace în biroul lui, departe de oameni şi telefoane şi de orice problemă personală. Clătină din cap, gânditor.

Începea să semene prea mult cu Maggie. Înainte de a pune mâna pe clanţă, vocile ascuţite dinăuntru îl făcură să

se oprească. Buna-creştere îi dicta să se retragă, dar curiozitatea învinse.

Deschise uşa şi dădu peste Joseph şi Patricia în plină ceartă.

— Îţi repet, nu-ţi foloseşti mintea pe care ţi-a dăruit-o Dumnezeu, strigă Joseph. Nu voi fi niciodată *cauza* înstrăinării dintre tine şi mama ta.

— Nu dau un sfanţ pe ce gândeşte mama, îi replică Patricia pe acelaşi ton ridicat, făcându-l pe Rogan să rămână cu gura căscată. Toate acestea n-au nicio legătură cu mama.

— Chiar faptul că poţi spune acest lucru, dovedeşte că am dreptate. Nu-ţi foloseşti mintea. Mama ta este... Rogan! Faţa furioasă a lui Joseph împietri. Nu ne aşteptam să treci pe aici.

— Se vede. Rogan privi prudent de la Joseph la Patricia. Se pare că v-am întrerupt.

— Poate că tu poţi să-l faci să renunţe la mândria asta prostească a lui. Patricia îşi strânse părul la ceafă. Eu nu reuşesc.

— Discuţia noastră nu-l priveşte pe Rogan. Vocea lui Joseph era liniştită şi hotărâtă.

— Da, sigur, nimeni nu trebuie să ştie nimic. Lacrimile

începură să-i curgă pe obraji. Patricia le şterse cu mâna. După tine, ar trebui să ne furişăm în continuare, ca nişte hoţi. Ei bine, nu voi mai face asta, Joseph. Te iubesc şi nu-mi pasă dacă ştie toată lumea. Se întoarse spre Rogan. Ei? Ce ai de gând să spui despre toate astea?

Rogan ridică o mână ca şi când ar fi vrut să se apere.

— Cred că trebuie să vă las singuri.

— Nu-i nevoie. Patricia îşi luă poşeta. N-o să mă asculte. Am greşit când am crezut că o s-o facă. Mai mult, că e singurul bărbat în stare să mă asculte şi să mă înţeleagă.

— Patricia!

— Nu-mi mai spune Patricia pe tonul ăsta, îl apostrofă pe Joseph. Toată viaţa mi s-a spus ce să fac şi cum să fac. Ce se cuvine, ce este bine, încât sunt sătulă până-n gât. Am tolerat toate criticile iscate din dorinţa mea de a deschide şcoala şi chiar credinţa nemărturisită a prietenilor şi a familiei că voi eşua. Ei bine, n-am de gând să eşuez. Se întoarse din nou spre Rogan ca şi când acesta ar fi spus ceva. Ai auzit, nu voi eşua. Voi face exact ce-mi doresc şi-o voi face bine. Ceea ce nu voi tolera însă niciodată este ca cineva să-mi spună cum să-mi aleg bărbaţii. Nici din partea ta, nici a mamei şi mai mult ca sigur nu din partea bărbatului pe care l-am ales deja.

Ridicându-şi bărbia, îl privi pe Joseph cu ochii plini de lacrimi. Dacă nu mă vrei, atunci fii sincer şi spune-o deschis. Dar să nu îndrăzneşti să-mi zici ce este mai bine pentru mine.

Joseph făcu un pas spre ea, dar Patricia dispăru pe uşă.

— Patty! La naiba! E mai bine s-o las să plece, îşi spuse Joseph. E mai bine pentru ea. Rogan, îmi pare rău, spuse pe un ton sec. Dacă aş fi ştiut că ai de gând să treci pe aici aş fi găsit eu o cale de a împiedica o astfel de scenă.

— Întrucât n-ai făcut-o, poate ai putea s-o explici, replică Rogan pe un ton la fel de sec. Ocoli biroul şi se aşeză în propriul lui jilţ, marcând astfel reluarea poziţiei de şef. De fapt, chiar insist.

Joseph nici nu clipi la trecerea bruscă a lui Rogan de la postura de prieten la aceea de patron.

— Este foarte clar că eu şi Patricia ne-am văzut din când în când.

— Cred că termenul folosit de ea a fost: ne furişăm ca hoţii.

Culoarea fugi din obrazul lui Joseph.

— Am considerat, de fapt eu am considerat, că e mai bine să fim discreţi.

— Serios? O flacără se aprinse în ochii lui Rogan. Şi s-o

tratezi pe Patricia ca pe una din legăturile tale întâmplătoare este noţiunea ta de discreţie?

— Ştiam că o să mă dezaprobi, Rogan, aşa că m-am pregătit. Sub jacheta bine croită, umerii lui

Joseph se profilau tari ca fierul. Am prevăzut această reacţie din partea ta.

— Ei bine, previziunea ţi s-a realizat, spuse

Rogan pe un ton calm.

— Aşa este. Tot aşa am prevăzut şi reacţia mamei ei care şi ea s-a realizat seara trecută, când Patricia le-a spus despre noi. Îşi strânse pumnii cu îndârjire. Un director de galerie de artă fără un strop de sânge albastru. Deşi n-a spus-o, i se citea clar în ochi. Fiica ei ar fi putut s-o nimerească mai bine. Şi, pe Christos, aşa şi este. Dar n-o să-ţi permit să afirmi că tot ceea ce a fost între mine şi Patricia se cheamă legătură întâmplătoare. Ultimele cuvinte le spuse aproape strigând.

— Atunci cum se cheamă?

— O iubesc. M-am îndrăgostit de ea din prima clipă când am văzut-o, acum aproape zece ani. Dar atunci exista Robert... şi existai tu.

— Niciodată nu am existat eu, nu în acest fel. Derutat, Rogan îşi trecu mâinile peste faţă. Înnebunise toată

lumea? se întrebă. Bunica lui şi unchiul lui Maggie, el însuşi şi Maggie şi acum Joseph şi Patricia. Când s-a întâmplat?

— Cu o săptămână înainte de a pleca tu la Paris. Joseph îşi aminti toate acele ore ameţitoare, acele zile şi nopţi minunate, înainte ca realitatea să se impună. N-am plănuit aşa ceva, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Şi să ştii că te înţeleg dacă vrei să faci unele schimbări pe aici.

Rogan îşi lăsă mâinile pe birou.

— Ce fel de schimbări?

— În conducerea galeriei.

Rogan se gândi că nu avea nevoie de schimbări ci doar să se ducă acasă şi să ia o aspirină.

— De ce? întrebă el obosit.

— Sunt angajatul tău.

— Eşti şi sper că vei rămâne în continuare. Viaţa ta particulară nu are nimic de-a face cu munca de aici. Doamne Iisuse Christoase, arăt eu ca un monstru care te-ar concedia pentru mărturisirea că eşti îndrăgostit de prietena mea cea mai bună? îşi apăsă degetele pe ochi pentru a-şi alina durerea de cap. Îţi amintesc că am intrat aici, în propriul meu birou, şi v-am găsit pe voi doi urlând unul la altul ca, doi dulăi; înainte să-mi trag răsuflarea,

Patricia s-a repezit la mine acuzându-mă că nu o cred capabilă să conducă o şcoală. Niciodată nu am considerat-o incapabilă. Este una din cele mai inteligente femei din câte cunosc eu.

— Ai fost prins între focuri, murmură Joseph şi cedă dorinţei imperioase pentru o ţigară.

— Aşa se pare. Ai perfectă dreptate să afirmi că nu este treaba mea, dar ca un om care te cunoaşte de zece ani, iar pe Patricia de mai multă vreme, problema mă interesează. De ce naiba vă certaţi aşa?

Joseph expiră fumul.

— Patricia vrea să fugim împreună.

— Să fugiţi împreună? Nici dacă Joseph i-ar fi spus că Patricia vrea să danseze goală în piaţa Saint Stephen, Rogan n-ar fi fost mai uluit. Patricia?

— Ea. A şi pus la punct o schemă prin care să plecăm în Scoţia. Se pare că a avut o discuţie aprinsă cu maică-sa şi a venit ca o furtună aici.

— N-am ştiut că Patricia poate intra ca o furtună undeva. Înţeleg că mama ei nu priveşte favorabil relaţia voastră.

— Exact. Joseph zâmbi palid. Adevărul e că maică-sa consideră că Patricia ar trebui să se căsătorească cu tine.

Rogan rămase interzis la această veste.

— Atunci va fi profund dezamăgită, spuse. Personal, am alte planuri. Şi dacă asta ajută, îi voi vorbi foarte limpede.

Ezitând, Joseph se aşeză pe colţul biroului lui Rogan, aşa cum era obişnuit să facă.

— Atunci nu-ţi pasă? Nu eşti supărat?

— De ce aş fi? în ceea ce priveşte consimţământul lui Anne, Dennis va reuşi s-o convingă.

— Asta a spus şi Patricia. Joseph privi ţigara dintre degete, apoi îşi scoase scrumiera minusculă din buzunar şi o stinse. Ea crede că dacă fugim împreună şi ne căsătorim, maică-sa va accepta ideea ca şi când ar fi fost a ei dintotdeauna.

— Pun pariu pentru asta. De fapt nici cu Robbie nu a fost de acord la început.

— Serios? Joseph începea să arate a omul care întrevede o rază de lumină în noapte.

— Nu era deloc sigură că Robbie ar fi fost destul de bun pentru iubita ei fiică. Dar nu după mult timp a început să-l adore. Bineînţeles însă că Robbie nu purta cercel în ureche.

Joseph roşi când îşi duse mâna la ureche.

— Lui Patty îi place.

— Hmm, a fost tot ce Rogan socoti că trebuie să spună. Anne poate fi dificilă. Dar, tot ceea ce doreşte este fericirea fiicei ei. Dacă tu eşti răspunsul la această dorinţă, atunci Anne te va iubi. Şi să ştii că vom reuşi să ne descurcăm onorabil aici dacă vei face o călătorie subită în Scoţia.

— Nu pot. N-ar fi cinstit faţă de ea.

— O călătorie de afaceri, bineînţeles. O fugă sălbatică peste frontieră, o ceremonie religioasă într-o capelă veche şi igrasioasă şi o lună de miere în ţinuturile înalte şi pitoreşti ale Scoţiei, cred că toate acestea pot fi foarte romantice pentru o femeie ca Patricia.

— Nu vreau ca Patricia să regrete vreodată. Joseph începea să pară mai puţin sigur.

— Femeia care tocmai a ieşit de aici arăta că ştie exact ce vrea.

— Ştie şi a venit aici să afle ce vreau eu. Prea repede. Mai bine mă duc s-o caut. Se opri la uşă, se întoarse şi zâmbi cu căldură. Rogan, crezi că te poţi dispensa de mine o săptămână?

— Ia-ţi două săptămâni. Şi sărută mireasa din partea mea.

Telegrama pe care Rogan a primit-o după trei zile,

anunţându-l că domnul şi doamna Joseph Donahoe erau bine şi fericiţi, îi probă lui însuşi că nu era un bărbat cu inima de piatră. De fapt, îi plăcea să creadă că îi ajutase pe cei doi îndrăgostiţi să pornească pe drumul lor comun.

Mai existau însă doi îndrăgostiţi pe care trebuia să-i ajute să-şi vadă fiecare de drumul lui. În fiecare zi şi-l imagina pe Nial Feeney plecând spre Galway. La început, Rogan încercase să ignore situaţia. După o săptămână, când Nial se afla încă în casa Christinei Sweeney, încercă să fie răbdător. În fond, îşi spunea sieşi, cât timp se mai putea lăsa păcălită o femeie cu gustul şi sensibilitatea bunicii lui de un escroc din vestul ţării, lipsit de farmec şi politicos?

După două săptămâni, decise că trebuia s-o facă să raţioneze.

Rogan aşteptă în salon – salonul care îi reamintea reflecta întrutotul stilul şi rasa unei femei frumoase, sensibile şi generoase.

— Rogan! Christine pătrunse în salon, arătând, gândi nepotul ei, cu adevărat prea atractivă pentru o femeie de vârsta ei. Ce surpriză plăcută. Credeam că eşti în drum spre Limerick.

— Sunt. Am trecut pe aici în drum spre aeroport. O

sărută, privind peste umărul ei, spre uşă. Se pare că... eşti singură?

— Da, Nial a ieşit să colinde prin oraş. Ai timp să mănânci ceva înainte de a pleca? Bucătăreasa a făcut nişte tarte minunate. Nial a fermecat-o într-atât, încât în fiecare zi ne prepară ceva special.

— A fermecat-o?

— Ah, da. În fiecare zi se înfiinţează în bucătărie şi îi spune cum să pregătească supa, sau raţa, sau alte feluri de mâncare. Niciodată nu găteşte destul pentru Nial.

— Şi arată ca un bărbat căruia îi place să mănânce. Christine zâmbi indulgentă.

— Oh, îi place într-adevăr să mănânce. Lui Nial, vreau să spun.

— Sunt sigur că e foarte uşor când totul este gratis. Remarca o făcu pe Christine să ridice din sprâncene.

— Ai vrea să-i prezint nota de plată unui prieten, Rogan?

— Bineînţeles că nu. Dar este *în oraş* de câtva timp, spuse, schimbând tactica. Cred că îi e dor de casă şi de afacerile lui.

— Nu, s-a retras. După cum spune Nial, un bărbat nu poate munci toată viaţa.

— Dacă a muncit vreodată, adăugă Rogan mai mult

pentru sine. Bunico, ştiu că este bine pentru tine să primeşti vizita unui *prieten din* copilărie, dar...

— Aşa este. A fost de-a dreptul minunat. De ce? Pentru că mă simt din nou tânără. Râse. Ca o adolescentă. Chiar noaptea trecută am fost şi am dansat. Uitasem ce dansator grozav e Nial. Şi când vom pleca la Galway...

— Vom pleca? Rogan simţi că păleşte. Vă duceţi la Galway?

— Da, săptămâna viitoare. Am plănuit să facem o excursie lungă, cu maşina, spre vest. E un pic nostalgic pentru mine. Bineînţeles că sunt nerăbdătoare să văd casa lui Nial.

— Dar nu poţi face acest lucru. Este absurd. Nu poţi pleca atât de departe cu omul ăsta.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că este... pentru că eşti bunica mea, pentru numele lui Dumnezeu. Nu vreau ca tu să...

— Nu vrei ca eu să ce? întrebă Christine foarte calmă.

Tonul, reflectând un fel de supărare pe care ea rareori o îndreptase spre el, îl făcu pe Rogan să se reţină.

— Bunico, îmi dau seama că te-ai lăsat furată de amintiri. Sunt sigur că nu e nimic rău în asta. Dar ideea de a pleca la un drum aşa de lung cu un bărbat pe care nu l-ai

văzut de cincizeci de ani este ridicolă.

Ce tânăr este, se gândi Christine. Şi jalnic de decent.

— Cred că la vârsta mea îmi place să fac ceva ridicol. Deşi nu cred că o călătorie la casa copilăriei mele cu un bărbat la care ţin foarte mult şi pe care îl cunoşteam cu mult înainte de a te naşte tu poate intra în această categorie. Acum, probabil – adăugă, ridicând mâna înainte ca el să poată spune ceva – găseşti că ideea, că eu, la vârsta mea, să am o legătură cu Nial, o legătură satisfăcătoare din toate punctele de vedere, este ridicolă.

— Vrei să-mi spui, nu cred că vrei să-mi spui, te-ai...

— Că m-am culcat cu el? Christine se lăsă pe spătarul fotoliului, bătând cu unghiile frumos manichiurate pe braţul acestuia. Cu siguranţă că acest lucru mă priveşte personal, nu crezi? Şi nu am nevoie de aprobarea ta.

— Bineînţeles că nu. Se auzi bâlbâindu-se. Sunt numai îngrijorat, normal.

— Am luat notă de îngrijorarea ta. Christine se ridică, plină de demnitate. Îmi pare rău că te simţi şocat de purtarea mea dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Nu sunt şocat... La naiba, bineînţeles că sunt şocat. Nu poţi pur şi simplu să... Rogan îşi găsea cu greu cuvintele. Draga mea, nu ştiu nimic despre acest bărbat.

— În schimb, ştiu eu. Nu ştiu încă precis cât voi sta la Galway, dar în drum, mă voi opri s-o văd pe Maggie şi familia ei. Vrei să-i transmit complimente din partea ta?

— Nu poţi să te gândeşti serios la aşa ceva.

— De ce? îmi cunosc bine mintea, iar inima chiar mai bine decât crezi. Îţi doresc călătorie plăcută, Rogan.

Concediat astfel, nu avu altă alegere decât s-o sărute pe obraz şi să plece. Odată ajuns în maşină, spuse repezit în receptor:

— Eileen, reprogramează Limerick-ul pentru mâine... Da, s-a ivit o problemă, mormăi. Trebuie să plec la Clare.

Când primele semne ale toamnei îşi făcură apariţia prin coloritul copacilor şi răcoarea plăcută a zilelor, părea de-a dreptul un păcat să nu te bucuri de ele. După două săptămâni de muncă înverşunată, Maggie decise că îşi putea permite o zi liberă. Şi-a petrecut dimineaţa în grădină, smulgând buruienile şi punând ordine în straturile de flori, încât Brianna avea să fie foarte încântată. Pentru ea, recompensa va consta în a se duce în sat, să prânzească la O’Malley.

Îşi scoase bicicleta. Aerul era răcoros iar norii îngrămădiţi spre vest anunţau că va ploua curând. Îşi puse şapca, umflă cauciucul din spate şi ocolind casa, se

îndreptă spre poartă.

Pedala fără grabă, lăsându-şi gândurile în voia lor. Tufele de fucsia erau încă în floare, în ciuda ameninţării unui îngheţ timpuriu. Peisajul magnific se va schimba imediat ce va veni iarna, devenind golaş şi bătut de vântul aspru. Zilele se vor scurta, adunându-i pe oameni devreme, în jurul focului. Vor veni ploile, aduse de vântul dinspre Atlantic.

Se gândea la toate acestea şi la munca ce o aştepta în lunile friguroase ce vor urma. Se întrebă dacă va încerca să-l convingă pe Rogan să vină în Vest pe timpul iernii şi dacă va reuşi, va găsi el vreun farmec în ferestrele biciuite de vânt şi într-un foc care scotea mult fum? Spera că da. Şi când el va înceta s-o pedepsească, mai spera că vor putea relua lucrurile de acolo de unde le lăsaseră în acea ultimă noapte din Franţa.

Va vedea şi el câtă dreptate am, îşi spuse, şi se aplecă mai mult pe ghidon din cauza vântului. Îl va face să-i dea dreptate. Îl iertase chiar pentru cât fusese de dictatorial, arbitrar şi prea încrezător în sine. Când vor fi iar *împreună, va fi calmă, rece,* dar foarte convingătoare. Vor uita tot acest dezacord şi-

Avu timp doar să ţipe ascuţit, să cotească brusc şi să

intre în gardul viu care mărginea drumul când maşina care venea din sens opus luă curba. Se auziră frânele scrâşnind, maşina derapă, apoi se opri. Din impact, Maggie zbură peste gardul viu şi ateriză drept pe fund.

— Iisuse Christoase şi tu, Sfântă Fecioară, cine este cretinul ăsta orb, care dă peste oameni nevinovaţi? îşi împinse şapca care îi căzuse pe ochi şi privi fix. Ah, bineînţeles. Numai tu puteai fi.

— Eşti rănită? Rogan ieşi din maşină şi într-o clipă se afla lângă ea. Nu încerca să te mişti.

— Pot să mă mişc, fir-ai să fii. Îşi mişcă braţele şi picioarele. De ce naiba mergi cu viteza asta, doar nu eşti la raliu?

Acum că inima îi venise la loc, putu răspunde pe acelaşi ton.

— Nu mergeam cu viteză. Tu circulai pe mijlocul drumului, visând cu ochii deschişi. Dacă luam curba cu o secundă mai devreme, te-aş fi strivit ca pe un şoarece.

— Nu visam cu ochii deschişi. Mă gândeam la treburile mele, asta făceam, nebănuind că o să apară un înfumurat, cu o maşină luxoasă şi pasionat de viteză. Îşi scuturăfundul pantalonilor, apoi se duse la bicicletă. Poftim, uite ce-ai făcut. Am pană.

— Eşti un om norocos, că te-ai ales numai cu atât. Puteai s-o păţeşti.

— Ce ai de gând să faci?

— În chip de scuză o să-ţi transport bicicleta cu maşina. Odată făcut şi acest lucru, se întoarse spre ea. Haide, te conduc acasă.

— Nu merg acasă. Dacă ai avea cât de cât simţul orientării, ai vedea că merg în sat, unde intenţionez să prânzesc.

— Prânzul va trebui să aştepte. O luă de braţ cu un gest de proprietar care o enervă, făcând-o să uite că îl găsise amuzant cu câteva clipe mai devreme.

— Serios? Ei bine, ori mă duci în sat ori nicăieri, pentru că mi-e foame.

— Te duc acasă, repetă el. Trebuie să discut ceva cu tine, între patru ochi. Dacă te-aş fi găsit azi-dimineaţă la telefon, ţi-aş fi spus că vin şi atunci n-ai fi umblat pe mijlocul drumului, călare pe bicicletă.

Spunând aceasta, trânti portiera din spatele ei şi trase capota.

— Dacă m-ai fi găsit azi-dimineaţă şi ai fi avut acelaşi fel de a te purta, ţi-aşi fi spus că nu-i cazul să vii deloc.

— Maggie, am avut o dimineaţă dificilă. Rezistă nevoii

să-şi preseze tâmplele pentru a alunga durerea de cap. Nu mă hărţui.

Privindu-l atent, ea observă că spusese numai adevărul.

— Sunt probleme de serviciu?

— Nu. De fapt, am câteva dificultăţi cu proiectul pentru Limerick. Sunt în drum spre ei.

— Deci, nu rămâi?

— Nu. O privi. Nu rămân. Dar nu despre extinderea fabricii trebuie să vorbesc cu tine. Opri maşina în faţa porţii ei. Dacă nu ai nimic de mâncare, mă duc în sat şi cumpăr câte ceva.

— Nu este cazul. Mă descurc eu. Voi improviza ceva. Îşi puse o mână peste a lui. Mă bucur să te văd, deşi aproape ai trecut peste mine.

— Şi eu mă bucur să te văd. Îi duse mâna la buze. Deşi aproape ai intrat în mine.

— Las-o în faţa uşii. După ce o apucă pe cărarea spre casă, se întoarse: Ai un sărut decent pentru mine?

Nu putu să reziste zâmbetului ei şi nici felului în care se ridică pe vârfuri să-şi petreacă braţele pe după gâtul lui.

— Am un sărut pentru tine, deşi nu garantez pentru decenţa lui.

Îi era uşor să-i îndeplinească cererea. Mai greu era însă să-şi controleze dorinţa de a o lipi de uşă şi de a lua totul.

— Probabil că visam totuşi cu ochii deschişi, acolo, pe drum, spuse ea, răspunzând sărutului. Mă gândeam la tine şi mă întrebam cât mai ai de gând să mă pedepseşti stând departe de mine.

— Dar nu te pedepsesc.

— Atunci, doar stând departe de mine.

— Aş spune *mai bine că mă* distanţez pentru a-ţi da timpul necesar să te gândeşti.

— Şi timp ca să-mi *fie dor de* tine.

— Să-ţi fie dor de mine. Şi să-ţi schimbi hotărârea.

— Mi-a fost *dor* de tine dar nu mi-am schimbat hotărârea. De ce nu iei loc? Trebuie să mai aduc turbă pentru foc.

— Te iubesc, Maggie. Cuvintele o opriră din drum şi o făcură să închidă ochii o clipă, înainte de a se întoarce spre el.

— Te cred, Rogan, şi deşi ceva din mine se încălzeşte la auzul acestor cuvinte, lucrurile rămân neschimbate. Ieşi grăbită.

Nu venise să o roage, îşi reaminti. Venise să-i ceară sprijinul într-o problemă. Deşi din reacţia ei, ar fi putut

spune că lucrurile se schimbaseră mult mai mult decât ar fi vrut ea să admită.

Se duse la fereastră, apoi la canapea şi înapoi la fereastră.

— N-ai de gând să te aşezi? întrebă Maggie, apărând cu braţele încărcate de turbă. O să toceşti podeaua. Ce-i cu afacerea din Limerick?

— Au apărut unele complicaţii, nimic mai mult. O privi cum îngenunchează în faţa căminului şi cum toarnă cu îndemânare combustibilul. Îi trecu prin cap că până acum nu văzuse pe nimeni făcând focul cu turbă. O imagine odihnitoare care îl îmbia pe un bărbat să caute acea inimă roşie şi caldă. Extindem fabrica.

— Oh, şi ce anume produci în fabrica asta a ta?

— Porţelan. În cea mai mare parte porţelan ieftin, din cel care să poată fi fasonat în tot felul de lucruri ce pot fi vândute ca suveniruri.

— Suveniruri? Prin asta înţelegi clopoţeii, ceştile şi alte lucruri de felul acesta care se găsesc în magazinele turistice?

— Sunt foarte bine făcute.

Maggie începu să râdă.

— Asta-i culmea. Eu însămi am angajat pe cineva care

să facă nişte farfurioare cu frunze de trifoi pe ele.

— Ai idee cât la sută din economia noastră depinde de turism, de vânzarea farfurioarelor cu trifoi, de puloverele lucrate de mână, de broderii şi chiar de afurisitele alea de vederi?

— Nu, dar sunt sigură că poţi să-mi spui tu, până la ultimul ban. Spune-mi *Rogan, câştigi mulţi* bani cu figurinele din ipsos şi plastic inspirate din folclorul irlandez?

— N-am venit până aici ca să-mi justific afacerile în faţa ta sau să discutăm despre faptul că extinderea fabricii – care ne va permite să fabricăm unul din cele mai bune porţelanuri din Irlanda – va crea mai mult de o sută de locuri de muncă într-o parte a ţării care are nevoie disperată de ele.

Maggie ridică o mână să-l oprească.

— Îmi cer scuze, te-am insultat. Sunt sigură că este o cerere crescândă de clopoţei, ceşti, scrumiere şi altele, pe care să scrie: *Erin Go Bragh.* Doar că îmi este greu, înţelegi, să-mi imaginez că un bărbat care poartă astfel de costume minunate este patronul fabricii care le produce.

— Ceea ce fac eu permite subvenţionarea unui număr de artişti în fiecare an. Chiar dacă ei sunt snobi.

— M-ai pus la locul meu. Şi pentru că nu vreau să pierd puţinul timp pe care îl avem certându-ne, să nu mai discutăm despre asta. Ai de gând să te aşezi sau vrei să stai acolo încruntându-te la mine? Nu că nu ai arăta minunat, chiar cu figura asta ameninţătoare.

Rogan respiră profund.

— Cum merge munca ta?

— Foarte bine. Îţi voi arăta nişte lucruri noi înainte de a pleca, dacă va mai fi timp.

— Suntem puţin în urmă la galerie. Cred că îţi pot divulga că Joseph şi Patricia au fugit împreună.

— Da, ştiu. Am primit o vedere de la ei.

— Nu pari deloc surprinsă.

— Nici nu sunt. Erau îndrăgostiţi nebuneşte unul de altul.

— Parcă te aud zicând că Patricia era îndrăgostită nebuneşte de mine.

— Ba deloc. Am spus că este pe jumătate îndrăgostită de tine. Îmi imaginez că dorea să fie îndrăgostită de tine – în fond ar fi fost atât de convenabil! în realitate a fost tot timpul îndrăgostită de Joseph. Sper că nu te deranjează.

— Nu. Recunosc că am fost foarte surprins, dar nu mă deranjează. În aceste două săptămâni am realizat cât de

mult mă bazez pe Joseph. Se va întoarce mâine şi îi sunt foarte recunoscător.

— Atunci care este problema arzătoare?

— Ai primit vreo scrisoare de la unchiul tău, Nial?

— Brianna a primit. Ea primeşte toată corespondenţa pentru că tot ea este cea care nu uită să răspundă, i-a scris că e în vizită la Dublin şi că, în drum spre casă, s-ar putea să treacă pe la noi. L-ai întâlnit?

— Întâlnit? Cu un ton ce-i trăda dezgustul, Rogan se ridică de pe scaun. N-am putut s-o văd o singură dată pe bunica fără să mă împiedic de el. S-a instalat urgent în casa ei şi deja au trecut două săptămâni. Noi doi trebuie să hotărâm ce-i de făcut.

— De ce ar trebui să facem noi doi ceva?

— N-ai auzit ce-am spus, Maggie? Bunica mea şi unchiul tău...

— Unchi de-al doilea, de fapt.

— Orice naiba ţi-ar fi, nebunia este că prietenia lor de altă dată pare să se fi transformat în ceva mai înflăcărat.

— Serios? Maggie izbucni într-un hohot de râs aprobator. Ei bine, e minunat.

— Minunat? E o nebunie. Bunica se comportă ca o fetişcană, se duce la dans, pierde nopţile *şi* împarte patul

cu un bărbat ale cărui costume au culoarea oului prăjit.

— Deci îi reproşezi gustul în materie de îmbrăcăminte?

— Îi reproşez că există. Nu vreau să-l văd valsând prin casa bunicii mele şi nici plantându-se în salon ca şi când acolo ar fi stat dintotdeauna. Nu ştiu încă ce joc face, dar nu vreau să-l văd exploatându-i inima generoasă şi vulnerabilitatea. Dacă îşi imaginează că va vedea vreun sfanţ din banii ei...

— Opreşte-te. Maggie sări ca un tigru. Ascultă Sweeney, vorbeşti despre ruda mea de sânge.

— Nu e momentul să fii ultrasensibilă.

— Ultrasensibilă? Maggie îi dădu un pumn în piept. Uite, cine vorbeşte! Eşti gelos pentru că în viaţa bunicii tale mai există un bărbat în afară de tine.

— E ridicol.

— E limpede ca lumina zilei. Crezi că un bărbat nu poate fi interesat de ea ca persoană, ci numai de banii ei?

Mândria de familie îl făcu să-şi îndrepte spatele.

— Bunica mea este o femeie frumoasă şi inteligentă.

— Sunt perfect de acord. Iar unchiul meu Nial nu este un vânător de zestre. S-a retras din afaceri foarte bine situat. Poate că nu posedă o vilă în Franţa şi nu poartă costume croite de afurisiţii de englezi, dar are destui bani şi nu are

motiv s-o facă pe gigolo-ul. Şi nu-ţi voi permite să vorbeşti în felul acesta despre o rudă de a mea, în propria-mi casă.

— N-am vrut să te ofensez. Am venit la tine pentru că tu şi cu mine suntem rudele lor şi avem datoria să facem ceva în această situaţie. Şi deoarece şi-au planificat o excursie la Galway în *următoare* le zile şi vor trece pe aici, am sperat că poate vorbeşti cu el.

— Bineînţeles că voi vorbi cu el. Nu-l pot ignora. Este ruda mea, nu? Dar nu te voi ajuta să te amesteci. Tu eşti snobul, Rogan, şi pe deasupra mai eşti şi un pudic ipocrit.

— Eu, pudic ipocrit?

— Te ofensează ideea că bunica ta ar putea avea, la vârsta ei, o viaţă sexuală şi încă una foarte activă.

Rogan tresări şi spuse printre dinţi.

— Oh, te rog, nici nu vreau să-mi imaginez aşa ceva.

— Nici nu e cazul, întrucât sunt treburile ei personale. Zâmbi maliţios. Totuşi... este foarte interesant.

— Nu mai spune nimic. Învins, se lăsă să cadă pe scaun. Mintea *mea* refuză să admită o astfel de imagine.

— De fapt, nici eu nu prea pot să mă obişnuiesc cu ideea. Şi dacă se vor căsători? Atunci, noi doi vom fi un fel de veri, nu? Râzând, îl bătu pe spate. Îţi poţi permite un whisky, dragule?

— Pot, Maggie. După ce respiră profund de câteva ori, o strigă pe Maggie care dispăruse în bucătărie. Maggie, nu vreau ca bunica să sufere. E prea generoasă şi sensibilă.

— Ştiu. Maggie apăru cu două pahare în mână. Pentru că ştiu acest lucru, nu ţi-am tras un pumn în nas când ai vorbit ireverenţios despre unchiul Nial. Bunica ta este o femeie minunată, Rogan, şi mai este şi foarte înţeleaptă.

— Ea este... Ea este tot ce mi-a rămas din toată familia.

Ochii lui Maggie se îmblânziră.

— Dar nu urmează s-o pierzi.

Rogan continuă să privească în pahar.

— Presupun că mă crezi nebun.

— Nu, nu chiar. Îi zâmbi cu afecţiune. Cred că un bărbat se poate simţi puţin trădat când mama sau bunica îşi găseşte un prieten.

Rogan tresări. Maggie râse.

— De ce n-o laşi să fie fericită? Dacă asta te ajută, atunci o să analizez situaţia când vor poposi aici.

— Tot e ceva, în sfârşit. Ciocni paharul cu al ei şi bău. Acum, trebuie să plec.

— Abia ai venit. De ce nu m-ai conduce în sat să luăm masa împreună? Sau – îşi petrecu braţele după spatele lui – sau rămânem aici şi postim.

Nu, se gândi Rogan în timp ce se apleca s-o sărute. N-am putea posti multă vreme.

— Nu pot să mai stau. Îşi puse paharul gol deoparte şi o luă de umeri. Dacă aş face-o, am sfârşi în pat. Şi acest lucru nu ar rezolva nimic.

— Dar nu e nimic de rezolvat. De ce trebuie ca tu să complici lucrurile? Suntem grozavi împreună.

— Aşa este. Îi cuprinse faţa în mâini. Chiar prea grozavi. Şi acesta este doar unul din motivele pentru care vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu, nu fugi. Orice mi-ai spune nu va schimba ceea ce putem avea. Când vei realiza asta, vei veni la mine. Pot să aştept.

— Deci pleci din nou ca să stai departe de mine? Deci, căsătoria sau nimic?

— Căsătoria. O sărută din nou. Şi totul. Voi sta la Limenck o săptămână. Secretara ştie unde să mă găsească.

— Nu te voi suna.

Rogan îi puse un deget pe buze.

— Sstt... dar vei dori s-o faci. Pentru moment este suficient.

CAPITOLUL 19

— Eşti încăpăţânată, Maggie.

— Ştii, am obosit să tot aud că mi se spune asta. Cu nişte ochelari de protecţie şi mănuşi groase în mâini, Maggie experimenta un nou procedeu de lucru, folosind un aparat de sudură. Nimic din ceea ce lucrase de o săptămână încoace nu-i era pe plac. Simţind nevoia de o schimbare, făcuse rost de patru arzătoare, le prinsese de fiecare latură a mesei, şi, folosindu-le împreună cu aparatul de sudură, încălzea acum un tub de Sticlă în flăcările convergente.

— Ei bine, dacă ţi s-a spus de atâtea ori, poate că e adevărat, i-o întoarse Brianna. E vorba de familie aici. Cu siguranţă că poţi să laşi lucrul la o parte pentru a petrece o seară cu toată familia.

— Nu e vorba de timpul pierdut. Într-adevăr, nu se gândise la aşa ceva, deşi, dintr-un motiv nelămurit, Maggie începuse să simtă că intra în criză de timp. De ce ar trebui să stau la aceeaşi masă cu ea? Cu grijă, având o expresie de concentrare maximă întipărită pe chip, începu

să răsucească şi să tragă uşor de tubul de sticlă ce începuse să se înmoaie. Poţi să mă crezi că n-am deloc chef de aşa ceva. Şi nici ea.

— Nu va veni doar mama. O să fie şi unchiul Nial, şi doamna Sweeney. Şi Lottie, bineînţeles. Ar fi nepoliticos din partea ta să nu vii.

— În afară de încăpăţânată, mi s-a spus că sunt şi nepoliticoasă. La fel ca tot ce încercase să facă în decursul ultimelor zile, tubul de sticlă refuză să ia forma pe care o avea în minte Maggie. Apoi imaginea începu să se tulbure, estompându-se din ce în ce mai mult, înfuriind-o şi înspăimântând-o în acelaşi timp. Doar încăpăţânarea şi refuzul de a se da bătută o mai determinau să lucreze în continuare.

— Nu l-ai mai văzut pe unchiul Nial de la parastasul tatii. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, vine împreună cu bunica lui Rogan. Doar mi-ai spus că ţi-a plăcut mult de ea.

— Mi-a plăcut. La naiba, ce se întâmpla cu mâinile ei? Ce era în neregulă cu inima? Opri arzătoarele unul câte unul. Apoi le aprinse din nou şi iar le stinse. Poate că unul din motivele pentru care nu vreau să vin este că nu doresc ca ea să fie martora uneia din faimoasele noastre cine în familie.

Sarcasmul din voce era la fel de arzător ca şi flacăra albăstruie a aparatului de sudură. Brianna rămase însă ca de gheaţă.

— Nu te-ar costa chiar atât să laşi resentimentele deoparte pentru o seară. Dacă unchiul Nial şi doamna Sweeney se abat din drumul lor către Galway special ca să ne viziteze, îi vom întâmpina cum se cuvine. Cu toţii.

— Nu mă mai pisa atâta la cap, parcă-ai fi o cloşcă. Nu vezi că lucrez?

— Mare lucru în afară de asta nu faci, aşa că trebuie să te întrerup dacă vreau să schimb o vorbă cu tine. Nu vor sta mult, Maggie, aşa că nici să naud că nu vii. Cu un gest asemănător cu postura obişnuită a lui Maggie, Brianna îşi încrucişă braţele hotărâtă. Dacă va fi nevoie o să stau pe capul tău până când vei face ceea ce trebuie.

— Bine, bine. Dumnezeule! O să vin la afurisita asta de cină.

Brianna zâmbi mulţumită. Nici nu se aşteptase la altceva.

— La şapte şi jumătate. Îi voi servi pe oaspeţii mei mai devreme ca de obicei. Aşa încât vom avea parte de o reuniune intimă de familie.

— Oh, da, şi ce minunat ne vom simţi.

— O să fie totul bine, dacă promiţi să-ţi ţii în frâu limba aceea obraznică a ta. Nu-ţi cer decât un mic efort.

— Bine. O să zâmbesc, o să fiu politicoasă şi n-o să mănânc cu degetele, eşti mulţumită? Cu un oftat adânc, Maggie îşi scoase ochelarii, îi aruncă pe masă şi scoase din flăcări silueta translucidă ce se formase la capătul tubului.

— Ce-i asta? Curioasă, Brianna făcu un pas înainte.

— Am înnebunit.

— Este frumoasă. Ce este, un unicorn?

— Da, un unicorn şi n-are nevoie decât de un strop de auriu pe corn şi pe aripi ca să fie complet, începu să râdă, răsucind animalul mitologic prin aer. E o glumă, Brie, şi încă una proastă. Îmi bat joc de mine. Data viitoare, sunt sigură că voi face o pereche de lebede. Sau nişte căţeluşi cu un puf în coadă. Puse tubul de sticlă jos, apoi stinse arzătoarele cu un gest brusc. Ei, asta este. Bănuiesc că astăzi cu greu aş mai putea face ceva, aşa că voi veni la petrecerea ta, Dumnezeu să te-ajute.

— Ar trebui să te odihneşti puţin, Maggie. Arăţi îngrozitor de obosită.

— Poate că o să mă odihnesc, după ce o să lucrez ceva cu adevărat. Se rezemă de masă şi se frecă la ochi cu podul palmelor. Într-adevăr era obosită, realiză ea. Cumplit

de obosită. Nu-ţi face griji, Brie, nu va trebui să trimiţi câinii după mine. Am spus că voi fi acolo.

— Îmi pare atât de bine. Brianna îi strânse mâna surorii sale. Acum trebuie să plec, să fac ultimele pregătiri. Deci la şapte şi Jumătate, Maggie.

— Bine.

O conduse pe Brianna până afară, apoi, pentru aşi menţine gândurile treze, luă una din cutiile pe care le meşterise şi se apucă să o pregătească pentru a ambala o piesă. Întinse pe masă o folie de plastic cu bule de aer în ea, pentru protecţie, apoi se îndreptă spre rafturile din fundul atelierului. Acolo se afla o singură piesă, ultima pe care o făcuse înainte de venirea lui Rogan. Înaltă şi viguroasă, avea forma unui trunchi care se ridica puternic, apoi se curba în ramuri din ce în ce mai subţiri şi graţioase ce aproape păreau că plutesc. La fel ca salcia care o inspirase, bătută de vânturi, se va apleca, dar va rămâne ea însăşi. Culoarea era de un albastru intens ce iradia de la bază, devenind din ce în ce mai pală spre vârf.

O împachetă cu grijă, pentru că avea o semnificaţie aparte. Era mai mult decât o sculptură. Era ultima piesă pe care o plăsmuise cu sufletul. Nimic din ceea ce lucrase de atunci nu se legase. Muncise zile în şir doar pentru a topi

apoi totul, ajungând din ce în ce mai aproape de clipa când va trebui să se elibereze de frica ce-i strângea sufletul într-un cleşte de gheaţă.

E vina lui, îşi spuse ea în timp ce punea capacul lăzii. Vina lui pentru că o tentase cu faimă şi bogăţie şi un succes atât de năucitor. Acum era blocată, cu izvorul inspiraţiei artistice secătuit, la fel de găunos ca şi tubul căruia îi dăduse forma de unicorn.

O făcuse să-şi dorească prea mult. Să-l dorească pe el prea mult. Apoi el plecase şi o lăsase să vadă cum e când n-ai nimic.

Nu se va da bătută, dar nici nu-i va face pe plac. Maggie îşi promise că nu-şi va călca în picioare mândria. Se aşeză în fotoliul ei de lucru, sfinţindu-i cu plăcere forma. Binecunoscută, ascultând zgomotul înfundat al cuptorului.

Probabil că totul era din cauză că muncise prea mult. Se forţase să lucreze mai bine şi mai bine cu fiecare nouă piesă ieşită din mâinile ei. Stresul şi presiunea constantă de a face faţă succesului şi de a-l menţine o vlăguiseră, atâta tot. Nu putea să-şi înăbuşe gândul că în clipa în care expoziţia se va muta de la Paris, va lăsa de dorit. Că munca ei va lăsa de dorit.

Şi că niciodată nu va mai lucra doar pentru ea, ca

odinioară. Rogan făcuse ca totul să se schimbe.

Exact cum ea îi spusese că se va întâmpla. O schimbase.

Şi cum era cu putinţă, se gândi ea închizând ochii, cum era cu putinţă ca un bărbat să te facă să te îndrăgosteşti de el stând departe de tine?

— Te-ai descurcat de minune scumpa mea, nu-i aşa? o întrebă Nial pe Brianna, radiind de bucurie, îmbrăcat într-unul din costumele lui colorate. Totdeauna am susţinut că eşti o fată deşteaptă. Da, seamănă cu răposata soră-mea, să ştii, Chrissy.

— Ai o casă încântătoare. Christine acceptă paharul pe care i-l oferea Brianna. Iar grădina este un vis”.

— Mulţumesc. Îmi place să mă ocup de amândouă.

— Rogan mi-a spus cât de mult i-a plăcut când a stat aici, şi regreta că a avut atât de puţin timp. Christine oftă, mulţumită de căldura focului şi de ambianţa locului. Acum pot să-l înţeleg.

— A moştenit asta din familie, zise Nial strângând-o de umeri mai să-i frângă oasele. Este în sânge în neamul nostru. Şi sângele apă nu se face.

— Aşa se pare. Am cunoscut-o pe bunica ta destul de bine.

— Chrissy era pe-acolo tot timpul, spuse Nial făcându-i cu ochiul. Deşi eu n-am remarcat-o. Probabil că eram prea ruşinos.

— N-ai fost timid nici măcar o clipă în toată viaţa ta, răspunse Christine izbucnind în râs. Credeai că sunt plictisitoare şi neinteresantă.

— Dacă am crezut aşa ceva, mi-am schimbat părerea. Se aplecă spre ea, şi, sub privirile curioase ale Briannei, o sărută pe Christine apăsat pe buze.

— Ţi-au trebuit mai bine de cincizeci de ani ca s-o faci.

— Pare c-a fost ieri.

— ăă... Nesigură pe ea, Brianna îşi drese vocea. Cred că ar trebui să mă duc... Cred că a venit mama, împreună cu Lottie, adăugă ea când se auziră voci pe coridor.

— Conduci ca o nebună, se plângea Maeve. Prefer să mă întorc la Ennis pe jos decât să mă mai urc în maşină cu tine.

— Dacă tu crezi că eşti mai dibace, n-ai decât să conduci tu, ţi-ar da un sentiment de independenţă. Netulburată câtuşi de puţin, Lottie intră în sufragerie, scoţându-şi eşarfa groasă de la gât. E tare frig afară, zise ea zâmbind, cu obrajii îmbujoraţi...

— Şi pentru că m-ai scos din casă pe o vreme ca asta,

va trebui să stau la pat o săptămână.

— Mamă. Cu corpul rigid, vrând parcă să evite scenele pe care le făcea Maeve, Brianna o ajută să-şi dezbrace haina. Aş dori să o cunoşti pe doamna Sweeney. Doamna Sweeney, mama mea, Maeve Concannon, şi prietena noastră, Lottie Sullivan.

— Sunt încântată să vă cunosc, zise Christine ridicându-se şi întinzându-le mâna celor două femei. Am fost o prietenă de-a mamei dumitale, doamnă Concannon. Am copilărit împreună în Galway. Atunci mă numeam Christine Rogan.

— Da, mama vorbea adesea de dumneavoastră, zise Maeve scurt. Sunt bucuroasă să vă întâlnesc. Îşi mută privirea spre unchiul ei, şi ochii i se îngustară. Ei da, este chiar unchiul Nial, nu-i aşa? Nu ne-ai mai bucurat cu prezenţa dumitale de multă vreme.

— Mi se încălzeşte sufletul când te văd, Maeve, răspunse el strângând-o în braţe şi bătând-o pe spate cu palma lui cât o cărămidă. Sper că anii au fost blânzi cu tine...

— De ce-ar fi fost? în clipa când el îi dădu drumul din braţe, Maeve se aşeză pe scaun, lângă şemineu. Focul nu arde cum trebuie, Brianna.

Nu era aşa, dar Brianna se aplecă de îndată să-l aranjeze pe placul ei.

— Încetează cu cicăleala, ordonă Nial făcând un gest de plictiseală cu mâna. Arde foarte bine. Cu toţii ştim că Maeve se plânge tot timpul.

— Chiar aşa? zise Lottie fără s-o bage prea mult în seamă, în timp ce-şi scotea andrelele şi lucrul de mână din coşul pe care-l adusese cu ea. Eu nu o bag în seamă. Dar probabil că asta mi se trage de la faptul că, am crescut patru copii, şi ştiţi cum e cu copiii.

Nesigură de ce ar trebui să spună şi cum ar trebui să procedeze, Christine îşi îndreptă atenţia către Lottie.

— Ce lână minunată, doamnă Sullivan.

— Mulţumesc. Într-adevăr, îmi place şi mie foarte mult. Aţi călătorit bine de la Dublin?

— Da, a fost grozav. Uitasem cât de frumoasă este această parte a ţării.

— Doar câmpuri nesfârşite şi cirezi de vite, se repezi Maeve, enervată că discuţia îi scăpa de sub control, e frumos să trăieşti în Dublin şi să faci o vizită într-o zi frumoasă de toamnă. La iarnă, n-aţi mai fi atât de încântată. Poate că ar fi continuat pe aceeaşi temă, dar apăru Maggie.

— Ooh, unchiul Nial, mare şi vesel ca-ntotdeauna. Râzând, îi sări în braţe.

— Micuţa Maggie Mae, ia te uită ce-ai mai crescut.

— Da, de câtva timp. Făcu un pas înapoi, izbucnind iar în râs. Ei, de-acum l-ai pierdut aproape de tot, zise ea mângâindu-l drăgăstos pe creştet.

— Vezi tu, a fost un cap atât de grozav, încât bunul Dumnezeu a hotărât că nu mai e nevoie să-l acopere cu păr. Am auzit multe despre tine, scumpa mea. Felicitări, sunt mândru de tine.

— Da de-unde, doamna, Sweeney ţi-a spus asta, ca să se poată mândri cu nepotul dânsei. Sunt încântată să vă revăd, îi zise Maggie Christinei. Sper că n-aveţi de gând să-l lăsaţi să-şi facă de cap în Galway, adăugă ea arătând din cap spre unchiul său.

— Văd că încă pot să mai fac faţă. Mă gândeam, de fapt speram, că mâine, înainte să plecăm, să-mi arăţi atelierul tău, bineînţeles dacă n-ai nimic împotrivă.

— Bineînţeles că îmi va face plăcere. Bună, Lottie, ce mai faci?

— Grozav, răspunse ea, lucrând în continuare cu andrelele. Speram să treci pe-aici şi să ne povesteşti despre excursia în Franţa.

Afirmaţia ei o făcu pe Maeve să pufnească. Controlându-şi expresia feţei, Maggie se întoarse spre ea.

— Mamă.

— Margaret Mary. Văd că ai fost ocupată cu treburile tale, ca de obicei.

— Exact.

— Brianna îşi poate face timp să vină de două ori pe săptămână să vadă dacă am tot ce este nevoie.

Maggie încuviinţă din cap.

— Deci nu e necesar să mai fac şi eu acelaşi lucru.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, putem servi masa, îi întrerupse Brianna.

— Eu n-am nimic împotriva unei mese, zise Nial, ţinând-o de mână pe Christine, în timp ce cu mâna liberă o strânse de umăr pe Maggie pe când treceau în sufragerie.

Masa era acoperită cu o faţă de masă de mătase, albă ca spuma laptelui şi un buchet de flori proaspete parfuma încăperea. Atmosfera era încălzită şi mai mult de lumânările aprinse de pe masă şi de pe dulap. Mâncarea era din belşug şi meşteşugit pregătită. Ar fi trebuit să fie o cină plăcută, o seară încântătoare în familie. Dar bineînţeles că nu era aşa.

Maeve dădea din picior, plină de nervi. Pe măsură ce

atmosfera în jurul mesei devenea din ce în ce mai destinsă, enervarea ei sporea. O invidia pe Christine pentru rochia ei superbă, pentru colierul de perle pe care-l purta la gât şi pentru parfumul delicat şi scump care emana din pielea ei. Chiar şi *pentru tenul* ei, catifelat şi ocrotit de banii ei.

Prietena mamei ei, îşi zise Maeve. Prietena ei din copilărie, colega de şcoală. Viaţa ei ar fi trebuit să fie la fel cu aceea a Christinei Sweeney, îşi spuse ea. Ar fi trebuit să fie, dacă n-ar fi intervenit o greşeală. Dacă n-ar fi fost Maggie.

Ar fi putut să plângă de furie, de frustrare şi de ruşine. Din cauză că pierduse ceva nepreţuit.

În jurul ei auzea vag voci discutând despre flori şi amintiri, despre Paris şi Dublin. Despre copii.

— Cât de minunat trebuie să fie să ai aşa o familie numeroasă, îi zise Christine lui Lottie. Întotdeauna mi-a părut rău că n-am putut avea mai mulţi copii, Michael şi cu mine. Dar ne-am revărsat toată dragostea asupra fiului nostru, apoi asupra lui Rogan.

— Un fiu, murmură Maeve. Un fiu nu-şi uită niciodată mama.

— Într-adevăr, este o legătură specială. Christine zâmbi,

sperând că astfel cutele severe şi dure din jurul buzelor lui Maeve aveau să dispară. Dar trebuie să mărturisesc că întotdeauna mi-am dorit o fiică. Dumneata eşti binecuvântată cu două, doamnă Concannon.

— Blestemată, mai curând.

— Ia gustă nişte ciuperci, Maeve. Cu un gest hotărât, Lottie îi puse în farfurie o lingură de ciuperci. Sunt prăjite exact atât cât trebuie. Eşti foarte pricepută, Brianna.

— Am învăţat asta de la bunica, zise Brianna. Întotdeauna o băteam la cap să mă înveţe să gătesc.

— Şi mă criticai pe mine pentru că nu mi-a plăcut niciodată să stau toată ziua lângă sobă, spuse Maeve cu o mişcare semeaţă din cap. Nu mi-a plăcut şi nici nu-mi place. Cred că dumneavoastră nu petreceţi prea mult timp în bucătărie, doamnă Sweeney.

— Într-adevăr, nu prea mult. Conştientă de tonul rece pe care o spusese, Christine făcu un efort să-şi îndulcească vocea. Şi trebuie să recunosc că eforturile mele n-au dus niciodată la ceva care să se poată compara cu ce-ai pregătit tu astă-seară Brianna. Rogan avea dreptate să adore felul tău de a găti.

— Doar din asta trăieşte, îngrijind străinii.

— Las-o în pace. Maggie vorbise pe un ton liniştit, dar

privirea îi era plină de furie stăpânită. Dumnezeu e martor că te-a îngrijit şi te-a hrănit şi pe tine.

— Exact asta îi era datoria. Nu e nimerit la această masă să se spună că nu este obligaţia unei fiice să-şi îngrijească mama. Adică exact ceea ce tu n-ai făcut nicio clipă, Margaret Mary.

— Şi nici n-am de gând să fac, aşa încât mulţumeşte-i lui Dumnezeu că o ai pe Brie care să te suporte.

— N-am pentru ce să-i mulţumesc, când propriii mei copii m-au alungat din casa mea şi m-au lăsat singură şi bolnavă pe drumuri.

— Haide Maeve, tu n-ai fost bolnavă măcar o zi în toată viaţa ta, zise Lottie nepăsătoare. Şi cum poţi să spui că eşti singură, când eu sunt cu tine zi şi noapte?

— Şi eşti plătită în fiecare săptămână ca să *faci* asta. Ar fi trebuit să fiu îngrijită de propriii mei copii, dar nu. Fetele mele mi-au întors spatele, iar pe unchiul meu care se lăfăie în vila lui la Galway, nici nu-l interesează.

— Ba-l interesează suficient cât să constate că nu te-ai schimbat deloc, Maeve, zise Nial privind-o cu milă. Îmi cer scuze, Chrissy, pentru lipsa de maniere şi pentru purtarea nepoatei mele.

— Cred că ar fi mai bine să servim desertul dincolo.

Palidă la faţă şi tăcută, Brianna se ridică de la masă. Faceţi-vă comozi, eu aduc desertul într-o clipă.

— E mai intim în camera cealaltă, încuviinţă Lottie. Dă-mi voie să te ajut, Brianna.

— Vă rog să mă scuzaţi, unchiule Nial, doamnă Sweeney, dar aş dori să vorbesc două clipe cu mama înainte de a vă însoţi. Maggie rămase pe scaun, aşteptând să se golească sufrageria. De ce-ai făcut asta? o întrebă ea pe Maeve. De ce a trebuit să strici totul? Era chiar atât de greu să dai impresia că suntem o familie adevărată, doar pentru câteva ore?

Ruşinea nu făcu altceva decât să o îndârjească şi mai mult pe Maeve.

— Eu n-am nicio iluzie, nicio impresie, şi n-am nevoie să o impresionez pe madam Sweeney din Dublin.

— Oricum ai impresionat-o, dar prost. Şi asta se reflectă asupra noastră, a tuturor.

— Chiar crezi că poţi să fii mai bună decât noi toţi Margaret Mary? Pentru că te-ai plimbat la Veneţia sau la Paris? Maeve se aplecă înainte. Încheieturile degetelor se albiseră de atâta efort, strângând marginea mesei. Crezi că eu nu ştiu ce făceai cu nepotul ei? Crezi că nu ştiu că ai precurvit fără nicio urmă de ruşine? Ah, are el grijă să ai

parte de banii şi de gloria pe care le-ai dorit mereu. N-a trebuit decât să-ţi vinzi trupul şi sufletul ca să le obţii.

Maggie îşi încleşta mâinile sub masă ca să le împiedice tremuratul.

— Munca şi creaţia mea sunt ceea ce vând, aşa că poate ai dreptate în ceea ce priveşte sufletul. Dar trupul meu îmi aparţine şi i l-am oferit lui Rogan pe gratis.

Văzându-şi suspiciunile confirmate fără urmă de îndoială, Maeve păli şi mai mult.

— Şi vei plăti pentru asta, întocmai ca mine. Un bărbat ca el nu se încurcă cu una ca tine.

— Habar n-ai, nu-l cunoşti. Nu-l cunoşti deloc.

— Dar te cunosc pe tine. Ce se va întâmpla cu cariera ta grozavă când vei descoperi că porţi un copil în pântece?

— Dacă mă voi găsi în situaţia de a face un copil şi de a-l creşte, mă voi ruga lui Dumnezeu să fac o treabă mai bună ca tine. Nu voi renunţa la tot ceea ce am câştigat, pentru a mă învălui pe mine şi pe copil cu vălul amar al rataţilor.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, zise Maeve aspru. Dar mergi mai departe pe drumul tău şi vei afla curând. Vei vedea ce înseamnă să nu mai ai nimic, doar o inimă zdrobită, călcată în picioare.

— Dar nu era neapărat să fie aşa. Au existat şi alţi muzicieni cu familie.

— Mi-a fost dat un dar. Ca pentru a-i spori chinul şi ruşinea, Maeve simţi lacrimi fierbinţi arzându-i pe obraji. Şi pentru că am fost arogantă şi mândră, la fel ca tine, drumul acesta minunat mi-a fost luat. Din clipa în care te-am făcut pe tine, n-a mai existat loc pentru muzică în inima mea.

— Dar ar *fi* putut, şopti Maggie. Ar fi existat, dacă ai fi dorit-o cu adevărat.

Să şi-o dorească? Chiar şi acum, după atâta amar de ani, Maeve simţea durerea aceea sfâşietoare în suflet.

— La ce bun să doreşti? întrebă ea. Uită-te la tine. Toată viaţa ţi-ai dorit nişte lucruri, iar acum, când le-ai dobândit, rişti să le pierzi doar pentru a avea un bărbat la aşternut.

— Rogan mă iubeşte, se auzi Maggie spunând.

— Bărbatul vorbeşte lesne despre dragoste la aşternut. Niciodată nu vei fi fericită. Născută în păcat, trăind în păcat, vei muri în păcat. Şi mai ales singură. La *fel* de singură *ca mine.*

— Ţi-ai făcut o îndeletnicire din a mă urî şi ai realizat într-adevăr ceva măreţ. Încet, nesigură, Maggie se ridică de pe scaun. Ştii ce mă înspăimântă, ce mă îngrozeşte de-

a binelea? Mă urăşti pentru că atunci când mă priveşti, te vezi pe tine în tinereţe. Dumnezeu să m-ajute dacă aşa e.

Apoi ieşi repede din cameră şi se topi în noapte.

Pilula cea mai amară de înghiţit erau scuzele de rigoare. Maggie tot amâna, amăgindu-se şi trăgând de timp, în vreme ce le arăta lui Nial şi lui Christine atelierul său. În lumina rece a dimineţii, amărăciunea serii precedente se estompase parcă puţin, dar era încă acolo. Reuşise să se liniştească explicându-le celor doi oaspeţi diverse procedee şi ustensile, ba chiar, la insistenţele lui Nial, încercase să-l înveţe cum să sufle primul său balon de sticlă.

— Nu e o trompetă, zise ea, punând o mână fermă pe ţeavă în clipa în care el începuse să o ridice. Dacă o vei ridica şi vei sufla atât de tare, nu vei reuşi decât să te umpli de sticlă topită şi îţi dai seama ce s-ar întâmpla.

— Cred că mă voi mulţumi cu jocul meu de golf, răspunse el făcându-i cu ochiul. Un artist în familie ajunge.

— Şi îţi fabrici propria sticlă, zise Christine plimbându-se prin atelier, îmbrăcată în pantaloni şi o bluză fină de mătase. Din nisip topit.

— Da, şi alte câteva ingrediente. Nisip, sodă, argilă, var. Feldspat, dolomită. Puţin arsenic.

— Arsenic? Ochii lui Christine se măriră brusc.

— Câte puţin din fiecare, spuse Maggie zâmbind. Reţetele mele sunt secrete, întocmai ca formulele magice, ale unei vrăjitoare. În funcţie de culoarea dorită, adaug alte substanţe chimice. Diverşi coloranţi, în funcţie de sticla de bază. Cobalt, cupru, mangan. Apoi vin compuşii carbonaţi şi oxizii. Arsenicul este un oxidant excelent.

Christine se uita neîncrezătoare la substanţele înşirate pe rafturi, pe care i le arăta Maggie.

— Credeam că e mai uşor să obţii o culoare anume topind sticlă gata colorată, din comerţ.

— Da, dar atunci nu mai este creaţia ta, nu-i aşa?

— N-am realizat până acum că trebuie să fii în acelaşi timp artist şi chimist.

— Maggie a noastră a fost întotdeauna un talent de excepţie, zise Nial luând-o protector pe după umeri. Sarah îmi scria mereu ce rezultate strălucite avea Maggie la şcoală, şi cât de dulce era Brianna.

— Da, aşa e, completă Maggie râzând. Eu eram strălucită la învăţătură, iar Brianna era dulce.

— Dar spunea că şi Brie avea rezultate strălucite, adăugă Nial pe un ton ferm.

— Dar pun pariu că n-a spus niciodată că eu aş fi fost

dulce. Maggie se întoarse şi îşi frecă obrazul de haina lui Nial. Îmi *pare* atât de bine să te revăd. Nici nu mi-am închipuit că voi fi atât de bucuroasă.

— Te-am cam neglijat de când a murit Tom, Maggie Mae.

— Nu. Fiecare aveam viaţa noastră, şi atât Brie cât şi eu am înţeles că mama nu era încântată să ne vizitezi. Cât despre mama... Se desprinse din braţele lui, respirând adânc. Aş vrea să-mi cer scuze pentru aseară. N-ar fi trebuit s-o provoc şi cu siguranţă n-ar fi trebuit să plec fără să-mi iau la revedere.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, nici tu, nici Brianna. De fapt, i-am şi spus asta, zise Nial bătând-o afectuos pe obraz. Maeve era pornită încă înainte de a veni, aşa că tu n-ai provocat nimic. Nu eşti tu răspunzătoare de felul în care ea a ales să-şi trăiască viaţa, Maggie.

— Sunt sau nu sunt, îmi pare rău că a fost stânjenitor pentru toţi, ca să nu spun altfel.

— Eu i-aş spune mai degrabă revelator, zise Christine calmă.

— Presupun că aveţi dreptate, fu de acord Maggie. Unchiule Nial, ai auzit-o vreodată cântând?

— Da. Avea o voce minunată, cânta ca o privighetoare.

Şi avea o fire energică şi neobosită, care nu-şi găsea astâmpăr. Era ca una din acele pisici sălbatice pe care le vezi în cuşcă la grădina zoologică. N-a fost niciodată o persoană cu care să te înţelegi uşor, Maggie, şi era fericită cu adevărat numai când oamenii dădeau năvală şi o ascultau cântând.

— Şi apoi a fost tata.

— Da, apoi a apărut Tom. Din câte am înţeles, a fost o dragoste arzătoare, erau surzi şi orbi la orice în jur, orice în afară de ei doi. Poate chiar şi faţă de ei doi. O mângâie pe păr cu mâna lui mare, apoi continuă: A fost ca şi cum niciunul din ei n-a putut să citească în sufletul celuilalt până când au fost legaţi prin cununie. Şi când au reuşit, ceea ce au văzut era cu totul altceva decât ceea ce speraseră. Şi ea s-a lăsat copleşită de acea amărăciune.

— Crezi că dacă nu s-ar fi întâlnit, ea ar fi fost altfel?

El schiţă un zâmbet şi o mângâie pe creştet.

— Suntem purtaţi de soartă, Maggie Mae. În clipa când vânturile sorţii ne aruncă într-un anumit loc, ceea ce facem depinde doar de noi.

— Îmi pare rău pentru ea, zise Maggie încet, aproape în şoaptă. Nu mi-am închipuit vreodată că voi ajunge să-mi fie milă de ea.

— Şi te-ai descurcat bine cu ea, adăugă el sărutând-o pe frunte. Acum e timpul să te ocupi de tine, să faci ceea ce vrei să faci. Cariera pe care ţi-o doreşti.

— Mă străduiesc, zise ea zâmbind din nou. Mă străduiesc din răsputeri.

Mulţumită că prinsese momentul potrivit, Christine îl întrerupse.

— Nial, eşti atât de drăguţ să mi laşi două clipe singură cu Maggie?

— Aveţi secrete, nu? Faţa lui rotundă era încreţită într-un zâmbet radios. Eu mă duc să fac o plimbare, aşa că aveţi tot timpul.

— Aşa, începu Christine de îndată ce Nial închise uşa. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Aseară nu m-am dus împreună cu ceilalţi în sufragerie. De fapt m-am dus, dar m-am întors, gândindu-mă că poate reuşesc să calmez spiritele.

Maggie îşi coborî privirea în podea.

— Înţeleg.

— Şi ceea ce am făcut, deşi a fost o totală lipsă de curtoazie din partea mea, a fost să ascult discuţia voastră. Trebuie să-ţi spun că am avut nevoie de toată puterea mea de stăpânire să nu vin înăuntru şi să-i spun mamei

tale câteva lucruri care mi-au trecut prin minte.

— N-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Ştiu, şi acesta a fost motivul pentru care am rezistat ispitei, deşi ar fi fost o mare satisfacţie pentru mine. Christine o luă de braţ pe Maggie, strângând-o uşor, cu afecţiune. Habar n-are ce comoară de fată are.

— Poate că ştie prea bine. Am vândut o parte din mine tocmai pentru că undeva, în sufletul meu, este o dorinţă arzătoare de mai mult, exact ca şi în sufletul ei.

— Tu ai dobândit mai mult.

— N-are importanţă dacă am câştigat sau am primit cadou, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Am vrut să fiu mulţumită cu ce am, doamnă Sweeney. Atât de mult mi-am dorit asta, pentru că altfel ar fi trebuit să admit faţă de mine însămi că ceea ce am nu este suficient. Că tata a greşit, înainte de a-l întâlni pe Rogan, eram mulţumită sau mă amăgeam să cred că sunt. Dar acum, uşa este deschisă şi am idee cum stau lucrurile cu adevărat. N-am reuşit să lucrez mai mult de-o oră într-o săptămână întreagă.

— Şi care crezi că este motivul?

— Într-un fel, Rogan m-a înghesuit într-un colţ, fără să-mi lase posibilitatea de a alege. Nu mai pot lucra doar

pentru mine, nu mai pot fi eu însămi, numi mai ajung mie însămi, toate astea sunt motive. El m-a schimbat şi acum nu ştiu ce să fac. Şi eu întotdeauna ştiam ce să fac.

— Creaţia ta vine drept din suflet, Maggie, oricine a văzut-o şi-a dat seama de asta. Lucrezi din toată inima.

Poate că acum nu poţi să creezi pentru că îţi înăbuşi sentimentele.

— Dacă aşa fac, asta este pentru că trebuie, n-am încotro. Nu voi repeta greşeala mamei. Şi nici pe a tatălui meu. Nu vreau să fiu nici cauza nefericirii cuiva, nici victimă.

— Eu cred că eşti victimă, draga mea Maggie. Ţi-ai îngăduit să te simţi vinovată pentru că ai reuşit, şi încă şi mai vinovată pentru că ai avut şi ai ambiţia să reuşeşti. Şi mai cred că nu vrei să ţii cont de ceea ce îţi spune inima pentru că odată ce-ai face-o, nu vei mai putea să dai înapoi, chiar dacă ţinând în tine şi neascultând imboldurile sufletului te simţi nefericită. Eşti îndrăgostită de Rogan, nu-i aşa?

— Dacă sunt, e numai vina lui. Maggie se întoarse şi începu să se joace absentă cu uneltele înşirate pe masă. El n-a văzut-o niciodată. Şi cred că voi face tot posibilul să n-o întâlnească, aşa încât să nu poată realiza că şi eu sunt la

fel ca ea. Rea şi încăpăţânată, veşnic nemulţumită.

— Singură, adăugă Christine încet, forţând-o pe Maggie să-şi ridice privirea spre ea. Este o femeie singură; Maggie, deşi nu este decât din vina ei, iar dacă şi tu vei fi la fel de singură, cândva, nu va fi decât din vina ta. Venind mai aproape, Christine îi luă mâinile într-ale ei. Nu l-am cunoscut personal pe tatăl tău, dar cred că semeni şi cu el.

— Era un visător. Şi eu sunt la fel.

— Şi bunica ta, cu mintea ei ascuţită şi toanele ei. Ai ceva şi de la ea, cu siguranţă. Nial, la fel, cu setea lui de viaţă, cu plăcerea de a se bucura de orice, în orice clipă. Toate astea sunt în tine, Maggie. Niciunul nu caracterizează întregul. Nial avea dreptate, Maggie. Foarte multă dreptate. De tine depinde ce anume vei deveni şi ce vei face cu viaţa ta.

— Am crezut că ştiu. Am crezut că ştiu de fapt cine sunt şi ce anume vreau să fac în viaţă. Dar acum totul e atât de confuz.

— Când mintea refuză să îţi dea răspunsurile, cel mai bine e să-ţi asculţi inima.

— Răspunsul pe care mi-l dă ea nu-mi place defel. Christine izbucni în râs.

— Atunci, copila mea, poţi să fii absolut sigură că e

răspunsul cel bun.

CAPITOLUL 20

Pe la mijlocul dimineţii, Maggie se simţi apăsată de singurătate. Se apucă din nou de lucru, dar după două ore de muncă, piesa pe care reuşise s-o fasoneze fu aruncată înapoi în vasul cu sticlă topită.

Frunzări schiţele, le respinse una câte una, apoi încercă altele. După ce se încruntă la unicornul pe care îl aşezase pe etajeră, se întoarse la lucru. Dar nu apucă bine să formeze, prima vergea de sticlă şi viziunea îi dispăru din minte. Privi cum vârful vergelei se înmoaie şi începe să picure. Sub imperiul unui impuls copilăresc, lăsă picăturile de sticlă să curgă într-un vas cu apă. Unele se sparseră, dar altele supravieţuiră. Luă una cu grijă să o studieze. Deşi se formase prin foc, acum era rece, de forma unei lacrimi. O puse la polariscop. Prin lentile văzu cum tensiunile interne din picătură explodaseră într-un curcubeu de culori. Atât de mult, se gândi, într-atât de puţin.

Strecură picătura în buzunar şi pescui alte câteva din găleată. Mişcându-se cu grijă, stinse cuptoarele. Zece

minute mai târziu, intră în bucătăria surorii ei.

— Brianna! Ce vezi când te uiţi la mine? Dându-şi la o parte şuviţa de păr ce-i căzuse pe ochi, Brianna ridică privirea şi apoi continuă să frământe aluatul pentru pâine.

— Pe sora mea, bineînţeles.

— Nu asta. Încearcă măcar o dată să gândeşti mai puţin concret. Ce vezi tu în mine?

— O femeie care pare să fie *întotdeauna pe* muchie. O persoană care are suficientă energie să stoarcă toată vlaga din mine. Şi suficientă mânie. Brianna îşi privi mâinile pline de aluat. Mânie care mă întristează şi îmi trezeşte păreri de rău.

— Egoism?

Surprinsă, Brianna ridică din nou privirea.

— Nu, asta nu. Niciodată. Acest defect nu l-am văzut niciodată la tine.

— Dar ceilalţi?

— Mai dă-i încolo. Ce, vrei să fii perfectă? Tonul tăios o făcu pe Maggie să tresară.

— Eşti încă supărată pe mine pentru seara trecută.

— Nu, nu sunt. Cu energie sporită, Brianna reîncepu să bată aluatul. Sunt supărată pe mine, pe circumstanţe, pe soartă, dacă vrei. Dar nu pe tine.

Nu eşti tu de vină, şi Dumnezeu e martor că m-ai prevenit că lucrurile nu vor merge. Dar aş vrea să nu mai sari mereu în apărarea mea.

— Nu mă pot opri.

— Ştiu. După ce ai plecat, s-a comportat mai bine. Şi cred că era şi puţin jenată. Înainte de a pleca mi-a spus că Am pregătit o cină delicioasă. Nu că ar fi mâncat ceva, dar cel puţin a spus-o.

— Am avut şi seri mai rele.

— Este adevărat, Maggie, dar a mai spus ceva.

— A spus o mulţime de lucruri. N-am venit să le mai trec în revistă.

— E vorba de sfeşnice, continuă Brianna şi Maggie ridică din sprâncene.

— Care din ele?

— Cele de pe bufet, pe care mi le-ai făcut anul trecut. A spus că sunt cu adevărat opere de artă.

Râzând, Maggie clătină din cap.

— Cred că ai visat.

— Eram absolut trează şi stăteam în picioare în hol. Când mi-a spus, s-a uitat drept în ochii mei. Şi a continuat să stea acolo şi să se uite la mine, până când am înţeles că nu putea să-ţi spună acest lucru ţie, personal, dar că

dorea să ştii.

— De ce ar dori? întrebă Maggie, nesigură.

— Cred că e un fel de a-şi cere scuze pentru ce s-a întâmplat între voi, în sufragerie. E maximum ce te poţi aştepta de la ea. Când a văzut că am înţeleso, a tăbărât iarăşi cu gura pe Lottie şi au plecat aşa cum veniseră. Certându-se.

— Bine. Maggie nu prea ştia ce simţea, nici cum să reacţioneze. Nervoasă, îşi vârî mâna în buzunar şi începu să se joace cu picăturile de sticlă.

— E un pas mic, dar este. Brianna îşi turnă făină pe mâini, pregătită să dea formă aluatului. E foarte fericită în casa pe care i-ai dat-o, chiar dacă încă nu realizează acest lucru.

— S-ar putea să ai dreptate. Sper să ai. Dar pe viitor, să nu mai planifici şi alte mese de familie.

— Poţi fi sigură.

— Brianna... Maggie ezită, privind neajutorată la soră-sa. Plec la Dublin, astăzi, cu maşina.

— Ah, vei avea o zi lungă. E nevoie de tine la galerie?

— Nu. Plec să-l văd pe Rogan. Şi plec să-i spun, fie că nu vreau să-l mai văd, fie că mă căsătoresc cu el.

— Să te căsătoreşti cu el? Te-a cerut în căsătorie?

— În ultima noastră seară în Franţa, i-am spus atunci un nu categoric. Aşa am gândit. Şi încă gândesc. Din cauza asta plec cu maşina ca să am timp să reflectez. Am ajuns la concluzia că nu există a treia alternativă. Aşa că voi pleca şi am vrut să ştii.

— Maggie...

Dar Maggie ieşise deja pe uşă, lăsând-o pe Brianna cu mâinile pline de aluat şi nedumerită.

Cel mai neplăcut lucru a fost să nu-l găsească pe Rogan acasă şi să fie conştientă de prostia ei că nu-l sunase înainte de a pleca la drum.

— Este la galerie, îi spusese majordomul, dar când ajunse acolo, înjurând tot drumul traficul din Dublin, el plecase deja. Îl ratase din nou. I se spusese că plecase doar de cinci minute. Era în drum spre aeroport şi de acolo, spre Roma. Dorea să-l sune la telefonul din maşină?

Nu, nu dorea, se decise Maggie, ezitând să ia cea mai importantă hotărâre din viaţa ei prin telefon, în cele din urmă, se urcă la volanul camionetei şi o luă înapoi spre Clare.

Era foarte uşor să se eticheteze drept nebună. Şi să-şi spună că era mai bine că nu l-a găsit pe Rogan. Extenuată de orele lungi de şofat, dormi dusă până a doua zi la

prânz.

După aceea, încercă să lucreze.

— Vreau *Căutătorul* în rândul din faţă, iar *Triada* exact în centru.

Rogan, în picioare, în salonul scăldat de soare al galeriei *World wide* din Roma, îşi supraveghea personalul care aranja operele lui Maggie.

Sculpturile se încadrau perfect în decorul răcoros, plin de strălucire. Catifeaua roşie şi grea, pe care o alesese să drapeze piedestalele şi mesele, dădea o tentă regală întregului ansamblu. Alegere care ar fi făcut-o pe Maggie să protesteze, dar care se potrivea perfect cu clientela pretenţioasă a galeriei.

Îşi privi ceasul, bombănind printre dinţi. Peste douăzeci de minute avea o întâlnire. Nu putea face nimic, se gândi el, în timp ce mai strigă un ordin pentru o modificare de ultimă clipă. Va întârzia. Influenţa lui Maggie, îşi spuse. Îi corupsese până şi simţul timpului.

— Galeria se deschide peste cincisprezece minute, îi reaminti personalului. Vor fi câţiva reprezentanţi ai presei, aşa că vă rog să aveţi grijă ca fiecare să primească câte un catalog. Pentru ultima dată privirea îi alunecă cercetătoare prin încăpere, notând locul fiecărei piese,

faldurile fiecărei draperii. Bine *făcut.*

Ieşi în lumina strălucitoare a soarelui italian unde îl aştepta şoferul personal.

— Sunt în întârziere, Carlo. Rogan se urcă în maşină şi îşi deschise servieta.

Carlo zâmbi, îşi trase şapca pe o sprânceană şi îşi flexă degetele ca un pianist în concert pregătindu-se să atace un arpegiu.

— Nu pentru mult timp, signore.

Spre lauda lui, Rogan nici nu clipi când maşina ţâşni ca o rachetă, claxonându-i pe toţi cei care îi barau calea. Proptindu-se în colţul banchetei, Rogan îşi concentra atenţia la cifrele transmise de filiala sa din Roma.

Fusese un an excelent, concluzionă el. Departe de câştigurile fabuloase din anii Î80, dar încă destul de bun, şi se gândea că, probabil, era mult mai bine că se duseseră zilele când o pictură se vindea la licitaţie cu sute de milioane de lire sterline. Arta, cu un preţ atât de ridicat, fusese prea adesea închisă în subteranele boltite ale băncilor, încât ajunsese la fel de lipsită de suflet ca şi lingourile de aur.

Totuşi, fusese un an profitabil. Suficient de profitabil încât să-şi pună în aplicare ideea de a deschide o altă

filială a lui *World wide,* care să expună şi să vândă numai lucrări ale artiştilor irlandezi. Ideea germina în capul lui de câţiva ani, dar numai în ultimul timp prinsese contur precis.

O galerie mică şi comodă, foarte accesibilă, de la decor la arta însăşi. Un loc care să te invite să intri şi să priveşti arta de bună calitate şi la preţuri care să te tenteze să cumperi. Da, momentul era perfect. Absolut perfect.

Maşina se opri brusc, vibrând ca un cal nărăvaş. Carlo se grăbi să-i deschidă portiera lui Rogan.

— Aţi ajuns la timp, signore.

— Eşti un magician, Carlo.

Rogan petrecu treizeci de minute cu şeful filialei din Roma, apoi o oră de discuţii în consiliul de administraţie, după care ţinu o conferinţă de presă pentru lansarea turului italian al expoziţiei lui Maggie. Îşi consacră alte câteva ore pentru a studia achiziţiile propuse de filiala din Roma şi întâlniri cu artiştii. Plănuise să zboare la Veneţia chiar în aceeaşi seară şi să lase problemele de fond pentru următorul popas al artei Concannon. Cronometrându-şi timpul, reuşi să dea câteva telefoane la Dublin.

— Joseph?

— Rogan, cum e la Roma?

— Soare, mult soare. Am terminat aici. Cel târziu la ora şapte voi fi la Veneţia. Dacă va fi timp, voi trece pe la galerie chiar în seara asta. Dacă nu, voi face pregătirile mâine.

— Am în faţă programul tău. Te întorci peste o săptămână?

— Mai curând, dacă pot. Noutăţi pentru mine?

— Aiman este aici. Am cumpărat două din tablourile lui în peniţă. Sunt remarcabil de bune.

— Minunat. Am o idee care ne-ar putea permite să vindem mai multe din tablourile lui anul viitor.

— Serios?

— Un proiect pe care o să-l discut cu tine când mă întorc. Altceva?

— Am văzut-o pe bunica ta şi pe prietenul ei din Galway.

Rogan mormăi.

— L-a adus la galerie, nu-i aşa?

— A vrut să vadă câte ceva din opera lui Maggie, la locul potrivit. E o figură.

— Categoric.

— Ah, pentru că a venit vorba de Maggie, a fost aici la începutul săptămânii.

— Acolo? în Dublin? De ce?

— N-aş putea spune. În stilul ei – a venit şi a dispărut ca o furtună. Nici măcar nu am vorbit cu ea. A trimis un colet cu ceva care pare a fi un mesaj pentru tine.

— Ce fel de mesaj?

— Este albastru. Degetele lui Rogan se opriră din scris.

— Mesajul este albastru?

— Nu, nu, în mesaj scrie: *Este albastru.* Piesa trimisă este magnifică, mai curând delicată şi flexibilă. Cred că Maggie s-a gândit că o să-ţi dai seama ce a vrut să spună.

— Îmi dau seama. Zâmbi în sinea lui şi îşi frecă gânditor nasul. Este pentru contele de Lorraine din

Paris. Un cadou de nuntă pentru nepoata lui. Va trebui să iei legătura cu el.

— Aşa o să fac. Ah, şi se pare că Maggie a fost şi la birou şi la tine acasă. Presupun că avea un motiv anume să te caute.

— Aşa se pare. Se gândi o clipă, apoi acţionă din instinct. Joseph, îmi faci un serviciu? ia legătura cu galeria din Veneţia. Spune-le că voi întârzia câteva zile.

— Cu plăcere. Vreun motiv anume?

— Îţi voi spune. Sărutări Patriciei din partea mea. Ţinem legătura.

Maggie bătu cu degetele în tejgheaua lui O’Malley.

— Tim, îmi dai un sandviş care să meargă cu berea asta? Nu-l pot aştepta pe Murphy toată după-amiaza, cu stomacul gol.

— Cu plăcere. Ţi-a dat întâlnire, nu? Tim zâmbi la ea de dincolo de bar, ridicându-şi nedumerit sprâncenele.

— Ha, ha. În ziua când voi accepta o întâlnire cu Murphy Muldoon înseamnă că mi-am pierdut şi ultima brumă de minte. Mi-a spus că are treabă în sat şi dacă pot să-l întâlnesc aici. Arătă cutia pe care o adusese cu ea. I-am adus cadoul pentru ziua de naştere a mamei lui.

— Tu l-ai făcut?

— Da. Şi dacă nu a venit până când termin de mâncat, va trebui să vină să-l ia singur.

— Alice Muldoon, spuse David Ruan, care stătea la bar pufăind dintr-o ţigară. Locuieşte la Killamey acum, nu-i aşa?

— Da, aprobă Maggie. S-a mutat acum vreo zece ani şi mai bine.

— N-am mai auzit de ea de multă vreme. S-a recăsătorit după moartea lui Rory Muldoon? Tim era atent la conversaţie în timp ce umplea o halbă cu *Guinness.*

— Da, s-a recăsătorit. Cu un doctor bogat, pe nume Colin Brennan.

— Rudă cu Daniel Brennan. Un alt muşteriu prinse vorba din zbor şi interveni.

— Ştii, tipul care se ocupă cu aprovizionarea de la Clarecastle.

— Nu-i adevărat. Tim scutură din cap în timp ce îi aduse lui Maggie sandvişul. Nu este rudă cu Daniel Brennan, ci cu Bobby Brennan din Newmarket.

— Aici te-nşeli. David îşi strivi ţigara în scrumieră.

— Pun pariu pe două lire.

— S-a făcut. Îl vom întreba chiar pe Murphy.

— Dacă o să apară, bombăni Maggie şi muşcă din sandviş. Dumnealui crede că n-am nimic mai bun de făcut decât să stau aici şi să-l aştept.

— Am cunoscut cândva un Brennan, *spuse* bătrânul de la capătul barului în timp ce înălţa spre tavan rotocoale de fum. Frankie Brennan îl chema şi era din Ballybunion, unde am locuit şi eu cât am fost puşti. Într-o noapte, se întorcea acasă de la cârciumă. Băuse multă bere şi nu prea ţinea la băutură.

Bătrânul mai făcu un rotocol de fum. Timpul trecea, dar nimeni nu scoase o vorbă. Urma o povestire.

— Aşa că se îndreptă spre casă, clătinându-se un pic şi o luă peste câmp ca să scurteze drumul. În drumul lui se afla

o colină fermecată şi, beat fiind, a dat drept peste ea. Ei bine, un bărbat fie el beat, fie treaz, trebuie să ţină minte anumite lucruri, ceea ce nu era cazul cu Frankie Brennan, Când se îmbăta, uita tot. Bineînţeles că zânele, stăpânele colinei, au fost obligate să-l înveţe ce este respectul şi bunele maniere, aşa că l-au dezbrăcat de haine. Şi Frankie a ajuns acasă gol puşcă, doar cu pălăria pe cap şi cu un pantof. Bătrânul făcu o nouă pauză şi zâmbi. Niciodată nu şi-a mai găsit celălalt pantof.

Maggie izbucni în hohote de râs şi îşi propti picioarele pe scaunul gol din faţa ei. Puteau să-şi păstreze Parisul şi Roma pentru ei, se gândi Maggie. Ea se afla exact acolo unde îşi dorea să fie. Atunci îl văzu pe Rogan.

Intrarea lui captă toate privirile. Nu vedeai prea des un bărbat într-un costum aşa de fain, păşind pragul cârciumii lui O'Malley, într-o după-amiază înnorată. Maggie rămase stană de piatră, cu halba în mână.

— Bună ziua. Pot să vă servesc cu ceva? întrebă Tim.

— O halbă de *Guinness,* te rog. Rogan se rezemă cu spatele de bar, în timp ce Tim deschise robinetul. Bună ziua, Margaret Mary.

— Ce cauţi aici?

— Ce caut? O halbă cu bere. Continuând să zâmbească,

puse monedele pe tejghea. Arăţi foarte bine.

— Credeam că eşti la Roma.

— Am fost. Lucrările tale arată foarte bine acolo.

— Trebuie să fii Rogan Sweeney, nu-i aşa? Tim îi întinse halba lui Rogan.

— Aşa este.

— Eu sunt O'Malley. Tim O'Malley. După ce îşi şterse mâna de şorţ, Tim îi scutură mâna lui Rogan. Am fost bun prieten cu tatăl lui Maggie. Ar fi fost în cântat de ceea ce ai făcut pentru ea. Încântat şi mândru. Eu şi nevastă-mea, Deirdre, am început să alcătuim un album cu decupaje din ziare.

— Domnule O'Malley, pot să vă promit că veţi avea ce adăuga în album de acum încolo.

— Dacă ai venit să vezi ce am mai lucrat, strigă Maggie, află că n-am lucrat nimic. Şi nici nu voi lucra dacă îmi sufli în ceafă.

— N-am venit să văd ce-ai mai lucrat. Cu o înclinarea a capului spre Tim, Rogan se apropie de Maggie. Se aşează alături de ea, îi ridică bărbia şi o sărută lung. Am venit să te văd pe tine.

Maggie, cu răsuflarea tăiată, aruncă o privire spre bar. Privirile curioase fură obligate să se întoarcă în altă parte.

Sau, pur şi simplu, se prefăcură că se întorc.

— Ei bine, ţi-a trebuit destul de mult timp ca să vii.

— Destul de mult timp ca să-ţi fie dor de mine.

— De când ai plecat, n-am prea lucrat. Mi-a fost foarte greu să recunosc. Ea îşi ţinea cu încăpăţânare ochii fixaţi pe halba din faţă. M-am apucat de lucru şi m-am oprit, am reînceput şi iar m-am oprit. Nimic n-a ieşit cum mi-am dorit. Nu-mi pasă de acest sentiment, Rogan. Nu-mi pasă deloc.

— Despre ce sentiment vorbeşti?

— Mi-a fost dor de tine. Am fost la Dublin.

— Ştiu. Îi răsuci buclele pe degetele lui. Crescuseră un pic, observă Rogan şi se întrebă cât va mai dura până când Maggie îşi va înfige foarfeca în ele, aşa cum ştia că făcuse în trecut. A fost chiar atât de greu să vii spre mine, Maggie?

— Da, a fost. Mai greu decât tot ce am făcut în viaţa mea. Şi atunci n-ai fost acolo.

— Sunt aici, acum.

Era. Şi Maggie nu era sigură că ar putea, vorbi din cauza bătăilor accelerate ale inimii.

— Sunt multe lucruri pe care vreau să ţi le spun. Eu nu... Se opri când uşa se deschise brusc şi apăru Murphy. Ah,

întotdeauna îşi alege bine momentul.

Murphy îl salută pe Tim înainte de a se îndrepta spre Maggie.

— Văd că ai prânzit deja. Cu gesturi degajate, încălecă un scaun şi fură un cartof prăjit din farfuria lui Maggie. L-ai adus?

— Da. Şi m-ai făcut să te-aştept o jumătate de zi.

— E abia ora unu. Neslăbindu-l din ochi pe Rogan, mai fură un cartof prăjit. Trebuie să fii Sweeney, nu-i aşa?

— Da, eu sunt.

— Te-am recunoscut după costum, explică Murphy. Maggie ne-a spus că te îmbraci ca şi când în fiecare zi ar fi duminică. Eu sunt Murphy Muldoon. Vecinul lui Maggie.

Primul sărut, îşi aminti Rogan şi dădu mâna tot atât de degajat ca şi Murphy.

— Îmi pare bine să te cunosc.

— Şi mie. Murphy se lăsă pe picioarele din spate ale scaunului şi continuă: Aş putea spune că sunt ca un frate pentru Maggie. Mai ales că nu există un bărbat care să aibă grijă de ea.

— Şi de care nici nu are nevoie, interveni Maggie. Şi ar fi zburat cu un şut scaunul de sub Murphy, dacă acesta nu ar fi fost suficient de rapid să-l aşeze pe toate cele patru

picioare. Pot să-mi port singură de grijă, mulţumesc.

— După cum vezi, am auzit adeseori aceste cuvinte, i se adresă Rogan lui Murphy. Oricum, are nevoie sau nu, are unul.

Mesajul trecu rapid, de la mascul la mascul. După un moment de gândire, Murphy aprobă din cap.

— Atunci e minunat. L-ai adus sau nu, Maggie?

— Ţi-am spus că da. Şi cu un gest nerăbdător, se aplecă să ia cutia de pe podea şi o puse pe masă, între ei. Dacă n-aş ţine aşa de mult la mama ta, ţi-aş fi spart-o în cap.

— Mama îţi va fi recunoscătoare că te-ai abţinut, în timp ce Tim aduse o altă bere, Murphy deschise cutia. Dar e colosal, Maggie. Va fi încântată.

Rogan îşi putea imagina. Vaza de un roz-pal părea la fel de fluidă ca apa, marginile ei vălurindu-se în creste delicate. Sticla era atât de subţire, atât de fragilă, încât putea să vadă umbra mâinilor lui Murphy prin ea.

— Te rog să-i transmiţi „La mulţi ani” din partea mea.

— O să-i transmit. Murphy îşi trecu mâna bătătorită peste pereţii de sticlă şi apoi puse vaza la locul ei în cutie. Cincizeci de lire ai spus?

— Aşa am spus. Maggie întinse mâna, cu palma deschisă în sus. Peşin.

Prefăcându-se că se codeşte, Murphy îşi scărpină obrazul.

— Pare cam mult pentru un vas aşa de mic, Maggie Mae, şi din care nici nu poţi mânca. Dar mamei îi plac tot felul de lucruri nebuneşti şi fără utilitate.

— Dacă mai vorbeşti mult, Murphy, preţul va creşte.

— Cincizeci de lire. Clătinând din cap, Murphy îşi scoase portofelul şi numără bancnotele în palma lui Maggie.

— Ştii foarte bine că pentru banii ăştia i-aş fi putut cumpăra un set de farfurii. Şi poate şi o tigaie nouă.

— Şi maică-ta ţi l-ar fi aruncat în cap. Satisfăcută, Maggie puse banii în buzunar. Nicio femeie nu-şi doreşte o tigaie drept cadou de ziua ei şi bărbaţii care gândesc aşa merită să suporte consecinţele.

— Murphy, se amestecă în vorbă David Ryan. Dacă ai terminat tranzacţia, vreau să-ţi pun eu o întrebare.

— Atunci, cred că va trebui să răspund. Luându-şi berea, Murphy se ridică de pe scaun. Frumos costum, domnule Sweeney. Se îndreptă spre celălalt colţ al barului unde trebuia clarificată chestiunea Brennan-ilor.

— Cincizeci de lire? murmură Rogan, arătând spre cutia pe care Murphy o lăsase pe masă. Şi tu şi eu ştim că puteai obţine de douăzeci de ori mai mult.

— Şi ce-ai cu asta? Imediat în defensivă, Maggie îşi puse paharul deoparte. E munca mea şi cer pe ea cât îmi place. Ştiu că deţii exclusivitatea operei mele, Sweeney, e clauză în contract, aşa că poţi să mă dai în judecată pentru încălcarea clauzei, dar vaza n-o vei avea.

— N-am vrut...

— Mi-am dat cuvântul lui Murphy, îl întrerupse. Şi cuvântul e cuvânt. Poţi să iei cele douăzeci şi cinci de procente afurisite din cele cincizeci de lire. Dar dacă am hotărât să *fac ceva pentru un* prieten...

— Dar n-a fost un reproş. Îi cuprinse pumnul strâns cu mâna. A fost un compliment. Ai o inimă generoasă, Maggie.

Complet dezumflată de comportarea lui, Maggie tresări.

— Hârtiile spun că tot ce creez eu trebuie să fie vândut prin tine.

— Aşa spun hârtiile, încuviinţă Rogan. Presupun că vei încălca mereu această clauză şi ori de câte ori va fi cazul, vei face cadouri de acest fel prietenilor tăi. Ea îl privi pe sub gene atât de vinovată, încât Rogan izbucni în râs. Ştiu că aş putea să te urmăresc în justiţie pentru două sau trei asemenea acte în ultimele luni. Cred că noi doi am putea face ceea ce se cheamă o înţelegere colaterală. Eu nu

pretind procentul ce mi se cuvine din cele cincizeci de lire ale tale, în schimb tu vei face ceva deosebit pentru bunica mea, de Crăciun.

Maggie încuviinţă din cap şi îşi coborî, din nou, genele.

— Nu contează numai banii, nu-i aşa, Rogan? Uneori mi-e teamă că am pus banii pe primul loc în viaţa mea. Pentru că îmi plac banii, înţelegi? îmi plac chiar foarte mult, dar nu îi vreau pe primul loc.

— Nu contează numai banii, Maggie. Nici vernisajele cu şampanie, nici decupajele din ziare şi nici chiar petrecerile de la Paris nu pot fi puse pe primul loc. Toate astea, nu sunt decât ornamente. Ceea ce contează cu adevărat este ceea ce există în interiorul tău, tot ceea ce însemni tu: emoţii, trăiri, doruri, nelinişti, visuri, resentimente, şi care se exprimă prin crearea de opere frumoase, unice, surprinzătoare.

— Nu pot să mă întorc de unde am plecat, înţelegi? Nu pot să mă întorc la vremurile de dinainte de tine. Îl privi, studiindu-i chipul trăsătură cu trăsătură, în timp ce mâna lui caldă poposea încă peste mâinile ei. Vrei să facem o plimbare cu maşina? Există ceva ce aş vrea să-ţi arăt. Maşina mea este afară. Ţi-am urcat deja bicicleta. Maggie trebui să zâmbească.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez că aşa vei face.

Acompaniaţi de vântul rece de toamnă şi de explozia de culori din natură, se îndreptară spre Loop Hea. Dincolo de drumul îngust, se revărsau ca marea însăşi, câmpurile recoltate şi verdele profund şi dulce, atât de caracteristic Irlandei. Maggie văzu bărcile din piatră care arătau la fel ca în urmă cu cinci ani când venise aici prima oară. Şi ogoarele erau acolo, neschimbate şi oamenii aveau grijă de ele, aşa cum au făcut-o dintotdeauna. Şi o vor face întotdeauna.

Când auzi vuietul mării şi inhală aerul ei sărat, inima lui Maggie se strânse. Închise ochii strâns şi apoi îi deschise din nou. Şi citi inscripţia: ULTIMA CÂRCIUMĂ PÂNĂ LA NEW YORK.

Navigăm până la New York, Maggie, să bem o bere? Când Rogan opri maşina, Maggie coborî fără un cuvânt, lăsând ca vântul rece să-i biciuie faţa. Îl luă pe Rogan de mână şi împreună coborâră poteca spre mare.

Ceaţa joasă şi deasă făcuse să dispară graniţa dintre cer şi apă. Umblau printr-o lumede vată moale şi umedă, în *care* singurul zgomot era ecoul valurilor izbindu-se de stânci în asaltul lor etern împotriva uscatului.

— N-am mai fost pe-aici de mai mult de cinci ani. Nici nu

m-am gândit că voi mai veni vreodată. Îşi strânse buzele cu putere, dorindu-şi ca strânsoarea din jurul inimii să slăbească măcar o clipă. Aici a murit tata. Am venit împreună aici, doar noi doi. Era iarnă şi un frig cumplit, dar lui îi plăcea acest loc mai mult decât oricare. Vândusem câteva piese în ziua aceea unui negustor din Ennis şi sărbătorisem evenimentul la O'Malley.

— Ai fost singură cu el? Oroarea îl lovi pe Rogan ca un pumn. Nu putea face nimic pentru ea, decât s-o ia în braţe şi s-o ţină strâns. Îmi pare rău Maggie. Nespus de rău.

Ea îşi frecă obrazul de stofa moale a pardesiului lui Rogan, lăsându-se învăluită de parfumul lui. Închise ochii.

— Am vorbit despre multe atunci; despre mama şi despre căsătoria lor. N-am înţeles niciodată de ce tata a rămas. Probabil că nu voi înţelege niciodată.

Dar am simţit mereu că exista în el un fel de dor după ceva pe care îl voia pentru mine şi pentru Brianna, chiar dacă nu pot spune în ce consta acel dor. Şi mai simt că i-am moştenit acest dor, doar că eu aş putea avea şansa să-l văd realizându-se. Îşi dădu capul pe spate ca să-l poată privi în faţă şi adăugă: Am ceva pentru tine. Continuând să-l privească, scoase din buzunar una din picăturile de sticlă şi i-o puse în palmă.

— Arată ca o lacrimă.

— Da. Maggie aşteptă în timp ce Rogan studie bobul de sticlă în lumină.

— Îmi dai lacrimile tale, Maggie?

— Probabil. Mai scoase una din buzunar. Sunt făcute prin picurarea de sticlă fierbinte în apă rece. Unele s-au dezintegrat, dar altele au rezistat şi s-au format. Rezistente şi dure. Alese o piatră şi, sub ochii lui Rogan izbi cu ea boabele de sticlă. Suficient de rezistente şi de dure, încât să nu se spargă sub ciocan. Se ridică ţinând în mână boabele întregi. Au rezistat, după cum vezi. Nu trebuie decât să fie ţinute departe de lovituri. Dar există această codiţă fină, aici, care nu are nevoie decât de o răsucire neglijentă. Maggie prinse terminaţia subţire între degete. Sticla se transformă în pulbere. S-a dus. Ca şi când n-ar fi fost niciodată.

— Lacrimile vin din inimă, spuse Rogan, şi de aceea nu trebuie tratate cu neglijenţă. N-o să-ţi sfărâm inima, Maggie, şi nici tu pe a mea.

— Nu. Ea respiră adânc. Dar ne vom ciocni adeseori. Suntem la fel de diferiţi ca apa şi sticla fierbinte, Rogan.

— Dar tot atât de capabili să creăm ceva puternic şi rezistent între noi.

— Cred că am putea. Şi totuşi, continui să mă întreb cât vom rezista să trăim, tu într-o căsuţă din Clare şi eu într-o casă plină de servitori din Dublin.

— Ne-am putea muta într-un al treilea loc, undeva între cele două, îi replică Rogan. De fapt, m-am şi gândit la o astfel de posibilitate. Ideea, Maggie, este negocierea şi compromisul. Rogan ignoră sarcasmul. Am în plan să deschid o galerie în Clare în care să prezentăm numai artişti irlandezi.

— În Clare? Dându-şi pe spate părul răvăşit de vânt, se uită la el. O filială a lui *Worldwide* aici, în Clare? Ai face asta pentru mine?

— Aş face-o. Dar în cazul de faţă, deşi o să scad în ochii tăi, trebuie să spun că ideea s-a născut cu mult înainte de a te întâlni. Concepţia în sine nu are nimic comun cu tine, dar alegerea locului, da. Sau aş putea spune şi mai bine că are legătură cu noi. Şi pentru că vântul se înteţise, îi încheie jacheta până sus. Cred că pot trăi o parte din an în această regiune îndepărtată din Vest, aşa cum şi tu vei putea trăi într-o casă cu servitori în restul anului.

— Te-ai gândit la toate.

— Da, într-adevăr. Bineînţeles că unele aspecte sunt negociabile. Mai privi o clipă lacrima de sticlă, apoi o

strecură în buzunar. Există totuşi un aspect care nu e supus negocierii.

— Şi care ar fi?

— Exclusivitatea, Maggie, din nou exclusivitatea, dar de data aceasta sub forma unui contract de căsătorie. Valabil pe viaţă şi fără clauze.

Menghina din jurul inimii ei se strânse şi mai mult.

— Eşti un negociator dur, Sweeney.

— Sunt.

Maggie privi din nou marea, valurile neobosite, stâncile de neîmblânzit şi legătura magică dintre cele două forţe.

— Am fost fericită singură, spuse ea liniştită. Şi am fost nefericită fără tine. N-am vrut să depind niciodată de nimeni sau să mă las prinsă de cineva aşa de mult, încât să devin nefericită. Dar depind de tine, Rogan. Cu gingăşie, mângâie obrazul bărbatului. Şi te iubesc.

Dulceaţa acestor cuvinte pe care le dorise atât, îl răscoli profund. Îi duse mâna la buze.

— Ştiu.

Şi menghina, care îi strângea inima de atâta timp, slăbi.

— Ştii? izbucni în râs şi clătină din cap. Trebuie să fie grozav să le ştii pe toate.

— Acum mai grozav decât oricând. O ridică în braţe şi o

sărută lung şi posesiv. Vântul îi prinse în vârtejul lui mirosind a mare. Dacă te pot face nefericită, Maggie, atunci, tot atât de bine, te pot face şi fericită.

Ea îşi accentuă strânsoarea braţelor din jurul lui.

— Dacă nu-ţi vei ţine promisiunea, o să fac din viaţa ta un iad. Jur. Dumnezeule mare, niciodată nu mi-am dorit să fiu soţie.

— Vei fi soţia mea şi mă bucur.

— Voi fi soţia ta. Maggie îşi îndreptă faţa spre vânt. Şi mă bucur.

SFÂRŞIT